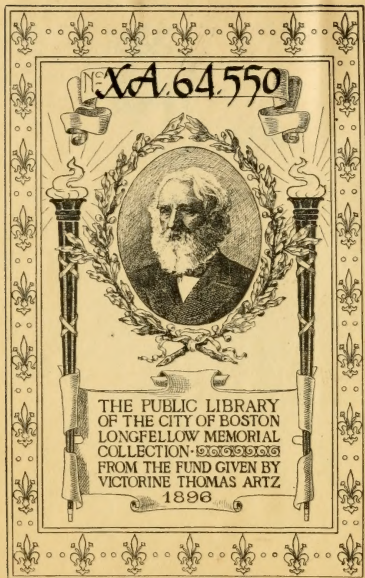
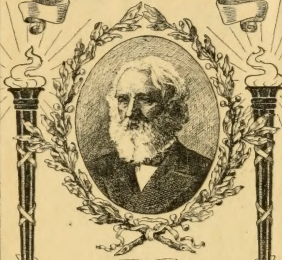

XA
.64
.550

53
A

NO. XA.64.550

THE PUBLIC LIBRARY
OF THE CITY OF BOSTON
LONGFELLOW MEMORIAL
COLLECTION. ~~XXXXXXXXXX~~
FROM THE FUND GIVEN BY
VICTORINE THOMAS ARTZ
1898

FN670: 25: 1M.

AE S O P I

PHRYGIS FABV=

LAE GRAECE ET LATINE,

CVM ALIIS QVIBVSDAM

opusculis, quorum Indicem sequens

pagella indicabit.

Basileæ apud Nicol. Bryling.

Anno M. D. L.

INDEX AVTORVM

huius libri.

Aesopi Phrygis uita, & fabella.

*Gabrie Græci fabella tres & quadraginta, ex trimetris
iambis, præter ultimã ex scazonte, tetrastichis conclusæ.*

*Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum de formicis
& cicadæ.*

De fabula ex imaginibus Philostrati.

*Homeri βατραχομομοαχία, hoc est, ranarum & murium pu
gna.*

Museus poeta uetus, de Ero & Leandro.

*Agapetus diaconus De officio regis ad Iustinianum Cæ
sarem.*

Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina interpretatione.

*βατραχομομοαχία, hoc est, felium & murium pugna, tragœdiæ
Græca.*

Index fabularum in fine adiectus est.

XA
64
550

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ
μυθοποιῦ Μαξίμου τῷ Πλα
νὸς ἢ συγγραφεύς.

AESOPUS FABU
latoris uita, à Maximo
Planude conscripta.

Πραγματῶν φύσιν τὴν ἐν
ἀνθρώποις ὑπερβόσσαν
μετ' ἢ ἄλλοι, καὶ τοῖς
μετ' αὐτοῖς παρὰ δ' ὡκεν φέρονι
τοῖς. αἰσῶπ' ὅτι δ' οὐκ ἔστι μὴ πῶρι
ῶ θεοτίρας ἐπιπνοίας, ἀλλ' ἔστι
κῆρ δ' ἰδ' ἀσκησίας ἀφ' ἀμείνων,
πολλῶ τῷ μέτρω τοῖς πολλοῖς
αὐτ' παρὰ λίσσαι. καὶ γὰρ ἔτι ἀπο
φαινόμενον, ὅτι συλλογιστέον
καὶ, οὐτὶ μὲν ἐξ ἱστορίας, ἢ ἢ ὁ
πρὸς ἀλλὰ αὐτὸν ἡλικίας ἢ
νεκρὸν χρόνον, τὴν νεκρῶν δια
τιθ' ἔμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάν
τα παρὰ δ' οὐκ ἔστι, ὅτι τὰς τ' αἰ
κρομελῶν ἀγρῶν ψυχῶν, ὡς
αἰσῶπ' ἔδει τὸς λογιστῶν ποιῶν
ἢ φρονεῖν, ἢ μὴ ὄρνιδος, μὴ
ἢ λώπιδος. καὶ αὐτὸν πάλιν μὴ
προσέχειν ἐκείνοις, οἷς πολ
λὰ τῶν ἀλόγων ἐν λαοῖς νοῦ
νεκρῶν προσεσχῆντα μὴ δύν
ται. ἐξ ὧν μετ' ἢ λινδύως ἐπηρ
μελῶς αὐτοῖς δι' ἰδ' ἔδει, ἢ δι'
μεγίστης ἐν τοῖς λαοῖς τῆς
ἢ γελίας ἐτυχῆν. οὐτὶ τοῖ
νω ὁ τὸν λαὸν αὐτὸν βίον φι
λοσόφου πολιτείας ἐμὸνα προ
δ' ἔμενον καὶ ἢ ὄρνιθι μάλλον
ἢ λόγῳ φιλοσοφίας, τὸ μετ'
γὰρ ὅτι ἀμορίου τῆς φρυγίας
λαοῦ

Rerum humanarum
naturam persequuti
sunt & alij, & poste
ris tradiderunt. Aesopus ue
ro uidetur non absque diuini
no affluctu, quum moralem
disciplinam attigerit, ma
gno interuallo multos eor
um superasse. Etenim neq̄
definiendo, neq̄ ratiocinan
do, neque ex historia, quam
ante ipsius aetatem tulit tem
pus, admonendo, sed fabulis
penitus erudiendo, sic auditi
entium uenatur animos, ut
pudeat ratione praeditos fa
cere, aut sentire, quae neque
aues, neque uulpes, & ruri
sus non uacare illis, quibus
pleraq̄ bruta tempore pru
denter uacasse finguntur :
ex quibus aliqua, pericula
imminentia effugerunt, alij
qua maximam utilitatem in
opportunitatibus consecuta
sunt. Hic igitur qui uitam
suam philosophicae reip. imagi
ne proposuerat, & operibus
magis q̄ uerbis philosophas
tus genus quidem traxit ex
Amorio oppido Phrygiae.
* 2 * cogno

cognomēto Magna, sed for
 tuna fuit seruus. Quare &
 magnopere uidetur Plator
 nis illud in Gorgia pulchre
 simul & uere dictum: Plei
 runq; enim haec, inquit, con
 traria inter se sunt, natura
 simul ac lex. Nam Aesopi
 animū natura liberum red
 didit, sed hominum lex cor
 pus in seruitium tradidit.
 Potuit tamen ne sic quidem
 animi libertatem corrumpere.
 Sed quamuis ad res uari
 as, & in diuersa loca trās
 ferret corpus, a propria tamen
 sede illum traducere
 non potuit. Fuit autem non
 solum seruus, sed et deformis
 simus omnium suae aetatis ho
 minum. nam acuto capite
 fuit, pressis naribus, depresi
 so collo, prominentibus labi
 bris, niger, unde & nomen
 adeptus est, (idē enim Aeso
 pus quod Aethiops) uentre
 sus, ualgus & incuruus: for
 te & Homericum Thersi
 ten turpitudine formae sus
 perans. Hoc uero omnium
 in eo pessimum erat, tardilo
 quentia, & uox obscura si
 mul et inarticulata. Quae om
 nia etiā uidentur seruitutē
 Aesopo

κατὰ γὰρ τῆς μεγάλης ἐπίκλη
 σιν, πλὴν ἢ τύχῃ γεγονε δου
 λῶσθαι. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δο
 κεῖται, τὸ το πλάτωνος ἐν γορ
 γία καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς ἀ
 ρῆσθαι, ὅς τὰ πολλὰ γὰρ ταῦ
 τὰ φησὶν ἐναντία ἀλλήλοις ἐ
 σθῆναι, ἢ τι φύσις καὶ ὄνομα. αἰ
 σῶπεν γὰρ πλὴν ψυχῆν ἢ μετὰ φύ
 σιν ἐλευθέρων ἀπέδωκεν, ὁ
 δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ
 σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδο
 το. ἰσχυροὶ μάλιστα εἰσὶν πλὴν
 αἱ ψυχῆς ἐλευθέρων λυμῆνα
 θαι, ἀλλὰ καὶ τοὶ πρὸς πολ
 λὰ καὶ πολλοὶ καὶ μεταφέρων
 τὸ σῶμα, τῆς οἰκείας ἐκείνων
 ἕδρας ἔχουσι τ' ἐγκύετο μετα
 σῆσαι. ἐτύχασαν δ' ὅν οὐ μό
 νον δούλῳ, ἀλλὰ καὶ δουρεῖ ἐ
 στατῆρ' ἐπ' αὐτὸ πάντων ἀν
 θρώπων ἔχει. καὶ γὰρ φοβὸς ἴσως,
 σιμὸς πλὴν ῥίνα, σιμὸς τ' ῥάχην
 λον, πρὸ χειλῶν, μέλας, ὄδον καὶ
 τὸ ὄνομα τ' ἐτυχε (ταῦτόν
 γὰρ αἰσῶπ' τῷ αἰθίοπι) προ
 γάστωρ, βλασις, καὶ λυφὸς, τάχα
 καὶ τὸν ὀμβρηνὸν θορσίτην τῆ
 αἰσχροῖν τὸ εἶδος ὑπερβαλ
 λόμενον. τὸ ἢ δὲ πάντων ἐπ'
 αὐτῷ χεῖριστον ἴσως, τὸ βραδύ
 γλωσσον, καὶ τὸ ἀφωνῆς ἀσπ
 μόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἐ
 πάντα καὶ δουεῖ πλὴν ἀκλείαν
 αἰσῶπ'

αἰσώπῳ παρασκιάσαι. καὶ γὰρ δὲ καὶ δαῦμα αὐτῷ, εἰ δὲ τῶς ἀτόπως ἔχοντι τὸ σῶμα τῷ, ἐβριχόετο τὰς τῶν δουλοῦτων ἀφῆκε δὲ αὐτῶν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρὶ, πλὴν δὲ ψυχὴν ἀγαθὴν ἔχοντα ἐπιφύνη, καὶ πρὸς ἐπινοίαν πάντων ἐπιβόλῳτα τῷ. ὁ λιχθημελὶ τῷ τοίνυν αὐτῶν, ἅ τε πρὸς οὐδὲν οἰκίαν ἔργων εἰσέως ἔχοντα, σὺν πάντων εἰς ἀγρὸν ἐβαπείσειλον. ὁ δὲ ἀπὸ τῶν, προθύμως τὸ ἔργον ἔχειτο. ἀφῆκε μὲν δὲ ποτὶ καὶ τῷ δὲ βότῃ πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφ' ᾧ τῶν ἔργων ἐπισκοπῶν δὲ αὐτῶν, γινώσκεις τις σὺν κατῶν ἀγαθῶν ἀρετῶν ἔχοντα. ὁ δὲ ἐπὶ τῷ τῆς οὐράς ἡδὲ εἰς ἀραίῳ, ἀγαθὸς ποτὶ τῷ οἰκίῃ (τοτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδί) φυλάττειν ἐκέλευσε, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ δουρὸν παραβῆναι. σὺν βαλὼν οὕτω, καὶ τὸ αἰσώπῳ λιχθη δὲ ἴτινα χρεῖαν εἰσελθόντα εἰς πλὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς δὲ ἀγαθῶν λαβόμενον, βαλὼν τοιαύτῃ τῶν σιωδούλων τινὶ προτείνας, ἐμφορῆδῳ μὲν εἰς ἀρκῆ τὸ σῶμα, ὡς οὕτω, καὶ ὁ δὲ βότῃς ὑμῶν ταῦτα ἴσῃ τῆσιν, ἀλλ' ἡμῶν τὸ αἰσώπῳ λιχθη

Aesopo parasse. Et enim mirum fuisset, si sic indecens corpore potuisset seruitium retia effugere. Sed corpore sane tali, animo uero solertissimo natura exuit, et ad omne commentum felicissimus. Possessor igitur ipsius tanquam ad nullum domesticum opus commodum, ad fodendum agrum emisit. Ille uero digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto uero aliquando et heri ad agros, ut opera specularetur, agricola quidam ficos egregias decerptas dono tulit. Ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enim erat nomen puero) seruare iussit, ut sibi post balneum apponeret. Cum uero ita euenisset, atque Aesopo ob quandam necessitatem ingresso in domum, occasione capta, Agathopus consilium huiusmodi conseruo cuidam offert: impleamur, si placet, sic cubus, heus tu: ac si heirus noster has requisierit, nos uero contra Aesopum

testificabimur ambo, quod
 in domum ingressus sit, &
 ficus clam comederit: & su-
 per uero fundamento, uide-
 licet in domum ingressione,
 multa mendacia inaedifica-
 bimus: & nihil unius addu-
 os fuerit, praesertim quum ne
 sine probationibus quidem
 diducere unquam os queat.
 Viso uero hoc, ad opus ac-
 cesserunt, & ficus deuorans
 res, dicebāt in singulis cum
 risu: *Vae tibi infelix Aesopi-
 pe. Cum igitur herus rediisset
 a lauacro, & ficus petiisset,
 & audiisset quod Aesopus
 eas comederit, & Aesopum cū
 iraiubet uocari, & uocato ait: Dic
 mihi, o execrande, ita me
 contempsisti, ut in penuini
 gredereris, & paratas mihi
 ficus comederes? Ille
 audiebat quidem, & intel-
 ligebat, sed loqui poterat
 nullo modo ob linguae tar-
 ditatem. Cum iam uerber-
 andus esset, & delatores ue-
 hementiores instarent, pro-
 cumbens ad heri pedes, ut
 sustineret se parū, orabat:
 quum autē accurrisset, & te-
 pidam aquā attulisset, eam
 bibit;*

καταμαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς
 εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντες,
 καὶ τὰ σῦκα λάθρα καταφα-
 γόντες, καὶ ἐπ' ἀληθείαι με-
 λίσ, τῆ πρὸς τὸν οἶκον εἰσό-
 δῳ, πολλὰ τῶν ψευδῶν ἐποι-
 κηλομήσομεν, καὶ τὸ μηδὲν
 ἔσαι ὄχι εἰς πρὸς τοὺς δύο,
 καὶ τὰυτὰ μηδ' αὐτοῦ ἐλέγ-
 χων διαῖράϊ ποτε τῶν γλωτ-
 τῶν διώαμιρ ἔχωμ. Δόξαν
 τὸ δὴ τότε, πρὸς τοῦ ἄρχου ἐ-
 χώρησαν. καὶ τὸ σῦκα ἐδίον-
 τός, ἐλεγον ἐφ' ἐκείτω σὺ γέ-
 λῳτι, φῶ σοι δὴ σῶαι αἴσω-
 πι. ὁ τοίνυν δόσπότης ἐπαυ-
 θῶν ἀπὸ τοῦ λαβῆ, καὶ τὰ σῦ-
 κα ζητήσας, καὶ ἀνέσας ὡς αἰ-
 σωπὸς αὐτὰ καταδέξασκε, τὸν
 τε αἴσωπον σὺν ὄργῃ κελύει
 κληθῶαι, καὶ κληθέντι φασί,
 λέγε μοι, ὦ κατάρατι, ἔτω μου
 καταφρόνησας, ὡς εἰς τὸ τα-
 μῆον εἰσελθῆν, καὶ τὰ ἐτοιμα-
 σθέντα μοι σῦκα θοινησάσαι;
 ὁ δ' ἀνέων μὲν, καὶ σιωπῆς ἴω,
 λαλῆν δ' ἔχων δ' ὀπισθῶν δια-
 τὸ βραδύγλωσσον. μέλλων δὲ
 ἕδει τύπτεσθαι, τῶν καταγῶ-
 ρων σφοδρῶτερον ἐπισημένων,
 πόντων πρὸς τοὺς τοῦ δόσπότη
 πόδας, ἀνασχέσθαι μικρὸν
 ἰδέσθαι, δραμῶν δὲ, καὶ χλια-
 ρὸν ὕδωρ προσσηγνῶν, τούτου

σε πῖπωμα, καὶ τὸς δακτύλους
 εἰς τὸ στόμα καθέως, αὐτὸς τὸ ὑ-
 γρὸν μόνον ἀνέβαλον. οὐπω γὰρ
 ῥοφῆς ἀφάμεν, ἔτυχον ἄντι
 τῆς βλάβης τοῦ αὐτοῦ ποτοῦ καὶ τὸς
 δακτύλους ἀρᾶσαι, ὡς αὐτὸς δὴ
 λαμβάνει, τίς ὁ τὰ σὺκα δια-
 φορήσας. ὁ δὲ δολιχόπότης τὸ νο-
 ῦμον αὐτοῦ θαυμάσας, οὕτω
 ποιᾷν καὶ τὸς ἄλλους ἐπέταξον.
 οἱ δὲ ἐδύσαντο ποιᾷν μὲν
 ἔξ ὕδατος, μὴ μλύτοι καθῆναι
 κατὰ τὸ λαμβάνει τὸς δακτύλους,
 ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνά-
 θων αὐτῶν παραφύρειν. οὐκ
 ἐφάσαν δὲ πῖοντες, καὶ τὸ
 χλιαρὸν ὕδωρ ἐκῆνο ναυτίαν
 τοῖς πικρῶσι παραχρῆμα ἐπι-
 ριγῆν, αὐτομάτῳ παρῖσχε-
 τὶν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδιδῶναι. τότε
 τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πύδον-
 τος, ἔτε λικηργήματος ἔοικεν
 ἔχειν τὴν συνειδησίαν, ὁ μὲν δὲ
 σπότης ἐκέλευσεν αὐτὸς γυμ-
 νωθέντας μαρτυρεῖσθαι. οἱ δὲ ἐ-
 πὶ γυμνωσάντων σαφῶς κατὰ τὸ ἐπὶ
 πα, ὡς ὅστις λαοὶ ἐτίθει δόλια
 μικρὰ σὺν τῇ, αὐτῷ λέλυθε τὸ λα-
 κὸν ἀρχιτεκτονῶν. τῇ δ' ἐπί-
 σθη, ἔξ μὲν δολιχόπότης ἐς ἄστυ ἀνα-
 βύσσαντο, ἔξ δ' αἰσώπυς σκά-
 πλοντο, ἢ πρὸς τὰ ἄλλα, ἰδρῶς
 τὴν ἀρτέμιδος. ἔτι ἄλλοι τινὲς
 ἀνθρώποι τὴν ὁδὸν πλανηθέντες,
 καὶ

bibit: & digitis in os demisi-
 sis, rursum humorem solum
 reiecit: nodum enim cibum
 attigerat. rogabat igitur
 ut idem & accusantes fa-
 cerent, quo manifestum fi-
 eret, quis nam ficus dissi-
 passet. Herus autem ingeni-
 um hominis admiratus, sic
 facere & alios iussit: illi au-
 tem deliberauerant bibere
 quidem aquam, non tamen
 demittere in guttur digitos,
 sed per obliqua maxillarum
 eos circumferre. Vix dum
 autem biberant, quum ter-
 pida illa aqua nausea poi-
 tis inducta effecit, ut spon-
 te fructus redderetur. Tunc
 igitur ante oculos posito
 & maleficio ministro-
 rum & calumnia, herus iusi-
 sit eos nudos flagro uar-
 pulare. Illi uero cognouerunt
 manifeste dictum il-
 lud: Qui in alterum do-
 los struit, sibi inscius ma-
 lum fabricat. Sequenti ue-
 ro die hero in urbem rei-
 uecto, Aesopo uero fo-
 dientē, quemadmodum iusi-
 sus fuerat, sacerdotes Di-
 anae, siue alij quidam
 homines uia errantes,

& Aescopum nacti, exhortabantur per Iouem hospitalem, hominem, ut quae in urbem duceret, uiam ostenderet. Ille qui sub umbram arboris uiros adduxisset prius, & frugalem apposuisset coenam, inde & dux factus uisus, in quam querebant uiam induxit. Illi autem tunc ob hospitalitatem, tum ob ducatum, mirum in modum uiro deuincti, & manus in caelum eleuauerunt, & precibus benefactorum remunerati sunt. Aescopus uero reuersus, & in seminum lapsus, & assiduo labore & aestu, uisus est uidere Fortunam astantem sibi, & solutionem linguae, & sermonis cursum, & eam quae fabularum est doctrinam largientem. Statim igitur excitatus ait, Papae, ut suauiter dormiui, sed et pulchrum somnium uidere uisus sum, & ecce expedite loquor, Bos, asinus, rastro, per deos intelligo, unde mihi bonum accesserit hoc: quia enim prius fui in hospites propitium numen consecutus sum. Ergo benefacere bona plenum est sibi. Sic igitur Aescopus laetus

ηγει τῷ αἰσώπῳ πειριτυχόντες, πρὸς ἔπειτο πρὸς διὸς ξενία τὸν ἀνδρα, πλὴν εἰς ἅπυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδείξει. ὁ δ' ὑπὸ σκιαὺν Ἀσκόπου τοὺς αἰδέας ἀπαγαγὼν πρὸς ὄρου, ἐλιτόν παραδέμενον & δειπνον, εἶτα ηγει ὑγισάμενον αὐτοῖς, εἰς ἡμ' ἐστὶν ὁ δ' ὄρ, ἡσώμενον, οἱ μὲν οὖν ποτό μὲν ἐπὶ τῇ ξενίᾳ, ποτό δ' ἐπὶ τῇ ὁδῷ γὰρ διαφορόντως τοῦ αἰδέου ὁδῶν τιθεσθῆναι, τὰς τε χεῖρας εἰς ἔραν ἡσώ, ηγει δὲ τὸν αἰδέου γέτω ὑμείψαντο. αἰσώπ & δ' ὑποστρέψας, ηγει εἰς ὑπνου λαιπιδίων, ὑπὸ τε τοῦ σιωχῶντος πόνου ηγει καύματι & ἰδοξοῖ ἰδαῖν πλὴν τύχῃ ἐπιτάσσαν αὐτῷ, ηγει λύσιμ ἂν γλώττης, ηγει λόγου δρόμου, ηγει σοφίαν πλὴν τῶν μύθων χαριστομελίω. ὁ δ' ὄρ οὖν Διὸς πνιθεῖς, φρεσι, βαίβαί πῶς ἡδέως λεινοίμεμαι, ἀλλὰ ηγει λαιπὸν ὑερον ἰδαῖν ἰδοξα. ηγει ἰδὸν ἀκαλύτως λαλῶ, βεῖς, ὄν & Διὸς ἡδέως. ἐν τούτοις διότι σιωπῆσα, πόδου μοι τὰ γὰρ ὄρ προσεγίνετο ποτό. οὐ σιδῆσας γὰρ εἰς τὸς ξένους, ἀναλαβομένου τοῦ λειπιδίου ἐτυχε. ἂρ οὖν τὸ δὲ ποιῆμ, ἀγαθῶν ὅστι πλεῖσθε ἐλπιδωμ. ὁ δ' ὄρ μὲν οὖν αἰσώπ & ὑποστρέψας

θὰς τῷ πράγματι, πάλιν ἕρ-
 ξατο σκάπτην. το δ' ἐφίση
 κόντῳ τῷ ἀγρῷ (βιωῶς ἢ αὐ-
 τῷ τὸννομα) πρὸς τὸς ὄργασθαι
 μέγας ἐλθόντῳ, καὶ τότε τῶν
 να, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη το
 ἔργον, τῆ ῥά ἰδὼν πατάξεντῳ,
 αἰσῶπῳ παραχρῆμα ἀνέκρα-
 γον, ἀσθροπε, το χάριτι ἢ μπ-
 λὸν ἢ δ' ἰκνήσεια ἔτιως αἰκίσεια,
 καὶ πᾶσι εἰνὴ πλεγὰς ἐμφο-
 ρῆς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγ-
 γελῶ τὰυτὰ τῷ κνικημένῳ. βῆ-
 νας ἢ τὰυτὰ το αἰσῶπῳ ἀνού-
 σασ, ὀβριπλάγη τε ἢ μίσως, καὶ
 πρὸς αὐτὸν εἶπον, αἰσῶπος λα-
 λῆν ἀρξάμεθῳ, ἢ δὲν ἐμὸν ὀ-
 φιλῳ ἔσται. φθῶσας τοῖνου αὐ-
 τὸς λιανηγορήσω αὐτὸ ἐπὶ τ' ἢ δ' ἐ-
 σπότη, πρὶν αὐτὸς ποτ' αὐτὸ
 ἀράσῃ, καὶ με ὁ δὲσπότης ἢ
 ἐπιβροπῆς παραλύσῃ. τὰυτ' ἢ
 πῶν, εὐθὺ ἢ ὀδύως πρὸς τὸν
 δὲσπότην ἤλαυνε. καὶ δ' ἢ σὺ
 δορυβῶ προσελθῶν, χᾶρι, φησι,
 δὲσπότη. ὁ δ' ἐ, τί τὸ δορυβῆμῃ-
 νῳ παρῆ, φησι. καὶ ὁ βῆνας,
 χρῆμά τι τὸρα τῶσδε ἐν τῷ ἀ-
 γρῷ συνέβη. καὶ ὁ δὲσπότης, ἢ
 πον τί δὲν δρον παρὰ κνικρὸν
 κνικρὸν ἠνεγκον; ἢ τ' κνικρῶν
 τι παρὰ φύσιν ἐγέννησε; καὶ ὁ δ',
 ἢ χ' ἔτιως, ἀλλ' αἰσῶπῳ ἀνάαι-
 δῳ τὸ πρὸτ' ὄρον ὤν, νυκτὶ λα-
 λῆν

tus factus, rursus cepit fode-
 dere. Sed profecto agri (Ze-
 nas erat ipsi nomen) ad ope-
 rarios profecto, & horum u-
 num, quoniam parum erra-
 uerat in opere, uirga uerbera-
 uerant, Æsopus statim exi-
 clamauit: Homo, cuius gra-
 tia eum, qui nulla iniuria af-
 fecit, sic uerberas, & omni-
 bus temere plagas ingeris
 quotidie? omnino renunciat
 bo hæc hero. Zenas autem
 hæc ab Æsopo audiens, ob-
 stupuit non mediocriter, &
 secum ait: quod Æsopus lo-
 qui coeperit, nulla mihi uti-
 litas erit: præueniens igitur
 ipse, accusabo eum coram
 domino, antequam ipse hoc
 idem faciat, et me herus pro-
 curatione priuet. His dictis
 urbem uersus ad dominum
 uectus est, cæterum turbatus
 cum accessit: Salue, inquit,
 here. Ille uero: Quid pertur-
 batus ades? inquit. & Ze-
 nas: Res quædam monstro-
 sa in agro cõtigit. & herus:
 Nunquid arbor præter cõp-
 fructu tulit; aut iumentu ali-
 quod præter naturã genuit;
 et ille: Nõ ita, sed Æsopus
 qui antea erat mutus, nũc lo-

qui cepit. & herus: Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimā ti monstrum esse. & ille: Et sanē, inquit: nam quæ in me contumeliose dixit, sponte prætereo here, in te autem, & deos intolerabiliter conuiciatur. His ira percitus herus, Zenæ ait, Ecce tibi traditus est Æsopus: ueni de, dona, quod uis de eo fac. Quum Zenas autem in potestate sua accepisset Æsopum, & quod in eum haberet imperium, ei renunciaisset, ille, quodcunq; uolenti tibi licet, inquit, effice. Fortè uerò quū uir quidam iumentā quæreret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille, Iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipium masculum, quod si uis emere, adest. Quum uerò mercator dixisset ostendi sibi seruum lum, & Zenas Æsopum accersisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus: Vnde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla uerum trūcus est arboris, an homo? hic nisi uocem haberet, feri

me

λέω ἤρξατο. καὶ ὁ δ' ὀπίσθους, ἔ
τω σοι μὴ δὲ τ' ἀγαθῶν γένοι
το, τοτο νομίζοντι τὸ βρας εἶναι.
ὁ δ' ἐ καὶ μάλα, φησὶν, ἔ μὴ
ἦ εἰς ἐμὴ πρὸς ἕωσον, ἐκὼν
παρίημι δ' ἰσποτα, εἰς ἣ σὲ καὶ
θεοὺς οὐ φοβητὰ βλασφημεῖ.
ἐπὶ τότοις ὄργῃ λαφθεῖς ὁ δε
σπότης, τῷ βρωῖ φησιν, ἰδοὺ
σοι παραδίδοται αἰσωπ. ἔ
πόδ' ε, δώρησαι, ὁ βέλει ἐπ' αὐ
τῷ ποίησον, τ' ἣ βρωῖ ἐπ' αὐτῷ
γυρόμενον παραλαβόντι. ἔ
αἰσωπον, ἢ πῶν κατ' αὐτο δει
σσοτείαν αὐτῷ ἀναγγείλαν
τ. ἐκείν. ὁ, τι δ' ἔπει βε
λομύω σοὶ ἐπὶ, φησιν, ὄργα
σαι. κατὰ ἣ δ' ἔτινα τύχην αὐ
δρός τιν. ἐπὶ τῶν συτοιῶν
πρὶν αὐταί, καὶ διὰ ταῦτα τὸν
ἀγρὸν διήδοντ. ἐκείν. καὶ
τὸν βρωῖν ὄρομύω, ἐκείν. ἔ
βρέμμα μὴ οὐκ ἐστὶ μοι, φησὶν,
ἀποδοῦναι, σωματίον ἣ ἄρροσ,
ὁπρὲ εἰ δέ τις ἀπόστασαι, παρ
ἔστι. το ἣ ἐμπόρ. φησὶν αὐτ. ἔ
ποδὲ χεῖρ αὐτῷ τὸ σωμα
τιον, ἢ τῷ βρωῖ ἔ αἰσωπον με
ταπιμψαμύω, ὁ ἐμπορ. ἔ
δῶν αὐτ. καὶ ἀνακαγχάσας,
πῶσον σοί, φησὶ πρὸς τὸν βρω
ναῦ, ἢ δ' ἐ ἢ χύρα: πότρου φησὶ
χός ἐστὶ δ' αὐδρ. ἢ ἀβρωπος: ἔ
τος εἰ μὴ φωνῶν ἔχον, ἔ δ' ἐν αὐ
ἔ δ' ε

ἴδει μὴ ἔχει δοκῆν ἀσκοκύνη.
 ἵνα τί μοι πλὴν πορείαν δέχο-
 ψας τῆστι το καθάρματος ἐνε-
 κού; ταῦτ' ἀπὼν, ἀπῆει πλὴν ἐ-
 αὐτ' ὁ δόρυ. ὁ δ' αἰσωπὸς μετὰ
 διώξας αὐτ', μαινόμενος, φησιν. ὁ ἦ
 μεταστροφῆς, ἀπιδί, φησιν,
 ἀπ' ἐμῶν ῥυπαρώτατι λύων. καὶ
 ὁ αἰσωπὸς, εἰπέ μοι, τί τοῦτο ἔ-
 νικον διδύχοι ἐλθύνθαι; καὶ ὁ ἐμ-
 πόρος, καθάρμα, ἵνα τί χρῆσθαι
 πρίωμαι, σὲ ἦ ἀχρήστου καὶ σα-
 πρῶ ὄντο, ἔχρησθω. καὶ ὁ αἰσω-
 πὸς, ὄνομασί με, καὶ εἴ τίς ἐστι
 πῖστις, πολλὰ σὺ φιλήσασαι οἷός
 τ' ἐμί. καὶ ὁ δ', τί δ' αὖ ὄνομα-
 μίω, συγγήματόν τοι αὐτοὶ
 χρῆμα; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἔπαρ-
 τή σοι παιδεία οἴκοι ἀτακτον
 τὰ καὶ λιλαιόντα; τῶ τοις ἐπί-
 τασόμεναι παιδαγωγόν, καὶ παύ-
 τως αὐτοῖς αὐτὴ μορμῶς ἴσο-
 μαι. γελῶσας ἔντο πρὸ τῶ ὁ ἐμ-
 πόρος, φησὶ τῶ βλάψαι, πόσῃ τὸ
 λιανόν τοτο πωλῆς ἀγγέλου; ὁ
 ἦ φῖω, φησιν, ὁβολῶν. ὁ ἦ ἐμ-
 πόρος αὐτίκα τῶς βῆς ὁβο-
 λῶς κατέβαλλετο, λίγων, ἔδεν
 λιχθῆμιω, καὶ ἔδεν ἐπελάμιω.
 ὁ δόσους αὐτῶν τοιγαρῶν, καὶ ἀφι-
 κομῆν αὐτῶν οἴκαδε, παιδεία
 εἰα δύο ἐπι ὑπὸ μητρὶ ἱελύνα,
 τ' αἰσωποῦ ἰδύνα καὶ συγχυθῆναι
 ταῦν ἱεραξῆ, καὶ ὁ αἰσωπος οὐδὲν

me uideretur uter inflatus,
 Quare mihi iter rupisti hu-
 iusce piaculi gratia? His di-
 ctis, abiit suam uiam. Aeso-
 pus uero insequutus ipsum:
 Mane, inquit. Ille autem
 conuersus: Aoi, inquit, a me
 sordidisti me canis. Et Aei-
 sopus: Dic mihi, cuius rei
 causa huc uenisti? Et mer-
 cator: Sceleste, ut aliquid
 boni emerem; tui quod inuti-
 lis et marcidus sis, non ego.
 Et Aesopus: Eme me, et
 si qua est fides, multum te iu-
 uare potis sum. Et ille, Qua
 in re a te iuuari possem, cum
 sis odium penitus? Et Aei-
 sopus: Nonne adsunt tibi
 pueruli domi turbulenti, et
 flentes; his praefice me pæda-
 gogum, omnino eis prolar-
 ua ero. Ridens igitur de hoc
 mercator, inquit Zenæ: quæ
 ti malum hoc uendis uas? Il-
 le uero: Tribus, inquit, obo-
 lis. Mercator aut statitres
 obolos soluit, dicēs: Nihil ex-
 posui, et nihil emi. Quum igitur
 iter fecisset, ac peruenis-
 sent in suam domum, pueruli duo
 q adhuc sub matre erant, Ae-
 sopo uiso perturbati exclama-
 uerunt. Et Aesopus statim

τῷ ἐμπορῷ φησιν, ἔχεις μὲν αἰ
 ἐπαγγελίας ἀπὸ δολοφειν. ὁ ἕ γε
 λάσας, εἰσελθὼν φησιν, ἄσπα
 σαι τὸς σιωδάλας σε. τὸν δὲ
 εἰσελθόντα ἡγεὶ ἄσπασά μιν
 ἰδόντες ἐκέννοι, τί ποτε ἀρεὰ κα
 κέρυ τῷ ἡμῶν δόλοφειν, φασί,
 συμβέβηκεν, ὅτι σωματίου αἰ
 σχρὸν ἔτιος ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς
 ἰοικον, αὐτὶ βασιναίς ποτορ
 Ἐοιείας ὠνόματο. μετὰ δ' οὐ
 πολὺ ἡγεὶ ὁ ἔμπορος εἰσελθὼν
 εἰς πρὸς ὁδορ ἀνδραπιδίωαι
 τοῖς δόλοισι ἐπίσηψεν, μίλλην
 γὰρ πλὴν ἔπασσαν εἰς ἀσίασιν
 γαβιάσαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα
 τὰ σκευὴν διμερίσσαντο. ὁ δ' αἰ
 σιωπῶν ἰδὼν τὸ λευφετάτου
 ἔφορτίου αὐτῷ παραχωρῶν,
 ἀτι δὲ νιωνήτω, ἡ μύπω πρὸς
 τὰς τοιαύτας ἐπιουργίας γε
 γυμνασμένῳ. τῶν ἕ ἡγεὶ ἐμ
 δὲν ἀρεὰ βέλνεται συγγνώμην
 παρικομένων, ἡκῆσθ' ἔδωκ
 ἔλεγι, πάντων λεσιώντων, αὐ
 τῷ μόνου ἀσωτελῆ τυχεαίην.
 τῷ ἕ ὅπρ' αὐτῷ ἀρεὰ βέλνεται ἐπι
 φησόντων, ὁ δὲ οὐ κακῆσιν
 εἰδελιφάμεθ' ἡγεὶ σκευὴν ἐ
 θροίσας διάφορα, σάκκους ἡγεὶ
 ἐρώματ' αἰ γυργάθας, ἐκ γυρ
 γαθου ἀρτων πεπληρωμένον,
 ἐν δὲ οὐ βασιάζην ἡμῶν, αὐ
 τῷ ἐπιτελεῖται λελοῦσαι. οἱ δὲ

γελῶ.

mercatori inquit: Habes
 mea pollicitationis proba
 tionem. Ille uero ridens, in
 gressus, inquit, Saluta con
 seruos tuos. Introgressum
 autem, ac salutantem uiden
 tes illi, Quodnam malum no
 stro hero, inquirunt, contigit,
 ut seruulum deformem ad e
 o ement: sed ut uidetur, pro fa
 scino domus hunc emit. Nō
 multo uero post ἔ mercar
 tor ingressus, apparari res
 ad iter seruis iussit, quod po
 stridie in Asiam profectus
 rus esset. Illi igitur statim
 uasa distribuebant: at Æs
 opus rogabat leuissimum
 onus sibi concedi, tan
 quam nuper empto, ἔ nou
 dum ad hæc ministeria exi
 ercitato. His autem, ἔ si
 nihil tollere uelis, ueniam præ
 bentibus, ille non oportere
 dixit, omnibus laboranti
 bus se solum inutilem esse.
 His quod attollere uellet,
 permittentibus, huc ἔ illuc
 quā circumspexisset, ἔ uas
 sa congregasset diuersa, sac
 cos, et stramēta, et canistros,
 in quibus canistrū panis plenum,
 quem duo bauulare debebāt,
 sibi imponi iubet. Illi autē
 videntur

γιλάσωντο, καὶ μὴδ' ὄν εἶναι
 μακρότερον τὸ χυδαίου τῆτον
 λαβαρματῶ φάμασι, ὅς μι-
 κρῶ μὲν ἔμπροσθεν τὸ λεφόται
 τὸν ἑλῆτο ἀρὰ τῶν φορτίων,
 νῦν ἢ τὸ πάντων βαρύτερον
 ἔλετο, χρεῖωαι μὲν τοι πῶν ἐ-
 πιδυμίαν αὐτὸ πλῆρωσαι, ὅ-
 πολυβόντο τὸν γυργαθόν, ἐπι-
 τιθεασι τῶ αἰσώπῳ. ἢ ἢ κατὰ
 τῶν ὤμων τὸ φορτίου ἀπυχί-
 σμῆν, δ' ὄντο λαβαρματῶ δυνά-
 νεῖτο. τὸν ἢ ἰδὼν ὁ ἔμπορῶ,
 ἀπιθαύμασον, καὶ φησὶν, αἴστα
 πῶ εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμῶ
 ὦν, ἢ δὲ πῶ ἑαυτὸ τιμὴν βί-
 ἔτισι, κατὸν γὰρ φόρτον ἤρα-
 το. ἐπὶ ἢ ὄντο ὄντο ἀφίστε κα-
 τέλοσαν, αἴστωπῶ καλοσυνά-
 ἀρτοδοτήσασιν, ἢ μὲν τὸν γυρ-
 γαθόν, πολλῶν φαγόντων, ἐ-
 πείησον. ὄντο καὶ μετὰ τὸ ἀρι-
 στον λεφοτέτα τὸ φορτίον γε-
 νότῳ, προθυμότερον ὄντο.
 καὶ δὲ ἢ ἑσπέρως ἔλετήχθη-
 σαν πάλιν ἀρτοδοτήσασιν, τῆ
 ἰφίης ἢ μὲν κατὰ πειτῶπα
 σιν ἐπὶ τῶ ὤμων ἀνέχων ἢ γυρ-
 γαθόν, πρῶτῶ ἀπάντων ἢει,
 ὡς καὶ τοῖς σὺνδούλοισι προ-
 φέχοντα τὸτον ὄντο ἀμφο-
 βότα γίνεσθαι, πῶτῶν ὄσα
 πρὸς ἑστὶν αἰσώπῶ, ἢ ἔτορος.
 ἢ κατὰ μαθῶσιν ἐκείνων εἶναι
 δαυμάσιν

ridentes, & nihil esse stul-
 tius uili hoc scelesto, inquit
 tes, qui paulo antè leuissim-
 um rogabat tollere onus,
 nunc omnium grauiissimum
 elegit: oportere tamen de-
 siderium eius explere, suble-
 cum canistrum, imposuerunt
 Æsopo. Ille uerò humeris
 onere grauat is huc & illuc
 dimouebatur. Hunc uidens
 mercator, admiratus est. &
 inquit: Æsopus quum ad
 laborandum promptus sit,
 iam suum precium persolu-
 uit: iumentis enim onus sus-
 tulit. Quum uerò hora pran-
 dij diuertissent, Æsopus
 iussus panes dispensare, se-
 miniacuum canistrum multi-
 cis comedentibus fecit: un-
 de etiam post prandium le-
 uicre onere factò, alacrius
 incedebat. Verum uespere
 quoque illic quò diuertentem
 pane distributo, postera die
 uacuo omnino humeris sub-
 lato canistro, primus omni-
 um ibat, ut & conseruis
 præcurrentem hunc uidens
 tibus dubium faceret, ut-
 rum putridus esset Æsop-
 pus, an quis alius. Ex quum
 cognouissent illum esse,
 admirati

admirabantur, quod denique
 gratis homuncio solertius
 omnibus fecerit: quoniam
 qui facile absumerentur pa-
 nes, sustulit, quum illi stra-
 menta, et reliqua supellectile
 bauarent, quae non est forti-
 ta naturam, ut sic absumere-
 tur. Mercator itaque cum esi-
 set Ephesi, alia quidem manci-
 pia cum lucro uendidit: reman-
 serunt autem ei tria, Gram-
 maticus, Cantor, & Aeso-
 pus. Quum uero quidam ex fa-
 miliaribus ei suasisset in Sa-
 mium ut nauigaret, tanquam
 ibi cum maiori lucro diuen-
 dituro seruulos, persuadet.
 Et mercator qui peruenis-
 set in Samium, grammaticum
 quidem & cantorem, utrunque
 noua ueste indutum statuit
 in foro: sed Aesopum quonia
 necunde poterat ornare, (to-
 tus enim erat medosus) ueste
 ex sacco ei circumposita, me-
 diu inter utrunque constituit,
 ut & uidentes stuperent, di-
 centes: Unde haec abomina-
 tio, quae & alios obscurat?
 Aesopus autem quamuis a
 multis morderetur, stabat ea-
 rum audacter ad ipsos inueniens.
 Xanibus uero philosophus
 habitans

δαυμάσειν, ὅπως τὸ μιμησάμε-
 νός τε ἀνδρώπιον, νοιωχέσει
 ῥα πάντων ἔπραξι, τοὺς ῥα
 δίκως διαπανομύσας ἀρτὸς ἀ-
 ράμενον, ἐκείνων τὰ σρώμα-
 τα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκόνων
 ἐπιρροτισταμένον, ἀ μὴ φύσιμ
 ἐλαχρῶ οὕτως ἰ διαπαναῖ αἰα. ὁ
 μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῇ ἐφί-
 σω γηρόμενος, τὰ μὲν ἄλλα
 τῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρλει
 ἀπέδοτο, κατέλειπε δ' αὐτῷ
 ῥία, γραμματικὸς, ψάλτης,
 καὶ ὁ αἰσωπος τῶν δέ τις αὐ-
 τῷ σωήτων συμβουλεύσας εἰς
 σάμου ἀπάγει, ὡς ἐκείνῳ οὖν
 μέισον κέρλει ἀπὸ πωλήσον-
 τι τὰ σωματία, πείθει. καὶ ὁ
 ἔμπορος ἐπιθὰς αὐτῷ σάμῳ, τὸν
 μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλ-
 τη καὶ τῷ ψάλτῳ ἀμφίεσας,
 ἴσυσιν ἀμφὺ ἐπὶ τὸ πρῶτον
 γίου. τὸν δ' αἰσωπον, ἐπὶ μὲν
 λαμβέειν εἶχε λισμῆσαι, ὅθεν
 γὰρ τὸ ἀμαρτήμα, ἐσθῆλα σάμ-
 κη τὸ τῷ πρῶτον καθάλας, μίσησιν
 ἀμφὸν ἴσυσιν, ὡς καὶ τοὺς
 ὀργῶντας ἐξίστασαι λίγοντας,
 πῶθεν τοιοτὸν βδέλυγμα, τὸ καὶ
 τῶν ἄλλων ἀφανίσον; αἰσωπος
 ἦ, καίπερ καὶ πολλῶν σκωπτό-
 μενος, ἴσαστο μὲν τοιοτὸν μ-
 ρὰ πρὸς αὐτὸς ἀτηνίσων. φαί-
 νεται δὲ ὁ φιλόσοφος ἔς τῶν
 ἑσῶν

ἐνοικόντων ὡν τιμωαῦτα τῆ
 σάμῳ, προελθὼν ἐπὶ τὴν ἀγο-
 ραὴν, καὶ διασάμνος τὸς μὲν δύο
 παῖδας οὐκ ὀφειλόμενος, παρι-
 σταμύνας, μίσην ἢ τέταρτον
 αἰσώπορον, ἠγάσαστο τὴν τῷ ἴμ-
 πόρῳ ἐπίσειαν, ὅπως ἔεισεργῶν
 ἐν τῷ μεταξὺ τίταχον, ὡς τῆ
 παραθήσει το δὲ συστάς, καλ-
 λίδος ἑαυτὸς τὸς νεανίας φανῶ-
 ναί. ἔγγυτίρω δ' ἐπιτάς, ἐπύ-
 θετο ἔψαλτα, πόσον αὐτὸν ἄν . καὶ
 ὅς, μετὰ πᾶσιν ὅσους . καὶ ὁ ξανθός,
 τί οὐκ οἶδας ποιῆν; ὁ ἢ, πᾶν
 τα. καὶ ἐπὶ τέτοις αἰσώπορος βυ-
 γίλασι. ἔ ἢ σχολαστικῶν οἱ τῷ
 ξανθῷ συνηῶσαν, ὡς ἔδωκεν αὐτὸν
 γέλασαντα καὶ παραφηνήσαντα
 τὸς ὀδόντας, βλαίφνης καὶ τι-
 τήρας ὄρων ἀλοξάντων, καὶ τῷ
 μὲν, ἢ τῷ κήλη ὄσιν ὀδόντας
 ἔχουσα λέγοντι, τὸ ἢ, τί πο-
 τε ἀρὰ ἰδῶν ἐγέλασε; τὸ δ'
 ὡς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐρρί-
 γωσε. πᾶντων ἢ βουλομένων
 γυνῶναι τίς ποτε ἴω ὁ γέλως,
 εἰς τις αὐτῶν προελθὼν τῷ
 κισώπῳ, φασίμ, ὅτι χαίρει ἐγέ-
 λασας; καὶ ὅς, ἀποχόρσει θα-
 λάτῃ προβάτων . τὸ δὲ ἀ-
 μνησάντων τῷ δόλοισ ἐπὶ
 τῷ λόγῳ, μετὰ τὸ σὺδῆως ἀναχω-
 ρήσαντι, ὁ ξανθός τῷ ἴμπό-
 ρῳ φασί, πόσον τιμήματι
 ὁ ψάλα

habitans tunc Sami, profe-
 dus in forum, & uidens duo
 os quidem pueros cum orna-
 tu astantes, medium uero ho-
 rum Aesopum, admiratus
 est mercatoris commercium,
 quod turpem in medio collo-
 cauerat, ut appositione de-
 formis, pulchriores seipsis a-
 dolescentuli apparerēt. Pro-
 prius autem astas, percortas
 tus est cantore, cuius esset.
 & is, Cappadox. tum Xan-
 thus: quid igitur scis facere?
 hic, Omnia. atq; ad haec Ae-
 sopus risit. Sed discipuli qui
 cum Xantho und erant, ui-
 derunt ipsum risisse, & ostes
 disse dentes, statim & ali-
 quod monstrum uidere ar-
 bicrantibus: & uno, certe
 hernia est, dentes habens
 dicente, alio uero, quidnam
 uidens risit? alio, non risisse,
 sed riguisse: omnibus autem
 uolentibus cognoscere cur
 risisset, unus ipsorum acce-
 dens Aesopo inquit: Cuius
 rei gratia risisti? Et is:
 Abscede marina ouis. Il-
 lo uero confuso funditus eo
 sermone, repenteque se-
 cedente, Xanthus inquit
 mercatori: Quanto precio
 cantore

tantorillo autem, mille obo-
 lorum respondente, ad alterum
 iuit, immenso audito
 precio. atqui & hunc rogata
 re philosopho, cuius nam foret,
 & audito Lydum esse:
 rursusque rogante, quid ergo
 scis facere? & illo dicente,
 Omnia: iterum uisit Aesopi-
 pus. Ex scholasticis autem quo-
 dam dubitante, quidnam hic
 ad omnes ridet, alius ei dixit:
 Si uis & tu marinus hircus
 uocari, roga. Xanthus
 autem & rursus rogauit meri-
 catorem, quanto precio gram-
 maticus? & illo tribus millibus
 obolorum respondente,
 egre philosophus tulit im-
 mensum premium, & uersus
 discedebat. Scholasticis au-
 tem petentibus, an non placuerint
 ei seruuli: nae inquit,
 sed decretum est non emere
 mancipium preciosum. ut
 no autem ipsorum dicente,
 Sed si haec ita se habent,
 igitur turpem hunc nulla
 lex impedimento est,
 ne ematur: idem enim &
 hic ministerium afferet,
 & non premium huius ex-
 ponemus. Xanthus ait:
 Sed ridiculum esset, nos soli

ὁ ψάλτης; τὸ ἧ χιλίων ὀβολῶν
 ἀποκειναμένος, πρὸς τὸν ἕτε-
 ρον ἦλθεν, ὑπερβάλλον ἀκού-
 σας τὸ τίμημα. καὶ μέγιστος ἢ
 ποτοῦ ἄρα μὲν τὸ φιλοσόφου,
 πόσον αὐτῷ εἴη, καὶ ἀκῶσ αὐτῷ ὁ
 τι λυδὸς, καὶ ἐπ' αὐτοῦ μὲν, τί
 οὐκ οἶδ' αὖτε ποιεῖν; λακείνους γα-
 μιλίους πάντας, πάλιν ἐγγέλασεν
 αἰσῶπῳ. τῶν σχολαστικῶν δ' ἐτε-
 ρῷ ἀπορομένους, τί δή ποτε
 εἶτ' ἔτι πρὸς πάντας γελᾷ, ἕτε-
 ρῷ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ βδέλει
 καὶ σὺ θαλάτῃ; φάσκει αὐ-
 κῶσαι, ὀρώτησον. ὁ ἧ ξανθῷ
 καὶ αὐτῷ ἤρετο τὸν ἔμπορον,
 πόσον τίμημα; ὁ γραμματι-
 κός; λακείνους τρισχιλίων ὀβο-
 λῶν ἀποκειναμένος, δυσφόρως
 ὁ φιλόσοφος ἤνεγκε τὴν ὑπερ-
 βολὴν τοῦ τιμήματος, καὶ τραί-
 φεις ἀπήει. τῶν ἧ σχολαστικῶν
 ἄρα μὲν, εἰ μὴ ἤρετον αὐτῷ
 τὰ σωματικά, καὶ φυσικῶν, ἀλλὰ
 δόγμα καὶ τῆ, μὴ ἀνδρῶν ἀποδοῦν
 ἀνέσθαι τῶν πολυτίμων. ἐνὸς
 ἧ τῆ φαρμῆς, ἀλλ' ἧ ταῦθ'
 οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αἰσχροῦ
 ποτοῦ δόξαι νόμῳ ἔμποδῶν
 ἵστατῆ μὴ ἀνήσασθαι. τὴν αὐ-
 τῷ γὰρ καὶ εἶτ' ἔτι λειτουργίᾳ
 εἰσοίσει, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τῆ
 τῶν λακῶν ἀσόμεθα. ὁ ξανθὸς ἔφη,
 ἀλλὰ γελῶσιν αὐτῷ εἴη ἡμεῖς ἐν-

τίσσι τὸ τίμημά, ἐμὶ ἢ τῷ δαί
 λω ὠνήσασθαι, ἀλλως τὲ, καὶ
 τὸ γινώσκω με καβαρῖον ὃν ἔκ
 αὐτὸν ἀνάσχοιτο ὑπὲρ αἰσχροῦ σω
 ματίου ὑπερετάσθαι. τῷ δὲ σχο
 λαστικῶν ἀδελφῶν ἐπόντων, ἀλλ'
 ἐγγὺς ἢ γνώμη, κατὰ τὸ μὴ πῶ
 θῆναι ζωοικί, ὁ φιλόσοφος ἔ
 πελάδω μὲν πρότερον πῆραν,
 εἰ οἶδ' ἔτι, μὴ ποτὶ καὶ τὸ τίμη
 μα μάττω ἀποδῆσαι. προσελθὼν
 γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρι,
 φυσικῆ ὁς, μὴ γὰρ ἐδυπόμην.
 καὶ ὁ ξαυθός, ἀσπάζομαι σε.
 καὶ κἄν, καὶ γὰρ σε. καὶ ὁ ξαυ
 θός ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ πε
 ραλέῳ καὶ ἐτόιμῳ ἢ ἀποκρί
 σιως ἐκπλαγῆς, ἕρπετο, ποτ' ἀπὸς
 εἶ; ὃ ἢ, μέλας, φυσί, καὶ ὁ ξαυ
 θός, ὃ ποτὸ φημι, ἀλλὰ πῶθεν
 γινόνησαι. καὶ ὁς, ἐν τῷ γαστρὸς
 ἢ μύρδος με. καὶ ὁ ξαυθός, ὃ
 ποτὸ λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ
 γινόνησαι. καὶ κἄντος, ἔκ ἀνύγ
 γαλιέ μοι ἢ μήτηρ μου, πρότερον
 ἐν ἀνώγει ἢ κατώγει. καὶ ὁ φι
 λόσοφος, τί ἢ πρῶτ' ἔμεν ἐπίστα
 σαι; καὶ κἄντος, οὐδέ τί. καὶ ὁ
 ξαυθός, τίνα πρόπον; ὃ ἢ, ἐπε
 ἀπὸ τοῦ ὅτι πᾶσι ἐπίστασθαι
 ἐπὶ ἡγγείλαντο, ἐμοὶ ἢ κατέλι
 πον ὁδὸν ἐν. καὶ ἐπὶ τέτοις οἱ
 σχολαστικοὶ ὑπερφρονῶς ἀγάμ
 οῖ, νῆ τι δείων πρὸνείων, ἔτα

uisse precium, me autem ser
 uum emisse, alioqui & uxor
 cula mea munditiæ studio
 sa, non ferret à deformi ser
 uulo seruire sibi. At scholasticis
 rursus dicentibus, sed
 propè est sententia, ne pare
 atur foemine, Philosophus
 dixit: Faciamus prius peri
 culum, an sciat aliquid, et ne
 precium in cassum pereat.
 Adiens igitur Aesopium,
 Gaude, inquit. Et ille: num
 nam tristabar? Et Xanthus,
 Saluto te. Et ille, Et ego
 te. Et Xanthus una cum ali
 is inexpectato & prompto
 responso stupefactus, roga
 uit, cuius es? ille, niger. Et
 Xanthus: Non hoc inquam,
 sed unde natus sis. Et is:
 Ex uentre matris meae. Non
 hoc dico, sed in quo loco nat
 us sis. Et ille: non renuncia
 uit mihi mater mea utrum
 in sublimi loco, an in humili.
 Et philosophus: quid uero fe
 cere nosti? Et ille: nihil. Et
 Xanthus, quomodo? Quoni
 am hi oia nosse professi sunt,
 mihi autem reliquerunt ni
 hil. Atque hæc scholastici
 uehementer admirati, Per di
 uinam providentiam, dixer

runt, Valde bene respondit: nullus enim est homo, qui omnia norit, & propterea scilicet & risit. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Æsopus: Me hac in re consultore eges? utrum tibi uideatur melius, aut emere aut nō, fac. Nullus enim quicquam ui facit: hoc in tua positiuū est uoluntate. & si uolueris, crumena ianua aperiens, argentum numerata: sin uero minime, ne cauillare. Rursus igitur scholastici inter se dixerunt, Per deos superauit præceptorem. Xanthus uero cum dixisset, Si emero te, fugere uoles? ridens Æsopus ait: Hoc si uolueris facere, nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo antemē. & Xanthus: Bene dicis, sed deformis es. & ille: Mentem inspiciere oportet, o philosophē, & non faciem. Tunc mercatorem adiens Xanthus, inquit, Quāti hunc uendis? & ille, Ut uis tu peres, ades, meas merces quomā te dignos pueros dimittēs, deformē hūc eligis. aliter uo hōi eme, hūc autē auclatiuā accipe. & Xanthus, Nō

certe,

σαν, πᾶν ἑλευθερῶς ἀπὸ κρινάτου ἔδει γὰρ εἶς ἕστη ἀνθρώπων, ὅς αὐτὰ πάντα εἶδεν. διὰ γὰρ ταῦτα δαλαδὴ ἢ ἰγίλα. αὐθις οὖν ὁ ξανθὸς φησὶ, βέλεις πρῶτα εἰς, ἢ ὁ αἰσωπὸς, ἐμὲ πρὸς τοιοῦτο συμβέλλει δειχῆ; ἀπό τὸ ὄρον σοὶ δοκῆ βέλτιον, ἢ πρῶτα εἶναι, ἢ μὴ, ποῖα. οὐδέ τις γὰρ οὐδέ τις πρὸς βίαν ποῖα, τοιοῦτο πρὸς τῆ σὴ καίται γνώμη. καὶ μὴ βέλεις, βαλαυτὶς δούρει ἀνδύξας, ἀργύριον ἀριθμῆσαι, εἰ ἢ μὴ, μὴ σικῶπτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, οὐ τὸν θεὸν νομίζουσι τὸν λαόν γητῶν. τοιοῦτο ἢ ξανθὸς φησὶ, καὶ εἰ πρῶτα εἰς, δραπέτα εἶναι βουλήσῃ; γελάσας ὁ αἰσωπὸς, ἔφη, τοιοῦτο εἰ βουλήσομαι πρῶτα εἶναι, οὐ πᾶντως χρῆσομαι σοὶ συμβέλλω, ὡς δὲ καὶ σικῶπτε πρὸς τὸν ἐμοί. ἢ ὁ ξανθὸς, πᾶν ἑλευθερῶς μὴ λέγεις, ἀλλ' αἰσχροὺς εἶ. καὶ καὶ εἶναι, εἰς τὸ νομῶ ἀφορῶν δ' εἰ φιλόσοφός, καὶ μὴ εἰς τὴν ἄφρον. τότε τῶ ἐμπόρου προσελθὼν ὁ ξανθὸς, φησὶ, πᾶν ἑλευθερῶς πωλῆς; καὶ ὅς, ἢ ἑτοίμησά με πᾶν τὴν ἐμπορίαν, ὅτι τοιοῦτο ἀξίως σὸ καὶ καὶ ἀφῆς, τὸ αἰσχροὺς τοιοῦτον εἶναι, δ' ἀπό τὸν τὸ λοιπὸν ἔννοσαι, τοιοῦτο ἢ πρὸς δόμα λαβῆ, καὶ ὁ ξανθὸς, οὐ

δὲ τῶν,

αἴτη, ἀλλὰ τοτοῦ. καὶ ὁ ἴμπε
 ρ, ἐξήκοντα ὀβολῶν ἄνησαι.
 καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ παρα
 χρῆμα σιωποῦν ἔχοντες ἡ
 τίθησθε, ὁ δὲ ξαυδὸς ἐκτίθησθε.
 ἐπινοῶν τελευτῶναι πῶς ἄσιν
 μιμαθῆναι τὸν παρῆσαν ἀνα
 κρινόντες, τίς μὲν ὁ ἀπειμπω
 λήσας, τίς δὲ ὁ πωλῆσας, αἱ
 σχωρομένων δὲ ἀμροτέρων ἱ
 κνυτὸς ἀνεπαρ, ἀλλὰ τὸ πονι
 χρὸν τοῦ τιμήματι, ὁ ἀίσω
 π, τὰς ἐς τὸ μέσον, ἀνεκρά
 ξον, ὁ μὲν πρῶτος, ἐγὼ, ὁ πωλῆ
 μένος δὲ, ὅσοι, καὶ ὁ πωλῆσας,
 ἱκνεοσὶ. ἐὰν αὐτοὶ σιωπῶ
 σιν, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός εἰμι. οἱ
 δὲ τελευτῶναι διαχυθέντες, ἐχαι
 ρίσαντο τε τῷ ξαυδῶ τὸ τέλος,
 καὶ ἀπυλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν
 ἀίσωπ, ἠκολούθει πρὸς τὴν
 οἰκίαν ἀπιόντι τῷ ξαυδῶ, μν
 συμβενοῦ δὲ λαύματι ὄν
 τ, ὁ ξαυδὸς ἐν τῷ πόρει πα
 τεῖν τὸ χιτῶνα ἀνεκσυρόμενος,
 ἔρει, ὁ πρὸ ἰδῶν ἀίσωπ, καὶ τ
 ἱματίων ἐκείνης ἀραξάμενος,
 ἐπιδρα πρὸς ἑαυτὸν ἔκλυσε, καὶ
 φησι, πῶς ταχίστω με πώλυ
 σον, ἐπεὶ ἀραπετὸς εἰμι, καὶ ὁ ξαυ
 δ, αὐτὸς ὅτι, φησὶν, ἐκ
 αὐτῶν ἀνωαίμελω τοῖσδε ὑπερετῆ
 δαι ἀδὲ πῶς. ἐγὼ οὐδὲ πῶ
 τος ἄρ, καὶ μὴδὲ σὺ φεβόμεν,

ὁμοσ

certe, sed hunc et mercator:
 Sexaginta obolis eme. &
 scholastici confestim colla
 tos exposuerunt, Xanthus
 autem possedit. Itaque
 publicani uenditione co
 gnita aderant indagantes,
 quis uendiderit, quis emerit.
 ac cum pueret utrunque
 se pronunciare, propter uis
 licitatem. precij, Aesopus
 stans in medio, exclama
 uit: Qui uenditus est, ego
 sum: qui emit, hic: qui uen
 didit, ille: si uero ipsi tace
 erint, ego igitur liber sum.
 Publicani uero diffusi ri
 su, domo Xantho uecti
 gali, abierunt. Aesopus
 igitur sequebatur in domum
 euntem Xanthum. Quum
 meridianus autem aestus
 esset, Xanthus inter deo
 ambulandum pallium ac
 tollens, mingebat. quod uis
 dens Aesopus, uestibus il
 lius prensis, retro ad se
 ipsum traxit, atque inquit:
 Quam celerrime me uen
 de, quoniam fugiam. &
 Xanthus, quomobrem: Quo
 niam inquit, non possem tale
 seruire hero. si enim tu qui
 herus es, & neminem times.

b a tamen

tamen relaxationem non praebes naturae, sed eundo minigis: si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundem tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus: Hoc te turbat: tria mala uolens euitare, eundo mingo. Et ille: quae? Et hic stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terrae solum torridum, lotij autē acrimonia olfactū offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopon manere ante uestibulum, quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculā sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipse autem ingressus dicit, Domina non etiam posthac obijcies mihi ministerium, quod mihi tuae pedisseque praesent. Iam enim et ego puerum tibi emi, in quo uidebis pulchritulinē, qualem nunquam uidisti, qui & iam ante uestibulū stat. Et ille quidem haec, pedisseque autē

uera

ὁμως αἰδοῦντο ὑπὸ πᾶσι σὺν τῷ φύσει, ἀλλὰ βαδίζον ἕρπεις, οἱ τύχοι τ' ἄδελφοί μὲ πρὸς τινὰ σαλῶναι διακονίαν καὶ τῷ μετὰ τὸν ἄνθρωπον τοιούτων δὲ τι αἰπαυῆσαι τὴν φύσιν, ἀνὰ γὰρ πᾶσα περὶ μέγαν με ἀποπατέμ. καὶ ὁ ξανθὸς, τοτό σε θορυβῆι; ῥίαι λικὰ βουλόμην, & διαδραῶναι βαδίζον ἕρπεις. καὶ ὁσ, ποῖα; λικῆν, & ἕρπεις μοι τὴν μὲν κεφαλὴν κατέκασσον, αὐτὸ δὲ ἡλι, & τὸς ἡ πόδας τὸ τ' γῆς ἕδασι, & ὄν ἐκπεπρωμένον, ἡ δὲ τὸ ἕρπεις δριμύτης τὴν ὄσφρασιον αὐτὸν ἐλυμήνατο. καὶ ὁ αἰσωπὸς, βαδίζε, ὡς ἐκείνας με. ἐπεὶ ἡ καὶ τῆ οἰκίᾳ ἐπέστησαν, ὁ ξανθὸς παραγγείλας τῷ αἰσωπῷ μέγαν πρὸ τοῦ πυλῶν, & ἐπειδὴ καθάρσιον ὄν αὐτῷ τὸ γίνεσθαι ἡδῆ. καὶ ἔν ἐχρῆν ἐξαπίνυς τοιούτων αἰσχος αὐτῆ σαλῶναι, πρὶν τινὰ καὶ πρὸς αὐτὴν ἀσφύνη. αὐτὸς δ' εἰσαλθὼν λέγει, λυρία, δὴ ἐτι μετὰ τὸν αὐτὸν ὄνειδιεις ἄνθρωπον πείας, ἕς πρὸς τῶν δρακωνίδων τ' ὄν ἀπολαύω. ἡδῆ γὰρ λέγω πᾶσι σοὶ ἐπελάμην, ὅτι ὡς ἡ δὲ λέει λέλλ, οἶον ἔπω τει διασαι, ὅς ἡ ἡδῆ πρὸ τοῦ πυλῶν, & ἕρπεις. λικῆν, & μὴ τὰ ταῦτα. αἱ δὲ γὰρ δρακωνίδες

ἐλλῶ

ἀλυθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέν-
 τα, πρὸς ἀλλήλας ἐκ ἀγρῶς
 ἠμφισβήτου πρὸ τοῦ τίτι τῆ
 τωρ υμῶν. ὁ νεώνητος ἔτα.
 ἔλ δὲ το ξανθὸς γυναικὸς εἶσω
 ἐλυθῶναι τὸ νεώνητον κίλδοσά
 σης, μία τ' ἄλλω μᾶλλον ὄρ-
 γῶσα, ἢ ὡς ἀρὰ βῶνα πλὴν κλῆ-
 σιν ἀρπάσασα, τὸν νεώνητον
 ἐμδραμῶσα ἐκάλει. λέγειένου
 φαμῶς, ἰδὲ ἐγὼ πάρεμι, ἰαί
 πλχυῖσα, σύ, φυσιν, εἶ; κρεῖ-
 ὄν, ναί. λέγειένου, ἀβάσκαυτα,
 μὴ εἰσελθῆς εἰσω, κρεῖ πᾶν. ὄν
 φύγωσι. κρεῖ μόν ται κρεῖ ἄλλης
 βελθέσσης, κρεῖ ὡς εἶλον αὐτὸν,
 παταχθῆσθαι, φαμῶς τὸ πρὸ
 ὄνωπον, κρεῖ δούρο εἰσελθε, ἀλ-
 λά μὴ προσεγγίσης μοι, εἰσελ-
 θῶν ἔτη αὐτῆν τ' ὄβσποινας.
 ἢ ἢ τοτου διασαμῶν, τὰς ὄ-
 ψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸ αὐδρα,
 φαμῶν, πῶθον μοι τοτο τὸ τί-
 ρας ἠνεγκας; ἐκάλει αὐτὸν το
 πρὸσώπασ με. κρεῖένου, ἄλλης
 σοὶ λυρία, μὴ ὑποδοκῶπτε μου
 τὸ νεώνητον. ἢ ἢ, ἀλλῶ εἰ ξανθὸς
 δεμισήσας με, ἐτέρω ἀγαγέ-
 ῶσαι βελθέμεν, κρεῖ ἴσως αὐ-
 δῶμεν, φράσαι μοι, ὡς ἄοι-
 κίας ἀναχωρήσω, τὸν λιωονέ-
 φαλόν μοι ἔτον λεκόμικασ, ὡς
 αὐ πλὴν αὐτοῦ δυσαναχωρητοσα
 λαβείαν, φύγω. ἀδὲς ἔμ μοι πλὴν
 πρὸικῶ

uera existimantes quæ dicta
 fuerant, inter se non mediocri-
 ter contendebant. cum am-
 ipsarum sponsus nuper em-
 ptus fuerit sit. Xanthi uero
 uxore intro uocari noui-
 tiū iubente mancipium, una
 ex alijs accelerans, et ut ara-
 bonem uocationē arriprens,
 nouitium seruum egressa ac-
 cersabat. Et illo dicente: Ec-
 ce ego adsum, stupefacta, tu,
 inquit, es? Et hic, nē. Et il-
 la, Sine inuidia, ne ingredi-
 aris intro, et omnes fugiāt,
 Et tamē ὅτ' alia egressa, ac
 ut uidit ipsum, cadatur tua,
 dicente facies, ὅτ' huc ingre-
 dere, sed ne appropinques
 mihi: ingressus stetit coram
 domina. quæ cum eum uidisi-
 set, oculos auertit ad iurum,
 inquiens: unde mihi hoc mōi-
 strum attulisti? abijce ipsum
 a facie mea. Et ille, Satis tibi
 domina, ne me iam submor-
 de nouitiū seruum. Hæc au-
 tem, uideris Xanthe ofus
 me, aliam inducere uelle: et
 fortè dum pudet dicere mihi,
 ut tua domo abscedam, car-
 nicipitem mihi hunc appor-
 tasset. ut eius ægre latirā mi-
 nisteriū, fugiā. da igitur mihi

dotem meam, at sibi. Ad
 haec Xantho increpato Ae-
 sopum, tanquam in itinere
 urbana quaedam loquutū de
 mictu inter eundem, nunc
 uero mulieri nihil dicentem,
 Aesopus ait, Prohace ipsam
 in barathrū. Et Xanthus:
 Tace scelus, an nescis me
 hanc, ut me ipsum amares?
 Et Aesopus, Amas mul-
 lierculam? Et ille: Ad-
 modum quidem fugitiue.
 Et ad hoc Aesopus pulsa
 to medio pede, ualde exclai-
 mauit: Xanthus philoso-
 phus uxorius est. Et uersus
 ad suam dominam, ait: Tu o
 domina uelles philosophum
 emisse tibi seruū iuuenem,
 bono habitu, uigentem, qui
 te nudam in balneo spectat-
 ret, et tecum luderet in de-
 decus philosophi? O Eury-
 pides, aureum ego tuum
 inquam os, talia dicens:
 Multi impetus fluctuū mari-
 norū, multi fluminū, et ignis
 calidi flatus. dura res pau-
 pertas, dura et alia infinita,
 tamē nihil aeque dierū ut mul-
 lier mala. Tu uero o domina
 philosophi uxor, a pulchris
 adolescentulis seruari tibi no-

ποῖναι μὲν, καὶ πορεύσομαι.
 πρὸς ταῦτα τὸ ξάνθου μεμψα-
 μόνος ἢ αἰσωποῦ, ὡς κατὰ τὴν
 πλὴν ὁ δ' ὄν ἀγείρα τινὰ φθιγγαμί-
 νου ὑπὲρ αὐτὸν ἐν τῷ βαδίζειν ἐ-
 γήσειως, νυνὶ ἢ πρὸς τὴν γυναι-
 κα μιλῶν λέγοντος, αἰσωπος
 ἔφη, βάλῃ αὐτὸν εἰς τὸν βαράν-
 θρον. καὶ ὁ ξάνθος, παῦν ἰάθαρ-
 μα, ἢ ἔκκοι δ' ὅτι ταύτῳ ὡς ἐ-
 μου ἔτι γινώσκω; καὶ ὁ αἰσωπος, ἐ-
 ρῶς ἔτι γυναικός; λέγει δὲ, παῦν
 τὴν δ' ἄρα πείρα. καὶ πρὸς τὸ αἰ-
 σωπος ἡρωτικῶς εἰς τὸ μίσον
 ἢ πόδι, μεγάλως ἀνέκραξε,
 ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικός
 κρατέει. καὶ τραφεῖς πρὸς τὴν
 αὐτὸν δ' ἐσποινῶν ἔφη, σὺ δ' ἐ-
 σποινῶν, ἐβέβη ἢ φιλόσοφος ὡς
 νήσασθαι σοὶ δ' ἄρα νῆσον, οὐ
 σωματόντα, σφραγῶντα, ὅν ἐ-
 δεῖ γυμνῶν σὺ καὶ τῷ βαλα-
 νεῖω θεῖσθαι, καὶ σοὶ προσπαί-
 ζειν τὰ ἐς αἰσχίωλον ἔτι φιλοσό-
 φος. ἀγρίπιδος, χρυσὸν ἐγὼ σφρα-
 γμὶ τὸ σέμικ, τοιαῦτα λέγον, πολλ-
 λαὶ μὲν ὄργαι ἰνυμάτων δα-
 λατῶν, πολλαὶ ἢ ποταμῶν,
 καὶ πρὸς θερμῶν ποταμῶν. δεῖ-
 νόν ἢ ποταμῶν, ἀγρῶν δ' ἄλλα μν-
 εῖα, πλὴν ὅσον ἔτι δεινόν, ὡς
 γυνὴν ἰαθῶν. σὺ δ' ὡς ἐσποινῶν
 φιλοσόφου γυνὴν οὐσα, καὶ ὁ και-
 λῶν νεισίσηκων ὑπερῆσθαι μὲν

διὰ δὲ, μή πως ὑβριση τῷ ἀνδρὶ
 σε προσέριψης. ἢ ἢ ταῦτα ἀκὸς
 σασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντι-
 παῖρ διωθῆσα, πόθην αὐτῷ, φη-
 σί, τὸ λέλλῃ τοτο τῷ ἕρακας;
 ἀλλὰ καὶ λέλλῃ ὁ σαπρὸς ἔτῃ
 φαίνεται, καὶ αὐτῷ ἀπέλλῃ, διαγι-
 λαγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ
 ξαυθῃ, αἰσώπει, δὲ ἴλλακταί
 σοι ἢ σὺ δ' ἴσπεινα. καὶ ὁ αἰσώ-
 πῃ εἰρωνυσάμενος, μίγατι
 χρεῖμά, φησι, τὸ πρᾶν σου γυνᾶ
 κα. καὶ ὁ ξαυθῃ, σιωπᾶ τὸν σὺ-
 θην. ὠνισάμενος γὰρ σὺ εἰς δου-
 λείαν, ἔκ εἰς ἀντιλογίαν. τῇ δ'
 ὑβρισταί ξαυθῃ ἴπεισαι τῷ
 αἰσώπῃ λέλῃσας, πρὸς τινὰ
 τὸ λήπῃ ἢ κού ὠνισάμενος λά-
 χαν. το δὲ ληπῃσῷ δὲ ἴσμι
 λαχάνῃ ὁ δρίσωντῃ, ἀνέλι-
 φου αἰσώπῃ. ἢ ἢ ξαυθῃ μίλλου
 τῃ ἢ δὲ ληπῃσῷ καταβάλλῃ
 τὸ λήρμα, ὁ ληπῃσῷ, ἔκ κούρι,
 φησι, σὺς προβλήματος παρᾶ
 σε δέομαι. καὶ ὁ ξαυθῃ, τίος;
 καὶ ὁ, τί δὲ ποτε, τὰ μὲν παρ' ἡμῶ
 φυτῶν ὠνισάμενος τὸ λαχάνῃ, καί-
 πῃ ἐπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ
 ἀρδουόμενα, βραδύαν ὁμο-
 ποιῇ τῇ πλὴν αὐθῃσιν. οἷς δ' αὐτὸ
 μᾶλλον ἐκ γῆς ἢ ἀνάσσει, καὶ τοι-
 μηδ' ἐμῶς ἐπιμελῶς ἀξιωμα-
 σοις, τὸ τοις ἀντιφῃ ἢ ἑλάσσει.
 ὁ μὲν ἔρξαυθῃ, καὶ τοι φιλοσοφῃ

li, ne quo pacto contumeliā
 uiro tuo inflixeris. Illa hæc
 audiens, cum nihil contrari
 dicere posset: Vnde uir, ini-
 quit, pulchritudinem hanc
 uenatus es sed & loquax pu-
 tridus hic uidetur, & face-
 tus, reconciliabor igitur ei.
 Tum Xanthus, Aesope, re-
 conciliata est tibi tua hera.
 & Aesopus ironice loquēs,
 Magna res, inquit, placare
 mulierem. & Xanthus: Ta-
 ce posthac, emite enim te ad
 seruiendum, non ad contrari
 dicendū. Postera die Xan-
 thus Aesopo sequi iusso, ad
 hortū quendam iuit empturus
 olera. cū uero olitor fascicu-
 lum olerum messuisset, accer-
 pit Aesopus. Xantho autē
 soluturo iam hortulano pecu-
 niam, hortulanus, Dimitte
 domine, inqt, unū problema
 a te desidero. & Xanthus,
 quid' nā? tū ille, quid ita, que
 d me plantātur olera, quam
 uis diligēter & fodiantur et
 irrigantur, tardū tamē susci-
 piunt incrementū, quibus uero
 spontanea è terra pullulatio,
 etsi nulla cura adhibetur ijs,
 tamen celerior germinatio?
 Xanthus igit, licet philosophi

α

quæstio foret, cum nihil aliud
 sciret dicere, à diuina pro-
 uidentia & hoc inter cæte-
 ra gubernari inquit. Aesopi
 p. is uero (aderat enim) risit.
 Ad quem philosophus, Ri-
 des ne, an derides? & Aeso-
 pius: Derideo, inquit, sed nõ
 te, uerum qui te docuit. que
 enim à diuina prouidentia fi-
 unt, hæc à sapientibus uiris
 solutionẽ fortiuntur. Oppone
 itaq; me, & ego solvam pro-
 blema. Interim itaq; Xani-
 thus cõuersus inquit olitori:
 Minime omnium decens
 est, ò amice, me qui in tanti
 auditorijs disceptauerim
 nũc in horto soluere sophi-
 smata. Puerq; autem huic
 in eo, qui consequentia muli-
 eorum callet, si præposue-
 ris, solutionem consequi
 ris quæsit. Et olitor: Hic
 turpis literas nouit? ò in
 felicitatem. sed narra ò oi
 ptime si quæsit declaratio-
 nem nosti. Et Aesopus,
 Mulier, inquit, cum ad
 secundas nuptias iuerit, li-
 beris ex priore uiro sus-
 ceptis, si uirum quoque
 inuenerit filios ex priore
 uxore genuisse, quos ipsa
 filios

ἂν ζητήσῃς ὄσις, μηδὲν ἕτε-
 ρον σκωπύσῃς ἐπ' αὐρ, τῆ δείας
 προνοίας ἡγεὶ ποτο πρὸς τοῖς ἀλ-
 λοῖς διωκείσθαι, φησὶν ὁ δὲ
 αἰσωπός· παρῶν γὰρ, ἐγγέλα-
 σιν, ἢ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος·
 πῶς ἄρα γελᾷς, ἢ καταγελάς;
 ἡγεὶ ὁ αἰσωπός· καταγελάς, φη-
 σιν, ἀλλ' ἔσθ, τοῦ διδάξαν-
 τός σε. ἂ γὰρ ὑπὸ δείας προνοί-
 ας γίνετ, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν αἰ-
 δεῶν τυχαῖν, ἂν λύσεις. προ-
 βαλὲ τοῖνυν ἐμὲ, καὶ γὰρ λύσω
 τὸ πρόβλημα. ἐν τῷ τῶν
 ὁ ξαῖός· ἐπιγραφίς, λέγει τῷ
 ἡγεῶν, ἢ κίσα πάντων οὐ-
 κρινίς ἔστιν ὡ ταῦν, ἐμὲ τὸν ἐν-
 τούτοις ἀκρατηρίοις διαλι-
 χθέντα, τὰ νῦν ἐν ἡπῶ λύειν
 σοφίσματα. πάντες δ' ἐμὲ οὕτω-
 σι, πολλῶν πᾶσαν ἔχω ἀκολα-
 δίας, τῷ προσαναδέμενος·
 ἂν λύσεις τούτῃ τ' ἡγεῶν.
 ἡγεὶ ὁ ἡγεῶν, ἔστ' ὁ ἀσχερὲς
 γραμματα εἰδῆν; οἱμοι ἂν δυ-
 στυχίς, ἀλλὰ φράσον, ὡ λῶσι,
 εἰ τοῦτ' ἡγεῶν τῶν διασάρη-
 σιν ἔγνωσας. ἡγεὶ ὁ αἰσωπός,
 ἢ γινώ, φησὶν, ἐπειδὴ πρὸς
 δούτερον γάμον ἔλθῃ, τέκνα
 ἐν τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα,
 ἐπ' ὅ ἄρα ἡγεῶν τὸν ἀνδρα, τέ-
 κνα ἐν ἂν προτέρας γυναικὸς
 τεκνοποιήσῃ, ἂ γὰρ αὐτὸ
 τίνες

τὴν αἰὶν ἀπαγάγειτο, τούτων μὲν
 τῆρ ὄσιν, ἀ δ' ὄσρον ἐν τῷ ἀν-
 δρῇ, τούτων ὄσιν κηρύα. πολλ-
 λὴν οὖν ἐν ἰκατέροις ἐν δένυ
 τῆ πλὴν διαφθορῶν. τὰ μὲν γὰρ
 ὄσιν ἀνδρῶν φιλοσόφως καὶ ἐπιμε-
 λῶς ῥέφρασα διακρίνει, τὰ δ'
 ὄσιν ἀλλοφίω ἀδύων μισῆ. καὶ
 ἡλιότυπία χρωμύη, πλὴν ἰκεί-
 νων ῥοφίω πρὸν ὀπίσσω, τοῖς
 ἰαυτῆς προσθήτη τεινοῖς. τὰ
 μὲν γὰρ φύσει, ὡς οἰεῖα φιλεῖ,
 ἀποσέρχει ἢ τὰ το ἀνδρῶς ὡς
 ἀλλοφίω. τ' ἴσιν δὲ καὶ ἢ γῆ
 ῥόπον, τῶν μὲν αὐτομάτως
 ὄσιν αὐτ' φουμύνην, μὴ τῆρ ὄσιν,
 ἀ δ' αὐτὸς ἐμμετῶσαι, τού-
 των γίνετῆ κηρύα, εὐ χαίρι
 καὶ μάλλον, ὡς γυήσια, τὰ οἰ-
 κεία ῥίφει, καὶ δάλαπαι. τοῖς ἢ
 παρὰ σε φυτοβολύοις, ἢ τοι-
 σαύτω, ὡς νόθοις, πλὴν ῥοφίω
 νέμει. ἐπὶ τέτοις ἢ δ' αἰς ὀ κηπω-
 ρὸς, πισθύσας αὐ μοι, φασίμ,
 ὅτι με ἀμύχανος λύπης καὶ αἰ-
 σιολόβχίας ἐνόφισας. ἀπιδι,
 προῖκα φέρων τὰ λάχανα, καὶ
 ὄσιν αἰς σοι τέτων δ' αἰ, ὡς αἰς εἰ-
 κείων κηπων βελύων λάμψαι
 νε. μὲν ἢ ἡμῶς ἢ πάλιν εἰς τὸ
 βαλανεῖον ἐλθόντ' ἢ ξαύθς,
 καὶ τισιν ἐντυχόντ' ἢ κεί τ'
 φίλων, καὶ πρὸς τ' αἰσωπον εἰ-
 σιγικότος, αἰς τε πλὴν οἰκίαν προσ-
 ῥαμῶν,

filios adducit, horum ma-
 ter est, quos inuenit penes
 uirum, horum est nouerca.
 Multam igitur in utrius-
 que ostendit differentiam,
 Nam quos ex se genuit,
 amanter & accurate nu-
 trire perseverat, alienos
 uero partus odit, & inui-
 dia utens, illorum cibum di-
 minuens, suis addit filijs:
 illos enim natura quasi pro-
 prios amat, odio autem ha-
 bet qui uiri sunt, quasi alie-
 nos. Eodem modo & terra
 eorum quae ipsa ex se genuit,
 mater est: quae autē tu plant-
 tas, horum est nouerca. hu-
 ius rei gratia, quae sua sunt,
 ut legitima magis nutrit, ac
 fouet: a te autē plantatis,
 ut spurjis non tantū alimen-
 ti tribuit. His delectatus oli-
 tor: Credideris mihi, inquit,
 quod me graui sollicitudine
 ac garrulitate leuaris. Abi
 gratis ferens olera, et quoti-
 es tibi his opus est, tanquam
 in propriū hortum uadens,
 accipe. Post dies aliquot rur-
 sus in balneū profecto Xani-
 cho, & quibusdā ibi amicis
 inuentis, & ad Aesopum
 loquuto, ut in domum curi

teret, & lentem in ollam ini-
iectam coqueret, ille abiens
granum unū lentis in ollam
coquit iactum. Xanthus eri-
go und cum amicis lotus, uoi-
cauit hos compransuros p̄ce-
fatustamen, & quod tenuis
esset futura cœna, utpote
ex lente, quodq̄ non oportet
ret uarietate ferculorum a-
micos iudicare, sed probare
uoluntatem. His uero proi-
fectis, & in domum ingres-
sis, Xanthus inquit, Da
nobis à balneo bibere Aei-
sopē. Illo uero ex defluxu
balnei accipiente & tra-
dente, Xanthus fetore re-
pletus, Hem quid hoc, in-
quit, Aesopē? Et ille:
A balneo, ut iussisti. Xan-
tho autem presentia ami-
corum iram compescente,
& peluim sibi apponi iuben-
te, Aesopus pelui apposita
stabat. Et Xanthus, Non
lauas? Tum ille: iussum est
mibi ea facere, quae iusse-
ris: tu nunc non dixisti, In-
ijce aquā in peluim, & laua
pedes meos, & pone soleas,
& quaecunq̄ deinceps. Ad
haec igitur amicis Xanthus
ait, Num enim seruum

emī?

δραμῆν, καὶ φανῶν εἰς τὴν χύ-
βαν ἐμβάλοντα ἐψῆσαι, ἐκεί-
νῳ ἀπειθῶν, λεόνιον εἶνα φαι-
νῆς εἰς τὴν χύβαν ἐψῆσάτω.
ὁ δ' ἐδὴ ξαυδῶν ἅμα τοῖς φί-
λοις λαοάμενον, ἐκάλει τού-
τους συναρισθῆσεντας. προεπι-
μύτοι καὶ ὡς λιπῶς, ἐπὶ φακῆ
γὰρ ἴσαι τὸ δῆπνον, καὶ ὡς μὴ
δαῖν τῆ ποιμιλίᾳ τῶν ἐδουμά-
των τὰς φίλους ἐρίσειν, ἀλλὰ
δοκιμάσειν τὴν προθυμίαν. ἔ-
δ' ἐξαύτων, καὶ πρὸς τὴν οἰ-
κίαν ἀφισπομένων, ὁ ξαυδος φα-
σὶ, δὲς ἡμῖν ἀπὸ λαβῆς πιᾶν
αἰσῶπι. ἔδ' ἐκ ἀπορροίας
το λαβῆ λαβόντων, καὶ ἐπιθε-
δωκόντων ὁ ξαυδῶν δὲ λυσω-
δίας ἀναπλαθῆς, φασὶ τί τοι
τόφθισιν, αἰσῶπι; καὶ ὁ δ' ἀπὸ
λαβῆ, ὡς ἐκέλευσας. το δ' ἐ-
ξαυδῶ τῆ παρρησίας τῶν φίλων
τὴν ὀργὴν ἐπισχόντων, καὶ λει-
κάλῳ αὐτῶ παρατιθῆναι κε-
λεύσαντων, αἰσῶπος τὴν λεικᾶ-
νὴν θῆς ἴσατο. καὶ ὁ ξαυδος, ἐ-
νίπτε; λέγει αὐτῶ, ἐντίτα λει-
κᾶ ταῦτα ποιᾶν ἵσα αὐτῶ ἐπι-
τάξε, σὺ ἢ νῦν οὐκ εἶπας, βάλ-
λε ὕδωρ εἰς τὴν λεικάλῳ, καὶ
νίπτε τὰς πόδας μου, καὶ θῆς
τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς.
πρὸς δ' ἐ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ
ξαυδῶν ἔφη, μὴ γὰρ δουδον
ἐπελάμω;

ἐπελάμνω; ἔκ' ἔσιμ' ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθεύτων ποίνω αὐτ' καὶ το ξαύθου τὸν αἴσωπον ὄρωτ' ἔσαντ', εἰ ἔφυται ἢ φανῆ, δ' οἰδ' ἔνι λαβῶν ἰκῆν' τὸν ἄλ φανῆς λίκνον ἀνὶ δίκων. ὁ ἄ ξαύθ' λαβῶν, καὶ εἰς αἴς ἐνικον το πᾶσαν λαβῆν ἄλ ἔψυσιως τίνω φανῆν δ' ἔφαθαι, τοῖς δακτύλοις διαίριψας, ἔφυ, λαλῶς ἔφυται, νόμισον. το ἄ μόνον τὸ ὕδαρ λιγνύσαντ' ἐν τοῖς βυβλίοις, καὶ παραθεύτων, ὁ ξαύθ', πᾶ ἔσιμ' ἢ φανῆ, φησι; καὶ ὅς, ἔλαβ' αὐτίνω. καὶ ὁ ξαύθ', ἐνα λίκνον ἔψυσας; καὶ ὁ αἴσωπος, μάστιγα. φανῆν γ' ἐνικῶς ἔσπας, ἀλλ' ἔ φανῆς, ὁ δ' ἢ πλῆθυντικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξαύθ' ἀπορήσας τοῖς ὄλοις, ἀνδρῶν ἐταῖροι, ἔφκ, ἔτος ἔς μανίαν μετρίριψεν. ἔτα τραφῆς πρὸς τ' αἴσωπον, ἔπον, ἀλλ' ἴνα μὴ δ' ὄξω, λακὲ δ' ἔλα, τοῖς φίλοις ἐνυβρίσεν, ἀπικλῶν ὄνυσαι π' ὄδας χοιρῆς τίτ' ἄρας, καὶ διατάχῃων ἔψυσας παράβ' . το ἄ σπ' ἔ' τοτο ποιήσαντ', καὶ τ' π' ὄρων ἔψυμῶν, ὁ ξαύθ' ἀλόγως διακωρτύφαι τ' αἴσωπον, αὐτ' π' ὄρι τ' εἰς χρεῖαν ἀσχολουμένου, ἐνα τ' π' ὄρων ἐκ τῆς χύβας λαοδραίως ἀνελόμεν

emisi nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaque ipsis, & Xantho Aesopum rogante, an cocta sic lens, cochleari acceptum ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia facienda periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens, ait: Bene cocta est, asser. Illo solum aqua uacuante in scutellas, & apponente, Xanthus, ubi est lens? inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus: Vnum granum coxisti? Tum Aesopus: Magnopere, lentem enim singulartiter dixisti, non lentes, quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops: Viri socij, ait. hic ad insaniam me rediget. Deinde conuersus ad Aesopum ait, Sed ne uidear improbe serue, amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, et per celeriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc facto, ac dum pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopum, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens,

ferens, occulit. Paulo post
autem Æsopus ueniens,
& ollam perferutatus, ut
tres solos pedes uidit, co-
gnouit insidias sibi aliquas
factas, & accurrens in stabi-
bulum, & saginati porci u-
num ex quatuor cultro am-
putans, & pilis nudans in
ollam iecit, ac concoxit
cum cæteris. Xanthus ue-
ro ueritius ne Æsopus subi-
reptum pedem non inueni-
ens, fugeret, rursus in oli-
lam ipsam iniicit. Æsopo
autem in patinam pedes e-
uacuante, ac quinque his
apparentibus, Xanthus:
Quid hoc, inquit, Æsope?
quomodo quinque? Et ille:
Duo porci quot habent
pedes? Et Xanthus, Octo.
Tum Æsopus, Sunt ergo
hic quinque, & saginatus porci
cus inferius tripes pascitur.
Et Xanthus admodum mo-
leste ferens, amicis inquit,
Nō ne paulo antè dixi, quod
celerrime hic me ad insa-
niam rediget? Et Æso-
pus, Here nos si id, quod ex
additione & subductione in
quantitatē secundū rationa-
lem siantiam colligitur, non
esse

λόγου, ἵκευσι. μετὰ μικρὸν
ἤκει ὁ αἰσωπὸς ἐλθὼν, ἤκει
τὴν χύβαν ἐπιτελέμενον,
ὡς τὸς τρεῖς μόνους πόδας ἰώ-
ρακεν, σιωπῆν ἐπιθελὼν αὐτῷ
τινα γιγνοῦσαν. ἤκει δὲ κατα-
δραμὼν ἐπὶ τὴν ἀλλήν, ἤκει τὸ
σιτοῦ μὲν χοῖρος ἴσην ὄνα τῶν
πόδων τῆ μαχαίρα περικλῶν,
ἤκει τῶν ῥιχῶν ψιλώσας, ἐς
τὴν χύβαν ἔρριψε, ἤκει σὺν
ψα τοῖς ἄλλοις. ξανθὸς ἤ δ' εἶ-
σας, μή πως αἰσωπὸς τὸ ὑφα-
γεθέντα τῶν πόδων οὐχ ὀνείρων,
ἀποδράση, αὐτὸς δὲ τὴν χύβαν
αὐτὸν ἐνέβαλε. το δ' αἰσωπὸς
τὸς πόδας εἰς τὸ ῥυβλίον κα-
νώσασκε, ἤκει πόντε τούτων
ἀνφανεσίων, ὁ ξανθὸς, τί το
τό, φησιν, αἰσωπε, πῶς πόντε;
λεγκέον, τὸ δ' ὄνα χοῖρω πό-
δας ἔχου πόδας; ἤκει ὁ ξαν-
θὸς, ὀπῶ. ἤκει ὁ αἰσωπὸς, ἐ-
σίη οὐκ ἐνταυθοῖ πόντε, ἤκει ὁ
σιτοῦ μὲν χοῖρος ὑμέτα
λάτω ῥίπασε. ἢ ὁ ξανθὸς πάλ-
ιν βαρέως σχῶν, πρὸς τὸς φί-
λους φησὶ, οὐχὶ μικρῷ πρὸσθου
ἔπου, ὡς τάχιτά με πρὸς μα-
ρίαν ἔτ' ἀνὴρ ῥιπέει; ἢ ὁ
αἰσωπὸς, δ' ἴσποτα, ἐκοῖαδ' εἶ-
τι τὸ ἐν πρὸσθίως τε ἢ ἄφρα-
γείως εἰς τὸ κατὰ λόγον πο-
σὸν συγκριθεῖσιν ἀνώμενον, οὐκ
ἔστι

ἴσιν ἀμαρτήματα; ὁ δὲ οὐ ξαύ-
 δει μολομίαν αἰτίας ἀπρό-
 σωπου δὲρακῶς μαχηγῶσαι τὴν
 αἰσώπου, ὑσύχασαι. τῇ δ' ὕψι
 γαία τὴ σχολαστικῶν τις ποδωι
 τιλὲς δὲροπίσας δ' εἴπων, σὺ
 εἰλλοις σχολαστικοῖς ἡγεῖ τὴ ξαύ-
 δου λέκλιου. δὲωχουμείων
 τοίνυ, ὁ ξαύδ' μολοδ' εἰ
 τὴ παρχια μείων ἀνιδόμενος
 ἐπικυτες, ἡγεῖ τῷ αἰσώπῳ ὅτι
 αἰσώ ἐφιστῶτι διὸς, τῇ δὲνοδ' ὅ-
 ση μοι, φυσί πρὸς αὐτῶν, ταῦ-
 τα ἐπίδ' ἀπελθῶν. ὁ δ' ἀ-
 πιὼν λαδ' ἰαυτ' ἐνοῦσαι, νῦν
 καιρὸς τίσαθαί μου τῶν δει-
 σποιναν. αὐτ' ἦν με ἡνίκα νῦν
 νητ' ἡλδου ἰσικωπ' ἔχ. ὅψι τῇ
 τοίνυ εἰ τῷ δὲροπότη μου δὲ-
 νοεῖ. ἀφικόμεν' οὐν εἰς τῶν
 οἰκίαν, ἡγεῖ λαδ' ἰσας ἐν τῷ προ-
 δρέμῳ, ἡγεῖ τῶν δεισποιναν ἰε-
 καλῖσας, τῶν σαρύδα τ' μολο-
 δ'ων ἐπίπροσθεν αὐτ' ἰδ' ἔξει,
 καὶ φυσί, δεισποιναν, λαῦτα παύ-
 τα ὁ δὲροπότης πῆπομφεν οὐ-
 σοί, ἀλλὰ τῇ δὲνοδ' ἡγεῖ τῶν
 κῶν καλῖσας, ἡγεῖ εἰπῶν, ἐλ-
 δεῖ λύναινα, γάγισοί γδ ὁ δει-
 σπότης ταῦτα ἐπέταξεν δὲροπ-
 ναι, ἀλλὰ μέρ' τῇ κῶν πᾶν
 τα παρῖθαλι. μετὰ ἧ τῷ πρὸς
 τῶν δὲροπότη πᾶν ἡλδῶν,
 ἡγεῖ δεισποιναν, εἰ τῇ δὲνοδ' ἡγεῖ
 δεισποιναν

esse errorem? Xanthus igitur
 nullam causam honestam
 inueniens uerberandi Aesi-
 opum, quieuit. Postridie au-
 tem ex scholasticis quidam
 sumptuosam apparans coe-
 nam, cum alijs discipulis &
 Xanthum inuitauit. Coe-
 nantibus igitur, Xanthus
 partes ex appositis acce-
 pit electas, & Aesopo poi-
 nē stanti dedit: Beneuol-
 laeque meae, inquit ei, haec tradi-
 de abiens. Ille uero de-
 cedere secum cogitabat, nunc
 occasio est ulcisci meam
 dominam, propterea quod
 me, cum nouitius ueni,
 cauillata est. Videbit igitur,
 an hero meo bene uelit.
 Profectus itaque in do-
 mum, & sedens in uesti-
 bulo, & hera accita spori-
 culam partium coram ipi-
 sa posuit, ac inquit: He-
 ra, haec omnia herus mi-
 sit, non tibi, sed bene-
 uole: & canē uocata, at-
 que dicto, Veni Lycena,
 comede, tibi enim herus haec
 iussit dari, particulatim ca-
 ni omnia proiecit. Ac
 post hoc ad herum regressus,
 & rogatus, an beneuole

δεισποιναν

dederit

dederit omnia, Omnia inquit, & corā me omnia comedit. Illo uero iterum rogante, et quid nā edēs ait: Et is: Mihi quidem nihil qui cō dixit, sed secum tibi gratias habebat. Uxor tamen Xanthi eā rē calamitosam esse arbitratā, tanq̄s secunda cani redarguta ergi uirum beneuolentia, ac subdens certe nō amplius in posterum cohabitaturam cum eo, ingressa cubiculum, plorabat. Potu autē procedente, & questionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigēte, quādo futura esset ingens inter hoies turbatio, Æsopus ponē sias ait, Cum resurrexerint mortui, repetentes, quae possederint. Et scholastici ridendo dixerunt, Ingeniosus est uicius hic. Alio uero rursus proponente, quamobrem ouis ad eādem tracta, non exclamat, sus autem quāmaxime uociferatur, Æsopus rursus ait: Quoniam ouis assuetā mulgeri, aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedibus arrepta, & ferrum uidens, nihil graue suspirat,

δὲ δῶκε πάντᾳ. πάντᾳ, φροσί, καὶ ἐνώπιον ἐμὸ πάντᾳ κατέφαγε. τὸ ἕ ἱκανὸν μόνον, καὶ τί ποτε ἀρᾶ ἐδίδοσα ἱεγῶν; ἐκείνος, ἐμοὶ μὲν φησὶν, ἔδοτιζοῦν ἔργον καὶ ἀδ' ἑαυτῶν δ' ἐσοὶ χάριτας ἤσει. ἡ μὲντοι γυνὴ τὸ ξαυθὸς συμφορᾶν τὸ πρᾶγμα οἰσαμένη, ὅτε δ' ἡ δουτὶς καὶ ἡ λιωδὸς ἐλεγχθῆσα τῆ πρὸς τὴ ἀνδρῶν ἀννοία, καὶ ἐπειθῆσα, ἡ μὲν μὴ κἄτι τὸ λοιπὸ σιωπηλῶσιν αὐτῶν, εἶσω παρελθῶσα τὸ λιωτῶν ἡ θρῶναι. τὸ ἕ πρὸς τὸ πρὸ πλουτῶν, καὶ ἡ κτημάτων πρὸς ἀλλήλων προτεινομένων, καὶ ἐν τῶν αὐτῶν ἀπορήτῶν ἡ πωλῆ καὶ αὐτὸ γένοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ταραχὴ, αἰσωπος ὅτι ἄδου ἐστὼς εἶπεν, ἡνίκα αὐτοὶ νεοὶ ἀνιστάμενοι, τὰ ἑαυτῶν πατήσῶσι λιτήματα, καὶ οἱ σχολαστικοὶ γλαῦσαντὸ ἔφασαν, νοήμων ὄσιν ὁ νεώνητῶν. ἑτέροις ἕ πάλιν προαδέντος, ὅτε χάριν τὸ μὲν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σφαγῆν ἐλεόμηνον ἔβασα, ὁ ἕ χοίρος ὅτι μάστιγα κρέσσει, αἰσωπος αὐτῶν ἐφῆ, ὅτι τὸ μὲν πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸ φῶδὸς ἀμειλγόμενον, ἡ τὸ τὸ πῶδὸς βαρῶν ἀποτιδέμενον, σιγῆ ἔπειτα. διὸ καὶ ἡ ποσειδῶν μὲνον, καὶ τὸν σίδηρον ὄσιν, οὐδὲν ἄλλῶν ἡ πῶδων,

ἄλλοι, ἀλλ' ἐκείνα τὰ σωήθη
 καὶ μόνα δοκεῖ παύσασθαι. ὃ ἢ
 χοῖρ' ἄτι δὲ μὴτ' ἀμελγόμε
 σθ', μὴτι λισσόμενος, μηδὲ συ
 νειδὼς ἰαυτῷ πρὸς τι τ' τοιοῦ
 τωρ ἐκλόμενος, ἀλλ' ὅτι τ' σαρ
 κῶν αὐτοῦ μόνον ἔστι χρεία, εἰ
 νότως βοῶ. τότε μ' ἔτω φησὶ
 τῶν, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπέ
 ρθαν αὐτ', φασὶν ἴδω ἴδω γέλω
 τα. παύσα μὲν μὲντοι τὸ πῶ
 τος, καὶ τὸ ξαυθὸν πρὸς τὴν οἰκί
 αν ἀπονοστήσας, καὶ τῷ γυναι
 κὶ σωήθας ἐρήσασθ' προσ
 λαλῶν, ἐκείνη τοῦτον ἀποσπα
 ρῆσα φησὶ, μή πεν πλυσίον
 γένη. ἀλλ' μοι τὴν προικὰ μου,
 καὶ ἀπιδύσομαι. οὐδὲν γὰρ
 αὐτὸ μέναιμι σὺν σοι τεύοντο
 θηρ. σὺ δ' ἀπιδῶρ τὴν λιῦνα
 λολάσθαι, ἢ πώπομφας τὰς
 μορρίδας. καὶ ὁ ξαυθὸς ἐκπλά
 γῆς λέγει, ἐν ἔργῳ ὅπως οὐκ
 ἔρυσέ μοι τι λιανὸν πάλιν αἰ
 τῶπος. καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ φη
 σι, κυρία, ἐμὲ παπυκὸτ' σὺ
 μιδύεις; τί νι τὰς μορρίδας πῶ
 πομπα, οὐχὶ σοί; μὰ δὲ, ἐμοὶ
 μὲν ἔφασιν ἐκείνη, τῆ ἢ λιῦνι.
 καὶ ὁ ξαυθὸς τῷ αἰσάπῃ κλασθῆν
 τι, φησὶ, τί νι δ' ἴδωκας τὰς μρρί
 δας; μὲν αἰνεῖ, τῆ δὲ οὐδὲν φησὶ,
 καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ ὁ ξαυ
 θὸς, οὐδ' ἐν ἔλαθ' ἴδω; μὲν αἰνεῖ,
 ἰδὲν.

catur, sed illa familiaria &
 sola uidetur passura. Sed
 sus, ut qui neque mulgetur,
 neque condetur, neque no
 uic ad horum aliquid tra
 hi, sed carnes suas tantum
 usui esse, merito uocifera
 tur. His sic dictis, disci
 puli rursus laudauerunt ip
 sum, uersi in risum. Fini
 to conuiuio, & Xantho
 in domum reuerso, & uxor
 rem pro more aggresso ali
 loqui, illa ipsum auersata,
 inquit: Ne mihi propin
 quis fias, da mihi dotem
 meam, & abibo: non enim
 manserim tecum posthac.
 Tu autem abiens cani adu
 lare, cui misisti partes.
 Et Xanthus stupefactus
 ait: Non potest aliquo mo
 do non condidisse mihi
 mali aliquid rursus Aeso
 pus. & uxori inquit: Demit
 na, num me poto, tu ebria
 es? Cui partes misisti, non
 ne tibi? Non per Iouem,
 mihi quidem minime, inquit
 illa, sed cani. Et Xanthus
 Aesopo accito inquit: Cui
 dedisti partes? Et ille Bene
 uola tuae. Et uxori Xan
 thus, Nihil accepisti: et ille.

Nihil.

Nihil. Et Aesopus: Cui enim iussisti here, partes dari? & ille: Beneuolae meae. Et Aesopus canem uocata: Haec tibi, inquit, bene uult. nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamen minima quae recula offensa contra dicit, conuiciatur, abit. Cui nem tamen uerberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blanditur et cum gratia heret. Oportebat igitur dicere here: Uxori has partes fertis, & non beneuolae. Et Xanthus, Uides domina non meam esse culpam, sed eius qui tulit? Tolera itaque, nec deerit mihi occasio, qua cum uerberem. Illa uero non credente, uerum clam ad suos parentes regressa, Aesopus inquit: Non recte dixi o here, canem tibi magis bene uelle, quam meam heram? Diebus autem aliquot praeteritis, & uxore irreconciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuertetur domum mittente, illa uero qui cedere nollet, & inde Xanthus propter eam

ἔδωκεν. καὶ ὁ αἰσωπὸς, τί νη γὰρ ἐκάλουσας δέσποτα τὰς μύριδας δὸδωμαι; καὶ ἀνέειπεν, τῆ δὲ νόσῃ μοι. καὶ ὁ αἰσωπὸς πλεονεχθεύσας, αὐτῇ σοί, φησίου, ὄνομα. ἢ γὰρ ζωὴν ἔχου ὄνομα λέγῃς, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστω ἀληθῆσαι, ἀντιθέως, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. πλεονεχθεύσας, ἀπὸ λαοῦ, καὶ διὰ ἀναχωρήσειον αὐτῆ, ἀλλ' ἐπιλαθεμένη πάντων, αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ αὐτὴν χάριτι τῆ δὸδωπέτω. ἔδωκεν σὲ οὖν ἐπ' ἡμῶν δέσποτα, τῆ ζωαίνῃ τὰς μύριδας νόμισον, καὶ μὴ τῆ ὄνομα. καὶ ὁ ξανθὸς, ὄρα ἡς νουρία, ὡς δι' ἐμὸν τὸ ἀμαρτήμα, ἀλλὰ τῆ νομίσασαι; ἀνάσχεις τοὺς γαίον, καὶ δι' ἀπαρῆσῶν προφάσει, δι' ἡμῶν αὐτὸν μαστιγώσω. καὶ ἢ μὴ πεθομένης, ἀλλὰ λάβρα πρὸς τὸς ἐαυτῆ γονεῖς ἀποχωρησάσας, αἰσωπὸς ἔπεισεν, δι' ἡμῶν αὐτὸν, ὡς δέσποτα, ὡς ἢ ἡμῶν σοὶ μάλλον ὄνομα, καὶ οὐχ ἢ ἐμὴ δέσποτα; ἢ μὲν δὲ τινὸν παρωχημένων, καὶ ἐπιλαθεμένης ἀλλοκλήτων μετόπισθεν, καὶ τοῦ ξανθοῦ τῶν προσσηκῶν τινὰς ὡς αὐτῆ, ὡς αὐτὴν πεπείθειν εἰναδι, πῆμψαντα, καὶ ἢ μὴ ἐπέσειν θεοῦσιν, καὶ τοῦ ξανθοῦ δι' αὐτῆ

εἰς ἀθυμίαν πρὸντῳ, αἰσω
 πῳ προσελθὼν αὐτῷ, φησι, μὴ
 αἰνῶ, δ' ἰσποτα, ἐγὼ γὰρ αὐτῶ
 αἰσίου ἦεν αὐθαίρετον ἡγεῖ
 ἀπαράλλαντον ἀράσω πρὸς σε.
 ἡγεῖ λαδῶν ἰερέμα, πρὸς τῶν αἰ
 γορῶν ἦλθον, ἡγεῖ ὠν ποάμεν
 χλωῆς ἢ ἄρνιδας, ἢ ἄλλ' ἄτλα
 τῷ πρὸς δυνάμιαν ἐπιπλοείων,
 βαδίζων τὰς οἰκίας πρὸς ἰσπο
 τῳ. παρῆκε τοίνυν ἡγεῖ τῶν τῷ
 Ἰ αὐτῷ δ' ἰσποίνυς γρηνητῶ
 ρων οἰκίας, μήτε ταύτῳ ἀτῶ
 ναι προσποιέμεν ἡγεῖ ἐκείνων
 τυγχάνουσαν, μήτε μὴ ἐν αὐ
 τῷ τῶν δ' ἰσποιναν μεύουσαν. ἢ
 δὴ τι τῷ Ἰ οἰκίας ἐκείνης ἐν
 τυχῶν ἠρώτα, εἴ τι πῳ τῷ εἰς γὰ
 μος χρησίμων οἱ κατὰ τῶν οἰ
 κίας ἔχοιεν αὐτῷ πωλῆσαι. το
 ῖ, ἢ τίς τῶν τῶν ἔχει τῶν χρέων
 πωδομεύς, ξανθῷ φησὶν ὁ φι
 λόσοφῳ, αἰσίου γὰρ γυναικί
 μέλλει σιωπᾶν τε δαι. το ῖ ἀνα
 βάντῳ, ἢ τῷ γυναικί τῶν τῶν
 το ξανθῶ ἡμεσον ἀνυγείλαν
 τῳ, ἐκείνη σιωπᾶν ἢ σπῆ
 δὴ πρὸς τῷ ξανθῶ ἡγεῖν αὐτί
 κα, ἡγεῖ αὐτῷ κατεβόα, λέγειν
 πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ταῦτα. ὡς
 ἐν αὐτῷ ἐμὲ σώσης, ὡ ξανθῶ, ἐτῆ
 ρα γυναικί διωκῆσθαι σιωπᾶν
 ἀλώαι. ἢ ἔτιως ἐμῶν ἐπὶ Ἰ
 οἰκίας δ' ἰσποίνου, ὡς ἡγεῖ δ' ἰ
 ἐκείνων

in moerore esset: Æsopus
 adiens ad eum, inquit: Ne
 te affluctes herce, ego enim
 cras uenire sponte ἔπιπι
 sime faciam ad te. Et acce
 pta pecunia in forum iuit,
 ac emptis anseribus ἔπι
 gallinis, ἔπι alijs quibusdam
 ad conuiuium idoneis, am
 bulans domos circuibat.
 Transibat igitur ἔπι ante
 mium parentum herce sue,
 ignorare simulans illorum
 esse, et in ea heram manere.
 Et quum in quendam ex dot
 mo illa incidisset, rogabat;
 na aliquid ad nuptias utile
 domesticum possent sibi uende
 re. Illo autem, ἔπι cui opus
 est rogitante: Xantho, in
 quit, philosopho: cras e
 nim uxori copulandus est.
 Eo uero ascendente, ἔπι u
 xori hæc Xanthi, ut audi
 uit, renunciante, illa curs
 simi ἔπι properè ad Xan
 thum iuit statim, ἔπι contra
 ipsum clamabat, dicens in
 ter alia ἔπι hæc: Non me ui
 uente ὁ Xanthe, alteri uxo
 ri coniungi poteris. Et sic
 mansit in domo per Æsopi
 pum, quemadmodū propter
 c illum

illum discefferat. Post rur-
sus dies aliquot, inuitans
Xanthus discipulos ad praē-
dium, Aesopo inquit: I, ei
me optimum quodq; & prae-
stantissimum. Ille inter eun-
dum secum dicebat: ego do-
cebo herum non stulta mani-
dare. Quum linguas igitur
solum suillas emisset, & ap-
parasset discumbentibus,
linguam assatam singulis
cum sulfanecto apposuit. Di-
scipulis laudantibus ut phi-
losophicum primum ferculū
propter linguæ ad loquutio-
nem ministerium, rursus eli-
xas Aesopus linguas appo-
suit, atq; iterum etiam fercu-
lo alio atq; alio petito, ille ni-
hil aliud quam linguas proi-
ponebat. Discipulis autem
eodem subinde cibo repeti-
to indignatis: quousque lin-
guas inquierentibus, quippe
nos per diem linguas edeni-
do nostras dolumus. Xanti-
thus inquit iratus: Nihil
aliud tibi est Aesope? &
is: Non certe. Tum ille:
Nōne mādavi tibi sordidisi-
sime homule, optimū quodq;
& praestantissimū obsonari?
& Aesopus: Multas ha-

bito

ἐκάνορ ἀπῆρε, μετὰ δ' ἡμέ-
ρας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ
Ξάνθος σχολαστικούς ἐς ἀει-
σορ, τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ὀψώνη-
σον ἀπειδὼρ παῦ ὁ, τι χρηστό-
τατόν τε καὶ βέλτιστον. ὁ δ' ἐ-
ἀπιὼν, καὶ δ' ἑαυτὸν ἔλεγε, ἐ-
γὼ διδασκῶ τὸν δόξοτόν μὴ
μαρὰ διατάττειν αὐαί. γλώττιας
ἔν μόνους ὑείους περιάμεν, &
καὶ ἐτοιμάσας ἀνακλιθεῖς,
γλώττιαν ὀπλίῳ ἐκαστῷ σὺ ὄφνη
γάρω παρήθηκε. τὸ δ' ἐσχολαστι-
κῶν ἐπαγευσάτων ὡς φιλόσο-
φον τὸ πρῶτον ἔδωκε, διὰ
τὸν δὲ γλώττιαν πρὸς τὸ λόγον
ὑπερβείων, πάλιν αἰσώπῳ
ἔφθασ γλώττιαν παρήθηκε. καὶ αὐ-
θὶς αὐτὸν βρώματ' αἰτηθεῖν
ἄλλα καὶ ἄλλα, ὁ δ' ἔδωκεν ἔτι
ρορ, ὅτι μὴ γλώττιαν πρὸς τίθει.
τῶν ἡ σχολαστικῶν ἐπὶ τῷ τανι-
τῷ τῆς φροῦης ἀγαπητοῦ αὐ-
τῶν, μέχρι τίν' ἔσ γλώττιαν ἐ-
πόντων; καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέ-
ρας γλώττιαν ἐδίομεν τὰς ἡ-
μετέρας ἠληθῆσαμεν, ὁ Ξάνθος
φησὶ πρὸς ὄργην, οὐδέ τί σοι
παρῆστιν ἔτερον αἰσώπει; καὶ
ὁ, οὐδέ τίτα. καὶ αὐτὸν, οὐκοῦ-
ον τε γάμω σοὶ λιπαράταρον αὐ-
δρόπιον, παῦ ὁ, τι χρηστότα-
τόν τε καὶ ἀριστον ὀψωνῆσαι;
καὶ ὁ αἰσώπῳ, πολλὰς ἑμο-

λογῶ

ἀγαῶ σοι τὰς χάριτας μεμφο
 κείῳ με φιλοσόφων ἀνδρῶν
 παρόντων, τί αὐτοῦ γένοιτο
 γλώττης χρηστότερον τε καὶ βέλ
 τιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παι
 δία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτὸ παι
 δούτῃ καὶ διδασκείῃ. δι' αὐ
 τῆς δόσεις, λύσεις, ἀγοραί, ἀ
 σπασμοί, σύμφησιαι, μῦθοι πα
 τῶν. δι' αὐτὴν γὰρ συγκροτοῦν
 ται γένοιτο, πόλεις ἀειροδοῦν
 τῆ, ἀνδρῶν διδασκείῃ. καὶ
 σπουδαίῃ φαύλαι, δι' αὐτὴν ἅπασ
 ῃ βίῃ ἡμῶν σωθήσονται. ἔπει
 τούτοις οἱ σχολαστικοὶ τὸν μὲν
 αἰσῶπον ὀρθῶς λέγουσιν φάμε
 νοι, ἡμαρτηκόνας ἢ τὸν διδασ
 κῆλον, δι' ἀλλήλων ἕκαστος
 ἐπ' οἴκῳ. τῆ δ' ὑποβολῆς πᾶ
 λιν αἰτιωμένων αὐτῶν τὸ ξαύ
 θον, καὶ ἐν ᾧ ἀπολογεῖτο μὴ ἔλα
 τὰ γνώμῳ αὐτῆ ταῦτα γεγονέ
 ναι, ἀλλὰ τὸ ἀχρεῖς δόξαι τῆ κα
 κουργίας. σήμερον δ' ἐπιμαί
 νει τὸ δαῖπρον, καὶ γὰρ ἢ παρόν
 των ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι.
 καὶ καλίστας αὐτὸν, πᾶν δ' ἐπι
 φαυλότατόν τε καὶ χεῖριστον ὁ
 ψωνῆσαι λιλούει, ὡς τῶν scho
 λαστικῶν σὺν αὐτῷ δειπνῆ
 σέτωσαν. ὁ δ' ἐπιμαίῃ διαφα
 πείσας, πᾶλιν γλώσσας ἐπέτατο.
 καὶ ἐπιμαίῃσας, ἀνακλιθεῖσι

πᾶσι

heotibi gratias increpanti
 me philosophis presentibus.
 Quid igitur fuerit lingua
 melius & praestantius in ui
 ta; omnis enim doctrina &
 philosophia per ipsum mon
 stratur; ac traditur. Per ipsi
 sam ditiones, acceptiones,
 fora, solationes, benedicen
 tiae, musa omnis, Per ipsam
 celebrantur nuptiae, ciuita
 tes eriguntur, homines ser
 uantur: & ut breuiter dis
 cam, per ipsum tota uita
 nostra consistit, nihil ergo
 lingua melius. Ob haec dis
 cipuli Aescopum recte lo
 qui dicentes, aberrasse uero
 magistrum, abiire singuli
 in domum. Postridie ruri
 sus accusantibus ipsis Xan
 thum, ille respondebat, Non
 secundum uoluntatem suam
 haec fecisse, sed inutilis ser
 ui nequitia: hodie autem per
 mutabit cenam, & ipse praesentibus uobis cum eo col
 loquar. Ac uocato eo, uis
 uisum quodque & pessim
 um obsonari iubet, quod
 discipuli secum forent cenan
 turi. Ille autem nihil muta
 tus, uersus linguas emit, &
 apparans discumbentibus

εἰ ἀπὸ

apposuit. Hi inter se submur-
 murabāt, porcinæ rursus lin-
 guæ. Et paulo post iterū lin-
 guas apposuit, & ualde ite-
 rum atq; iterū. Xantho autē
 iniquo animo ferēte, & quid
 hoc Æsopē dicēte, Nū rur-
 sus mandauī tibi optimum
 quodq; & præstantissimū ob-
 sonari, ac nō potius uilissimū
 quodq;, & pessimū: ille autē:
 Et quid unq; peius lingua ō
 heresiōne urbes per ipsam
 corruūt? Nō homines per ip-
 sam interficiūtur, nō mendaci-
 cia omnia, & male dicta, et
 periuria p ipsam perficiuntur,
 non nuptiæ & principa-
 tus & regna per ipsam euer-
 tuntur: non, ut summam di-
 cā, uita omnis per ipsam ini-
 finitorum errorum refer-
 ta est? Hæc Æsopo dicen-
 te, quidā ex discumbentibus
 unā Xantho inquit: Hic, ni-
 si ualde te ipsum munieris,
 non dubia erit insanitiæ cau-
 sa tibi. qualis enim forma,
 talis & anima. Et Æsopi-
 pus ad eum: Tim mihi uide-
 ris ō homo prauus quidam
 & curiosus esse, herum iri-
 tans contra seruū. Et Xan-
 thus ad hæc causam cupiēs
 uerberandi

παρήθηκεν. οἱ δ' ἐπὶ ἀλλή-
 λαις ἐπιφώνουσι, χοίρειαι πάλ-
 λιμι γλώσσαί. καὶ μετὰ μικρὸν αὐ-
 τῶν γλώττας παρήθηκεν, καὶ μά-
 λα αὐτῶν καὶ αὐτῶν. τοῦ ξανθοῦ
 ἡ δολοσυναισθητικὴ αὐτῶν & καὶ τί-
 ποτὸ αἰσώπει, ἐρηκότος, μὴ πάλ-
 λιμι εἰς τεταλάμιω σοὶ πᾶν ὅ, τι
 χρυσώτατόν τε καὶ βέλτιστον
 ἰψωνῆσαι; ἔχι πᾶν ὅ, τι φαν-
 λώτατόν τε καὶ χείριστον; ὁ ἦ,
 καὶ τί ποτε χείρον τ' γλώττης,
 ὡ δ' ἴσποτα; ἔ πόλλαι δὲ αὐτῆς
 καταπίπτουσιν; ἔκ ἀνθρώποι
 δι' αὐτῶν ἀναιρουῦνται; ἔ ψόβη
 πᾶντα καὶ βλασφημίαι καὶ ἐ-
 πισηνίαι διὰ ταύτης πρᾶσσου-
 νται; ἔ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βα-
 σιλεῖαι δι' αὐτῶν ἀνατρέπονται;
 ἔχ, ὡς λιφάλαον ἐπέμ, ὁ βίος
 δι' αὐτῶν ἅπασιν μυρίων πλοη-
 μηδονμάτων γέμει; ταῦτα το-
 αἰσώπει φημὴν, τί τις σιωπῶ-
 ναι μελέων τῷ ξανθῷ φησὶν,
 ἔτ & εἰ μὴ πᾶν σιωπῶν ἀ-
 σφαλίσκη, ἐν αὐτῷ ἀπορος εἶν μα-
 νίας ἀφορμή σοὶ γούναται. οἷα
 καὶ ἡ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυ-
 χή. καὶ ὁ αἰσώπει πρὸς αὐτῶν,
 σύ μοι λουεῖς ἀνθρώπωνε λιανόν,
 φρεσὶς τις καὶ πρὸς ἄλλους, & ἔ-
 ναι, δὲ δὲ πῶς τῶν παροξύνων λι-
 τὰ οἰκίται. καὶ ὁ ξανθὸς πρὸς
 ταῦτα, προσφάσκει ἐπιμελῆ-
 ματι

ματιγῆσαι ἢ ἀνθρώπου, ἵνα
 πέτα, φησὶν, ἐπέειπε πρὸς ἑστέον
 γορ εἶπας τὸν φίλον, Δαξέον
 μοι ἀπὸ φίλου ἀνθρώπου ἀγα
 γῶν. Ἐξελθὼν τοίνυν ἐπὶ
 οὐκ ἐπὶ τῆς λιωφόρου ὁ αἰσώπης,
 καὶ τὸς περιόοντας περισκο
 πῶν, ὅρα τινα ἐφ' οὐδὲς τόπου
 ἰναὲν χρόνον λαθίσαιτα, ὅν
 καὶ δοκιμάσας λαθ' αὐτὸν αἰ
 πράγμονά τινα, καὶ ἀπλοῦν
 εἶναι, προσελθὼν, φησὶν, ὁ δε
 σπότης σε λαλεῖ σὺν αὐτῷ ἀ
 ρεῖσθαι. καὶ ὁ ἄγροικὸς ἐκεί
 νος μισθὸν πρὸς ἄμαλῳ, μὴ
 τίς ὦν ἐπὶ τὴν λαλεῖται,
 εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν,
 καὶ σὺν αὐτοῖς ὑπεδήμασι φαύ
 λοις οὖσιμ ἀνέπεσον. ὁρομέ
 νου ἢ το ξάνθου, τίς ἐστίν; αἰ
 σώπης εἶπεν, ἀπὸ φίλου ἀν
 θρώπου. καὶ ὁ ξάνθος εἰς οὐκ
 ἐπὶ τῆ γυναικὶ σωνπορο
 θῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπως αὐτὸν
 τὸς ἐπιτάτῃ, ποιῆν, ὡς αὐτὸν
 προσώπων λόγῳ πλεγὰς τῷ αἰ
 σώπῳ ἐντέθεινον. εἶτα ἐπὶ
 κῶ πᾶσι, φησὶ, λυγρὰ, ὅρα
 ἐπὶ τῆς λικαύης βαλῶσα, τοὺς
 πόδας το ξάνθου νίψου. διανοοῦ
 το γὰρ καὶ αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ
 μὴ ξάνθος δὲ λαθίσαιτα. ὁ δ'
 αἰσώπης ὡς ἐκεῖνος πρὸς ἄμα
 λον φαυλῆται, πλεγὰς λυγρῆ. ἢ

μὴ

uerberandi hominem: Fugi
 tiue, inquit, quoniam curiosus
 sum dixisti tui amicum, ostende
 mihi incuriosum hominem
 adductum. Egressus igitur
 postridie in plateam Aesopi
 pus, & eos qui praeteribant
 circumspiciens, uidet quendam
 in loco quodam diu sedi
 dentē, quem iudicans secum
 ociosum & simplicem esse,
 accedens inquit: Heruste
 inuitauit secum pransurum.
 Et rusticus ille nihil scisci
 tatus, neque quis esset a quo
 inuitaretur, ingressus est in
 domum, & cum ipsis cali
 ceis, ut erant uiles, discu
 buit. Rogante autem Xan
 tho, quis hic? Aesopus ait:
 Incuriosus homo. Et Xan
 thus in aurem fatus uxori
 ri, ut sibi obsequeretur, &
 quod ipse iusserit facere,
 ut honesta ratione plagas
 Aesopo inferret. Deinde
 coram omnibus in
 quit, Domina aquam in
 pelum iniice, & pedes hos
 pitis laui. Cogitabat enim
 secum, omnino hospiti
 tem recusaturum, Aesopi
 uero, illo curioso apparen
 te, uerberibus caesus iri. Illa

e 3 igitur

igitur iacta aqua in peluim,
ibat pedes hospitis lotura.
At ille cognoscens hanc esi
se domus dominam, secum lo
quebatur: Honorare me om
nino uult, atq; huius rei gra
tia suis manibus pedes mei
os uult lauare, cum ancillis
queat hoc mandare. Exten
sis igitur pedibus, Laua,
inquit, hera: ac lotus discui
buit. Xantho aut iubente ui
num hospiti dari quod biber
ret, rursus ille cōsiderabat se
cum, ipsos antē oportere bi
bere: sed quia sic ipsis ur
sum est, non opus mihi hæc
inquirere. Accipiens i
gitur bibit. Prandentibus
uero, & ferculo quodam
hospiti appposito, atque illo
suauiter comedente, Xan
tho cocum, quod male hoc
conduisset, criminabatur,
atq; etiam nudum flagella
bat. rusticus aut se cum dice
bat: Perculū quidem optime
coctum est, & nihil ei deest
quo minus recte paratum
sit: si autem absq; causa suū
seruum flagellabit paterfa
miliās, quid ad me? Xan
tho autem aegre ferente, neq;
iucunde affecto, quoniā nihil
hospes

ἢ ἔν βαλῶσα τὸ ὕδωρ εἰς τὴν
κεφάλῳ, ἵκει τοὺς πόδας το
ξένου νίψασα. ὁ δὲ γυνὸς ταύ
τῳ ἔσαν τὴν το οἴκου δούποι
τιν, καὶ ἑαυτὸν εἶπε, τιμῆσ ἀέ
μι πάντως βέλεται, καὶ τὸ του
ἡ χάρις αὐτοχειρία τὸς πόδας
μα βέλεται νίψαι, ἐπεὶ ὁ βρα
παίνισιμ εἶχον αὐτὸ τὸ ἔπιτά
ξαι. πρῶτενας οὐ τὸς πόδας,
νίψον λυγρία, φησὶ, καὶ νίψαμι
νῦν αἰ κελεύθῳ. τὸ ἡ ξαύθου
λόνσαντῶ οἶνον τῷ ξένῳ δεῖ
θῶαι πιεῖν, πάλιν ἐκένῳ
διελογία αὐτὸ καὶ αὐτὸν, ὡς αὐ
τὸς ἢ τὸ πρῶτόθεν ἴδει πιεῖν,
ἐπεὶ δ' οὕτως αὐτοῖς ἴδοξον,
οὐδὲν ὄργῳν ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα
ὄρῳναι. καὶ λαβὼν ἐπιον. ἀρι
στύτων δ' ἐ, καὶ τινῶν ἰδί
σματιῶν τῷ ξένῳ παρατιθέν
τος, καὶ κένῳ ἡδύως ἰδιόντος,
ὁ ξαύθῳ τῷ μαγείρῳ ὡς καὶ
κῶς τοτο ἀρτύσαντι ἐνεκάλει.
ἢ μεῦτοι ἢ ἀποδιδόντι πλε
γὰς ἐνεφώρει. ὁ δ' ἀγριώτης
καὶ αὐτὸ ἐλεγε, τὸ ἢ ἰδοῦμα
ἀριστα ἐφυτῆ, ἢ ἕδρῳς αὐτῷ
δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν, εἰ δ' ἐ
ἢ δίχα προφάσεως βέλεται
αὐτὸ δίδον μασιγοῦν ὁ οἴκου
δούποτης, τί ἐμῆ; τὸ δὲ ξαύ
δου ἀσχάλλοντῶ, καὶ οὐχ ἡ
δύως διακεμελῆς, ἐπὶ μῦθῳ
ὁ ξέν

ὁ ξείνος ὁ περιεργάζετο, τίλη ὁ
 πλακοῦντος ἠνέχθησαν. ὁ ἦ ξεί
 νος ἄτι δὴ μῆσω πλακῶντος
 χουσάμενος, σιροδῶν καὶ συ
 νελῶν αὐτοὺς ὡς ψωμῶν ἤ
 σθη. ἦ ἦ ξείνος τὸν ἀρτοποιὸν
 αἰτιασαμένος, καὶ τί δὴ ποτε,
 ἔω καταράτι, φαμένος, καὶ μέλι
 τος δίχα καὶ πεπύριως τὸς πλα
 κοῦντας ἰσχυάσας; ἠνέειν
 ἔφη, εἰ μὴ ὡμὸς ἔστη, ὡ δ' ἰσπο
 τα, ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπει, εἰ δ'
 οὐχ ὡς ἰδὲ ἰσχυάσαι, μὴ ἐι
 μέ, ἀλλὰ τίω δ' ἰσποῖναι αἰτιῶ.
 καὶ ὁ ξείνος, εἰ πρὸς αὐτὸν ἐμῆς
 ποτο γέγονε γυναικὸς, ἴδωσαν
 αὐτὸν ἀρτίως κατακάνω. καὶ
 πάλιν τῇ γυναικὶ νόσει αὐτῷ
 σιωνποκρῆλῶναι δὲ αἰσῶπον.
 ἠελύσας οὖν κληματίδας εἰς
 τὸ μέσον ἀχθῶναι, πυρᾶν αὐτῇ
 ψε. καὶ λαβόμενος αὐτὴν γυναικὸς,
 ἐγγὺς αὐτῆς ἔγαγε, προσδο
 κῆσιμος ὡν αὐτῷ εἰς τὸ πῦρ
 ἔταφέναι. δι' ἔπειθε δ' ἔπειθε, καὶ
 περιεβλήπετο τὸν ἄγροικον,
 ἔπειθε ἀνάστας τὸ τοῖδε τοῦ
 μήματι ἔρξαι αὐτὸν ἐγγει
 ρήσας. ὁ δὲ λαθ' αὐτὸν αὐ
 θις διδουκῆτο, ὡς αἰτίας μὴ
 παύσας, τί δὴ ποτε ἔτος ἐρ
 γίζεται; εἰτά φησιν, οἰκοδῆσο
 πα, εἰ ποτο κῆρμας δ' αἰν γει
 νῆσαι, ὑπόμεινόν με μικρὸν,
 μέγιστος

hospes curiose inquirebat,
 tandē placenta allatae sunt.
 hospes uero tanq̄s nunquam
 placenta gustasset conuol
 uens, & accipies ipsas ut pa
 nes comedebat. Xātho autē
 pistore accusante, & cur nā
 ὁ execranda dicēte, & absq̄
 melle ac pipere placenta
 pręparastille inquit, Si cru
 da est, ὁ here placenta, me uer
 bera, si uero non ut oportet
 bat, pręparata est, non me,
 sed heram accusa. Et Xanu
 thus: Si a meā hoc factū est
 uxore, uiuā ipsam nūc cōbui
 ram. atq̄ iterū uxori inuit,
 ut sibi obsequeretur propter
 Aesopum. Iusso igitur sar
 menta in mediū afferri, pyrā
 succendit, & arreptam uxo
 rē prope pyrā egit, expecta
 turus ipsam in ignē immitte
 re. Differēbat autē aliquo
 modo, & circumspiciebat
 rusticum. si quo modo assuri
 gens a tali audacia prohibe
 re ipsum aggredētur. sed
 is secum rursus considera
 bat, cum nulla adsit causa,
 quidnam sic irascitur? De
 inde, inquit, ὁ paterfamī
 lias, si hoc iudicas oportere
 fieri, expecta me parumper,

dum digressus adducam & ipse meam ex agro uoxrem, ut ambas simul comburas. Hæc a uiro Xanthus audiens, & huius sinceritatem ac generositatem admiratus, Æsopo inquit: Ecce uere homo incuriosus, habes accepta præmia uictoriæ ô Æsope. Satis est tibi de cætero, dein uero libertatē tuam assequeris. Postridie autem Xanthus iussit Æsopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba, uelle enim lauari. Abeūti aut prætor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogauit, quoniam iret. Quod cum se eis negasset scire, existimans prætor interrogationē suā floccipendū, in carcerē ipsum abduci iubet. Cum igitur abduceretur Æsopus, clamauit: Vides ô prætor, quemadmodum recte responderim, quæ enim nō expectaui, & occurrere tibi, & in carcerē iam trahor. Tum prætor stupefactus responsi promptitudine, siuit abire. Æsopus autem profectus in balneas, multam turbam in ipsis intuitus est.

sed

μέχρις αὐτῶν ἀπειθῶν ἐνέγκω μὴ
 ἡγεῖται αὐτὸς ὅτι ἀγροῦ τιμὴ γινώσκ
 ἡ, ὡς αὐτῶν ἀμφοῖν ἡσυχία τὸ αὐ
 τὸ ἡσυχία αὐτῶν. ταῦτα το αὐ
 δρὸς ὁ ξανθὸς ἀκούσας, ἡγεῖται τὸ
 τούτου ἀκέραιον ἡγεῖται γοναῖον
 δαυμάσας, τῷ αἰσώπῳ φησιν,
 ἰδὲ ἀληθῶς αἰσώπῳ ἀπὸ ἡ
 ὄρῳ. ἔχεις τὰ νικητήρια, λα
 βῶν αἰσώπῳ. ἄλλοις ἔχεις σοι το
 λοιπῶν, τὸ δ' ἐν τῷ οὐδόν, ἐλθουθι
 γίας ἂν σὺς ἐπιδύξῃ. ἂν δ' ἐ
 πίστευς ὁ ξανθὸς ἐπίταξῃ τῷ
 αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπει
 θῆν, ἡγεῖται σκέψασθαι, εἰ μὴ ποι
 λὸς παρῆσιν ὄχλῳ, βόλεσθαι
 γὰρ αὐτῶν λυθῆναι. ἀπιδόντι δὲ ὁ
 στρατηγὸς σιωπηλῶς, ἡγεῖται το
 ξανθὸς γινώσκ αὐτὸν ὄντα, ἤρτο
 ποῖ πορδοῖτο. τὸ γ', οὐκ οἶδα
 φησὶν, νομίσας ὁ στρατηγὸς
 τιμὴν ἡρώτησιν αὐτὸ παρ' ὅσον
 λογιθῆναι, εἰς εἰρητῶν αὐτὸν
 ἀπαχθῆναι ἡλθόναι, ἀπαχθόμε
 νῳ τοίνυν ὁ αἰσώπῳ ἔκρα
 ξεν, ὄρεσ ὁ στρατηγὸς, ὅπως ὄρ
 θῶς ἀπειθῆναι; ἂν γὰρ μὴ προσε
 δόκησας, ἢ σιωπῶν ἡσυχία σοι, ἢ ἔς
 εἰρητῶν ἡδὴ ἀπάγομαι. ἡγεῖται ὁ
 στρατηγὸς ἐκπλαγείς ἐπὶ τῷ ἂν
 ἀπολογίας ἐτόίμῳ, ἀφῆκεν
 ἀποικῆναι. αἰσώπῳ δ' ἐπαραι
 γονόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, ἢ
 πλεθῶν ἐν αὐτῷ δευασάμεν ὄχλῳ,

ὄχλου, καὶ λίθου ὄρα κατὰ τὸ
 εἰσόδου μὲν αἵτατον κείμε-
 νου, ἐφ' ὃν ἕκαστῶν εἰσιόν-
 των τὴν καὶ βζιόντων τὸν πό-
 δα προσέπαιε. τὸτον δ' εἰς
 τις εἰσιῶν ἐφ' ᾧ λούσασαι, ἀ-
 ρας μετέδρανον. ὑποστρέψας ἔν-
 προς τὸν δόρυ πύττω, ἐκλεσύ-
 εις, φησί, δ' εἰσποτα, λούσασαι,
 εἴνα αὐθροπον ἐν τῷ βαλανείῳ
 τεθίαμαι. καὶ τοξάβθς ἐλθόν-
 τῶ, καὶ τὸ πλῆθῶ τῶν λου-
 μένων ἰδόντῶ, καὶ τί ποτο εἰ-
 πόντῶ, αἰσῶπι; οὐχ εἴνα αὐ-
 θροπον ἐφυσ ἐωρακύναι; ὁ αἰ-
 σῶπῶ, ναί, φησι. τὸν γὰρ λί-
 θου ἐκείνου, τῆ χειρὶ δέξας, πρὸ
 εἰσόδου κείμενον δύρου, ἐφ'
 ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ βζι-
 ὄντες προσέπαιον. εἰς δ' εἰς
 πρὶν ἢ προσπαιῖσαι, ἀρας με-
 τέθνησιν. ἐκείνου οὖν εἴνα αὐθρο-
 που εἶπον ἐωρακύναι, πρῶτι μύ-
 σασ τ' ἄλλων. καὶ ὁ ξάβθῶ, δι-
 δόν παρὰ τῷ αἰσῶπῳ ἀργῶν
 εἰς ἀπολογία. ἄλλο τέ ποτε τ'
 ξάβθς δὲ ἀφ' ἑδρας ἐπανιόντῶ,
 καὶ πυθομῆν τ' αἰσῶπον, τί δ' ἡ-
 ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόπα-
 του τὰ εἰς γαστρὸς ἐκκρίματα
 βλέπουσιν; ἐκείνῶ ἐφη, κατὰ
 τὰς παλαιὰς χρόνας ἀνὴρ τις τ'
 ῥυθρόν τῶρον ζώντων, πολὺν
 χρόνον ὑπόσπατάλης ἐν ἀφεί-
 δω

sed & lapidem uidet in me-
 dio ingressu positum, in quē
 singuli ingredientēs & egre-
 dientes offendebant. Hunc
 aut unus quis ingredientis ut
 lauaretur, sublatus transpo-
 suit. reuersus igitur ad herū,
 Si uis, inquit, here lauari, u-
 uū hominem in balneis uidi.
 Et Xantho profecto, ac mul-
 titudine lauanti uidente, &
 quid hoc dicente ὁ Aesope,
 non ne unum hominē dixisti
 te uidisse? Aesopus, certe,
 inquit, nam lapidē illū (mai-
 nu ostendens) ante ingres-
 sum positum reperi, in quem
 ingredientēs omnes & exeun-
 tes offendebāt. unus uero qu-
 dam anteq̄ illideret, eleuati
 transposuit. Illū igitur unū
 hominem dixi uidisse, pluris
 faciens q̄ alios. Tum Xan-
 thus, Nihil apud Aesopum
 tardum est ad responsionem.
 Aliquādo aliās Xantho ex
 latrina redeunte & inter-
 rogante Aesopum, Quid i-
 ta homines post cacatio-
 nem uentris excrementa as-
 piciunt? Ille ait: Anti-
 quis temporibus uir quidam
 delicatius uiuens multo tem-
 pore prae delicijs in latri-
 c 3 na sci

na sedebat, ut & sua illic im-
morans cacauerit praecordi-
dia. Ex illo tēpore igitur ti-
mentes caeteri hoīes, uentris
inspiciunt sordes, ne quo mo-
do & ipsi hoc patiātur. Sed
tu here, ne time. non enim
sunt tibi praecordia. Die autē
quodam celebrato conuiuio,
& Xantho cum alijs philo-
sophis discumbente, & po-
tu iam inualecente, cre-
brae quaestiones inter hos
uersabantur, atque Xan-
tho incipiente turbari, Ae-
sopus astans ait: Here,
Bacchustria possidet tem-
peramenta: primum, uolu-
ptatis: secundum, ebrieta-
tis; tertium, contumelie.
Et uos igitur poti iam &
lectati, quae reliqua sunt
omite. Tūm Xanthus
iam ebrius ait: Tace, infe-
ris consule. Et Aesopus: I-
gitur & in infernum distra-
here, ex discipulis autē qui-
dam subebriū iam Xanthū
uidens, & ut in uniuersum
dicam, temulentum, O praeci-
ceptū, inquit, potest ne quis
ebibere mare homo? Et il-
le, admodum quidem, ego
enim ipse hoc ebibam. Et

discipuli

δὴ ἐκάθυστο, ὡς ἢ τὰς οἰκίας
ἐκεῖ διατίβων ἀποπατήσαι
φρούρας. ὁ δὲ ἐκείνους τοῖνυν λέγει
κόττω οἱ λοιποὶ τῶν ἀνδρῶ-
πων, πρὸς τὰς αἰ γαστρὸς ἀφο-
ρῶσι λύματα, μὴ πως καὶ αὐ-
τοὶ τοτο πειπόνθασιν. ἀλλὰ σὺ
δύσποτα μὴ φοβῆ, ἔ γὰρ ἔχεις
φρούρας. σὺ ἡμέτερά δ' ἐτιμὴ συμ-
ποσίης συνηροτηδόντης, καὶ τῆ
ξάνθου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλο-
σόφων ἀνακλιθεόντης, καὶ τῆ
πότης ἡδὴ ἐπικρατήσαντης, σὺ
χρῆσθαι προβλήματα μεταξὺ τού-
των ἐκακινδέσθαι. ἢ τοξ ξάνθου
ἀρξάμενος τὰ ἀτάκιστα, αἰσώ-
πι & παρὲς ὧς, ἔφη, δύσποτα, ὁ
Διόνυσος & φῆς ἐκίτηται ἐβρι-
σεως. τίς μὲν πρῶτον ἡδονῆς,
τίς ἢ δούτερον μέθης, τίς δ' ἐ-
πίτη ὕδρευς. ἢ ὑμεῖς ἔρπει
πικρόττω ἡδὴ ἢ ἡδονῆς, τὰ
ἐφ' ἧς καταλίπεται. καὶ ὁ ξάν-
θος ἡδὴ μινύων, φησὶ, σιώπα.
τοῖς ἐν ἄλλῃ συμβέλλουσι. καὶ ὁ
αἰσώπιος, ἐνοῦν ἢ εἰς ἄλλα κα-
τασπαδῆσθαι. τῆ ἢ σχολαστικῶν
τις ὑποβρυγμένον ἡδὴ τῆ μέ-
θῃ τὸν ξάνθου ἰδῶν, καὶ ὁ
λορ ἐπέειπεν, οἶνοπλήγῃ, κατα-
γυτῆ, φησὶ, Διὸς καὶ τίς ἐν-
πιεῖν τίς θάλατταν αἰδρωτος;
καὶ ὁ δὲ, πᾶν μὲν οἶν. ἐγὼ γὰρ
αὐτὸς ταύτην ἐπίομαι. καὶ ὁ

σχολαί

ἡλιαστικῶς, εἰ δ' οὐ δυνώη, τί ποτὶ σοὶ τίμημα ἐπιγράψω; ἡγεὶ ὁ ξαύθῳ, πλὴν οὐκ ἔστι μου τίθῃμι πᾶσαν. ἡγεὶ ἐπὶ τοῖς λιπαροῖς μέθοις τῶν δακτυλίων, τὰς σιωπῆς ἐκρύπτωσαν, τότε μὲν οὖν δακτυλίων τῆ δ' ὑποβαίῃ πρῶτα διεξέρχεται τῷ ξαύθῳ, ἡγεὶ πλὴν τῆ ὄψιν σιφαιμύς, ἡγεὶ τὸν δακτυλίου ἐν τῷ νίπτειν μὴ ἰδέντῳ, ἡγεὶ τ' αἰσῶπῳ πρὸς αὐτῶν θομύς, ἐκέντῳ οὐκ οἶδά, φησὶ, τί ποτὶ γέγονε. ἐν δ' οἶδα μόνον, ὅτι αἰσῶπῳ σάουτο ἀλλότῳ γέγονε. ἡγεὶ ὁ ξαύθῳ, ὅτι τί δὴ; ἡγεὶ ὁ αἰσῶπῳ, ὅτι πλὴν χθὲς μιδύων, σιωπῶν πλὴν δάλατῶν ἐπιπῆρ, λιπαρῶν τῶν ὁμολογίας λιπαρῶν ἡγεὶ τ' δακτυλίου. λιπαρῶν, ἡγεὶ πῶς ἂρ' ἐγὼ μέσον πίστεως ἐργον δυνώησμαι; ἀλλὰ σὺ νῦν δέχομαι, εἴ τις σιωπῶν, εἴ τις δεινότης ἡγεὶ ἐμπειρία, ἐμπειρία, ἡγεὶ βουθῆσαν ἐργε, ὡς πρὸς γένεσθαι, ἢ τῶν γε σιωπῶν πῶς λῦσαι. ἡγεὶ ὁ αἰσῶπῳ, πρὸς γένεσθαι μὲν ἐκ ἐνὶ, λυθῶναι δ' ἐκ τῶν ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴ γὰρ αὐτῶν σύμβουλον εἰς ταῦτα σιωπῶν μὴ δ' ὅτι οὐκ ἔστι φανῆς δεινότητος, ἀλλ' ἂν πρὸς ἀμελήσας παροινῶν, ταῦτα

discipulus? At si non poteris, quam nam tibi multam irrogabo? Tum Xanthus: Domum meam depono totam. Atque interim depositis anulis, pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lauante, et anulum inter lauandum non uidente, et Aesopum de eo interrogante: ille, Nescio, inquit, quid nam factum fuerit, sed unum scio tantum, quod a domino decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Aesopus: Quoniam heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti et anulum. Et is: Tum quo maius fidei poteris. Verum te nunc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experientia, praestiteris, ac opem porrige ut uincam, aut pacta dissoluam. et Aesopus: Vincere quidem haud licet, sed ut soluas pacta, efficiam. Cum hodie rursus in unum conuerteritis, nullo modo uidearis timere, uerum quae pactus es bene potus, eadem nunc

ἡγεὶ

etiam

etiam sobrius dic. Tabeas i-
 taq; stramenta & mensam
 in litore poni, & pueros pa-
 ratos cum poculis porriges-
 re tibi marinam aquam.
 Cum autem omnem uide-
 ris turbam concurrisse ad
 spectaculum, ipse discun-
 bens iube ex mari impleri
 poculum. Atque hoc acce-
 pto, omnibus audientibus
 dic pactis præfecto: Quenā
 apud uos fœdera iniuimus?
 Atque is respondebit tibi,
 quod pepigeris mare ebibe-
 re. Conuersus igitur tu, ad
 omnes sic dicit: Viri Sai-
 nij scitis & uos penitus
 quā plurimos fluuios pro-
 rumpere in mare, ego au-
 tem pactus sum solum mare
 ebibere, non etiam exeun-
 tia in ipsum flumina. Hic
 itaque scholasticus eat pri-
 us contenturus flumina o-
 mnia, deinde statim mare
 solum ebibam. Xanthus au-
 tem futuram ex hoc pacti
 solutionem cognoscens, ue-
 hementer letatus est. Po-
 pulo igitur ad litus con-
 fluente, ad spectaculum e-
 ius quod faciundum erat,
 cum que Xanthus que e-

doctus

καὶ νύφρων λέγει, λίλουσον με
 τοι τρώματα καὶ βράπεζαν πα-
 ρὰ τὴν ἕξιν αὐτῶν, καὶ πᾶσι
 δας ἰτοίμους σὺν ἑπιώμασι
 ὄξυγεν σοὶ τὸ θαλάττιον ὑ-
 δωρ. ἐπειδὴ δὲ ἡ σύμπαντα θει-
 ᾶσῃ τὸ ὄχλου σιωθεδραμυκότε
 ἐπὶ τῷ θείῳ, αὐτὸς ἀναπέ-
 σὼν, λίλουσον ἐν τῷ θαλάττι-
 ῳ λιθῶν αὐτὸ ἑπιώμα, καὶ ἔτο
 λαβῶν ἐν ἐπηνώ καύτω, ἐπὶ
 τῷ σιωθεροφύλωνι, τίνες παρ
 ὑμῶν πεποιθήματα τὰς σιω-
 θέμας; καὶ ὁ ἀποκρινεταί σοι,
 ὡς ὁμολόγησας τὴν θάλασσαν
 ἐπιπῆν. γραφεὶς αὖθις σου πρὸς
 ἅπαντας, ἔτω, φράσον, ἀνδρες
 σάμιοι ἴσι καὶ ὑμεῖς πάντως
 πλείους ὄσας ποταμὸς ἐνθά-
 λοντας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγὼ
 δὲ σιωθεμίω μόνῳ τῷ θά-
 λαττῶν ἐπιπῆν, ἢ μὴ καὶ τὰς
 βιόντας εἰς αὐτὸν ποταμὸς.
 ἔτ' αὖθις ὁ σχολαστικὸς ἀπελ-
 θὼν πρόδρομον ἐπιχέτω τοὺς
 ποταμὸς ἅπαντας, εἶτα δὲ οὐ-
 θὺς ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνῳ
 ἐπιπῶμαι. ὃ ἡ ξαυθὸς τῷ μέ-
 λουσσαν ἐν τούτῳ τῷ σιωθεμῆ-
 διάνσιμ' ἴσεσθαι γνοὺς, ὑπε-
 ρήθη. τὸ δὲ ἴμεν τῶν παρὰ
 τὸ αἰγιάλων συρροῦσαν τὸ ἐπὶ
 θείῳ τὸ πρᾶξῆσθαι αὐτὸν μέλλον
 τὸ, καὶ τὸ ξαυθὸς κατὰ τὰ δι-
 δαχθέντα:

δαχδούτα πρὸς το αἰσώπου
 ἀράσαντο, καὶ εἰπὸντο, οἱ
 σάμιοι ἀνεδύσαν ὄφρυμοῦν
 τοῖς αὐτῷ καὶ θαυμάζοντο. ὃ ἧ
 σχολαστικὸς προσπύων τλι-
 κῦτα τῷ ξανθῷ, νομικῆ δ' αὖτε
 ὠμολόγει, καὶ πρὸς σιωπῆνας εἰ-
 δάτω λῦσαι, ὃ ἧ, πεποίηκε ξαν-
 θῷ δ' ὄφρυμοῦν. ἔτ' ἄλυσ. ἀι-
 φιομελῶν δ' αὐτῷ εἰς τὴν εἰ-
 κίαν, αἰσώπῳ προσελθὼν τῷ
 ξανθῷ φησὶν, ὃ πάντα σοὶ τὸν
 βίον χειρὸς ἀμηνῷ ἔγω, ὅτις
 ἀξίός ἐμι δ' ἄποστα τυχεῖν
 λυθ' ὀφείξῃ; καὶ ὁ ξανθῷ λοι-
 πορῆσας αὐτὸν, ἀπήλασε, λέ-
 γων, μὴ γὰρ οὐ βαλομελῶ μοι
 λῦτοτο πρῶξαι, ἀλλ' ἔξειλθε
 πρὸ το πυλῶν, καὶ σκέψαι,
 ἕξῃ ἰδῆς δύο κερῶνας, ἀνάγ-
 γελόν μοι, ἀγαθὸς γὰρ οἰωνός
 ἐστῷ. ἐπ' αὖ εἰ μίαν ἰδῆς, τοτο
 πονυρῶν. προσελθὼν οὖν ὁ αἰ-
 σώπῳ, καὶ συμβῶν, ἔτω δύο
 κερῶνας ἐπὶ τῷ ἰδῶν δ' ἐνί-
 ἀρα λαθεῖτο μελῶς, προσελθὼν
 τῷ ξανθῷ ἀνήγγειλεν. ὁ δὲ
 ἧ τῷ ξανθῷ, ἢ ἑτέρα τέτω ἀ-
 πέπτη. καὶ ὁ ξανθῷ δ' αὐτῶν
 μόνω ἰδῶν, ἔφη, ὅτι ἐπ' ἄς μοι
 λατάρτι δύο ἔωρα κούει; καὶ
 ὅς, οὕτως, ἀλλ' ἢ ἑτέρα ἀπέ-
 πτη. καὶ ὁ ξανθῷ, ἐπέλιπέ σοι
 δραπέτα τὸ χλον ἔξω με; καὶ

λαλοῦ

doctus fuerat ab Aesopo,
 fecisset, ac dixisset, Samii
 clamantur laudantes ipsum
 & admirantes. Sed scholar
 sticus ante Xanthi pedes
 pronolutus, & uictum se
 confitebatur, & pacta res
 gabat dissolui. Quod & fe-
 cit Xanthus exorante po-
 pulo. Profectis auzem ipsis
 in domum, Aesopus adiens
 Xanthum, inquit, Per om-
 nem tibi uitam gratificatus
 ego, nonne dignus sum ὁ hei-
 re consequi libertatem? Et
 Xanthus oburgādo ipsum
 repulit dicens: An nolo ip-
 se hoc facere; sed exi ante ue-
 stibulum, & speculari, etsi
 uideris duas cornices, renū-
 cia mihi, bonū enim auguriū
 hoc: quod si unā uideas, hoc
 malū. Accedens igitur Ae-
 sopus, et cū fortè duas sic cor-
 nices supra quadā uidisset ar-
 bore sedētes, accedēs Xan-
 tho renūciauit. Exeunte autē
 Xantho altera harū auolat
 uit: & Xanthus alteram so-
 lū uidens, ait, Nonne dixisti
 mihi ex e crande duas uidisse
 te tetis, Ita, sed altera auola
 uit. Tum Xanthus: Deerat
 tibi fugitiue deridere me? &

iubet

iubet eum nudatum uerberari. At dum Æsopus uerberabatur, profectus quidam inuitauit ad eam Xanthum. at Æsopus inter uerbera exclamauit: *Ue misero mihi, ego enim qui duas uidi cornices, uerberor: tu uero qui unam tantum, in conuiuio abis, uanum itaque fuit augurium.* Tum Xanthus solertia eius admiratus, cessare iubet uerbera. Non multis autem post diebus philosophos & rhetoras cum inuitasset Xanthus, iussit Æsopo ante uestibulum stare, & nullum indoctum ingredi sinere, sed doctos solos. Hora autem prandij clauso uestibulo, Æsopus intus se debat. Ex inuitatis autem quodam profecto, et ianuam pulsante, Æsopus intus ait: *Quid mouet canis?* Ille putans canis uocari, iratus discessit. sic ergo unusquisque ueniens, rursus abibat iratus, putans iniuria affici, Æsopo eadem omnes interrogante. Quum autem unus ipsorum pulsasset, & quod mouet canis audiuisset, et caudam et aures respoudisset, Æsopus ipsam

λελεύσει αὐτὸ γυμνωθέντα τὸ πηλαδα. τὸ δ' αἰσώπης ματιγυμνῶν, προσελθὼν τις ἐκάλει ἐπὶ τὸ δεῖπνον τὸν ξανθόν, καὶ ὁ αἰσώπης ἔτι τυπόμενος ἀνέβησεν, οἱ μοι τῷ δουλεύω. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δουλεύω ἰδὼν, τύπτομαι, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδὼν μόνω, ἕως δὲ ἴω ἡ σοιωσοπία. καὶ ὁ ξανθὸς τὸ ἀγχινοῦ αὐτὸ θαυμάσας, παύσασθαι λέλεύσει τυπόμενον. μετὰ δ' ἔπολλετο ἡμῶν φιλοσόφους καὶ ῥήτορας λελέσας ὁ ξανθὸς, ἐπέλυσεν τῷ αἰσώπῃ πρὸ τοῦ πυλῶνος ἑλῶναι καὶ μηδέν ἄ τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφῶν μόνους. τῆ ἡ ὄρα τὸ ἀρίστου κλείσας αἰσώπης τὸν πυλῶνα, ἐντὸς ἐκαδέσθην. τῶν λευκωμένων δέ τινα ἑλθόντων, καὶ πλὴν θύραν λέποντος, αἰσώπης ἐνδοθεν ἔφη, τί σείεις ὁ λύων; ὁ ἡ νομίσεις ἡνὼν λευκωθῆναι, ὄργισθαι ἀνεχώρησεν. δῖος δ' ἡ ἕκαστος ἀφικνόμενος, αὐδῆς ἀπῆκε σὺν ὄργῃ, νομίσας ὑβρίσασθαι, τὸ αἰσώπης ταυτὰ πάντα ἐνδοθεν ὄρωτωνι. ἐνδὸς δ' αὐτῶν ἡ ψαυτῶν, καὶ τί σείεις ὁ ἡνὼν ἀνέστανι, καὶ πλὴν τῆ ἡ ἡρῶν καὶ τὰ ὄρα ἀπὸ κειρόντων, αἰσώπης αὐτὸν ἡ ἡ

ἔρδως δευτέρου ἀποικησίου
 θαι, αὐοίξας πρὸς τὸν δευτέ-
 ρον ἡγάγε, καὶ φησὶν, ἔστι δὲ τ
 φιλοσόφῳ συνεισθεῖς αἰ σοι
 ἦλθον, ὡ δ' ἴσποτα, πάλιν ἔτ
 μίν. καὶ ὁ ξαύθ. σφίδρα
 ἠθύμῳσι, παραλελογισθαι οἶν
 θείας πρὸ τ' ἡλυθούτων. Ἐ δ'
 ὑσθραίας συνελθόντες οἱ ἡλυ-
 θούτους ἐπὶ τῷ διαβίβῳ, ἐνι
 κάλου τῷ ξαύθῳ, φάσκοντες,
 ὡς ἰσικας, ὡ λαθληγὰ, ἐπειδύ-
 μεις μὲν αὐτὸς ἐξ ἡλθούσαι ἡ-
 μάς, αἰδιδόμεν. ἢ, τ' σαπρὸν
 ἐπὶ το πύλων. ἔτῃσας αἰ-
 σωπον, ὡς προπικλακίσαι, καὶ
 λιῦνας ἡμᾶς ἀποκαλίσαι. καὶ
 ὁ ξαύθ. ὄναρ τοτ' ἔστιν, ἢ ὑ-
 παρ. καὶ ἡ τάχ. μετακλυθῆς
 αἰσωπ. καὶ ἔφρατθῆς σὺν ἔφ-
 γῆ, το χάριον τοὺς φίλους ἀτί-
 μως ἀπέστρεψον, ἴφῃ, οὐχὶ σὺ
 μοι δ' ἴσποτα σὺν ἴλω, μὴ τινα
 τ' ἰδιώτῳ καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν
 ἐᾶσαι πρὸς τῶν σὺν σιωπῶν
 ἀνυχίαν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μό-
 νους; καὶ ὁ ξαύθ. καὶ τινὲς
 ἔτοι, ἔ τῶν σοφῶν; καὶ αἰσω-
 π. ἔδλεμιτῶ μαχωνῆ. αὐτ' καὶ
 γὰρ κοπύοντων τῶν θύσαν, καὶ
 μὲν εὐδον ὄφρατῶν. τί πει-
 τισείε ὁ λῶων, ἔδ' ὅστις ἐν αὐ-
 τῶν σιωπῆ τ' λόγῳ. ἐγὼ γαῖν

ἀδ

recte iulicans respondisse,
 aperta ianua ad herum dux-
 it, ac inquit, Nullus philo-
 sophus ad conuiuium tuum ue-
 nit o here, praeter hunc solum.
 Et Xanthus ualde tristatus
 est, deceptum se existimans ab
 inuitatis. Postridie cum ueni-
 sissent inuitati ad literarium
 ludum, accusabant Xanthum
 dicentes, ut uideris o praeci-
 ptor, cupiebas quidem ipse
 se contemnere nos, sed uerius
 tu, putridum in uestibulo con-
 stitisti Aesopum, ut nos iniu-
 ria afficeret, et canes uocari-
 ret. Et Xanthus, In somnium
 ne id est, an uereres? Tum il-
 li: Nisi stertimus, uereres.
 Et celeriter uocatus Aeso-
 pus, et rogatus cum ira, cuius
 rei gratia amicos ignomini-
 ose amolitus esset, ait, Non
 tu mihi here madales, ne que
 uulgarium ac indoctum homi-
 nem permittere in tuum conui-
 uium, sed solos doctos.
 tum Xanthus: Et quales hi
 nonne docti? et Aesopus:
 Nullo pacto: ipsis etenim
 pulsantibus ianua, et me intus
 rogante, quid nam moueat ca-
 nis, neque quisquam eorum intel-
 lit sermonem. Ego igitur

cum

cum indocti omnes uiderentur, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui doctè respōdit mihi. Sic igitur cū Æsopus respondiisset, recte omnes dicere ipsium confirmarunt. Ac post dies rursum aliquot Xanthus sequente Æsopo ad monumenta accessit. Et que in arcis erāt epigrammata legens, se ipsum delectabat. At Æsopo in quadā ex ipsis insculptas litteras has uidete, α β δ ο ε θ χ, ostendenteq; Xantho, atq; rogante, an hæc nouisset, diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationē, ac fassus est dubitare omnino. Tum Æsopus: Si per hæc columnulam ὀ here thesaurum ostendam tibi, qua re me remunerabis? Et is: Confide, accipies enim libertatem tuam, atque dimidium auri. Tunc Æsopus distās accipio passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens: Da mihi promissum per quod inuenisti thesaurū, & Xanthus: Non si & ego sapiā, nisi & sensum literarū mihi dixeris.

nam

ὡς ἀμαθῶν παύτων φανέντων, ἔδ' οὐα τέτων εἰσὺγαγον, πλὴν ἢ σοφῶς ποταμὸν ἀποκειθέντα μοι. ἔτως οὖν το αἰσῶπις ἀπολογημένος, ὀρθῶς ἀπαντῶν λέγειν αὐτ' ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν τινὰς ὁ ξανθὸς, ἐπομένως το αἰσῶπις, πρὸς τὰ μνήματα παρῆγεντο, καὶ ἐν ταῖς λαρυαξίαι ἐπιγράμματα τῶ ἀναγινώσκων, εἰ αὐτ' ἐτόρπε. το δ' αἰσῶπου ἐν τινὶ τῶν ἐκκεχαραγμένων στοιχείων ταῦτα ἰδόντος, α β δ ο ε θ χ, ἐπιδείξαντός τε τῶ ξανθῷ, καὶ ὀρομένως, ἡ ἀρα ταῦτα εἰδέειν, ἐπιμειλῶς ἐνεῖν σκεψάμενος, ἔχ' οἷός τ' ἐγόνε το πῶν τέτων δὲ εἶναι διαισάφισιν, καὶ ὁμολόγησεν ἀπορῆσαι τοῖς ὄλοις. καὶ ὁ αἰσῶπις, εἰ διὰ ταύτης αὐτῆς βίης, ἢ δ' ἔσποτα, δευτερόν τι σοδ' εἴξω σοί, τί νι με ἀμείψῃ; καὶ ὅς, δάφσει, λήψῃ γὰρ πῶν ἐλευθ' ὀρίανσας, καὶ τὸ ἡμισυ το χρυσοῦς. τότε ὁ αἰσῶπις ἀποσχὼν αὐτῆς βίης βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβ' ἑ τὸ δευτερόν, καὶ ἐννεγκε τῶ δ' ὀσπότη, λέγων, ἄδς μοι πῶν ἐπαγγελίαν, δ' ἡς δὲ ὀρῶ τὸ δευτερόν. καὶ ὁ ξανθὸς, ἔχ' ὅσα λέγῃ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τ' νεῦν τ' στοιχείων μοι φράσῃς.

τὸ

τὸ γὰρ μαθεῖν ποτὸ, πολὺ τ' οὐ
 ρύματ' ἐμοὶ τιμιώτερον· καὶ
 ὁ αἰσωπὸς, ὁ τὸν θησαυρὸν ἑα
 πορεύσας ἐνταῦθα, ὡς σοφὸς ἀ-
 νὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάραξε ταῦτι
 τὰ, αἰ καὶ φησιν, α ἀποβάς,
 β βύματα, δ τέσσαρα, ο ὁ
 ρύξας, ε δὴρήσεις, θ θησαυρὸν,
 χ χρυσοῦν. καὶ ὁ ξαυδὸς, ἐπει-
 δή πρὸ οὗτ' ἐπ' ἔβλεθ' εἶ ηγεὶ
 πωλοῦργος, οὐ λήψῃ σὺ πλὴν ἐι
 λουδρίαν. καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἀναγ-
 γελῶ δαθλιῶαι, ὦ δέσποτα, τὸ
 χρυσοῦν τῷ βασιλεῖ βυζαντί-
 ων, ἐκένω γὰρ τεταμίονται.
 καὶ ὁ ξαυδὸς, πόδην ποτ' οἶ-
 δα; λαχέαι, ἐν τῶν σοιχεί-
 ων, ποτὸ γὰρ φησιν, α ἀπὸ
 θ, β βασιλεῖ, δ διονυσίω;
 ο ὅν ε εὐρεθ, θ θησαυρὸν, χ
 χρυσοῦν. καὶ ὁ ξαυδὸς αἰνουσας
 τὸ βασιλεῖος εἶναι τὸ χρυσοῦν,
 τῷ αἰσωπῷ ἔφη, λαθίωμ τὸ ἡμι-
 σὺ τ' ἐρμάεις, ἢ σὺ χάσομ. καὶ καί-
 ηθ', ε σὺ μοι νῦν ποτὸ πᾶρ-
 χεις, ἀλλ' ἐ χρυσοῦν ἐνταυθοῖ
 λατορεύσας, καὶ ὅπως, ἀκισσομ,
 ποτὸ καὶ λέγει τὰ γράμματα,
 α ἀνλόμενοι, β βαδίσαιντες,
 δ δέικλαδε, ο ὅν, ε ἔριτε, θ θη-
 σαυρὸν, χ χρυσοῦν. καὶ ὁ ξαυ-
 θος, δ οὐρό, φησιν, εἰς πλὴν οἰκί-
 αν, ὡς αὐτὸν τ' ἠθσαυρὸν διελέ-
 μηδα, καὶ οὐ πλὴν ἐλουδρίαν

nam scire hoc, multo re in-
 uentæ mihi præciosius. &
 Aesopus: Qui thesaurum
 infudit hic; ut uir erudi-
 tus literas insculpsit hæc;
 quæ ut inquit, α recedēs, β
 passus, δ quatuor, ο fodiēs;
 ε inuenies, θ thesaurū, χ au-
 ri. Et Xanthus: Quia ita
 solers es & astutus, non ac-
 cipies tuam libertatem:
 Et Aesopus: Renuncia-
 bo dandum aurum ὁ do-
 mine regi Byzantinorum;
 illi enim reconditum est.
 Et Xanthus: Unde hoc
 nosti? Et ille: Ex literis:
 hoc enim inquit, α red-
 de, β regi, δ Dionysio, ο
 quem, ε inuenisti, θ thesau-
 rum, χ auri. Et Xanthus
 audiens regis esse thesau-
 rum, Aesopo ait: Accepto
 dimidio lucri, taceo. Et ili-
 le: Non tu mihi nunc hoc
 præbes, sed qui aurum hic in-
 fudit; ac quemadmodum;
 audi: hoc enim dicunt liter-
 re, α acceptum, β uadētēs,
 δ diuidite, ο quem, ε inue-
 nistis, θ thesaurum, χ auri.
 Et Xanthus, Venias, inquit;
 in domum, ut thesaurum di-
 uidamus, & tu libertatem
 d acci-

ἡ πό-

accipias . Profectis ergo, Xanthus timēs Æsopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniijci . Et Æsopus inter abducendū: Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū? nō solum enim non accipio meam libertatē, sed & in carcerem iubes iniijci me . Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei: Nimirū recte inquis, ut par ta libertate uehementior sis contra me accusator . Tum Æsopus dixit: Quodcumq; mihi pote facere, fac malū: omnino uel inuitus liberabis me . Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit . Quum publice festū celebraretur, repente aquila de uolans, et publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit . Itaque Samij perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cum incidissent mœrorem, in unum coacti, cœperunt rogare Xanthū, quod primus ciuium esset & philosophus, ut sibi iudicium prodigij manifestaret . At ille omnino ambigēs, cœpuit petijte . Et profectus domum, multum erat tristis;

ἀπολαβῆς . ἰδόντων οὖν, ὁ ξανθὸς φοβόμενος τὸ το αἰσώπην λόγον, εἰς εἰρητικὸν αὐτὸν ἐκείνουσον ἐμβλεβλήσασκεν . καὶ ὁ αἰσώπην ἀπαγόμενος, τοιαῦταί φησιν, ἐστὶν αἱ ὑπεσχέσεις τῶν φιλοσόφων; ἔχῃ τι γὰρ οὐκ ἀπολαμβάνω με πλὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δόρυ μωτήριον καταλείβεις βληθλήσασκεν με . ὁ μὲν οὖν ξανθὸς ἐκείνουσον αὐτὸν ἀποβλήσασκεν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη, πάντων κακῶς φησὶ ἐν ἐλευθερίᾳ τυχῶν, σφοδρότερόν μου γένησκει κατήγορος . ὁ δὲ αἰσώπην ἔφησεν, ὅτι ποτὶ με ἔχεις κακῶν ποιῆν, ποίει, πάντως καὶ ἀκῶν ἐλευθερώσεις με . κατὰ τὴν τῶν κακῶν τέλει σιωπήσασκεν τι τοιοῦτον ἐν σάμῳ . πάντων μὲν ἰσχυρὰ ἀγορεύσας ἀφῆκεν αὐτὸς τὸς κατακτῆσαι, καὶ τὸ δὲ ἑμύσιον ἀρπάσας δακτύλιον, εἰς δόρυ κέλευσεν ἀφῆκεν . οἱ μὲν οὖν σάμοι δορυθεσθέντες, καὶ εἰς πλείοντα πᾶσι τοῖς συμμέσιν πεσόντες πλὴν ἀγωνίαν, κατὰ ταῦτα τὸν ἀβροδόντων, ἤρξαντο δεῖν εἶδαι τὸ ξανθὸς, ἅτε πρώτος τῶν πολιτῶν ὄντας καὶ φιλοσόφους, σφίσι πλὴν κρείσιν το συμμέσιν Λιασσεφῶσαι . ὁ δὲ τοῖς ὄλοις ἐπαποφῶν, χρένον ἤτυσε, καὶ ἀφικόμενος οἴκαδ᾽, πολλὸν κῶ ἀθυμῶν,

ἢ τῆ λύπῃ βαπτισόμενῃ, οἷα
 δ' ἢ μηδὲν λείπει διωόμενος.
 ὁ δ' αἰσώπῃ τὴν ἀδυμίαν
 συννοήσας το ξαύθῃ, προσελ-
 θὼν λέγει, το χάρην, ὃ δ' ἔσπο-
 τα ἔτω διατλήσῃ ἀδυμῶν; ἐμοὶ
 προσάμβῃ, χαίρειν εἰπὼν τῷ
 λυπεῖσθαι. αὐτίκῃ δ' εἰς ἀγο-
 ρὰν προσελθὼν, ἐπὶ τοῖς σαμί-
 οῖς, ὡς ἐγὼ μὲν ἔτι σημεῖον
 τῆν ἐπαίδου ἴδω, ἔτ' οἰωνοσκο-
 πῆν, πᾶσι δὲ μοι πρόσσι πολ-
 λῶν πῆραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῶν
 τὸ ζητήμα ἰδύσει. καὶ μὲν
 αὐτὸς ἐπιτύχῃ τῆ λύσεως δι-
 σποτα, σὺ τὴν λέξαν ἀπίση,
 τοιάτῃ χρώμενῃ δούλῃ, αὐ-
 τὸ πτύχῃ, ἐμοὶ μόνῃ ἢ ἐν τῷ
 ὄνῃ προσειδήσεται ὑβρις. περ-
 θῆς ἔρ' ὁ ξαύθῃ, καὶ τῆ ὑβρι-
 σίας εἰς τὸ θείαρον ἀπαντή-
 σας, ἢ κατὰ τὰς εἰς τὸ μῖσον
 κατὰ τὰς ὑποθήκας αἰσώπου
 διατλήσῃ τοῖς συνελθόντι. οἱ δ'
 ἀδύως ἤξιον τ' αἰσώπου κλη-
 θῆναι. τ' δ' ἀφικόμενῃ ἢ τᾶν
 τῃ ἐπὶ τ' μῖσον, οἱ σάμιοι τὴν
 ἔβην αὐτὸ κατανόησάν τῃ, ἢ
 ἔβη χλοῖων τῃ ἐφώνω, αὐτῇ ἢ
 ἔβη σημεῖον λύσει; ἢ τὸ αἰ-
 σῆρ' ἔβη τί ποτὶ καλὸν ἀκασό-
 μῃ; ἢ γὰρ ἢ ἔβη. ἢ ὁ αἰ-
 σῶπῃ κατὰ σείσας τῇ χειρὶ,
 ἢ ἔβη αἰτήσας γένεσθαι,
 φασί,

& fellicitudinibus immer-
 sus, ut qui nihil iudicare possi-
 set. Sed Aesopus maxore
 Xanthi cognito, adies ait:
 Qua causa o here sic persei
 uenas tristari; mihi commit-
 te, ualere iusso maxore,
 Cras in forum profectus dic
 Samijs: Ego neque prodig-
 ia soluere didici, neque au-
 gurari, sed puer mihi est mul-
 tarum rerum peritus, ipse
 uobis quaesitum soluet. Et si
 ipse consequutus fuero solu-
 tionem here, tu gloriam re-
 portabis, tali uicis seruo.
 Sin minus fuero consequu-
 tus, mihi soli erit dedecus.
 Persuasus igitur Xanthus,
 & postero die in theatrum
 profectus, & stans in medio
 secundū admonitiones Aei-
 sopi, concionatus est ijs qui
 conuenerant. Illi uero stant-
 im rogabant Aesopum
 acciri: qui quum uenisset,
 staretq; in medio, Samij
 facie ipsius considerata, der-
 ridentes clamabant: Hae
 facies prodigium soluet? Ex
 deformi hoc quid unquam
 boni audiemus? atque ri-
 dere ceperunt. Et Aesopus
 extēta manu silentio petito;
 dicit inquit;

inquit, Viri Samij. quid faciē
meam caullamini nō faciē,
sed an: nū respicere oportet.
Sape enim in turpi forma
bonū animū natura imposu-
it. An uos exteriorē testatū
formam consideratis, ac nō
potius interiorē uini gustū?
Hæc ab Aesopo cū audis-
sent, oēs dixerunt, Aesopo,
si qd potes, dic ciuitati. Et
ille audacter ait: Viri Sam-
nij, quoniā fortuna, quæ con-
tentionis studiosa est, gloria
certamen proposuit domino
& seruo, et si seruus inferior
uideatur domino, uerberib.
cæsus abibit: sin autem præ-
stantior, nihilominus & sic
uerberib. lacerabitur, si uos
p̄ libertatē loquenti mihi si-
ducia indulseritis, ego nunc
uobis intrepide quesitū nar-
rabo. Tunc populus uno oi-
rē clamabit ad Xanthum,
Libertate dona Aesopum,
obtēpera Samijs, largire li-
bertatem eius ciuitati. At
Xanthus nō annuebat. &
praetor ait, Xāthe si tibi nō
placet auscultare populo, ei-
go hac hora Aesopū liberta-
te donabo, & tūc tibi equali-
tis fuerit. tūc igitur Xāthus
necessi

φυσίῳ, αὐθιγὸς σάμιοι, τί μου
τὴν ὄψιν σκώπτειτε; ἢ ἐν εἰς τὴν
ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀπο-
βλεπεῖν χρὴ. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ
τῆ φασίῳ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἢ
φύσις εἰδῆσκον. ἢ τὴν ἐξωθεῖ
τῆ κερκασίῳ μορφῇ σκοπῶν εἶτε
ὑμῶν, ἀλλ' οὐ τὴν εὐτὸς γού-
σιμ τὸ οἶνε; ταῦτα τὸ αἰσώπει
παύτως ἀκούσαντες, ἰλιγῶν,
αἰσώπει, εἶτι δῶκεσαι, λέγει
τῆ πόλεως. ἢ ὅς μὲν παρρησίας
ἔφην, αὐθιγὸς σάμιοι, ἰπερὶ ἢ ὄψιν
ἢ τύχην φιλονεικῶ οὔσα, ἀδ-
ξῆς ἀγῶνι τίθειμι δόξα τῆ καὶ
δῶκε. καὶ μὲν ὁ δούλη & ἡ τῶν
ἐλευθέρων δόξα, ἀλλὰ ματίγων
ἰλιγῶν. εἰ δ' ἀμείνων, ἢ δὲ
ἰλιγῶν καὶ ἔτι πολλῶν αἰσώπει
θήσεται. ἐν ὑμῶν δὲ αἰσώπει
θερίας παρρησίαν χάρισαι δέ-
μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῶν ἀδικῶς τὸ βῆ-
τοῦ μὲν φράσω. τότε ὁ δὲ
μὲν ἀπὸ μιᾶς γλώττης πρὸς
τὸν ξανθὸν ἔδωκε, ἰλιγῶν
σοῦν αἰσώπει, ὑπὸ ἀκῶν σα-
μίοις, χάρισαι τὴν ἰλιγῶν
αὐτὸ τῆ πόλεως. ὁ δὲ ξανθὸς
ἔφην, ξανθε, εἰ μή σοι δόξα ὑπὸ ἀκῶ-
σαι τῶ δῶκε, ἐγὼ τῆ δὲ αἰσώ-
ρας αἰσώπει ἰλιγῶν αὐ ποι-
ήσομαι, ἢ τότε σοὶ ὁμότιμος ἔ-
σαι. τῆνικαὶ αὐτὸν ὁ ξανθὸς
ἀνάγκη

ἀνάγκη πλὴν ἰλουθ' ὄριαν ἀπέ-
 δωκε. καὶ ὁ λυβυφίβος, ξανθὸς
 ὁ φιλόσοφος ἰλουθ' ὄροι σαμί-
 οισι τ' αἰσωπον, ἡμ' ἄνθρωποι
 φασὶ ὅτι τοῦ αἰσωποῦ λόγος αἰλή-
 φει, φαρμὰς πρὸς τὸν ξανθόν,
 ὡς καὶ ἄλλων ἰλουθ' ὄρους με-
 αἰσωπος οὖν ἰλουθ' ὄριαν τυ-
 χῶν, φὰς εἰς τὸ μῖσον, ἔφη, αὐ-
 θροὺ σαμίοι, ὁ μὲν αἰτός, ὡς
 ἴσθι, βασιλεὺς τ' ὀρνίθων ἔστιν,
 ὅτι ἢ τὸν στρατηγικὸν διακτύ-
 λιον οὗτος ἀρπάσας ἀφῆκεν
 εἰς ἄλλο κόλπον, ποτισμειώ-
 σεμ βόλετῃ, ὅτι τῶν νυκτῶν βα-
 σιλεῶν τῆς βόλετῃ ὑμῶν πλὴν
 ἰλουθ' ὄριαν δουλώσει, καὶ τὸς
 λυβυοὺς νόμους ἀκέρως ἀείξει.
 ταῦτα οἱ μὲν σαμίοι ἀκούσαν-
 τός, λατρυφείας ἐπλήσθησαν.
 μετὰ δ' οὐ πολλὸν χρόνον καὶ
 γράμματα παρὰ λυβυοῖσιν τοῦ
 λυβυοῦ βασιλέως ἤκει σαμίοις,
 λελθόντα τὸ ἀπὸ τοῦ λυβυοῦ
 αὐτῶν παρέχειν, εἰ δὲ μὴ πεί-
 θουσι, πρὸς μάχην ἐτοίμους
 εἶναι. ἐβουλόσαντο μὲν οὖν ἄ-
 παυτὸς. ἐδείσαν γὰρ ὑπὸ ἡσσοῖ
 γονεῖσθαι τῶν λυβυοῖσιν, σωοῖσιν
 μέντοι εἶναι καὶ αἰσωπον ἐρωτῆ-
 σαι. ἡμῶν δ' ὄρωταις, εἶπε,
 τ' ἀρχόντων ὑμῶν γνώμην δεῖ
 δωκῆναι ἵς φέρει ἀπαγωγῆν ὑ-
 πανδρῶν τῶν βασιλέων, συμβεβλη-
 μὲν

necessario libertate reddidit.
 Et praeco clamauit: Xanthus
 philosophus liberum Sami-
 mys laigitur Aesopum. Atque
 interim finem sermo Aesopi
 accepit, dicentis Xantho:
 Vel inuitus me libertate do-
 nabis. Aesopus itaque liber-
 tatem consequutus, stans in
 medio ait: Viri Samii, aquila,
 ut scitis, regina auium est,
 quonia autem imperatorum an-
 num haec rapta demisit in seruum
 sinum, hoc significare uult,
 quendam ex his qui nunc sunt rei
 ge uelle uestra libertatem in
 seruitutem redigere, atque
 sancitas leges irritas face-
 re. His auditis, Samii mori-
 rore repleti sunt. Sed non
 multo post tempore et literae
 a Crasso Lydorum rege ue-
 nerunt ad Samios, iubentes
 eis ab illo tempore ut tributa
 sibi penderent: sin minus ob-
 temperauerint, ut ad pugnam se
 pararent. Consulabat igitur
 uniuersi, timuerunt enim sub-
 diti fieri Crasso, conducibile
 tamen esse et Aegyptum con-
 sultere. Et ille consultus ait:
 Cum principes uestri sententiam
 dixerint de tributo dando ob-
 temperandum esse regi, consilium
 d 3 iam

iam minime, sed narratio-
nem uobis afferam, & scie-
tis, quid conducatur. Fortuna
duas uias ostendit in uita,
alteram libertatis, cuius prin-
cipium accessu difficile, sed
finis planus: alteram serui-
tutis, cuius principium faci-
le et accessibile, finis autem
laboriosus. His auditis, Sa-
mij exclamauerunt: Nos qui
simus liberi, serui esse gratis
nolumus, & oratorem in-
fecta pace reniserunt. His
ergo cognitis, Croesus de-
creuit bellum in Samios
mouere: sed legatus retulit,
Non poteris Samios debet-
lare, quamdiu est apud eos
Aesopus, & consilia sugi-
gerit. Potes autem magis,
ait, o rex, legatis missis, pe-
tere ab ipsis Aesopum, peli-
licitus eis, & gratias alias
relaturum, & solutionem
iussorum tributorum. Et
tunc forte poteris eos supera-
re. Et Croesus his persua-
sus, legato missis, d. di sibi pe-
tebat Aesopum. Samij au-
tem hunc tradere decreue-
runt. Quo cognito, Aeso-
pus in media concione steti-
it, ac inquit: Viri Samij,

μην εδιδως, λογον η ερω ουμιμ.
η εσειαδε το συμφερον. η τυχη
δυο εδως εδειξον εν τω βιω, θα-
τηραν η ελευθριας, ης μην αρ-
χη δυνατα ε, το δε τελος ο-
μαλον, θατηραν η δουλειας, ης
η μην αρχη δυνατης τε η βασι-
μια, το δε τελος επωδωρον.
ταυτα ανουσαντες οι σαμιοι,
ανδρονσαν, ημεις ελευθροι ου-
τες, ικοντες ε γινόμεθα δ ου-
λοι. η η παρεβουτιω ε σω ει-
ρηνη απεπειμα. ο μην ου-
ρησιος ταυτα μαθων, εδουλο-
σατο πολέμου κατὰ τ σαμίων
μιν εν. ο η παρεβουτης ανωτη-
την, ως εν αν δουλευει σαμι-
ος υπό χειρα λαβην, αισωπει
παρ αυτοις εντος, η γνώμας
υποτιθεντος. δυνη δε μαλ-
λον επον, ω βασιλευ, προςεσε
αποσηλας, θυατησαι παρ αυ-
τη αισωπον, υποσχεμενος αυ-
τοις αυτ αυτο χαριτας αλλας
τη δωσην, ηγει λυσι των επι-
τατομενων φόρων. η τότε τα-
χα οιδες τε εση τστων παριγε-
νιδαι ηγει ο μην ηρησιος κα-
τα ταυτα παρεβουτιω αποσε-
λας, εδουτεν ητε η αισωπον.
σαμιοι η ποτον εκδιδουαι γνω-
μης ενουτου, αισωπον η πο-
το μαθων, εν μεσω ελ αγορας.
εση, ηγει φησι, ανδρες σαμιοι,
κρυω

ἡ ἀγὼ μὲν πρὸ πολλοῦ ποιῶ
 μαί παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέι
 θαι το βασιλέως, ἐδίλω ἕ ὅ
 μιν εἴα μῦθον ἄπ' αὐρ, καὶ δ' ὄν
 χρόνον ὁμόφωνα ἰὼ τὰ βῶα, πό
 λεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις
 σιωπῶν. τῆ ἕ λιυῶν συμμα
 χούτων τοῖς δρέμμασι, καὶ
 τὸς λύκους ἀποσοβούτων, οἱ
 λύκοι προβουτῶν ἀπεσείλαν
 τὸν, ἔφασαν τοῖς προβάσιμ, εἰ
 βόλοιντο βιοῦν εἰ ἐβλύμ, καὶ
 μηδένά πόλεμον ὑποπτεύειμ,
 τὸς κύνες αὐτοῖς ἰσθουῶναι.
 τῶν δὲ προβάτων ἔπ' ἀνοίσις
 πεσούτων, καὶ τοὺς λιυῶν
 ἰσθουῶν, οἱ λύκοι τὸς τι
 λιυῶν διδύπαρξαν, καὶ τὰ
 προβάτα ῥάστα δίφθερα. οἱ
 σάμιοι τίνω τὸ πο μῦθον βέ
 δημα σιωπῶσαντὸν, ὡρμυσαν
 μὲν παρ' αὐτοῖς κατασχῆρ ἕ
 αἰσωπομ. ὁ δὲ εὖν ἠνίσχιστο,
 εἰλλὰ τῶ προβουτῆ σιωπο
 κλύσας, πρὸς κρῖσον ἀπῆει.
 εἰφιομλίωμ δ' αὐτῶν εἰς λι
 δίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροσθην
 αὐτο σάυτα τὸν αἰσωπομ δεα
 σάμην, ἕ, ἀνάνησε, λέγωμ,
 ἰδ' ἕ ποταπὸν ἀνδρῶπιον ἕμ
 ποδὸν μοι γέγονε ὑἱοῦν ὑπε
 σάφαι τοσαύτω; καὶ ὁ αἰσω
 πομ, μέγιστε βασιλεῦ, οὐ βίαι,
 ἰδ' ἕ ἀνάγκη πρὸς σε παρεγχεῖ
 μίω,

& ego permulti facio ad
 regis pedes proficisci, sed
 uolo uobis fabulam dicer
 re. Quo tempore animas
 lia inter se loquebantur,
 lupi bellum omnibus intu
 lerunt, unda uero cum oi
 uibus canibus praelianti
 bus, ac lupos arcentibus, lu
 pi legato misso dixerunt omi
 bus, si uoluerint uiuere in
 pace, & nullum suspicari
 bellum, ut canes sibi tran
 derent. Oues uero quoniam
 ob stultitiam persuasae esi
 sent, & canes tradidisi
 sent, lupi & canes dilacer
 tarunt, & oues nullo nego
 tio interemerunt. Samij
 igitur, fabulae sensu percei
 pto, decreuerunt apud se
 detinere Aesopum. Ille
 uero non permisit, sed cum
 legato uno soluit, & ad
 Croesum se conferebat.
 Profectis itaque in Ly
 diam, rex ante se stan
 tem Aesopum uidens, ini
 dignatus est, dicens: Vi
 de, qualis homuncio obsi
 tit mihi ad tantam insulam
 subiugandam? tum Aesop
 pus: Maxime non uineq;
 necessitate coactus ad te uen
 i,

ni, sed sponte adsum. patere autē me parumper audire. Virquidā cum locustas caperet occideretq̄, cepit & cicadā, cum & illā uellet occidere, inquit cicada: Homo ne me frustra occidas: ego enim neq̄s spicā lēdo, neq̄s in alia re quapiā iniuria te afficio, motu uero quee in me sunt mē brandarum, suauiter canto, delectās uiatores. præter igitur uocē in me amplius nihil inuenies. Et ille cum hæc audisset, permisit abire. Et ego itaq̄s ὁ rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas, nō enim posbū iniuria quenq̄s a facere, sed in uili corpore generosum loquor sermonē, Rex autē miratus simul, & miseratus ipsi sum, ait: Æsepe, non ego tibi largior uitā, sed fatū. Ergo q̄ quis, pete, & accipies. & ille: Rogo te ὁ rex, reconciliare Samijs. Cumq̄s rex dixisset, Reconciliatus sum: procidens ille in terram, gratiasq̄ ei agebat, & posthæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc usque diem extantes apud regem reliquit. Acceptis

μῶν, ἀλλ' αὐθαίρετος παρ' ἐμὴ ἀνάγκης δ' ἐμὴ μικρὸν ἀνῆσσαι, ἀνὴρ τις ἀνείδ' αἰς συλλέγων, καὶ ἀποτοννύς, εἶπε καὶ τί τινα. ἐπεὶ δ' ἐλθὼν ἐκείνου ἠδ' ἔλετο κτείναι, φυσίῳ ὁ τέτιξ, αὐθροπέ μὴ με μάτῳ ἀνείδης, ἐγὼ γὰρ οὔτε πᾶσι βλάπτω, οὔτ' ἄλλοσι τῶν ἀπάντων σε ἀδικοῦ, τῆ λινῆσαι δ' ἐτῶν ἐν ἐμοὶ ὑμελῶν ἠδ' ὀφθ' ἔγγομαι, τὸρ' ἄνω τοὺς ὀδοιπόρους. φωνῆς οὐκ παρ' ἐμοὶ πλείον ἔδειξ' ὀρήσεις. λακείν' & ταῦτα ἀνῆσσαι, ἀφῆκον ἀπικύαι. λαγῶ γ' ἔμ, ὃ βασιλεῦ, τῶν σῶν ποσῶν ἀπτομαι, μὴ με εἰνῆ φρονύσης, ἔδ' ἐγὼ οἶός τ' ἐμὶ ἀδ' ἐνῆσαι τινα. ἐν ὀντελέα ἡ σώματος γυρνᾷου φθ' ἔγγομαι λόγον. ὁ ἡ βασιλεῦς δαυμάσας ἅμα καὶ οἰνείρας αὐτὸν, ἐφ' ἄσωπε, ἔδ' οὐκ ἐγὼ σοὶ δ' ἐδωμι τὸ σῶν, ἀλλ' ἡ μοῖρα. ἔγ' οὐκ ἐγὼ δ' ἐλαίς, αἶται, καὶ λήψη. καὶ ὅς, δ' ἐομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίοις. τοῦ ἡ βασιλεῦς ἐπόστ' & δ' ἡλλαγμαί. ποσῶν ἐκείν' & ἐπὶ πλῶ γλῶ καὶ εἰτάς τε αὐτῷ ὠμολόγει, καὶ μετὰ τοτο τοὺς οἰνείρας συγγραψάμεν' & μύδης, τοὺς μέχει καὶ νῦν φέρομελῶν, παρὰ τῷ βασιλεῖ λακείλω, λαξάμενος

δὲ παρ' αὐτῶν γράμματα πρὸς
 σαμίους, ὡς ἐνεῆν αἰσώπης τῆς
 τοῖς διήλλανται, καὶ δῶρα
 πολλὰ, πλοῦσις ἐπαυθῆδου
 εἰς σάμου. οἱ μὲν οὖν σάμιοι
 ποιοῦν ἰδόντες, τῆματά τε
 αὐτῶν προσέλυθαι, καὶ χοροῦς
 ἐπ' αὐτῶν συνεψήσαντο. ὁ δὲ αὐ-
 τοῖς τότε τῆ βασιλείας ἀνέγνω
 γράμματα, καὶ ἀπ' ἐξῆς ὡς
 πῶ εἰς αὐτὸ γυρομένην παρὰ
 τοῦ δήμου ἐλευθέρου, ἐλευθέρου
 πάλιν ἠμέψατο. μετὰ ἣ ποιοῦ
 ἀνήσ ἀπαράς, ποιοῦ πῶ
 οἰκόμενον, τοῖς ἀπανταχῆς τῆ
 φιλοσόφων διαλεγόμενον. ἀ-
 φηόμενον ἣ καὶ πρὸς βαβυ-
 λῶνα, καὶ πῶ ἰαυτ' σοφίαν ἐ-
 πιστάμενος, μέγας παρὰ τῶ
 βασιλεῖ λυκίῳ ἐγένετο. κατ'
 ἐκείνης γὰρ τῆς χρόνης οἱ βασι-
 λῆς πρὸς ἀλλήλους ἐπύθοντο ἐ-
 χοντες, καὶ τῆς τῆς χάριν προ-
 βλήματα τῆ σοφιστικῶν πρὸς ἀ-
 λήλους γράφοντες ἐπιπέπον, ἀ-
 πόρ εἰ μὲν ἐπιπέπον, φόρος
 ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῶν πεμπόν-
 των ἐλάμβανον, οἱ δὲ μὴ τοῦς
 ἴσους παρῆχον. ὁ τοίνυν αἰσώ-
 πης τὰ πεμπόμενα τῆ προβλη-
 μάτων λυκίῳ σιωπῶν ἐπέλυ-
 καὶ ἐνδοκίμῳ ἐποίησεν τῆ βασι-
 λῆα. καὶ αὐτῆς δὲ διὰ λυκίῳ
 ἔδρα τοῖς βασιλοῦσιν αὐτῆ-

πέπον,

autem ab ipso literis ad Sami-
 mios, quod Aesopi gratis
 eis conciliatus fuerit, atque
 muneribus multis, nauigari
 iur in Samum. Samij igitur
 hunc uidentes, coro-
 nasque ei intulerunt, & tripu-
 dia eius gratia constitue-
 runt. Ille autem & regis li-
 teras legit, & ostendit quod
 sibi donatam a populo li-
 bertatem, libertate rursus re-
 muneratus fuerit. Post haec
 uero ab insula decedens, cir-
 cumibat orbem ubique cum
 philosophis disputando, pro-
 fectus & in Babylonem,
 & suam ipsius doctrinam
 demonstrando, magnus ac-
 pud regem Lycerum euasi-
 sit. Illis enim temporibus re-
 ges inuicem pacem habenu-
 tes, atque delectationis gratia
 quaestiones uicissim sophista-
 rum scribendo mittebant:
 quas qui soluerent, tributa
 pacta a mittentibus accipie-
 bant: qui uero non, aequalia
 praebant. Aesopus igitur
 quae mittebantur problema-
 ta Lycero intelligens dissi-
 soluebat, & clarum reddebat
 regem, et ipse Lyceri nomine
 altera itidem regibus remis-

ditabat.

rebat. Quae cum remaneret insoluta, tributa rex quam plurima exigebat. Aesopus autem cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine adoptauit, atque ut legitimum filium regi allatum commendauit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit. hoc sciens Aesopus, eopulsurus erat demo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolam fictam ab Aesopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quod ipse paratus esset adherere magis quam Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex et sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Aesopum. At Hermippus et amicus fuerat Aesopo, et tunc se amicum ostendit. In sepulchro enim quodam, nemine sciente occulta uirum hominem, et secretum nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi ad ministrationem suscepit.

Sed

πριμτον, ὡρ ἀλύττωρ μεθόντων, φόρουσ ὁ βασιλεὺς ὅτι πλείστους εἰσέπραττο. αἰσώπος ἢ μὴ παιδοποιήσάμενος, εὐὰ τιπὰ τ' οὐγερῶν εὐνορ πῆλιπῶν εἰσποιήσατέ τι, κελὼς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσφύγκας, σωίτησι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον το εὐνορ τῆ το θεμελὺς παλλακῆ συμφθαρέντος, αἰσώπος ἔτρογυός, ἀπικαύσειν ἔμελλε εἰλοίνας. ὁ δὲ τῆ λατ' ἰκέινσ ὄργῃ λυφθείσ, ἐπιστάλλω τι παλασάμενσ παρ αἰσώπος εἰθεοσ πρὸς τὴσ αὐτισσοφισομελὺσ λυκήρω, ὡσ αὐτοῖσ ἔτοιμός ἐστι πρὸς τῆθαι μάλλον ἢ τῷ λυκήρω, τῷ βασιλεῖ εὐεχάρισι, τῷ το αἰσώπος ταύτω σφραγισάμενος δακτυλίω. ὁ ἢ βασιλεὺς τῆ τε σφραγίδι πειδείσ, ἢ ἀπαραιτήτω ὄργῃ γρησάμενσ, παραχρῆμα τῷ ἑμίπῳ κελδύει μηδ' ἐν ἔξειτάσαστα, οἷα δὲ πρὸς δόττω διαχειρίσασθαι αἰσώπομ. ὁ ἢ ἑρμιππος, φίλσ τι λῶ τῷ αἰσώπω, κελὼ τότε δὲ τ' φῆλον ἐπίδ εἰσεσ. ἐν τινι γὰρ τῶμ τάφωμ' ἠκλαρὸς εἰδ' ὅτσ κρύψασ ἢ αὐδρωπομ, ἐν ἀπερρύτοισ ἔβριφον. ἐννοσ ἢ τ' βασιλεὺσ κελδύσαστσ, πᾶσασ πῶν διοίκοισ αἰσώπος παρῆλαβε.

μετὰ

μετὰ δὲ τινὰ χρόνον νικιοῦσα
 βῶ βασιλεὺς αἰγυπτίῳ πυθί-
 μῳ αἰσωποῦ τετυνηκῆσαι,
 πῶς μὲν λυκῆρῳ παραχρῆμα ἐπι-
 πιστοῦν, οἰκοδόμος αὐτῷ ἀ-
 ποστῆλαι λιπύσσασαν, οἱ πύργου
 οἰκοδομήσοσι, μήτ' οὐρα-
 γῶ, μήτε γῆς ἀπτόμενον, καὶ
 τῶν ἀποκρεῖνόμενον ἀεὶ πρὸς
 πᾶσι δ' ἄσα ἀν' ὄρωταισι, καὶ τοῖς
 τοιοῦτοῖς αὐτὰ, φέρει ἐσπράττι-
 ται, εἰ δ' ἐμὴ, λιπαταίθι ἀδαι-
 ταῦτα τῷ λυκῆρῳ ἀναγνωθῆναι
 τα ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μηδὲν ὅς
 τῶν φίλων διωαμὲν τὸ πρὸ-
 βλημα τὸ πρὸ τῶ πύργου συ-
 νῆναι. ὁ μὲν τοῖ βασιλεὺς, καὶ
 νίονα ἄλ' ἰαυτο βασιλείας ἐλε-
 γον ἀπελωλικῆσαι, τ' αἰσωποῦ.
 ἔρμιππῳ ἢ πῶν το βασιλείας
 δι αἰσωποῦ λυπῶν μαθῶν,
 προσῆλθε τι τῷ βασιλεῖ, καὶ
 ἴδῳ ἐκῆνον ἀνυγγιλίσαστο, πρὸ
 αἰς αὐτὸ δὴ χάρις αὐτὸν
 οὐκ ἀνελῆν, εἰδὼς ὡς μιλῆση
 ποτὶ τῷ βασιλεῖ ἄλ' ἀποφάσι-
 ως. τοῖ βασιλείας διαφθόρ-
 τως ἐπὶ τῶν ἡδονῶν, αἰ-
 σωπῳ ῥυπαῶν καὶ ἀνυμῶν ὅ-
 λῳ πρὸς λῶν καὶ καὶ το βασι-
 λῆς, ὡς ἔδῳ αὐτὸν, διακρύ-
 σαστο, λούσα αἰ τε καὶ ἄλ'
 ἄλλης ἐπιμῆλας ἀξιώθῳ καὶ
 ἀδύσαστο, αἰσωπος μετὰ τῶ
 καὶ

Sed quodam post tempore,
 Nectenaborex Aegyptioi-
 rum audiens Aesopum occi-
 cidisse, mittit Lycero statim
 epistolam architectos sibi
 mittere iubentem, qui turrim
 aedificent, neq; eorum neque
 terram attingentem, & re-
 sponsurum semper aliquem
 ad omnia quaecumq; rogauer-
 rint. Quod si fecisset, tributa
 exigeret: sin minus, solue-
 ret. His lectis, Lycerus moe-
 rore affectus est, cū nullus ex
 amicis posset quaestionē de
 turri intelligere. Rex tamē
 & columnam sui regni di-
 cebat interiisse Aesopum.
 HERNIPPUS autem dolere
 regis ob Aesopum intel-
 lexo, alij ad regem, & uiuere
 illum renunciauit, addiditq;
 ipsius causa Aesopum non
 interemisse, sciens quod pae-
 niteret aliquando regem
 sententiae. Rege autem
 non mediocriter super hisce
 exhilarato, Aesopus for-
 dens ac squalens totus
 adductus est: quumq; rex
 ut eum uidit, illachrymas-
 set, atque ut lauaretur, a-
 liasq; cura ut afficeretur iusi-
 bisset, Aesopus post hoc

Et de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. Ob quae cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petijt. Post haec autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quaestioniis, risit. Ac rescribere iussit, ut cum huius praeterisset missum iri et qui turrim essent aedificaturi, et responsurum aliquem adrogata. Rex igitur Aegyptios legatos renusit, Aesopo autem pristinam administrationem tradidit omnem, deditum ei tradens et Ennum. At Aesopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, alijque etque his admonuit uerbis: Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribile teipsum praebere, ne te contemnant: amicis facilem et communitabilem, quo longe beneuolentiores tibi sint. Itē inimicos male habere precare, et esse pauperes, ne te possint offendi

ην υπέρ ων καταγορεύθη τὰς αἰτίας ἀποθυσιάσατο, ἐφ' οἷς καὶ το βασιλέως τὸ ἔκρον ἀναρῆν μίλλοντι, αἰσώπος αὐτῷ συγγνώμην. ἠτήσατο ἐπομηνείας ἢ τέτοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τὴν αἰγυπτιοῦ ἐπιστολὴν τῷ αἰσώπῳ ἐπίδωκεν ἀναγνῶναι. ὁ δ' αἰτίαι τὴν λύσιν σιωπῆς τὸ προσβλήματι, ἐγγίλασέ τε καὶ αὐτὴν γράφειν ἐπέλουσον, ὡς ἐπειδὴν χειμῶν παρέλθῃ, περιμεθῆναι τὸς τε τὸν πύργον οἰκοδομήσαντας, καὶ τὸν ἀποκεινέμενον πρὸς τὰ ἐπιδρωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τὸς μὲν αἰγυπτιῶν πρὸς θεοὺς ἀπέστειλον. αἰσώπῳ ἢ τὴν ἀρχαῖαν διοίκησιν ἐν ἐχέρισεν ἀπασαν, ἐκδοτὴν αὐτῷ παραδούς καὶ τὸν ἔκρον. ὁ ἢ αἰσώπος παραλαβὼν τὸν ἔκρον, οὐδ' ἐν ἀπείρῳ αὐτὸν ἐκδρασον, ἀλλ' ὡς ἦν πάλιν προσχῶν, ἀλλὰς τε καὶ τέτῃς ὑπέτιδει τὸς λόγους. τίνορ, πρὸ πάντων σέβει τὸ θεῖον, τὸ βασιλεία ἢ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σε δεῖνὸν σε αὐτὴν παρασκευάσει, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σου, τοῖς ἢ φίλοις προσῶν καὶ συμπετάστον, ὡς συνουσίους σοι μάλλον γίνεσθαι. ἐτι τὸς μὲν ἐχθροὺς νοσεῖν δόχου καὶ πενιθεῖν, ὡς μὴ εἶους τι εἶναι

λυπῶν σε, τὸν δὲ φίλος λια
 τὰ πάντα δὲ πρῶτῃ βόλῃ.
 αἰετῆ γυναικί σου χρυσῶς ὀ-
 μίλει, ὅπως ἐτόρε ἀνδρὸς πᾶ-
 ραυ μὴ ζήτησῃ λαβεῖν, λιούφου
 γὰρ τὸ τῆ γυναικῶν ἐπιφύλου,
 ἢ λολαουδὸ μολγου ἐλάττω φρο-
 νεῖ λιανῶ. ὁξείαν μὴ πρὸς λόγου
 λιθέσαι πλὴν ἀκρίω. ἄ ἢ γλώτ-
 τας ἐγκρατῆς ἔσο. τοῖς δὲ πρῶτ-
 τισι μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγγαι-
 ρι. φθονῶν γὰρ σιωτὸν μάλλον
 βλάψεις. τῶν οἰκτιῶν σου ἐπι-
 μελῆ, ἵνα μὴ μόνον ὡς ὁδοπέ-
 τλω σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς
 οὐδὲ γέτω αἰδέωνται. μὴ αἰ-
 σχίως μαυθαίνῃν ἀεὶ τὰ ἐργά-
 τῶ. τῆ γυναικί μηδέ ποτε πη-
 τούσης ἀπόρρητα. αἰετῆ γὰρ ὀ-
 πλίβεται, πῶς σε λιουδύσει.
 λιανδ' ἢ μέραν καὶ εἰς πλὴν αὐ-
 ριον ἀποταμιεύς. βελτίον γὰρ
 τελευτῶντα ἐχθροῖς λιαναλεῖ-
 ψαι, ἢ ζῶντα τῆ φίλων ἐπιδ' αἰ-
 δαι. οὐδὲ προσήγορ' ἔσο τοῖς
 σιωαντῶσι, ἀλλ' ὡς καὶ τῶ
 λιουαρίω ἀρτόν ἢ ἔρα προσπο-
 ρίξῃ. ἀγαθὸς γυνόμεν' ἢ μὴ με-
 τανοῖ, ψίθυρον αὐθάρξ ἐκβαλε
 σὺς οἰκίας, τὰ γὰρ ἐπὶ σε λε-
 γόμενα καὶ πρῶτ' ὀμνην. ἐτί-
 ροῖς φέρων ἀνδρῆται. πρῶτῃ
 μὴ τὰ λυπήσουτά σε. ἐπὶ ἢ τοῖς
 συμβαίνουσι μὴ λυπῶ. μῆτε

offendere, at amicos in om-
 nibus bene ualere uelis. Sē-
 per uxori tuae bene adhaere,
 ne alterius uiri periculum fa-
 cere uelit, leue enim est mu-
 licerū genus, ac adulatū, mi-
 nus malum cogitat. Velocē
 ad sermonem ne posside au-
 ditū, linguae continens esto.
 Bene agentib. ne inuide, sed
 congratulare: inuidēs enim
 teipsum magis offende. Do-
 mesticorum tuorū satage, ue-
 te non solum ut dominū time-
 ant, sed etiam, ut benefactor
 rem uenerentur. Ne pudeat
 at discere semper meliora.
 Mulieri non inquam cre-
 das secreta, nam semper ar-
 matur, quomodo tibi do-
 minetur. Quotidie in diem
 crastinum reconde. melius
 enim mortuū inimicis relin-
 quere, quā uiuentē amicos
 rum indigere. Salutato faci-
 le qui tibi occurrunt, sciens
 ὅ κατulo caudam panem
 comparare. Bonum esse ne
 poeniteat. Superfluum ui-
 rū eijce domo tua: nam quae
 a te dicuntur, ac fiunt, alijs
 communicabit. Fac quae
 te non maerificent. Con-
 tingentibus ne tristare, neq̄

πονηρῶς

πραυα

praua consulas unquā, neque
 mores malorum imiteris.
 His ab Aesopo Ennius adi-
 monitus, tum sermone, tum
 sua conscientia, ut sagitta
 quadam percussus animum,
 paucis post diebus e uita dis-
 scepsit. Aesopus autem au-
 cupes omneis accersuit, at-
 que aquilarum pullos quas
 tuor ut caperent, iubet. Sic
 itaque captos nutriuit, ut
 dicitur, ac instruxit, cui
 rei non magnam fidem ad-
 hibemus, ut pueros in spor-
 tis ipsis appensis, gestan-
 do in altum uolarent, at-
 que ita obedientes pueris es-
 sent, ut quocumque illi ueli-
 lent, uolarent, siue in ali-
 tum, siue in terram inhu-
 num. Praeterito uero hy-
 emali tempore, & uere ar-
 ridete cum ad iter omnia pa-
 rasset Aesopus, et pueros ac-
 cepisset, & aquilas, decepsit
 in Aegyptū, multa imagi-
 natione et opinione ad sturpe-
 factionē illorū hominū usus.
 Sed Nectenabo audito a des-
 se Aesopū, insidijs circumue-
 tus sum, ait amicis, qui in-
 tellexerā Aesopū mortuū es-
 se. Posthodie autē iussit rex,

πονυρά βολύση ποτι, μητι βό-
 πης λιχών μιμήση. τότοις το
 αίσωπος τον έννορ νεδιτήσαν
 τῶ, ένδῶ τοίς τε λόγοις ηγεῖ
 τῆ οικεία σπειδήσει οἰάτιν
 βίλας πλεγαῖς τίν ψυχίον, μετ
 ἔ πολλὰς ἡμέρας τον βίον με-
 τήλαξεν. αἰσωπος ἡ τὸς ἑξῆσι
 τὰς πάντας προσκαλθάμε-
 νῶ, αἰτιῶν ν. σιτῶνς τίτταρας
 συλληφθῶναι λιλόβει. συλληφ-
 θέντας οὖν ἔτιωσ ἑβρεψεν, ὡς
 λέγει τῆ, ηγεῖ πααῖδουσον, ὅπ ὅρ
 οὐ πάνυ τί με πειθόμενον ἔ-
 χει, ὡς παιδας διὰ θυλάκων
 αὐτοῖς προσυρτημένων βαστά-
 ζοντας ἐς ἑψ αἰρεθαι, ηγεῖ
 ἔτιωσ ὑψηλὸς τοῖς πασι ἐπι-
 ναι, ὡς ὅπασ ὅρ αὐν ἐκάνοι βού-
 λονται ἰπταθαι, αὐτε ἐς ἑψος,
 αὐτε ἐς γλῶ χαμάσι. Ἐ ἡ χει
 μθρινῆς ὕρας παραδραμύσης,
 ηγεῖ ἑξῶ διαγελίσαντῶ, ἀ-
 πάντα τὰ πρὸς τίν ἐδῶν σου-
 σιουχοάμεν αἰσωπῶ, ηγεῖ
 τὸς τι παῖδας λαθῶν, ἡ τὸς ἀν-
 τὸς, ἀπῆρον ἡς αἰγυπτον, πολλῶ
 φαντασία ἡ δόξη πρὸς κατὰ πη-
 ξιν τῆ ἐκῆ λιχρημένῶ. νικτι-
 ναθῶ δ' ἀνούσας παραγγου-
 νεῖναι τον αἰσωπον, ἐν ἡ ἄρσιν
 μαί, φησι, τοῖς φίλοις, μεμαθυ-
 νὸς αἰσωπῶν τιδυνησῶναι. τῆ δ'
 ἑπῆσῃ κηλόστας ἡ βασιλεύς,
 πάντας

πάντας τοὺς ἐν τέλει λουκᾶς
 πρὸς ἀλλήλους πολλὰς, αὐτὸς
 ὄριαν ἐνδύσατο, καὶ διαδήμι
 μα, καὶ διαδήμι λίταρον. καὶ
 λαδισθῆς ἐφ' ὑψηλῆς δίφρου, καὶ
 τὸν αἰσωπὸν ἐπαχθῆναι λιλού
 σας, τίμη μὲν αἰσῆσαι, εἰσελθόν
 τι φασίμ, αἰσωπι, καὶ τὰς σὺν
 ἡμοί; καὶ ὅς, σὲ μὲν ὑλίω ἐα
 ρωνῶ, τὰς δὲ πρὸς σὲ τέτταρ, ὡ
 γράοις φάχουσι. καὶ ὁ βασι
 λεύς θαυμάσας αὐτὸν, καὶ δῶ
 ροις ἐλαξιώσατο. τῆ δὲ μετ' ἐ
 κείνῳ ἡμέρῃ πάλιν ὁ μὲν βα
 σιλεύς λουκῶν ἐν σὺν σὺν
 σάμῳ, τοῖς ἡ φίλοις φωνι
 κᾶς λιλούσας λαδῆν, εἰσελθόν
 τα τὸν αἰσωπὸν, πῶν πρὸς ὄριαν
 αὐτὸς πύθην ἐπύθην. καὶ ὁ
 αἰσωπῶ, σὲ μὲν, ἡ πῶν, εἰκά
 λῳ ὑλίω, τὰς ἡ πρὸς σὲ τέτταρ
 ἀκτίσι. καὶ ὁ νεκτοσάβῳ, οἶμα
 μισθὸν εἶναι λουκῶν πρὸς πῶ
 ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσωπῶ
 μελαδῶτα, μὴ σὺ χόρῳς οὕτω
 πρὸς ἡμῶν λέγε ὡ βασιλεύ.
 πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμῶν φῶν ἐβῶ
 ἡ ὑμῶν ἐπιλασκου μὲν βασι
 λεία, δὲ πῶν ὑλίω σιλαγῆ. εἰ
 δὲ λουκῶν παραβλήσῃ, δὲ ἐν
 αὐτῷ αἰὶ μὴ τὸ φῶν ποτὸ φῶ
 φῶν ἀπελασθῆναι. καὶ ὁ νεκ
 τῶν πῶν τῶν λόγων σὺν σὺν
 ἐπιλαγῆς, ἡμεζῆσαι ὑμῶν, ἐφῆ,

αὐτὸς

ut omnes magistratus candi
 dis circumdarentur uestibus,
 ipse aream induit, et coronā
 ac gemmatā citarim. Cūq̄
 sedens in alto solio, Æsopiū
 introduci iussisset, Cui me
 assimilās, ingredienci inquit
 Æsopε, & eos qui mecum
 sunt; & ille: Te quidem solū
 uerno, qui uero te circumstāt,
 maturis arisūis. Et rex ad
 miratus ipsum, donis eum
 profecutus est. Postero aut
 tem die rursus rex candidiss
 simam indutus, amicis puri
 pureas iussit accipere, in
 gradientem Æsopum ite
 rum eadem rogauit. Et
 Æsopus: Te, inquit, com
 paro soli: hos autem qui
 stant circum, radijs solarū
 bus. Et Nectenabo: Exi
 stimo nihil esse Lycerum
 præ meo regno. Et Æs
 opus subridens, Ne facile
 de illo sic loquere, ὁ rex. πᾶ
 genci uestire uestrum regnū
 collatum instar solis lucee,
 at si Lycero comparetur,
 nihil, aberit quin splendor
 hic tenebræ appareant. Et
 Nectenabo apposita ueri
 horum responsione stupei
 factus, Attulisti nobis, aie,
 qui

qui turrim ædificant? Et ille: Parati sunt, si modo ostendat locum. Postea egressus extra urbem rex in plataniciem, demonstrat dimensum locum. Adductis itaque Æsopus ad demonstratos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, una cum pueris per sacculos appensis, ac puerorum manibus fabrorum datis instrumentis iussit euolare. Illi uero sublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nestenabo uisis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait: Unde mihi uolucres homines? & Æsopus: Sed Lycerus habet: tu autem homo cum sis, uis eum æquo dijs rege contendere? Nestenabo: Æsopè uictus sum, quenam autem te, tu responde. Et ait: Sunt mihi femine hic equæ, quæ cum audierint eos qui in Babilone sunt, equos hinnientes, confestim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Æsopus: Respondebo tibi cras

ὄρθου.

τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον εἰς νοδομεῖν; καὶ ὁ, ἔτοιμοί εἰσι, εἰ μόνον ὑποδείξῃς τὸ τόπον. μετὰ τοιοῦτο δὲ λαθῶν ἔξω τῆ πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίου ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸ χωρὸν. ἀγαγὼν τοίνυν αἰσώπῃ ἐπὶ ταῖς ὑποδείχθεισας τὸ πρὸς γωνίας τέτταρας, τὰς τέτταρας τῶν αἰσῶν, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τῶν δουλεύων ἀπὸ τῶν μύσων, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας διὰ δόρυ γὰρ λαβῆναι, ἐκλήσθη ἀναπλήρωσαι. οἱ δὲ πρὸς ὑψὸς γονόμενοι, δόρυ ἡμῖν, ἐφώνεω, λίθος, δότε ἡμῖν, δότε ξύλα, καὶ τὰ ἅλλα τὰ πρὸς οἰκοδομίαν ἐπιτηδείων. ὃ ἤνεντον ἀπὸ τῶν παιδῶν διασάμεν, ὡς ἔργον αἰσῶν εἰς ὑψὸς ἀναρρομήσας, ἐφη, πόθεν ἔμοι πηλοί, ἀνδρωποί; καὶ ὁ αἰσώπῃ, ἀλλὰ κινῆσαι ἔχῃ, σὺ ἢ δέλεις ἀνδρωπῶν ὡς ἴσοθι ὄρισε βασιλεῖ; καὶ ὁ νεντιναθῶν, αἰσώπῃ, ἤτημαι. ὄρησάμαί διέσε, σὺ δὲ μοι ἀπονεύσαι. καὶ φησιν, εἰσί μοι δὴ ἡλαῖ ὡδε ἴπποι, αἰπὸν ἐπειθεῖν ἀκνέσωσι τὸν βαβυλῶνι ἴππων χρημιτίζόντων οὐδὲς συλλαμβαύσιν. εἰσὶ πρὸς τοιοῦτο πάρι εἰσοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἰσώπῃ, ἀπονεύσάμαί σοι αὐθιμον, βασιλῆ

βασιλῶν. ἰθὺν δ' ἐκαστήγε-
 το, αἰλῆρον τοῖς πασιρ ἐκίλου
 σε συλλαβῆν, ἢ συλλαφδοῦτα,
 θημοσία πρὸς ἀγέθαι ματι
 γόμην. οἱ ἃ αἰγύπτιοι τὸ ζῶι
 ορ σιδόμην, ὅτ' ὡς ἰακῶς πᾶ
 σχον αὐτὸ διασάμην σιν
 δραμον, καὶ τ' αἰλῆρον ἄ χει
 ρὸς τ' ματι γούτων ἐνοπάσαν
 τὸν, ἀναγγέλλοισιν ὡς τῶν
 τῶ βασιλῆ τὸ πᾶδ. ὃ ἃ κα
 λίσας τὸν αἰσωπερ, ἐκ ἡδεις,
 φησιν, αἰσωπε, ὡς θεὸς σιδόμι
 τ' παρ' ἡμῖν ὅστιν αἰλῆρ.
 ἵνα τί γού τὸ το πηπίκτας;
 καὶ ὅς, λυκῆρον τὸν βασιλῆα
 ἢ δ' ἰκνοσν, ὡ βασιλῶν, ἄ παρ
 ἰθὺς νυκτὸς ὅτ' ὃ αἰλῆρ
 ρ, ἀλλε βύθονα γ' αὐτὸ πᾶ
 φώνονε μάχιμον καὶ γουν αἰ
 ορ, πρὸς ἐτι γ' ἐμὴν καὶ τὰς ὡ
 ρας αὐτῶ ἄ νυκτὸς συμαίνονι
 τα. ἢ ὃ βασιλῶν, ἐκ αἰσχιών
 ψουδόμεν ἄισωπε; πᾶς γ' ὃ
 ἐν μῆ νυκτὶ αἰλῆρ ἄ τ' αἰ
 γύπτι ἡλθον εἰς βαβυλῶνα; καὶ
 κῆν. μεθιόσας φησιν, καὶ
 πᾶς, ὡ βασιλῶν, ἐν βαβυλῶνι
 τ' ἵππων χρημετισόντων, αἰ ἐν
 θάδε θύλααι ἵπποι συλλαμβά
 νουσιν; ὃ ἃ βασιλῶν τὰυτα ἀκῆ
 σας, τίω φρόνουσιν αὐτὸ ἱμαι
 κᾶ εἰσι. μετὰ ἃ τὰυτα μεταπι
 ψάμην ἄ φ' ἡλῆς πόλιος αὐ
 δρας

o rex. Profectus uero ubi ho
 spitabatur, falem iubet pri
 tis comprehendi, & captum
 publice circumduci uer
 berando. Aegyptij au
 tem illud animal colentes,
 sic male tractari ipsum iui
 dentes concurrerunt, &
 falem e manu uerberan
 tum erpuerunt, ac rem rei
 nunciant celeriter regi:
 qui uocato Aesopo; Ne
 sciebas, inquit Aesope,
 tanquam Deum a nobis co
 li falem? quare igitur hoc
 fecisti? Et ille: Lycerum
 regem iniuria affecit o rex,
 praterita nocte hic felis:
 gallum enim eius occidit
 pugnacem & generosum,
 praterea & horas ei noctis
 nunciantem. Et rex: Non
 pudet te mentiri Aesope?
 quonam modo una nocte fe
 lis ab Aegypto iuit in Bal
 bylonem? Tum ille subri
 dendo inquit: Et quomol
 do, o rex Babylone equis lin
 mentibus, hic equæ femi
 næ concipiunt? Rex autem
 his auditis, prudentiam
 Aesopi felicem esse dixit.
 Post hæc autem quum
 accuisset ex Heliopoli iu

ros questionum sophisticarum peritos, atque Æsopi gratia cum eis disputasse, inuitauit und cum Æsopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Æsopo: Misus sum a deo meo questionem quandam rogare te, ut ipsam solueres. Et Æsopus: Mentiris. deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum te ipsum accusas, sed et deum tuum. Alius rursus ait: Est templum ingens, et in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duae mulieres. tum Æsopus ait: Hæc questionem apud nos soluent pueri. Templum enim est hic mundus: columni, annus, urbes, menses: et trabes horum, dies: dies autem et nox, duae mulieres, quæ uicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis amicis omnibus Nectenabo inquit: Propter Æsopum hunc debemus tributa regi Lyæi rogare. At ex his unus ait: Iubebimus ei questiones di-

δρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπιτήμεινας, καὶ πρὸς τοὺς αἰσώπων διαλεχθῆναι αὐτοῖς, ἐκείνου ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπ' οὐκ ὀλίγων ἀνακλινοσύντων οὐκ αὐτῶν, τῶν ἡλίω πολιτῶν τίς, φησὶ, πρὸς τὸν αἰσώπον, ἀπεστάλῃω παρὰ τοῦ θεοῦ με πῶσιν τινα πυνθεῖσθαι σε, ὡς αὐτὸν πῶν ἐπιλύσης. καὶ ὁ αἰσώπος, ψεύδῃ. θεὸς γὰρ παρὰ ἀνδρῶν περὶ θεῶν δεῖται μαθεῖν. σὺ δ' ἐ μόνον σαυτοκατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ σε. ἔτι δ' ἔπειθ' ἄλλοι ἐπίτηθ' ἑστὶ ναὸς μέγας, καὶ ἐν αὐτῷ στήλη, δώδεκα πόλεις ἔχων, ὧν ἐκάστη τριάκοντα διοκοῖς ἐστὶ γασται. τότες ἡ πρὸς ἰάσι δύο γυναῖκες. καὶ ὁ αἰσώπος ἔφη, ποτὸ τὸ πρόβλημα καὶ καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ἐπιλύσονται παῖδες. ναὸς γὰρ ἔστιν ἔτι δ' ὁ κόσμος, στήλη δ' ὁ ἐπιαντὸς, αἱ ἡ πόλεις, οἱ μῆνες, καὶ διοκοί, αἱ τούτων ἡμέραι, ἡμέραι ἡ καὶ νύξ, αἱ δύο γυναῖκες, αἱ παραλλάξ ἀλλήλας δέχονται. τῆ δ' ἐφεξῆς ἡμέραι συγκαλέσας τοὺς φίλους ἀπαντας ὁ νεκτοναβὼ, φησὶ, δεῖ τὸν αἰσώπον ἕτερον ἐφλήσομεν φέρους τῷ βασιλεῖ λυκίῳ; εἰς δὲ τίς αὐτῶν εἶπε, κελύσομεν αὐτῷ προβλήματα φρά-

θαι ἡμῖν, ὡς ἴσμεν οὐκ οἶδαμεν, ἔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς ὑμῖν ἀποκρινόμεναι ἀπελθὼν οὐκ ἠσυνταξάμενος γραμματεῖον, ἐν ᾧ περιείχετο, νεκτοναβῶ ἡμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ λυκίῳ ὀφείλειν, πρῶτας ἐπαυλιδῶν τῷ βασιλεῖ, τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τῷ βασιλεῖ φίλοι πρῶτον αἰνοχθῶναι τὸ γραμματεῖον, παύσει δὲ λέγον, καὶ εἰδομένην ποιοῦν, καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀλλοθῶς ἐπιτάμειν. καὶ ὁ αἰσωπὸς, χείρην ὑμῖν οἶδα ἔτι ἀποδοίως εἴκειν. ὁ δὲ νεκτοναβῶ πάλιν ἡμολογῶν τὸ ὀφείλειν ἀναγνῶν, εἶπεν, ἔμὲ λυκίῳ οὐδ' ἐν ὀφείλουσι, πάντες ὑμᾶς μαρτυρεῖτε; καὶ ἄλλοι μεταβαλόντες εἶπον, οὐκ εἰδομένη, ἔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αἰσωπὸς, καὶ ἐταῦθ' ἔτι ἔχει, λήλυτη τὸ σῆμα τὸ μῆνον. καὶ ὁ νεκτοναβῶ πρὸς ταῦτα, μακάριός ἐστι λυκίῳ τοιαύτῳ σοφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἵκανῶν λιπυμῶν. τὸς δ' ἐν συμφωνηθῆναι φέρει παραδῶν τῷ αἰσωπῷ, ἐν ἔργῳ ἡ ἀπὸ σφίγγος. αἰσωπος δ' ἔς βαβυλῶνα παραγομένη, διεξῆλθε τὴν λυκίῳ τὰ ἐν αἰγυπῷ πραχθέντα πάντα, καὶ τὸς φόρους ἀπέδωκε. λυκίῳ δ' ἐπέδωκεν

cere nobis ex his, quae neque scimus, neque audiuimus. Et ille: Cras hac de re uobis respondabo. Decedens igitur, et composito scripto, in quo continebatur, Nechtenabo confitens mille talenta Lycero debere, mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerunt: Et scimus hoc, et audiuimus, et uerè scimus. Et Aesopus: Habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Nechtenabo confessione debiti lecta, ait: Me nihil Lycero debent omnes uos testificamini: Et illi mirati dixerunt: Neque scimus, neque audiuimus. Et Aesopus: Etsi haec ita se habent, solutum est quaesitum. Et Nechtenabo ad haec: Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aesopo, atque in pace remisit. At Aesopus in Babylonem profectus, et nauauit Lycero adla in Aegypto omnia, et tributa reddidit. Lycerus autem iussit

statim aureā Aesopo cri-
 gi. Non multo autē post tem-
 pore Aesopus in Graeciam
 decreuit nauigare, atq; cum
 rege cōpositione facta disces-
 sit, iuratus ei prius proculdu-
 bio rediturū se in Babylonē,
 atq; illic reliquū uitae iuctu-
 rū. Peragratis autē Graecis
 urbib. & sua doctrina pate-
 facta, profectus est & Deli-
 phos. Verū Delphi differen-
 te quidē audierūt libetē, sed
 honore et obseruantia eū as-
 fecerunt nulla. Is autē ad eos
 suscipiens ait: Viri Delphi
 succurrit mihi ligno uos cō-
 ferare, quod in mari fertur.
 Illud etenim uidētes ex mul-
 ta distātia dum fluctibus agi-
 tatur, magni precij esse exi-
 stimamus postq̄ autē proxime
 aduenerit, uilissimum appa-
 ret. Et ego itaq; quom pro-
 cul essem ab urbe uestra, ut
 eos qui existimatione digni
 sunt, uos admirabar. Nunc
 autem ad uos profectus, om-
 nibus (ut ita dixerim) inue-
 ni inutiliores, sic decepius
 sum. Cū haec auduisset Del-
 phi, & timerēt, ne aliquo mo-
 do Aesopus et ad alias urbes
 accedēs male de se diceret,

decrei

ἀνδραύτα χρυσού τῷ αἰσώ-
 πῳ ἀνατιδῶναι. μετὰ δ' ἔ πο-
 λὺν χρόνον αἰσώπῳ εἰς ἑλλά-
 δα ἐβλάσαστο πλοῦσαι. καὶ
 δὴ τῷ βασιλεῖ σωταξάμενος,
 ἀπιδήμησεν, ὄρου δὲς αὐτῷ
 πρότερον, ἢ μὲν ἐπαυήσειν εἰς
 βαβυλῶνα, καὶ κεί τ' λοιπὸν δια-
 βιώσειν. πρὸ τῶν ἢ τὰς ἑλλη-
 νίδας πόλεις, καὶ πλὴν ἑαυτο-
 σοφίαν ἐπιδεινύμενον, ἦλθε
 καὶ εἰς Δελφός. οἱ δὲ Δελφοί,
 διαλεγόμενος μὲν ἡρωῶντο ἢ
 δέως. τιμῆς ἢ καὶ ὀφραπείας
 εἰς αὐτὸν ἰσθρῶσαν ἔδοτιοῦν.
 ὃ ἢ πρὸς αὐτὸς ὑπολαβῶν, ἰ-
 φη, ἀνδρὸς Δελφοί, ἐπεσὶ μοι
 ξύλω ὑμᾶς ἐπιφέρει τῷ ἐν θα-
 λάτῃ φερόμενον. καὶ κείνο γὰρ
 ἐρῶντος ἐκ πολλῆ διασθήμα-
 τος ὑπὸ θυμάτων φερόμενον,
 πολλῆ τιν' ἄξιον εἶναι οἴομαι
 θα, ἐπειδὴν δ' ἐγγυτάτω προ-
 σιθῆν, οὐτ' ἀισατομ φαίνεται.
 καὶ γὰρ γοῦν πῶρρωθεν αὐτῶν
 πόλεως ὦν, ὡς τινες τ' ἀξίως
 λόγος ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ'
 ἐλθὼν ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς ἐ-
 πείν ἀνδρῶπων ὄρου ἀχρηστί-
 ρος, ἔτω πωπλάνημαι. ταῦτα
 ἀκῆσαντες οἱ Δελφοί, καὶ δέ-
 σαντες μὴ πως αἰσώπῳ, καὶ
 πρὸς τὰς ἑλλας πόλεις βὰδ' ἰ-
 ζον, καὶ κείνους αὐτὸς λέγει, βελίω
 ἐστ'

ἐβλάσαστο δ' ἄλλω τὸν ἀνδρῶ
 που ἀνελῆρ. καὶ δι' ἅτα χρυσῶ
 φιάλλω ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἱερῶ
 τοῦ ἀπόλλωνος αἰετόμετροι, λά
 θρα τοῖς αἰσώπῃς λιγυροφύλο
 τρώμασι. Ἐδ' αἰσώπῃς τὰ νῦν
 αὐτ' ἀγνοοῦντος σηκωροφύλο
 τα, βεβηλὸν ἐπαρσύντο πρὸς
 φωκίδα. οἱ δ' ἀδελφοὶ ἐπιδρα
 μόντες, καὶ κατασχόντες αὐ
 τὸν, ἀνέκρινον ὡς ἰεροσυληκό
 τα. τοῦ δ' ἀρνησάμενος μηδὲν πε
 πραχέναι τοῖς τοῖς, ἐκείνοι πρὸς
 δίκην τὰ τρώματα αἰσώπῃς ἔφερο
 τὸς πλὴν χρυσῶν ὄψεσιν φιάλλω,
 ἣν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῷ
 πόλει πᾶσι ἐπεδείκνυσαν ἕ
 σιν ὀλίγω δορυφῶ. ὁ δ' οὖν αἰ
 σώπῃς πλὴν ἐκείνων συνορέσας
 ἐπέβηλιν, ἰδέετο αὐτ' ἀπολυ
 θῆναι. οἱ δ' ἕ μόνον ἐν ἀπέλω
 σαν, ἀλλ' ὡς ἰεροσυλέσαντα, καὶ
 εἰς τὸ δόρυ μωτῆριον ἐν ἱεῶνι,
 δαύατον αὐτὸν λιγαφῆφισά
 μετροι. αἰσώπῃς δ' ἐμυθεμιῶ
 μηχανῆν ἢ πωνηρῆς ἢ δειτύ
 χης σὺβλίωαι διωάμετροι, ἰου
 τὸν ἐπὶ τῆ εἰρηκῆ ἱερῶν καθῆ
 μετρος. τῶν συνορέων δ' ἐτις αὐ
 τῶν, δαμάς τῆνομα, πρὸς αὐτ'
 εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν ἔτις ὅλοι
 φουρόμετρον, πλὴν αἰτίαν τοῦ πά
 θους ἔρετο. καὶ δεῖ ἱερῶν, γυνήτις
 πεισοφάτως τὸν ἱεσῶν ἀνδρα
 δάφαι

decreuerunt dolo hominē oc
 cidere. Atq; igitur auream
 phialā ex eo, quod apud se ei
 rat, sacello Apollinis acci
 pientes, clā in Aesopi absco
 derunt stragulis. Quū Aeso
 pus uero ignoraret quae ab i
 psis dolo facta fuerat, egressi
 sus ibat in Phocidem. Ac
 Delphi aggressi, & detinē
 tes ipsum, percōtabātur ut sa
 crilegū. Illo aut negāte ali
 quid fecisse eiusmodi, illi in
 stragulis euolutis aureā ini
 uenerunt phialā, quā etiam
 acceptam omnibus ciuibus
 ostenderūt, nō cum paruo tu
 multu. Igitur Aesopus cor
 gnitis illorū insidijs, rogabat
 eos, ut solueretur. Hi aut nō
 solum nō soluerunt, sed ut sa
 crilegum in carcerem quod
 iniecerunt, morte eius susi
 fragijs decreta. Aesopus
 autem quum nulla astutia &
 mala hac fortuna liberari
 posset, se ipsum in carcere lu
 gebat sedens. Ex familiari
 bus autem ipsius quidam,
 Damas nomine ad ipsum
 ingressus, & uidens eum
 sic lamentari, causam rei ro
 gavit. et ille ait, Mulier quae
 dam quū recenter siā iurame
 e 3 sepelit

sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans autem quidam non procul a sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus iuit & ipse ad tumulum, ac sedens una cum muliere plorabat. Quum illa rogaret, cur nā et ipse sic lugeret: Quoniam et ego, inquit, decentem mulierem sepelii, & postea quam plorauero, in caecutia leuor. Illa autē: Et mihi id ipsum accidit. Et ille: Si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non coniungimur? ego etenim amabo te ut illam, et tu me rursus ut tuum uirum. His persuasit mulieri, & conuenerunt. Interuim autem fur profectus, & boues soluens abegit. Ille autem reuersus non inuentis bobus, & plangere & lugere uehementer instituit. Profecta igitur & mulier, & lamentantem inueniens, inquit, iterum ploras? & ille: Nūc, ait, uere ploro. & ego ita quā multis euitatis periculis nūc uerē flecto, solutionē mali necunde inueniens. Post haec affuerūt & Delphi, &

extra

δάψασα, λαδ' ἡμέραν ἀπιδοῦσα
 πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήνει. ἀρσ
 βιδῶν δ' ἐτις ἐπὶ ῥῶ το μνή
 ματ', εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε. Ἄ
 γωαιὸς, ἠγεῖ καταλιπὼν τὸς
 βόας, ἠλθε ἠγεῖ αὐτὸς πρὸς τὸ
 μνήμα, ἠγεῖ καδίσας, σιωθῆσ
 νει τῆ γυναικί. Ἄ δ' ἐπυθομί
 νης, τί δ' ἔστι ἠγεῖ αὐτὸς ἔτω
 ἔδ' ἔρεται; ὅτι λαγῶ, φησιν, σὺ
 πριπῆ γωαῖνα κατ' ὄρυξαι. ἠγεῖ
 ἐπειδοῦν κλάσσω, ἠ λύπης κα
 φίσομαι. ἢ δ' ἐ, καί μοι τοτ' αὐ
 τὸ προσγίνετ', λακῆν', εἰ τοῖ
 νιω τοῖς αὐτοῖς πριπῆ γωαῖ
 νων πᾶσθεσι, τί δ' ἔστι ἀλλή
 τοις μὴ σιώειμον; ἐγὼ τε γὰρ
 φίλωσθ' ὡς ἐκένω, λακῆ
 σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς αὐ
 δρα. ταῦτα ἔπεισεν τὴν γωαῖ
 να, ἠγεῖ δ' ἠ σιωθῆσθον. σὺ τῶ
 ἢ λελήπης ἐλθῶν, ἠγεῖ τὸς βόας
 λύσας, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἐπανη
 θῶν, ἠγεῖ τοὺς βόας μὴ σὺ γ
 νῶς; λακῆσθαι τε ἠγεῖ οἱ μῶ
 σερ ἰσχυρῶς ἐνέσησαστο. ἐλθῶ
 σα ἢ κῆ ἢ γωῖν, κῆ ὀλοφυσόμενον
 σὺρῶσα φησὶ, πάλιν κλάσεις;
 λακῆν', νῦν, ἔπ' ἔσον, ἐπ' ἀλλ
 δείας κλάειω. καὶ γὼ γοῦν πολ
 λὸς διαδρατῆ κισθίωος, νῦν τῶ
 ὄντι δ' ἐλθῶν, λύσιμ' το κακῶ μ
 διαμῶθον σὺρῆσθον. μετὰ ταῦ
 τα π' ἀρῆσαι ἠγεῖ οἱ δειλοῖ, κῆ
 ἐκείναι

ἐμβάλοντες αὐτὸν εἰς κελύς,
 εἰληνὸν βιαιῶς ἐπὶ τὸ κρημνῶ.
 ὃ ἢ πρὸς αὐτὰς ἐλιγον, ὅτι ἡ
 ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μὴ βαβράχῳ
 φιλιώδεις, εἰς δειπνον αὐτὸν ἐι
 κάλθουσι. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ται
 μέσον πλοσίσ, οὐδα πλέσσει
 τὴ δειπλίμῳ ἡ, οὐχ ὁ, φησι,
 εἶπε βαβράχῳ. μετὰ δὲ τίνε
 εἰσισιν, ἢ ὁ βαβράχῳ ἢ μὴ
 ἐπὶ τίνε οἰκείαν ἐκάλθουσι δία
 ταν, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμῃς,
 οἱσὶ, νηρόμονῳ, μηρίσθῳ λε
 τῆ τὸν σὸν πόδια τῷ ἐμαντο
 προσαρτήσω. ἢ τοτο πράξας,
 ἦλατο εἰς τίνε λίμνῳ, αὐτὸ ἢ
 καταδιύαντο εἰς βάθῳ, ὃ
 μὴ ἀπικνίγεται, καὶ οὐχ ὁ
 εἶπε, ἐγὼ μὲν ὑπὸ σου οὐχ
 σιω, ἐνδὶ κηδέτομαι ἢ ὑπὸ μεί
 σῳ. ἐπιπλέοντος ἔμ τ' μὴ
 οὐτὴ λίμνη νεκρῶ, κατὰ πῶς
 εἶτος, τοτομ ἀφῆσκει, σὺ
 αὐτῷ δὲ προσκρητέον ὁμοῦ
 καὶ τ' βαβράχῳ, ἢ ἔτις ἀμφω
 καταθνήσαστο. καὶ γὰρ τοῖσιν
 βία πρὸς ὑμῶν ἀπεθύσων,
 ἐξω τ' ἀμυνῶν τε βαβράχῳ καὶ
 καὶ ἑλλῆς πᾶσαι τ' ἐμὸν παρ
 ὑμῶν ἀπαιτήσασιν δαίτατον. οἱ
 τῆσιν οὐκ ἀλλοί ἔσθ' ὡς ἐφείδον
 το τ' αἰσώπῃ. ὃ δ' ἐπὶ τὸ τ' αἰ
 σῳ καὶ κατ' ἐφυγῶν ἰβῆν. οἱ
 ἢ καὶ ἐβῶ ἀποσπᾶσαν τῶ μετ'

ἰγῶς,

extractum ipsum ē carcere
 trahēbāt in præcipitiū. Ille
 aut̄ eis dicebat: Quādo collo
 quebantur animalia bruta,
 mus ranae amicus factus, ad
 coenam eam inuitauit, et ab
 ducta in penariū diuitis, ubi
 multa comestibilia erāt: Co
 mede, inquit, amica rana.
 Post̄ epulationem ὁ rana
 murem in suā inuitauit coei
 nationem: sed ne defatigare,
 inquit, natando, filo tenui tui
 um pedem meo alligabo.
 Atque hoc facto saltauit in
 paludem. Ea autem uiri
 nata in profundum, mus
 suffocabatur, ὁ moriens
 ait: Ego quidem per te
 morior, sed me uindicabit
 maior. Supernatante igit̄
 tur mure in palude mortuo,
 deuolans aquila hunc arri
 puit, cum ea autem appen
 sam unā etiam ranam, ὁ
 sic ambos deuorauit. Et e
 go igitur, qui ui per uos mo
 rior, habeo ultorem. Babil
 lon enim ὁ Græcia omnis
 meā ἀ uobis exigent mortē.
 Delphi tamē ne sic quidē pe
 percerūt Aescopo. Ille autē
 in Apollinis cōfugit sacellū,
 sed illi et illinc extraxerūt in

c 4 rari,

rati, & in præcipitium ruri-
 sus traxerunt. Aesopus cū
 abduceretur dicebat, Au-
 dite me Delphi: Lepus aqi-
 la infectante, in lustrū scar-
 abei cōfugit, rogans ut ab eo
 seruarietur. Scarabeus autē
 rogabat aquilā, ne occideret
 supplicem, obtestādo ipsam
 per maximū Iouem, saltem
 ne despiceret paruitatem
 suam. Illa uero irata, ala
 percutiens scarabeum lepoi-
 rem raptum depasta. Scar-
 abeus autem & cum aquila
 uolauit, ut nidum eius dis-
 sceret, ac iam profectus, oua
 eius deuoluta disrupit. Illa
 aut quū graue existimaret, si
 quis hoc ausus fuisset: & in
 altiore loco secundo nidifi-
 casset, & illic rursus scarab-
 eus ipsē hanc affecit. Sed
 aquila inops cōsiliū penitus,
 ascendit ad Iouē (in eius ei-
 nim tutela esse dicitur) et in
 ipsius genibus terciā foeturā
 ouorū posuit, deo ipsa cōmen-
 dans, & supplicans, ut cur-
 stodiret: sed scarabeus ē ster-
 core pilula facta, ascendit,
 & in sinum Iouis eam dei-
 misit. Iupiter assurgens ut
 finium excuteret, & oua ab-
 iecit

ὄργυς, ἐπὶ τὸ κρημνὸν αἰθέρος ἐπέ-
 νορ. ὁ δ' ἀπαγόμην & ἱεροῦ,
 ἀνδραγῆ μου δειλοῖ, λαχρῶς
 ἔσ' ἀετο δεικνόμεν &, πρὸς
 νοίτω λαυθαῖς κατέφυγε, δει-
 μν & ἔπ' αὐτο σωθῶμαι. ὁ ἄ
 λαυθαῖ & ἔξισ τὸν αἰετὸν, μὴ
 ἀνέλθῃ τὸν ἱκέτην, ὀκνῶν αὐ-
 τὸν κατὰ το μάλιστα διός, ἢ
 μὴ μὴ καταφρονῆσαι & μι-
 κρότατ & αὐτο. ὁ ἄ μετ' ὄργυ
 τῆ π' ἔφυγε βραπίσας τὸ καυθα-
 ρον, τὸ λαχρῶν ἀρπάσας κατὲν
 φασ. ὁ ἄ καυθαῖ & τῶ τ' αἰ-
 τῶ σωαπέπτη, ὡς τίνω λαυθαῖ
 τέτα καταμαθῶν. κῆ δ' ἄ πρὸς
 ἐλθῶν, τὰ αὐά τέτα λαυθαῖ
 σασ δειφθερε. το δὲ δεινῶ
 ποινοα μὲν, ἔτις ποτο τομῆ
 σαι, καπὶ μεταφοτέρη τόπου
 τὸ δ οὐτ' ἄν νεοτ' ἰοποινοα μὲν,
 λαυθαῖ πάλιν ὁ λαυθαῖ & τὸ
 ἴσα ποτομ δειφθερε. ὁ δ' αἰετὸ
 ἀμνησῆσας τοῖς ὄλοις, αἰε-
 τῶν ἐπὶ τὸ δία, τέτα γ' ἰδρῶς
 εἶναι λέγει, τοῖς αὐτο γῶα
 σι τίνω βίττω γοτῶν τ' ὄων ἔθῃ
 με, τῶ δειτ' ταῦτα παραδέμε-
 ν &, καὶ ἰμετ' ὄσας φυλάττειν.
 ὁ λαυθαῖ & ἄ ὄπρῃ σφῆραι
 ποιήσας, κῆ ἀναβάς ἐπὶ το νό-
 πῃ το διός ταύτω καθῆνον. ὁ
 ἄ βῶς ἀναστῆς ἐφ' ὃ τίνω ὄνομ
 ἀποτινῆξαι, καὶ τὰ αὐά δει-
 ἰρρῆξῃ

ἔρριψον ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ
 σιωπῆ βίβη πρὸς ὄντα. καὶ ὡρ δ' ἐ
 πρὸς τοὺς λιανθάρους, ὅτι ταῦτ' ἐ
 δρασε τ' αἰτὸν ἀμυνόμενος.
 ἃ γὰρ δὴ τ' λιανθάρου ἐκένθη
 μύρον ὑδ' ἴκασον, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τ' δ' ἐκ αὐτὸν ἠσέδουσι, πρὸς τ'
 αἰτὸν εἴπην ἐλθόντα, καὶ θά
 ρου εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δ' ἢ
 δικαίως λυπεῖν. μὴ βεβλήμε
 νος οὖν τὸ γένος τὸ τ' αἰτῶν
 σπανιθῆναι, σιωπῆ βίβη τῶ
 λιανθάρου, διαλλαχῆς πρὸς τ'
 αἰτὸν δέσσει. τοῦ μὴ πειδο
 μένος, ἐκένθη εἰς λιανθάρου ἐτι
 ρου τ' τῶν αὐτ' μετ' ἴθνη τοκί
 τ', ἠνίκα αὖ μὴ φαίνωνται καὶ
 θάροι. καὶ ὡς ἔμω αὐθροῦ δ' ἐλ
 φοί, μὴ αἰτιμάσθε τοτορ δὴ
 τ' δ' ἐμ, εἰς ὅν λιανθάρου, ἃ καὶ
 μικρὰ τετύχησον ἰδρῶ. ἃ δ' ἐ γὰρ
 ἀσέβεις πρὸς ὄντα. οἱ ἃ δ' ἐλ
 φοί τ' ἐλῶν ὀλίγα φροντίουθ' ὄν
 τῶν ἐπὶ τ' δ' αὐτῶν ὁμοίως ἢ
 γου. αἰσώπος ἃ μὴ δ' ἐπὶ τ' ἔσ
 αὐτ' λεγομένων ὄντων λιανθάρου
 μένος πάλιν φησὶν, αὐθροῦ
 αὐθροῦ καὶ φονεῦνθ' ἀκάσσει.
 γεωργός τις ἐπ' ἀγρῶ γεγενη
 κῶς, ἐπεί μὴ δ' ἔποτε εἰς ἕλθον
 εἰς ἄστυ, παρὶ κάλει τ' οἰκίης
 τοτο δ' ἐάσασθαι. οἱ ἃ ἴδ' ἐλ
 τῶν ὄντων, καὶ ἐπὶ τ' ἀπλῶν
 αὐτῶν ἀναβιβασάμενοι, μόνου
 ἐν ἄστυ

iecit oblitus. quae & contri
 uit deiecta. Sed quum didi
 cisset a scarabeo, quod haec
 fecisset ut aquilam ulcisce
 retur, non enim scarabeum
 tantum illa affecit iniuria,
 sed in Iouem ipsum impie
 fuit, aquilae reuersae ait,
 Scarabeum esse, qui affec
 cit moerore, & certe iure afi
 fecisse. Nolens igitur aquil
 larum genus deficere, consue
 luit scarabeo, ut aquilae rei
 conciliaretur. Quum hic nō
 parauisset, ille in aliud tēpus
 trāsposuit aquilarū partum,
 quū non appareāt scarabei.
 Et uos igitur o uiri Delphi,
 ne despiciate hunc deum, ad
 quem profugī, etsi paruū
 fortitus est delubrium, neque
 enim impios negliget. Deli
 phi uero haec paruam curanti
 tes, recta ad mortem itidem
 agebant. Aesopus nulla re
 a se dicta uidens eos flecti,
 rursus ait: Viri crudeles &
 interfectores audite: A
 gricola quidam in agro con
 senuit, quum nunquam ini
 gressus esset in urbem, preca
 batur domesticos ut eam ui
 deret: ac illi iuclis a fellis, at
 que in curru eo imposito, solū
 e s iusserunt

iusserunt agere. eunti autē,
 procella & turbine ærem
 occupantibus & tenebris fa-
 ctis, aselli à uia aberrantes,
 in quoddam præcipitium de-
 duxerunt senem: at ille iam
 præcipitādus, ὁ Iupiter ait,
 quæ in re te iniuria affeci:
 quoniam sic inique occidor,
 præsertimq; neque ab equis
 generosis, neque à nullis
 bonis, sed ab asellis uilissimis.
 Et ego itaque eor-
 dem modo nunc tristior,
 quoniam non ab honoratis
 uiris & elegantibus, uerum
 ab inutilibus & pessimis ini-
 terfior. Iamque præci-
 pitandus eiusmodi dixit rur-
 sus fabulam: *Vir quidam sui-
 am deamans filiam, uis mi-
 sit uxorem, solem autem fi-
 liam receptam uoluit. Il-
 la autem, Pater, ait, scei-
 lesta facis: optarem ta-
 men à multis uiris dedecore
 hoc affici, quàm à te qui ge-
 nuisti. Hoc nunc & in uos,
 ὁ iniqui Delphi, dico, quod
 eligerem in Scyllā & Chai-
 rybdim potius incidere, ac
 in Africæ Syrtes, quàm per
 uos iniuste atq; indigne mo-
 ri. Execror igitur uestrā pri-
 oriam,*

ἐκείνουσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ δύνωντι
 δὲ χειμῶν & καὶ θυελλῆς τὸν
 ἀσέλιαν καταβάδοντων, καὶ βό-
 φη γονομῶν, τὰ δυνάμειά τ' ὁ
 δὲ πλανηθέντα, εἰς τινα ληρ-
 μὸν βεβήτοπισαν τὸν πρεσβύ-
 τω. ὁ ἡ μίλλωρ ἠδὲ κατακρη-
 μνίσθησαι, ὡς βού, εἴπει, τί ποτέ
 σι ἠδ' ἴκησα, ὅτι ἔτω παρὰ λό-
 γον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα ἔθ'
 ὑφ' ἵππων γονοαίων, εὐδ' ἠ-
 μίωσιν ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίων
 εὐτελεστάτων. καὶ γὰρ τοίνυν ἐπὶ
 τοῖς ἴσοις ἐνὶ δυσχεραίνω, ὅ-
 τι μὴ καὶ ἐντίμου ἀνδρῶν, ἢ
 ἠλλογίμων, ἀλλ' ἔκ' ἀχρείων
 καὶ κικίτων ἀπόλλυμαι. μέλ-
 λωρ ἡ ἠδὲ κατακρημνίσθησαι,
 τοῖσδε ἀρῆμα πάλιν
 μῦθον. εὐδ' τις τ' οἰκείας ὄρα
 θείας θυγατέρος, εἰς ἀγρὸν ἀ-
 πίσταλε πλὴν γυναικῶν, μόλις
 δὲ πλὴν θυγατέρα ἀπολαβῶν,
 ἐβίβιστο. ἢ ἡ, πάλιν, εἴπει, αἰ-
 νόσια πράτεις, δυχόμιλλω μὲν
 τοι καὶ πᾶσιν ἀνδρῶν αἰ-
 σχυομένω, ἢ καὶ σε τὸ γονο-
 σαμῶν. ποτὸ τοίνυν καὶ ἵφ' ἠ-
 μῶν, ὡς παρὰ νόμοι διὰ φοῖ, λέ-
 γω, ὡς ἠδὲ μὲν σκύλλη καὶ χάρ-
 ρυδι πρὸς πλοῦτον, καὶ τὰς ἐν
 ἀφροῦν ἀνθρώπων, ἢ παρ' ἠμῶν
 ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀποθανῆναι
 κατακρημνίσθησαι γονοῦ ἠμῶν τῆ πα-
 ρίδι,

ἦριδι, καὶ διῶς μαρτύρομαι,
 οἷς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυ
 μαι, οἱ μοι τιμωρήσοισι εἶσα
 ἀσσαυτοῖς. ἔρριψαν μὲν οὖν αὐ
 τὸν οἱ Δελφοὶ κατὰ τὴν ἠρμυῶν,
 καὶ ἀπὶ θάλασσαν. ἔπειτα δ' ὕ
 περθερον λοιμῶν συσχεθέντες, χρη
 σμὸν ἔλαβον ἐβριλάσσειν αὐτῶν
 αἰσώπην θάνατον. ὡς ἡὲν οὐκ
 ἀτόκῳ ἑαυτοῖς ἀδίκως φειδύ
 θέντι, καὶ σὴν ἀνέσθυσαν.
 οἱ δ' ἐν τῇ ἑλλάδι πρωτόδου
 τῶν, καὶ ὅσοι τὴν σοφωτέρων, ἢ
 αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπην πεπρα
 γμένα μακρόντες, εἰς τὴν Δελ
 φὸν παρεγένοντο, καὶ σὺν ἑ
 κείνοις ἐκφάμενοι, τιμωροὶ
 καὶ αὐτοὶ τῷ αἰσώπην θά
 νατῳ γέγονα
 σιν.

etiam, & deos testor, me præ
 ter omnem iusticiam interii
 re, qui me ulciscuntur exau
 ditum. præcipitarunt igitur
 ipsum de rupe, & mortuus
 est. Non multo post autem
 pestilentia laborantes, ora
 culum acceperunt, exriani
 dam esse Aesopi mortem.
 Cui, quod & conscij sibi esi
 sent, iniuste eum interfecisi
 se, etiam cypum crexerunt.
 Sed primates Græcia, ac
 doctissimi quique, cum & ipsi
 quæ in Aesopum factæ fuis
 sent, intellexisset, & in Del
 phos profecti sunt, & cum ili
 lis habita inquisitione, ulto
 res & ipsi Aesopi mor
 tis fuerunt.

Τὴν αἰσώπην βίου, ὑπὸ
 Μαρξίμου τὸν Πλευράδα συγ
 γραφέντη.

Αἰτῶ

Finis Aesopi uita &
 Maximo Planude
 conscripta.

Aquila

AQUILA ET

uulpes.

Aquila & uulpes in
nita amicitia, pro-
pè habitare decre-
uerunt, cōfirmationem ami-
citiæ faciēdo consuetudinē.
Aquila super alta arbore
nidū affixit: Vulpes uero in
proximis arbutis filios pe-
perit. Ad pabulum igitur
aliquando uulpe profecta, a-
quila cibi inopia laborans,
deuolans in arbuta, & fi-
lios huius abreptos, und
cum suis pullis deuorauit.
Vulpes itaque reuersa, &
re cognita, non tam filio-
rum tristata est morte,
quàm uindictæ inopia: quia
enim terrestris esset, uolu-
crē persequi haud poterat.
Quare procul stans, quod ei-
tiam impotētibus est facile,
inimicæ maledicebat. Non
multo autem post, capram
quibusdā in agro sacrifican-
tibus, euolans aquila par-
tem uictimæ cum ignitis
carbonibus rapuit, & in ni-
dum tulit. Vento autem ue-
bementi tūc flante, & flāma
excitata, aquilæ pulli inuo-
lucros adhuc cū essent, assati

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ

αλώπηξ.

Aετός ηγεὶ αλώπηξ φι-
λιωδέστερος, πολλοῖον
ἀλλήλων οἰκίῃ ἐγνω-
σαν, βιβλίωσιν φιλίας ποιέ-
μενοι τὴν σωθῆσαν. ὁ μὲν οὖν
ἐφ' ὑψηλῆς δένδρου τὴν καλι-
αὺν ἐπέθετο. ἡ δ' αλώπηξ ἐν
τοῖς ἴγγισα δάμνοισι ἐτεκνοποι-
ήσατο. ἐπὶ νομῆν οὖν ποτι-
αὶ αλώπηξ προσελθούσης, ὁ αε-
τὸς προφῆς ἀπορῶν, καταπλάσ-
σεν τὴν δάμνον, καὶ τὰ τέκνα
ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς
αὐτονοτοῖσι ἐθινοήσατο. ἡ δ'
αλώπηξ ἐπαυλιώδῃσα, καὶ τὸ
πραχθὲν μαθῆσα, ἐτεῦτον ἐ-
πὶ τῶν τῶν τέκνων ἐντιάνθη θανά-
τῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ αἰμίονος ἀπό-
ρφ. χροσάια γὰρ οὖσα, πῆλῶν
διώκειν οὐχ οἶα τε λῶ. διὸ καὶ
πρόφῆξεν ἑῷσα, τοῦ δ' αε-
τὸς ἀδωάτοισι ὄξιν ἀπόροιν,
τῷ ἐχθρῷ καταπλάσσειν.
ἡ πολλῶν
δ' ὑσθρον, αἰγὰ τινων ἐπ' ἀ-
γρῆς θυόστων, καταπλάσσει ὁ αε-
τὸς, μίφῃ τι τῶν θυμάτων
οὐδ' ἐμπύροισι ἀνθραξιν ἤρηπα-
σι, καὶ ἐπὶ τῶν νοτιῶν ἡγάγοι,
ἀνίμῃ ἢ σφοδρῆς πνεύσαντος
πλωικῶτα, καὶ φλογὸς ἀνὰ θο-
θείσης, οἱ ἀετὶ δαῖς ἀπὸ τῶν ἐ-
τι τυγαρόστων, ἐπὶ καδέστων

εις γλῶσσοις κατέπεσον. ἢ δ' αἰλώ-
πις ἐπ' Αραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ
αἰτοπάτας κατέρχον.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλί-
ων παρεπονθευότες, καὶ πλὴν
ἐκ τῶν ὑδίου μέλων φύγῃσι τι
μυρίαν δι' ἀδύνατον, ἀλλὰ
πλὴν γὰρ δάκρυ δάκρυ οὐ διακρί-
ονται.

Αἰτός ἢ καύδαρος.

Αγῶς ἐπ' αἰτοδίωκό-

Λαμῶν, πρὸς λοιπὴν λαο-
βάρη κατέρχον, δ' ὄμνησ' ἐπ'
αὐτοσώσωμαι. ὁ ἢ καύδαρος
ἤξει τ' αἰτόν, μὴ ἀνελῆν τὸν
ἐκίτην, ὁρμίσων αὐτ' ἐκ τῶν το-
μύγισθαι δ' ἰός, ἢ μὴ μὴ λαο-
φρονῆσαι ἢ μικρότερον αὐτ'.

ὁ ἢ μετ' ὄργῃς τῆ π' ὄργῃς ῥαι-
πίσας τ' καύδαρον, τὸν λαγω-
ν ἀφ' ἰσθμίου κατέρχον. ὁ δ' ἢ
καύδαρος τῶν αἰτῶν σωκρί-
πῆ, ὡς πλὴν καλῶν τότε κατὰ
μαθῆν, ἢ δ' ὑπὸ προσώπων, τὰ ἀπὸ
τότε κατὰ κληῖσας δ' ἰφθαλμοῖς.

τὸ δ' ἢ ἀνὸν ποιοσαμῆς, ἢ
τις ποτοτολήσει, καὶ π' ἢ με-
τιωροτέρη τόπος τὸ δ' οὐτὸν νε-
οτοποιοσαμῆς, καὶ π' ἢ πάλιν
ὁ καύδαρος τὰ ἴσα ποτοτο δ' ἰφ-
θακον. ὁ δ' ἢ αἰτός ἀμυχανήσας
τοῖς ὄλοις, ἀνελῆς ἐπὶ τὸν δ' ἰφ-
θακον γὰρ ἰσθμίου ἀνελῆται,
τοῖς

in terrā decidunt. uulpes uer-
ro accurrens, in conspectu
aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui
amicitiā uolant, licet ab
affectis iniuria fugiant ultio-
nem ob impotentiam, diu-
num tamen supplicium non
depulsuros.

Aquila & scarabeus.

Lepus aquila insectante,
in lustrum scarabei profu-
git, rogans ut ab eo seruetur.
Scarabeus autem roga-
bat aquilā, ne occideret sup-
plicem, obtestans ipsam per
maximum Iouem, ne scilicet
cōtemneret paruitatem
suam. Illa uero irata, ala
percussit scarabeum, et lepo-
rem arreptum deuorauit.

At scarabeus, & cū aquila
uolauit, ut nidum eius discer-
ret, ac iam profectus, oua
eius deuoluta disrupit. Illa
autem quum graue existi-
maret, si quis hoc ausus fu-
isset, & in altiore in loco
secundo nidificasset, & illic
rursus scarabeus h̄sdem h̄ac
affectit. Sed aquila inops cō-
siliij penitus, ascēdit ad Iouē
(in eius enī tutela eē dicitur)

et in ipsius genibus tertiam
 foeturam ouorum posuit, deo
 ipsa commendans, & suppli-
 cans, ut custodiret: sed sca-
 rabæus è stercore pilula fa-
 cta, ascendit, & in sinum Io-
 uis eam demisit, sed Iupiter
 cum surrexisset, ut finium
 excuteret, & oua proiecit
 oblitus, quæ & contruit de-
 iccta. Cognito d' scarabeo,
 quod hoc fecisset ut aquilam
 ulcisceretur: nam non modo
 scarabæum illa iniuria affe-
 cit, sed & in Iouem ipsum
 impia fuit, reuersæ aquilæ
 ait Iupiter, scarabæum esse
 qui mœstitiæ causa fuerit,
 & certe iure fuisse. Nolens
 igitur genus aquilarum na-
 rescere, consulit scarabeo,
 ut aquilæ conciliaretur. Sed
 eo non parente, Iupiter in
 aliud tempus aquilarū transi-
 mutauit partem, cum scara-
 bæi non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat, nulli
 lum contemnendum, con-
 siderando non esse quenquā,
 qui lacesitus se ulcisci non
 queat.

Philo-

ταῖς αὐτῆ γούσι τὴν βίτην γο-
 νίαν τῶν ὠν ἴθνη, τῶ δὲ ταύ-
 τα παραδέμεν, καὶ ἐν τού-
 σαις φυλάττειν. ὁ δὲ λαύδαρος ἢ
 λέπρος σφαῖραν ποιήσας, καὶ
 ἀναβάς ἐπὶ τὸ κόλπον τοῦ Διὸς
 ταύτην καθήκον. ὃ ἢ ἴσους ἀνα-
 γὰς ἐφ' ἧ τὴν ὕδωρ ἀποστεινά-
 ξασθαι, καὶ τὰ ὡὰ διεξέρχον,
 ἐκλαθόμεν, ἃ καὶ σιωπῆς
 βη πόνοντα. μαθὼν δὲ πρὸς
 τὸ καθάρει, ὅτι ταύτ' ἴδρασε
 τὸν αἰτὸν ἀμυθόμεν, οὐ γὰρ
 μὴ τὸν λαύδαρον ἐκείνῃ μοί-
 νον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς
 τὸν αἰτὸν εἶπον ἐλθόντα, καὶ
 ὄραρον εἶναι τὸν λυπουῶτα, καὶ
 δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ
 βουλόμεν οὐδὲ τὸ γένῃ τὸ
 τῶν αἰτῶν σπαιδιῶσαι, συμ-
 βῆσαι τῶν λαυθάρων διαλλαγὰς
 πρὸς τὸ αἰτὸν δεῖσθαι. τὸ ἢ μὴ
 πειθομένης, ἐκείνῃ εἰς καιρὸν
 ἔτρου τὸν τῶν αἰτῶν μετέθ-
 ηε τοκετὸν, ἠὲν ἂν μὴ φαί-
 νων τῆ καύδαροι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀληθὴ, μὴ εὐδὲς
 καταφρονεῖν, λογισομένης, ὡς
 οὐδ' ἴς ἐστὶν ὅς προσηλακιδίς,
 οὐκ αὖ ἀνωκεδὲν ἐκὼν ἰπα-
 μῖται.

ἀθλήν

Αὐτῶν κὴ ἱέραξ.

Αηλῶν ἐπὶ δένδρα λαβίσει
 μέλι, κατὰ τὸ εὐθεὸς ἦδ' οὐ.
 ἱέραξ ἧ δὴ καὶ μέλι, καὶ ἱέραξ
 φῆς ἀπορῶν, συνείληφον ἐπι-
 πτῆς, ἢ δ' αὐαυεῖσθαι μίλλη
 σα, ἰδέσθαι τὸ ἱέραξ μὴ βρω
 θῆναι. μὴ δὲ γὰρ ἰκανὸν εἶ-
 ναι ἱέραξ γαστέρα πικροῦ,
 αὐτὸν δὲ αὐτὸν ἱέραξ προσ-
 δόμῃον, ἐπὶ τὰ μίση τῶν
 ὀρνέων φαπῆσαι. καὶ ὁ ἱέραξ
 ὑπολαβὼν, ἔπειθε, ἀλλ' ἔγωγε ἄι-
 φρωρὸν εἶμι, ἢ τίς ἐν χροσίου
 ἐτοίμῳ ἱέραξ ἀφῆς, τὰ μὲν
 φαινόμενα πω δεικνύμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κὴ τ' αὐθρό-
 πωρ ὅτις ἀλόγιστοί εἰσι, οἱ δὲ
 ἰκπίδα πλεόνων ἀδύλων, τὰ
 ἐν χροσίου προέμενοι.

Ἀλώπηξ κὴ ῥάγος.

Αλώπηξ καὶ ῥάγος δὴ τῶν
 τῶν εἰς φρεῖαν λατῆσσαν.
 μετὰ ἧ τὸ πῖον, τὸ ῥάγος σκε-
 πτομένη πῖον αὐθρόν, ἢ ἀλώ-
 πηξ ἔφη, θάρσος, χρήσιμόν τι κὴ
 οἷο τίς ἀμφοτέρων σωτηρία
 ἐπινοήσῃ. εἰ γὰρ ἔρβῃ τὰ
 θεία, τὸς ἐμπροδίας τ' ποδῶν
 τῶ τοίχῳ προσφείσῃ, καὶ τὰ
 ἰέρετα ὁμοίως εἰς τοῖμα προ-
 ὄσῃ ἰλινοῖς, ἀνασθραμοῦσα
 διὰ τῶν σῶν αὐτῆ νώτων καὶ
 πρῶτων,

Philomela & accipiter.

Philomela super arbore
 sedens de more canebat,
 Accipiter autem uidens,
 ac cibi indigēs, uolando cor-
 ripuit. Quæ cum occidenda
 foret, orabat accipitrem, ne
 deuoraretur: neq̄ enim satis
 esse ad accipitris uentrem
 implendum, sed oportere ip-
 sum cibo egentem ad maio-
 res aues conuerti. At acci-
 piter suscipiens ait: Sed ego
 certe amēs esse, si qui in ma-
 nibus paratus est, cibo dimis-
 so, quæ nō uidentur, p̄sequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq̄
 homines eodē modo esse in-
 consultos, qui spe maiorum
 incertorum quæ in manibus
 habentur, amittant.

Vulpes & hircus.

Vulpes et hircus sitiētes
 in puteū descenderunt.
 sed postq̄ biberūt, hircus inde-
 gante ascensum, uulpes ait:
 Cōfide, utile qd̄ in utriusq̄ e-
 tiā salutē excogitauī: si enī
 reclus steteris, et anteriores
 pedes parieti firmaueris, et
 cornua pariter in anteriore
 partē iclinaueris cū percur-
 rerim ipse p̄ tuos humeros et
 cornua

cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te postea extraham hinc ab hircu autem ad hoc prompte officio præstito, illa cum ex puteo sic exilisset, exultabat circum os læta, hircus autem ipsam accusabat, quod transgressa fuerit conuentiones. Illa autem: Sed si tot, inquit, mentes possideres, quot in barba pilos, non ante descendisses, quam ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines altius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

Vulpes, cum nunquam uidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit, ut ferme moreretur: deinde cum secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius: tertio autem cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet, & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, conuersione

λιθάτων, καὶ ἔξω το φρέατος ἐκείθην πηδύσασα, καὶ σὲ μετὰ τοτο ἀνάσπασω εἰς τοῦθου. το ἧ βία πρὸς τοτο ἰτοίμως ὑπερτησα μὲν, ἐκείνη τ φρέατος ἔως ἐκπυθῆτασα, ἐκίρτα πρὸ τὸ ἑόμιον ἠδὲ μὲν. ὃ ἧ βία αὐτὴν ἐμίμπετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἢ δ', ἀλλ' εἰ τοσούτας, εἴπε, φρένας ἐκίετσο, ὁπόσας ἐν τῷ πύγωνι βίχας, ἔ πρότῳρον αὐτὴ κατέβη, πρὶν ἢ τὴν ἀνέσθου σὺ φάσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀληθὶ, ὅτι ἔτω ἢ τὸν φρόνιμον ἀνδρα δὲ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πρῶτων, εἰδ' ἔως αὐτοῖς ἐχειρῆν.

Ἀλώπηξ καὶ λέων.

Ἀλώπηξ μὲν πω διασαμῆνυ λόντα, ἐπειδὴ κατὰ τινὰ τύχην αὐτῷ σωλήθησε, τὸ μὲν πρότερον ἔως ἐφοβῆθη, ὡς μικρὸς καὶ ἀπὸ θανάτου, ἐπειτα τοῖς δούτορον θρασυαμῆν, ἐφοβῆθη μὲν, οὐ μὲν ὡς τὸ πρότερον, ἐκ βίτου δὲ τοτορον διασαμῆν, οὕτως αὐτοῦ κατεδάργυσον, ὡς καὶ προσελθῶσα, διαλέχθῶσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀληθὶ, ὅτι ἢ σωῆθαι

δεικνύει τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων ὑπερόσιτα ποιεῖ.

Αἴλιος ἢ ἀλικρυῖον.

Αἴλιος συλλαβῶν ἀλικρυῖον ἔστι, μετ' οὐλόγῳ τοῦτον αἰτίας ἠδὲ λήθῃ καταφραγῆν. καὶ δὴ καταγράφει αὐτὸν, λέγων, ὡς ἐχλωρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ λιπερχῶς, καὶ μὴ συχωρῶν ὕπνου τυχαῖον. τὸ δ' ἀπολογῶ μέγας, ἐπὶ τῇ ἱερίων ἀρεταῖα τῶν ποιῶν, ὡς ἐπὶ τὰ σωθήσῃ τῶν ἄργων ἐγείρεισθαι, πάλιν ὁ ἀέλιος αἰτίαν ἐπέφορον, ὡς ἀσέβης εἶναι πρὸς τὴν φύσιν, κατὰ ἢ ἀδελφῶς συμμιγνύμενον. τὸ δ' ἐκείνο τὸ πρὸς ἀρεταῖα τῶν ἀισποτῶν πρᾶξιον φησάντων, πολλῶν αὐτοῖς ἐντυσθῆναι ὡς τικτομένην, ὁ ἀέλιος εἰπὼν, ἀλλ' ἐσὺ γε πολλῶν ὑπερόσιτος ὑπερόσιτων ἀπολογίῳ, ἐγὼ γε μέντοι ἄσποτος ἐμὲν, τοῦτον κατανοήσασθε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἡ ποσειδάων φύσις πλημμυλῶν αἰεταμένη, εἰ μὴ μετ' οὐλόγῳ δεικνύειν προσχέμετος, ἀπαρκαλύπτως γὰρ μὴ ποσειδῶν.

Αἰώπιον.

Αἰώπιον ἔστι παγίδι ληθῆσαι, καὶ ἀπονοπέσις τῆς ἐργασίας.

satione terribilia quæq; accessu facilia fieri.

Feles & gallus.

Feles comprehenso gallo; cū rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Ceterum accusabat ipsum, dicendo molestum esse hominibus nocte clamantem, neq; permittentem somno frui. Eo uero respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur: rursus feles causas afferbat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac sororibus coeundo. Eo autē hoc ad utilitatem domitorum facere dicente, cum multa ipsis hinc eua pariantur, feles præfacus, sed si tunc multis abundas euidētibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affibulatio.

Fabula significat, prauam naturam peccare uolentem, si non uersimili cum prætextu facere id possit, asperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta, cum abscissa f cauda

cauda euasisset, non uiuendā prae pudore existimabat uitam. De creuit itaq; & alijs uulpibus hoc idē persuaderē, ut communi malo suū celaret dedecus. Et iam omnibus collectis, suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quaedam ait: Heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significare uidetur, paruos homines non bene uolentia in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa casura foret, apprehendit in adiutorium, rubum. Quamobrem cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit: Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu peius me traheasti. Sed derasisti heus tu, inquit rubus, quae me apprehendere uoluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

ἄρας διαδραῶσα, ἀβιωτοῦ ὑπὸ αἰσχύνης ἤγατο τὸ βίον. ἔγνω οὖν ἡγεῖταις ἄλλας ἀλώπικας ποτ' αὐτὸ νυδισθῆσαι, ὡς αὐτῷ λεινῆ πᾶσαι τὸ ἴδιον συγκαλύψαι αἰσχρὰ. ἡγεῖται δὲ πάσας ἀθροίσασα, παρένει τὰς ἄρας ἀποκόπτειν, ὡς ἐκ ἀπρεπείας μόνον ποτὸ τὸ μίλον, ἀλλὰ καὶ ἡριττοῦ βαρὸς προσετυμλόν. ὑπολαβοῦσα δ' ἐτις αὐτ' ἔπειν, ὡς αὐτῆ, ἀλλ' ἐξ ἄσπετο ποτὸ προσέφθρεν, ἐκ αὐτῆ μίρον αὐτὸ συνελθούσθ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τὸ ἀνθρώπων, ἐξ οὐνοῦ αὐτῶν τὰς πρὸς τὰς ψιλὰς ποιουῶν συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ καὶ βάτῳ.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβάουσα, ἐπειδὴ ὀλιθίσασα καταπίπτειν ἐμιλλῶν, ἐπελάθειτο πρὸς βοῦθαιον βάτῳ. καὶ δὲ τὸς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκίνεσι κούροις αἰμάξασα, ἡγεῖται ἀλγίσασα, πρὸς αὐτῷ ἔπειν, οἱ μοι, κατὰ γυῖσόν με γὰρ ἐπίσει ὡς ἐπιβοθῶν, σὺ χεῖρον δ' ἐθένηκα. ἀλλ' ἐσφάλλε, ὡς αὐτῆ, φασὶν ἢ βάτῳ, ἐμὲ βυλιδεῖσα ἐπιλαβεῖσθαι, ἢ τις πάντων ἐπιλαμβάνει αὐτῆ ἐσθῆ.

Επιμύθιον.

Επιμόθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ὁ τῶν κῆ
 ἄνθρώπων μάταιοι ὄσοι βοκί
 θοῖς προσβέχουσιν, οἷς τὸ ἀδελ
 κῆν μάλῃ ἐμυτον.

Αλώπηξ καὶ ἱεροκόδειλος.

Αλώπηξ καὶ ἱεροκόδειλος
 ἠμφισβήτουσαν περὶ ἀγροτέ
 ρας, πολλαὶ δὲ τὸ ἱεροκόδειλος ὑ
 πόβησαν περὶ τῶν προγό
 νων διεξίοντο λαμπρότερος,
 ὡς γυμνασιαρχηκότων, ἢ ἄ
 λώπηξ ὑπολαβέσσα, ὡς τὰν, εἰ
 πην, ἀλλὰ ἡμὲν μὴ λέγῃς, ἀλλ'
 ἀπὸ τοῦ δερματός σε φαίνῃ, ὡς
 ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἰ γυμνα
 σμῆν.

Επιμόθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι τῶν ψο
 δελίων ἀνδρῶν ἐλαχῶ τὰ
 πράγματα γίνονται.

Αλεξάνδρου καὶ Περσέως.

Αλεξάνδρου τις ἐχῶν ἐπὶ
 τῆς οἰκίας, περιάμενος καὶ
 Περσέως, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε
 σέμιδας, τῶν δὲ τυπόντων αὐ
 τῶν καὶ ἀπειλούντων, ἐκείνους
 ἠδύμενος σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλ
 λόφου τὰυτὰ πάσχειν ὑπὸ
 τῶν ἀλεξάνδρου, ὡς δὲ μετὰ μι
 κρῆν ἡμῶν ἐώρακε μαχημέ
 νους καὶ ἀλλήλους λόποντας, τῶν
 λυπῶν ἀπολυθῆς, εἰπὼν, ἀλλ'
 ἐγὼ ἀπὸ τῶν σὺν ἡμῶν ἄλυπός μου,
 ὄργων

Affabulatio.

Fabula significat, sic et
 hoies esse stultos, q̄ ad eos au
 xilij gratia accurrunt, qui
 bus magis iniuria afficere
 natura insitum est.

Vulpes et crocodilus.

Vulpes et crocodilus cō
 tēdebant de nobilitate,
 cum multa aut crocodilus se
 perba de progenitorū narras
 set splendore, quod exerci
 tionū principes fuerint: vul
 pes suscipiens, ὁ ἀμικισίμος,
 ait, sed si ipse nihil dicas, tai
 men ex cute uideris an
 tiquis temporibus esse exerci
 citatus.

Affabulatio.

Fabula significat, menda
 ces uiros res ipsas arguere.

Galli et perdix.

Allos quidam habens
 domi, emptam et per
 dicem cum illis pasci dimi
 sit: qui quum ipsam uerber
 rarent ac expellerent, illa
 tristabatur ualde, existimans
 ut alienigenam hæc se pati
 d gallis: quum uero pau
 lo post et illos uideret pu
 gnare, et seipsos cade
 re morte soluta ait: Sed
 ego post hæc non tristabor,
 f: uidens

videns & ipsos pugnare inter se.

Affibulatio.

Fabula subindicare videtur, quod prudente facile feriant ab alienis iniurias, quum ipsos videant neque a suis abstinere.

Vulpes.

Vulpe: in domum mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput larue ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait: ô quale caput, & cerebrum non habet.

Affibulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius & fullo.

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet, & se cum cohabitaret: sed fullo respondendo ait, Sed non hoc possem ego facere, timeo enim, ne que ego dealbo, tu fuliginere redderis.

Affibulatio.

Fabula significat omne dissimile, esse insociabile.

Piscari

ὄρωρ ἢ αὐτὸς μαχομένους ἀνθρώποις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ φέρουσι μοι ῥαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὑβρίεις, ὅταν αὐτὸς ἴδωσι μηδὲ τὴν οὐκ ἐπιχομένους.

Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθούσα ὑποκρίτο, καὶ ἰκασα τῶν αὐτῆς σκουῶν διβρονομένη, ἀνιγνὴ καὶ κεφαλῆν μορμολυκίς οὐ φωνῆς καταθενομένη, ὅρ ἢ ἀνελθούσα ταῖς χόρσι, ἔφη, ὦ οἶα κεφαλῆ, καὶ ἐγκέφαλον ἔκ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους μεγαλοπρεπῆς ἢ τῷ σώματι, κατὰ τὴν ψυχῆν ἀλογίστος.

Ἀθροιστὴς ἢ γναφστὴς.

Ἀθροιστὴς ἐπὶ τινος οἰκῶν οἰκίας, ἤξει ἢ γναφία παραγομένην αὐτῷ σιωποῦναι. ὁ δὲ γναφστὴς ὑποκρίσας, ἔφη, ἀλλ' οὐκ αὐτὸ τοιοῦτον διωαίμην ἐγὼ πρὸς ἄξαι, δὲ δια γὰρ μὴ πω. ἀπὸρ ἐγὼ λουναίνω, αὐτὸς ἀστέρας πληροῖς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμιον ἀνομιώντην.

Ἀλιεῖς.

Αλιῆς.

Piscatores.

Αλιῆς ἔλιμ σαγιλίω, βαρ
 ρείας ἢ αὐτὸ ὄσης, ἔχειρον
 ἢ ἰσκιρτων, πολλῶν θῦναι πλῆ
 ἄγγρα νομίζοντο. ὡς δ' ἐπὶ τῷ
 ἠϊόνθ ταύτω ἐλάσσαντο, τῷ
 μὲν ἰχθύων δῦρον ἐλίγας, λί
 θον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη,
 ἀθυμῶν ἤρξαντο καὶ ἀπύειν, ὁ
 ποσῆτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ἐ
 λιγότητι, ὅσον ἐπὶ τῶν αὐαοτία
 πρὸς πελάγισιν. ἔς δέ τις ἐν
 αὐτοῖς πρὸς βύθον ἔειπε, μὴ
 ἀχθῶμεθα ὡς ἰταῖροι, τῇ γὰρ ἰ
 σλονῆ, ὡς ἰοικε, ἀδελφὴ ἔστιν ἡ
 λύπη, καὶ ἡμᾶς οὖν ἴσεται τοσαῦ
 τα πρηνειοθεύστας, παύτως
 τι καὶ λυπηθῶμεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δὲ λυπη
 θαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

Κομπασῆς.

Ανήρ τις ἀποδραμῆτας, εἶ
 τα δὲ πάλιν πρὸς πλῆθος
 το γλῶσσαι κληθῶν, ἀλλὰ τι
 πολλὰ ἐν διαφόροις ὑποδραγα
 θυνεύναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ
 ἀνὰ τῇ ῥόδῳ πεπνεύσιναι
 πύδηνμα, οἶον ὁ δὲ ἐπ' αὐ
 το δεικνύς αὐτὸν πηδῆσαι.
 πρὸς τοτὸ ἢ καὶ μάρτυρας τοὺς
 ἰκῆ παρόντας ἐλίγαν ἔχειν,
 τῷ δὲ παρόντων τῶν ὑποκλῶν,
 ἔφη, ὡς οὐτῶ, εἰ ἀληθῆς τοτ
 ῶν,

Piscatores traherant uer
 ricultū, quod cū graue fo
 ret, gaudebāt & exultabāt,
 multum inesse prædiæ existi
 mātes: sed quū in litus ip
 traxisset, piscesq; paucos q
 dē, sed lapidē in eo pmagnū
 inuenissent, tristari & moere
 re coeperūt, nō iam piscium
 paucitate, q̄ quod & cōtra
 ria autē animo præsumpse
 rāt. Quidā autē inter eos natu
 grādior, dixit: Ne tristemur
 ὁ σοκῆ: nā uoluptati, ut uide
 tur, soror est tristitia: et nos i
 gitur oportebat tantū ante
 letatos, omnino aliqua in re
 etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oport
 tere tristari frustrata spe.

Ιαλιτωρ.

VIr quidā peregrinatus,
 deinde in suā patriā re
 uersus, aliq; multa in diuersi
 sis uiriliter gessisse locis ias
 ctabat, atq; etiā Rhodi saltas
 se saltū, quem nullus eius loci
 potuerit saltare: ad hoc & te
 stes, q̄ ibi inersuerunt, dice
 bat habere. Quidam autem
 ex ijs qui aderant, suscipi
 ens, ait: Heustu, si uerum
 f 3 hoc

hoc est, non est tibi opus tei
sibus: En Rhodus, en sal-
eus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi pro
pta rei demonstratio sit, om-
nem sermonem uanum esse
& superuacuum.

Impossibilia pro-
mittens.

Vir pauper ægrotans &
male affectus, quum à
medicis desperatus esset, dei
os rogabat, pollicens si sani-
tatem sibi rursus restituis-
sent, centum boues ipsis obi-
laturum esse in sacrificium.
Vxore autem eius rogante,
& ubi tibi hæc, si conualue-
ris ille ait: Putas enim sur-
gere me hinc, ut dii hæc à
me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat multos
facile polliceri, quæ re com-
probare non sperent.

Malignus.

Vir malignus ad eū qui
in Delphis est, iuit. At
pollinem tentaturus ipsum.
Atque ideo comprehen-
so passerculo manu, & eo
ueste connecto, stetitq; pro-
xime

τοῦ ὄρνυ, ἔδειξεν αὐτῷ μαρτυ-
ριῶν, ἰδοὺ ῥόδιον, ἰδοὺ ἡγεῖ τὸ
πῦρ ἡμα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ
πρόχειρον ἢ τοῦ πράγματος
ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος ἔστι
τὸς ὄρνυ.

Αδωμάτα ἐπαγγελλό-
μενον.

Ανὴρ πένυς νοσῶν, κακῶς
διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς
τὸ ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τὸ δειῶν
ἰδεῖτο, ὡς εἰ τιμὴν ὑγίαιαν αὐτῷ
πάμπαν ἐπαγγελθεῖν ποιήσειαν,
ἐκαστὸν βόας αὐτοῖς προσεί-
σειν ὑπισχόμενος ἑς θυοῖαν.
τὸ ἡγυναικὸς αὐτὸ πυθομένης,
ἢ πᾶσιν ταῦτα, ἢ ὑγιαίνης;
ἐκείνος ἔφη, οἷός γ' ἀναστῶ αἰ-
μι ἐν τούθῳ, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά
μι ἀπατήσωσιν;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι πολλοὶ
ῥαδίως λατρεπαγγέλλονται, ἀ-
πὸρ τιλίσαι ὄρνυ οὐ προσδε-
κῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ανὴρ κακοπράγμων εἰς τὸ
ἐν Δελφοῖς ἦκον ἀπόλλω-
να, πρᾶσσε τὸν βελόμενος.
ἡγεῖ δὲ λαβῶν στροβίον ἐν τῇ
χερὶ καὶ ποτὸ τῆ ἐδῆτι σκεπά-
σαι, ἵσθητι τὸ ῥόδιον ἔγ-
γισα,

ζῆτα, καὶ ἤρετο τὸν Διὸς, λέγων,
 οἵπολλον, ὃ μὲν χεῖρας φέρει,
 πότρου ἱμπνυρ ὄρνι, ἢ ἄπ-
 νυρ; βελόμηνος ὡς εἰ μὲν ἄπνυρ
 ἦτοι, ζῶν αἰασθεῖξαι τὸ τραβί-
 ω, εἰ δὲ ἱμπνυρ, σίθους ἀποσπί-
 ξας, νικρὸν ἱκῆνο προσσυνε-
 κῆν. ὃ δ' ἔγει θεὸς τίω λακόντι-
 χνω αὐτῷ γυδὲς ἐπίνοισαν, ἄπορ,
 ἐπὶ τρου ὦ ἔτ' βέλει ποιῆ-
 εαι, ποίσορ. παρά σοι ἡεῖται
 γ', ποτο πρᾶξαι, ἦτοι ζῶν ὁ λα-
 σίχαις, ἢ νικρὸν ὑποδ' ἔξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι τὸ θῆρον
 ἀπραλόγιτον ἢ ἀλάθητον.

Ἀλιῆς.

Αλιῆς ἐβελόμηνος εἰς ἄγρην,
 ἐπειδὴ πολλῶν χεῖρον τα-
 λαίπρην ἴσαστο, οὐδ' ἐν ἔλλον,
 σφόδρα τε ἠδύμενον, καὶ ἀνα-
 κωρῆσαι παρθεκοδόξαστο, ἐν-
 δὲ δ' ἐδιόντο ὑπὸ τῶν μυγί-
 των διωκόμην ἰχθύων, εἰς
 τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσῆλατο, οἱ
 δὲ ποτο λαβόντες, μὲν ἠδὲ
 νῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πολλοί
 νῆς ἀ μὴ τέχην παρίσχει, ταῦ-
 τα τύχῃ ἐλαρήσαντο.

Φεῖαξ.

Ανὴρ πόντος τοσῶν ἠνῆστο
 τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθεῖν,
 βῆε

xime tripodem, ac rogavit
 deum, dicendo, O Apollo,
 quod manibus fero, utrum vi-
 uum ne est an mortuum? Nā
 si mortuum diceret, uiuum os-
 tensurus erat passerulum,
 si uiuum, statim suffocatum
 mortuum illum efferret. Sed
 deus, maligna ipsius cogni-
 ta mente ait: Verū uis heus-
 tu facere, facito: penes te e-
 nim est illud facere, siue ui-
 uum quod contines, siue mor-
 tuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, deū neq̄
 decipi posse, neq̄ q̄c̄q̄ eū late-
 Piscatores. (re-

Piscatores egressi ad uena-
 tionem, quum multo tem-
 pore defatigati nihil cepis-
 sent, & admodū tristabātur,
 & discedere apparabāt: sed
 statim thynnus maximo
 quodam insectante pisce, in
 nauigium ipsorum insiluit:
 quo capto, lati abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sepe
 quæ ars non præbuit, ea doi-
 nasse fortunam.

Deceptor.

Vir pauper agrotans uo-
 uebat dijs, si euaderet,
 f 4 boate

boues centū in sacrificium oblaturū: sed Dei tentaturī a morbo liberarunt. At ille surgens, quoniam bobus carebat, ex pasta boues centum a se formatos in arapoisitos sacrificauit. sed dei ipsi sum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes, Abi ad litus ad eum locum, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autē excitatus, letus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisq̄ cōprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promitteus. Sed cum non crederetur, abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat, mendacijs hominum inimicum esse deum.

Rana.

Ranae duce in palude pascēbatur, aestate autē sicca in palude illa derelicta, querebāt aliam: ceterū profundum inuenerunt puteū. Quo uiso,

βῆς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσήσσαν. οἱ δὲ θεοὶ περᾶσαι τοτὸ βελόμενοι, τὸ πάθος ἀπήλλαξαν. ὁ δὲ ἀνάσας, ἐπειδὴ βοῶν ἔπρε, τριακίδας βούς ἑκατὼν πλάσας, ἐπὶ τὸ βωμὸς εἰς ῥηναύτωςεν. οἱ δὲ θεοὶ βελόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι ὄσαν ἐπισαύτω αὐτῷ, εἶπον, ἀπειθε εἰς τὸν αἰγιαθὸν εἰς τόπον τὸν τόπον, ἡκεῖ δὲ ἀττικὰς χιλίας δὴσεις. ἡκεῖ δὲ διῦπνιδῆς, σὺν ἡδονῆν σπασθῆ πρὸς τὸν ἕποσειχθῆ τα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίου διδρουνῶν. ἡκεῖ δὲ διηπειραταῖς πειτυχῶν, ἰὼ αὐτῶν σιωιδέφθῃ, ἀλεύς δὲ ἴδῃ, ἀφιδῶαι τὴν πειρατῶν ἰδέιτο, χιλία χρυσίου τάλεντα δῶσεν αὐτοῖς ὑπισχνόμεν. ὡς δὲ ἐπισαύετο, ἀπαχθῆς ὑπὸ αὐτῶν, ἀπεμπαλῆθῃ χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος αὐτοῖ, ὅτι τοῖς ψεῦδοσι τὴν ἀνθρώπων ἐχθραῖνα τὸ θεῖον.

Βάραχοι.

Βάραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμουντο, διέξες ἢ ξυραυθείσασιν ἐν λίμνῃς ἐνείνων καταλιπὴν τὸς, ἐπισήτωσιν ἑτέραν. καὶ διηβαδῆ πειτυχοσ σφῆατι, ὁ

πρὶ δ' ἄν' ἴτρεθ', θατέρω φησὶ
 σί, συγκαταλέωμεν ὡς ἔτος εἰς
 τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν
 ἔπειθε, αὐτὸν μὲν τὸ ἐνθάδε ὑδάτος
 ξηραυθῆ, πῶς αὐτὸν ἐπέμθεα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἀλλοῖ, ὅτι ἔδ' εἰ
 πρὸς οὐρανὸν προσιόναι τοῖς
 πρῶτοις.

Γέρων καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ φύλα τέμων ἔξ ὅ
 ρου, λατρίῃ τῶν ἰσχυρῶν ἀράμε
 νος, ἐπειδὴ πολλὰ ἔδ' ἐν ἰσχυ
 ρισμῷ ἔδ' ἄδισον, ἀπειρη
 κῶς, ἀπειθὸς τε τὰ φύλα, καὶ
 ἔδ' ἀνάτομον ἐλάτῃ ἐπιμαλῶτο.
 ἔξ ἡ θανάτου δ' ὄντος ἐπεσάυτος,
 καὶ τῆν αἰτίαν πτωχάνομος
 δὲ ἦν αὐτὸν λαλοῦν, ὁ γέρων ἐ
 φη, ἵνα τὸν φέρτερον τὸτον ἀφ' αὐ
 τοῦ ἐπιμῆς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἀλλοῖ, ὅτι πᾶς αὐ
 θρωπος φιλόσως ὢν, λατρίῃ μυσί
 οῖς λινδύοις περιπύων δ' οὐκ
 θανάτου ἐπιθυμῆν, ὁ μὲν τὸ ζῆν
 πολὺν χρόνον θανάτου αἰρήσει.

Γραῦς καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλυγῆσα τὸς ὀφ
 θαλμύς, εἰσκαλεῖται τινα τῶν
 ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσα
 σα, ὡς εἰ μὲν θραπύσειεν αὐ
 τῆν, τὸν ὁμολογησύντα μισθὸν
 αὐτῇ δώσειεν, εἰ δὲ μὴ μισθὸν
 δώσειεν.

uiso, altera alteri inquit :
 Descendamus heus tu in
 hunc puteum . Illa respon
 dendo ait : Si igitur hic
 aqua aruerit, quò ascēdemus?
 Affabulatio.

Fabula declarat nō oportere
 re incōsideratè res aggredi.
 Senex & mors.

SENEX quondam incisus
 in monte lignis, ac in hu
 meros eleuatis, ubi multam
 uiam oneratus iuit, defesi
 sus & deposuit ligna, &
 moritur: ut inueniret, inui
 cabat. At morte ilico ad
 stante, & causam roganti
 te, quæ se uocasset: senex ait,
 Ut onus hoc sublatum impo
 neres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat omnem
 hominē uitæ studiosū esse, &
 licet infinitis periculis im
 mersus, uideatur mortē ap
 petere, tamen uiuere multo
 magis quàm mori eligere.

Anus & medicus.

Mulier anus dolens oculus,
 conduxit medicum
 quendam mercede, conuen
 tione facta, si se curaret, pri
 etiam mercedem ei daturam,
 sin autem minime, nihil
 daturam.

daturam. Aggressus est igitur medicus curam, quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei iungens, quum illi nequaquam uidere posset ea hora, ob uictionem, ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Quis igitur suam suppellectilem uidebat singulis diebus minui, adeo ut tandem omnino liberatae nihil relinqueretur. At medicus quum tam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quae prius etiam uideret, & testes adduceret: Magis certe, ait illa, nunc nihil uideo. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo; nunc autem quum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, praeciosos homines ex iis quae agunt, ignaros contra se ipsos arguientum afferre.

Agricola & filij
ipsius.

Agricola quidam uita excessurus, ac uolens suos

δώσειν. ἐντεχέρμοι μὲν οὖν ἔ-
λαβόν τῆ δόρατις, λαβὸν ἡ-
μέρω ἡ φοιτῶν ὡς πλεῖστον
ἔστιν, καὶ τὸς ὀφθαλμοὺς αὐ-
τῆ χροῖν, ἐκείνη μὲν αὖτως ἀ-
ναβλίπειν ἐχούσης πλεῖστον ἐν
κείνῳ ὑπὸ τῷ χροῖματι, αὐ-
τὸς δὲ τι τῶν ἐοικίαις σκουῶν
ὑφαίρει μὲν, ὅσον μέραι ἀπὸ ἡ-
ἡ μὲν οὖν γράντος πλεῖστον ἑαυτὸν ὀφθα-
λοῦ ἐώρα λαβὸν ἐκείνῳ ἐλατ-
τη μὲν ἐπὶ τοσούτον, ὡς καὶ
τέλει παρὰ τὴν αὐτῆν δι-
ραποθέσει μὲν δὲ ὑπολαβὸν
ναί. τὸ δὲ ἑαυτὸς τὸς συμφων-
θούτας μισθὸς αὐτῶν ἀπαιτῶ-
τος ὡς λαβάρως ἐκείνου ἔδει,
ἢ τὸς μάρτυρας παραγαγόν-
τες, μᾶλλον μὲν οὖν αἴτιον ἐκεί-
νον, τὰ οὖν ἔδοτι ἔμ βλίπτω. ἐνέ-
κα μὲν γὰρ τὸς ὀφθαλμοὺς ἐνέ-
σεν, πολλὰ τὴν ἐμῶν λατὰ πλε-
ῖστον ἐκείνου οἰκίαν, οὖν δὲ
ὅτι μὲν οὖν βλίπειν φησὶ, ἔδοτι
ἔμ ἐκείνων ὄρω.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ πονη-
ροὶ τὴν ἀσθένειαν ὅζον ἑαυτῶν
σι, λαβάρως οἰκίαν ἑαυτῶν τὸν
ἐλεγχον ἐπισκώμην.

Γεωργός καὶ παῖδες
αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταπί-
νει τὸ βίον, καὶ βολόμενος
τὸς

τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας παῖσαν
λαβὲν ἄλ γεωργίας, προσκα-
λόμενον αὐτοὺς, ἴφν, πα-
ιδὸς ἐμοί, ἰγὼ μὲν ἕδ' ἔτι τὸν
βίον ὑπέξομι, ὑμῶς δ' ἀπὸρ-
εὶ τῷ ἀμπελῶ μοι λίκουπται
ζητήσαντες, εὐρήσεται πάντα.
οἱ μὲν οὖν οἶνδοῦτότε θησαυρὸν
ἐκείνῳ καταργούμενοι, πᾶσαν
τὴν ἄμπελον γλῶ μετὰ τὴν
ἀποβίωσιν ἔπαρξεν κατίσθαι
ψαν, καὶ θησαυρῶ μὲν ἔπει-
ἰτυχον, ἡ δ' ἄμπελ' ἑκαλῶς
σκαφέσσα, πολλαπλασίονα τὸν
καρπὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι ὁ λα-
ματ' ἑθυσσεύς ἐπιτοῖς ἀν-
δράποις.

Δουλοπότης ἢ λιμῶν.

ΑΝῆρ τις ὑπὸ χειμῶν' ἐν
τῷ αὐτῷ προαγείῳ ἀπέλει-
φθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ πρόσθα-
τα κατίφαγον, ἕτα ἅσας αἰγας,
το δὲ χειμῶν' ἐπικρατοῦ-
τ', καὶ τοὺς ὄργατας βοῦς
σφάξας, ἔδοιμήσατο. οἱ δὲ κῆ-
νδοῦ ταῦτα ἰδόντες, ἀλλήλοισιν
σασὺν πρὸς ἀλλήλους, φάσαν
μὲν ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐκ ἔσθ' ἔσθ'. εἰ
γὰρ ἔσθ' ὄργατῶν βοῶν ἔσθ' ἑσθ' ἑ-
σθ' ἡμῶν οὐκ ἔφείσθη, πῶς
ἡμῶν φείσεται.

Επιμύ-

suos filios periculum face-
re de agricultura, uocatis
ipsis ait: Filij mei, ego iam
ē uita discedo, uos autem
si quae in uinea à me occul-
tata sunt, quaesieritis, in-
uenietis omnia. Illi igitur
rati thesaurum illic de-
fossam esse, omnem uineae
terram post interitum pa-
tris defoderunt, & thesau-
rum quidem non inuene-
runt, sed uinea pulchre fos-
sa multiplicem fructum red-
didit.

Affabulatio.

Fabula significat, labor-
rem thesaurum esse homi-
nibus.

Herus & canes.

VIr quidam à tempe-
state in suo suburbio
deprehensus, primum oucis
comedit, hinc capras.
Tempestate autem inua-
lescente, & operarios bo-
ues iugulatos comedit.
Canes uero his uisis, di-
xerunt inter se: Sed fugi-
amus nos hunc. Si ei-
nim operarijs bobus herus
nosler non abstinet, quom-
modo nobis abstinebit.

Affabu-

Affibulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui ne se suis ablinent.

Mulier & gallina.

Mulier quedam uidua gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi parientem: nata uero si plus gallinae orderi proijceret, bis pariturā die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta, ne semel quidem die parere potuit.

Affibulatio.

Fabula significat, eos qui ob auaritiam plurimum sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidam medicaturum circuibat querens, cum autem occurrisset quidam ei, et cognosceret quod querebat, Hic tu ait, si sanari uis, accipe painem, atq; eo sanguinem uulnecris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum da. & is ridendo ait, Sed si hoc fecero, oportebit me ab oib. qui in urbe sunt canib. morderi.

Affibulatio.

Fabula significat, praeter nos etiam homines beneficio

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τότε οὐ μάλιστα φέρειν καὶ φυλάττειν ἔσται χρὴ, οἱ τινὲς ἑδ' ἐ τῶν οἰκείων ἀπ' ἔχοντες.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χυρὰ τις ὄρνιν ἔχουσαν ἔβλεπε, καὶ ἐλάττω ἡμέραν ὄρου αὐτῆς τίντεσσαν, νομίσασα ὅτι ὡς ἂν πλέσσει τῆ ὄρνιθι λιθάς παρὰ βάλαι, εἰς τῆς τῆς ἡμέρας, ποτο ποιήσασθαι. ἡ δ' ὄρνις πικρὰ γαστρίδι, ἑδ' ἀπαξ ἡμέρας τεκῆν ἡδυνάτο.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τὴν πλεονον ἐπὶ τὸν μόνον, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

Κνωόληπις.

Ἐχθρὸς τις πρὸς λιωὸς, τὸν ἰατρὸν ἀπέπεσε, καὶ ἐλάττω χυρὸν εἰς τὴν αὐτῆς, καὶ γὰρ ὁ ἰατρὸς τῆς αὐτῆς, ἔπειτα, εἰς ὄψιν αὐτῆς βόλαι, λαβὼν ἄρτον, καὶ τότε τὸ αἷμα αὐτῆς πρὸς τὴν ἐκμάσσει, τῶν δαιμόνιων λιωὶ φαγῶν ἐπίσσει. καὶ ἐκείνη γελῶσα ἔφη, ἀλλ' εἰ ποτο ποιήσω, ἂν με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῆ πόλει λιωῶν δ' ἔχῃ.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὸν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ σὺν ἄλλοις τὸ μὲν,

εὐμεροί, μᾶλλον ἀδινῆρ παρι
 οἰουοντῆ.

Νεανίσσοι ἢ μάγεις.

Δύο νεανίσσοι μαγείῳ παρι
 κιάθλωτο, καὶ δὴ τῆ μαγεί
 ρα παρίτι τῆ οἰκίῳν ὄργων ἀι
 σχολα μέγ, ἀτρε τῶτωρ μί
 ρε τῆ τῆ κρεῖωρ ὑφελόμενον,
 εἰς τῆ πατίρσ καθῆκε νόστον.
 ἔπαρατῆ. ἢ τῶ μαγείρσ,
 καὶ τῶ κρεῖας ἔπρετουῖν, ὁ
 μὲ εὐμερῶσ ὠμυε μὴ ἔχρη, ὁ ἢ
 ἔχου, μὴ εὐμερῶσ. ὁ ἢ μάγεις
 ρε αἰδομένος τῶν λακκοργί
 αυ αὐτῆ, ἔπρε, ἀλλὰ λέγρ ἐμὲ
 λάθυτε, τῶν γῆ ἔπρεκῆ μένον
 διὸν ἔκρηρ λήσοσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῶσ δηλοῖ, ὅτι καὶ αν
 θρώπων ἔπρεκῆντῶσ λάθω μωρ,
 ἀλλὰ τῶν γῆ διὸν ὁ λήσοσθαι.

Ἐβροῖ.

Δύο τινὲσ ἀλλήλων εἰχθραί
 νοντῶσ, ἐπὶ τῆσ αὐτῆσ νεὼσ
 ἔπρε, ὠρ ἀτρε μὲν ἐπὶ τῆ
 πρύμνησ, ἀτρε ἢ ἐπὶ τῆ πρῶ
 ρασ ἐκιάθωτο. χερμῶν ἢ ἐπ
 ρηνομενῶσ, ἢ τῆ νεὼσ μελλῶσ
 ἔκρη λαταποντίσθαι, ὁ ἐπὶ τῆ
 πρύμνησ τῶν λυθροῖντῶσ ἔκρη
 τῆ, πῶτρε τῶν μῶρῶν τῶ
 πλῆσ πῶτρε μίλλεσ λατα
 λαπίσθαι. τῶ δὲ τῶ πῶ
 ραν ἐπίντῶσ, ἀλλῆ μοιγε ὁν

ἔσθαι

cio affectos, magis ad infer
 rendam iniuriam exacui.

Adolescentuli & cocus.

Δύο adolescentuli apud
 cocū absdebant, et coco
 in aliquo domestico opere oc
 cupato, alter horum partem
 quandam carniū subreptā
 in alterius demisit sinum.

Conuerso autem coco, &
 carnem quærente, qui abste
 lerat, iurabat nō habere: qui
 autem habebat, non abste
 lisse. Cocus uero cognita
 malicia ipsorum, ait, Sed
 etsi me latueritis, peierat
 tum Deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod li
 cet homines peierantes lai
 teamus, Deum tamen non
 latebimus.

Inimici.

Δύο quidam inter se ini
 mici, in eadem nau nau
 uigabant: quorum alter in
 puppi, alter in prora sede
 bat. Tempestate au
 tem superueniente, & naue
 iam submergenda, qui erat
 in puppi gubernatorē roga
 bat, utra pars nauigij prius
 obruenda esset. Cumq; ille
 prora, dixisset; Sed mihi nō

ἔσθαι

est graue, ait, mors, si uisus
rus sum ante me inimicum
morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multi-
tos homines nihil suum nocu-
mentum curare, si modo ini-
micos suos uideant ante se
malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quodam cum mul-
ti essent fures, felis eo cogni-
to iuit eò, ac eorum singulos
captos deuorabat. At illi
quotidie quum se absumi ui-
derent, dixerunt inter se: Ne
posthac infra descendamus,
ne penitus intereamus, nam
si felis non potest huc ueni-
re, nos salui erimus. Sed fe-
lis cum non amplius mures
descenderent, statuit a-
pud se, per astutiam eos de-
cipiens euocare. Cæterum
cum pessulum quendam con-
scendisset, de eo se suspen-
dit, & mortuum simulabat.
Ex muribus autem quidam
acclinatus, uisusq; eo ait:
Heu tu, etsi saccus fieres,
non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat, pruden-
tes homines, cum aliquorum
prauis

ἔστι λυπαρὸν, ἔπειτα, ὁ θανάτος,
εἴγε ὄραμ μίλλω πρὸ ἐμῶ ἢ ἐχθ-
ρῶν ἀποθνῆσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι πολλοὶ
τῶ ἀνθρώπων ἐδιδόντες ἑαυτῶν
βλάβους φροντίζουσιν, ἀτὰρ ἐχθ-
ρῶν μόνον ἰδῶσι πρὸ αὐτῶ κα-
κῆμελῶν.

Αἴτιος & ἡ μῦθος.

EN οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μῦθῶ
όντων, αἰτίος & τοτο γνούς
ἦγον ἐνταῦθα, ἡ καὶ ἑκάστου
αὐτῶ συλλαμβάνων κατήδι-
ον. οἱ δὲ καὶ ἑκάστῳ ἑαυτοῦς
ἀνελκιστομελῶν ὄρωντο, ἕφα-
σαν πρὸς ἀλλήλους, μὴ κίτι καί-
τω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ πασι
τάπασιν ἀπολώμεθα. ἔ γὰρ αἰ-
τίος μὴ διωκόμενός εἰσι
κνῆσθαι, ἡ μῆς σὺν ἡσόμεθα. ὁ
δὲ αἰτίος & μὴ κίτι τῶν μῦθῶν
κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας
αὐτοῦς σοφισόμενος ἑκαστῶ
σαθαι. καὶ δὲ ἀπὸ πατῆρος
τινὸς ἑαυτῶν ἀναβῆς ἀπὸ ἡρώ-
σι, καὶ προσποιεῖτο νεκρὸν εἶ-
ναι, τῶν ἡ μῦθῶν τις παρακί-
ψας, καὶ ἰδὼν αὐτῶν, ἔφη, ὅ
ἔστι, καὶ δύλαξ γένη, ὁ προσ-
σελάσομαι σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι τῶν ἀν-
θρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς
οἰκίᾳ

οἰῶν μισθῆρας περιθῶσιμ,
ἀκίτι αὐτ' ἄπαταιωντῃ ταῖς
ὑποκρίνεσθιμ.

Ἀλώπηξ ἢ ψίδυκ.

ΕΝ σκολιῶ ποτὶ τ' ἀλόγων
ῥῶων ὀργήσατο ψίδυκ, ἢ
διδολοκίμασσα, βασιλέως ὑπ'
αὐτῶν ἐχρηστονόηθ'. ἀλώπηξ δ'
αὐτῷ φρονέσσασα, ὡς εἴ τι
παγίδι λείας ἐθείασατο, τ' ψί-
θυκον λαβῆσα, ἐνταῦθα ἔγα-
γγον, ὡς εὔροι μὲν αὐτὴ λίγασα
δυσαυρῆμ ποτομ, μὲ μὲντοι
ἡγεῖ χρέσσασαι αὐτῷ, τῷ βασι-
λεῖ γὰρ ἔτρον ὁ νόμ' αἰδῶσι.
ἡγεῖ πρὸς ῥέπειο αὐτῆμ, ἀτι δὲ
βασιλία, τὸν δυσαυρῆμ ἀνελί-
θσαι. ὁ δ' ἀπρὶσκέπτως προσ-
ελθὼν, ἡγεῖ συλληφθεῖς ὑπὸ τῆ
παγίδι, ὡς ἄπαταιήσασα
ἐμίμφοτο πλὴν ἀλώπηκα. ὁ δ' ἔ-
πρὸς αὐτ', ὦ ψίδυκ, τοιαύτω
σὺ μωρίαν ἔχωμ, τ' ἀλόγων βα-
σιλεύσας;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ἀλοῖ, ὅτι οἱ πρὸς
ἑβδίτισιν ἀπρὶσκέπτως ἐπι-
χειροῦντο, δυστυχίμασι πρὶ
κίπτοι.

Θεῖον ἢ δελφίν.

Θεῖον ἢ δελφίν. ὁ μῦθ' ἀλοῖ, ὅτι οἱ πρὸς
ἑβδίτισιν ἀπρὶσκέπτως ἐπι-
χειροῦντο, δυστυχίμασι πρὶ
κίπτοι.

prauitatem experti fuerint,
non amplius eorum falli si-
mulationibus.

Vulpes & simius.

IN concilio quondam irra-
tionalium animalium sal-
tauit simius, & approbatus,
rex ab ipsis electus est. Vulpes
autem ei inuidens, ut in
casse quodam carnem uidie,
simium secum illuc duxit,
quod inuenisset ipsa thesau-
rum illum dicens, nō tamē
& uti eo, quippe quem lex
regi tribueret: atque hortas-
ta est ipsum ut regem, the-
saurum accipere. At ille
inconsiderate profectus, &
captus a casse, ut quæ dei
cepisset, accusabat vul-
pem. Illa autem ei: O si-
mie, talem tu habens des-
mentiam, imperium in bris-
ta tenebis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos quæ
actiones aliquas inconsulte
aggreduuntur, in infortuniis
incidere.

Thynnus & delphin.

Thynnus delphino peri-
sequente, magno im-
petu ferebatur. Cum
capiendus foret, inscius
eb

ob uehementer impetum ceci-
dit in insulam quandã. Ab
eodem uero impetu & deli-
phin cũ eo eiectus est. Thū-
nus aut conuersus, cum agei-
tem animã delphinũ uidiſſet,
ait, Nō amplius mors mole-
ſta eſt, cum eum uideam qui
mibi cauſa fuit ipſius, uind-
mecum perire.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, facile
miſerias ferre homines. ſi ei
os qui illarũ autores fuerũt,
infeliciter agere uideant.

Medicus & ægrotans.

Medicus ægrotũ curabat,
ægroto aut mortuo, ille
efferẽtibus dicebat: Homo
hic ſi uino abſtinuiſſet, &
clyſteribus uſus fuiſſet, nō in-
teruiſſet. Quidã aut ex ijs qui
aderãt reſpõdendo ait: Opti-
me nō oportebat te hæc nũc
dicere, cũ nulla utilitas eſt,
ſed tũc admonere, cũ his uti
poterat. *Affabulatio.*

Fabula ſignificat, oportet
re amicos tempore neceſſita-
tis præbere auxilia

Auceps & uipera.

Auceps uiſco accepto &
arundinib. aucupatũ ex-
ijt. uiſo aut turdo ſuper alta
ar bore

υπό σφοδρὰς ρύμης ἐκπεσὼν
εἰς τινα νῆσον. καὶ ὁ ἦν ὁμοί-
ας ρύμης καὶ ὁ δελφίνου αὐτῷ
συμφέροντα. ὁ ἦ δὲ ἰὼν ἐπι-
τραφεῖς, καὶ λεπτοψυχούτα
τὸ δελφίνα ἰσχυρῶς, εἶπον, ἂν
ἔτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, δι-
ρῶντι τὸ αἰτίον γιγνούμενα μοι τῶ
τῶ, οὐδὲ μοι ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ῥαδίως
τὰς συμφορὰς οἱ ἀνθρώποι φέ-
ρουσι, τὸς τῶν αἰτίων ἀνυπο-
χέοντας ὀργῶντο.

Ἰατρός καὶ νοσῶν.

Ἰατρός νοσοῦντα ἐβράβει,
ἰτο ἦ νοσῶντι ἀπεθανόντος,
ἐκείνῳ πρὸς τοὺς ἐκκομίζου-
τας ἐλάγων, ὅτι ὁ ἀνθρώπος
εἰ οἶνε ἀπέχετο, καὶ κλυστέρι-
σιμ ἐχρηστο, ἂν αὐτὸν ἐπιβίη. τὸ
ἦ πᾶσι τῶν ὑπολαβόντων, ἐ-
φη, βέλτερι, ἂν εἰδείσι τὰυτὰ
νῦν λέγειν, ὅτι μηδὲν ὀφείλει
ἔσθην, ἀλλὰ τότε παρανοεῖν, ὅτι
τί τοις γρηθαι ἡδυνάτο.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι δεῖ τὸς
φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς
βοηθείας παρέχειν.

Ἰεστὴς καὶ ἕξις.

Ἰεστὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ
λαλάμης, πρὸς ἀγρῶν δὲ ἕ-
ξου, ἰδὼν ἦ κίχρα ἐφ' ὑψηλῶ
ἀνάγει

ἄρβυρον καθήμενον, καὶ τὸς
καλάμους ἀλλήλους ἐπὶ μήκῃ
συνάψας, αὐτὸς πρὸς αὐτὸν συν-
λαβᾶν βουλόμενος ἐφωώσατο·
καὶ δὴ λαθῶν ἔχειν λοιμωμέ-
νον καὶ πόδας ἐπάτησε. τῆς
δ' ἄρβυρῆος καὶ διακρούσης
αὐτόν, ἰκῆν ἢ δὲ λειπόφυ-
χῶν ἔλεγε, εὐστῶν ἔγω, ἔ-
τρεον γὰρ θηροῦσαι βεβλόμενος,
αὐτὸς ὑφ' ἐτέρου ἠγροῦδ' ἰσὺς
θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι εἰ τοῖς
πέλας ἐπιβουλεύουσιν, λαθῶν
οἱ πολλοὶ ὑφ' ἐτέρου τὸ
αὐτὸ πάσχοντες.

Κάτωρ.

Ὁ Κάτωρ ζῶν ἐστὶ τετραπῶν,
ἐν λίμναις τὰ πολλὰ δια-
τώμενον, ἔχει δὲ αἰδοῦσά φασιν
ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. ἔτος δ' ἄρ-
ῆσιν αὐτὸν ἐπὶ ἀνθρώπων δεινό-
μενος καὶ καταλαμβάνουσα, γινώ-
σκων δὲ χάριν δεινότητος, ἀποτι-
μῶν τὰ καὶ τὸ αἰδοῦσα, ῥίπτει
πρὸς τὸς δεινόντας, καὶ ἔτι
σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οὕτως
καὶ ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑ-
πὲρ τῶν ἀειδῶν σωτηρίας, οὐ-
δένα λόγον τῶν χρημάτων ποι-
οῦσιν.

Κύων

arbore sedente, & arundinibus
inter se in longitudinem
coniunctis. sursum eum com-
prehensus suspiciebat. Ceterum
ignarus viperam dor-
mientem conculcavit. Hæc
uero irata momordit ip-
sum. Ille iam agens ani-
mam dicebat: Me miserum,
alium enim captatus
rus, ipse ab alio captus sum
ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significare uide-
tur, eos qui proximis insidi-
antur, ignaros sepe ab alijs
id ipsum pati.

De fibro.

Fiber animal est quadrupes,
in stagnis plerunque
uitam degens. cuius pudenda
dicunt usui esse medicis.
Hic igitur cum ab hominibus
persequentibus iam car-
piendus sit, cognito cuius
gratia petatur, abscissa
sua pudenda proicit perse-
quentibus, & sic salutem
consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat, homines
prudentes pro sua salute
nullum habere respectum
pecuniarum.

Κύνε

Canis & cocus.

Canis irrupens in culinam, & coco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, inquit: Heus tu, scito ubi tu fueris, me te obseruaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affibulatio.

Fabula significat, sepe nocumenta hominibus docuimenta esse.

Canis & lupus.

Canis ante stabulū quod dā dormiebat: cumq̄s lupus irrupisset, et deuoraturus eū esset, rogabat, ne tunc se mactraet. Nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper exspectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depistus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domus tecto canem dormientem, & flans inferius ad se uocabat, admonens eum fœderis. Et canis: O lupo si posthac ante

Κύων η̄ μάγιστρος.

Κύων εισπηδήσας εις μαγιστρεῖον, η̄γει το μαγείρα ἀσχελα μὲν, καρδίαν ἀρπάζσας ἐφυγον. ὁ δὲ μάγιστρος ἐπιστραφεῖς, ὡς εἶδον αὐτὸ φεύγοντα, ἔειπεν, ὦ ἔτρω, ἰδι ὡς ὅτι πρὸ αὐτοῦ, φυλάξομαί σοι, ἔγωγε ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν ἔληψας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἐδωκας.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰνις τὰ παθήματα τοῖς ἀνδράποιν μαθήματα γίνονται.

Κύων η̄ λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλειώς τινη̄ ἐκαθ' οὐδε, λύκος δὲ ἐπίδραμόντη η̄γει βρωμα μέλλοντος δύσειν αὐτὸν, ἐλάτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῆσαι. νῦν γὰρ, φησι, λεπτός εἰμι η̄γει ἰσχνός, αὐτὸν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλοσι μοι ἐμοὶ δ' ὁσπότεαι ποίησειν γάμοις, καὶ γὰρ τλωικῶτα πολλὰ φαγῶν, τι μελέσθω ἴσομαι, η̄γει σοὶ ὑδύτθρον βρωμα γοήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεσθεῖς ἀπ' ἤλθε. μετ' ἕμβρας δὲ ἐπαυλιθῶν, οὐρον ἀνω ἐπὶ τῷ δώματι ἔκειτο καθεσθῆσεν, η̄ γὰρ καὶ κἀπ' αὐτὸν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν σιωδητῶν. η̄ ὁ λύκος, ἀλλ' ὦ λύκος, εἰ τὸ αὐτοῦδε πρὸ

πρὸ δ' ἰπαυδέως μεῖδοις λιχθούδοντα, μηκέτι γάμος αὐχμύνης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τ' ἀνθρώπων, ὅταν πρὸς τι λινδλωδύσαντες σωθῶσι, διὰ βίης τοτο φυλάττουτῃ.

Κύων ἢ ἀλεκρυών.

Κύων ἢ ἀλεκρυών ἵταρσίαν ποιησάμενος, ἴωδουνοῖσπρῶας ἢ καταλαβῶσι, ὃ μὲν ἀλεκρυών ἐπὶ δένδρου ἐκείνου δένδρου αἰαβάς, ὃ δὲ κύων πρὸς τῆ ρίζῃ το δένδρου κοίλωμα ἔχοντες. το ἢ ἀλεκρυόνος λιὰ τὸ εἰωδὸς νύκτωρ φωνῶσιν, ἀλώπκη ἀκούσασα, πρὸς αὐτὸν ἰδραμ, καὶ τῶσα κίττωνον, πρὸς αὐτὴν λιὰ τῆ βῆρ ἡξίον, ἐπθυμῆρ γδ ἀγαθὸν οὕτω φωνὴν ἴωον ἔχον ἀσπῆσασα. το δὲ ἐκόντες τ' θυρωρὸν πρῶτον διυπνίσαι ὑπὸ τῆ ρίζῃ λιχθούδοντα, ὡς κείνους ἀνοίξαντες λιὰ κείνους, κείνους ἰκίοντες αὐτ' φωνῶσαι, ὃ κύων αἰφνης πωδῆσας, αὐτὴν δὲ ἰδὲ παραξί.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τ' ἀνθρώπων τὸς ἔχθρους ἰπιδόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πεμπῶσι παραλογισόμενοι.

Λέων

ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines cū aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, caudere ab ea quamdiu uixerint.

Canis & gallus.

Canis & gallus in ita societate, iter faciebant, uespera autem superueniente, gallus cōscēsa arbore dormiebat, at canis ad radicem arboris excauita. Cum gallus, ut assolet, noctu cantasset, uulpes ut audiuit, accurreret, & stans inferius, ut ad se descenderet, rogabat, quod cuperet commendabile adeo cantu animal complecti. Quum autem is dixisset, uianitorem prius excitares ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet, & illa querente ut ipsi uocaret, canis statim prosiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores asilumittere.

g 2

Leo

Leo & rana.

LEO audita aliquando rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnum aliquod animal esse: parumper autem expectando, ut uidit stagni egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante quam uideas uoce sola perturbari.

Leo & asinus, & uulpes.

LEO & asinus, & uulpes uita societate, egressi sunt ad uenandum. Multa igitur praeda capta, iussit leo asino ut diuideret sibi.

At ille tribus partibus suis aequaliter, ut eligeret, ei os hortabatur. Et leo iraper citus asinum deuorauit. Inde uulpi ut diuideret, iussit. Illa uero in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum leo ipsi: Quid te o optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, casti, gamenta hominibus esse, aliorum infortunia.

Leo

Λέων κὴ βάρβαρος.

ΛΕΩΝ ἀκούσας ποτὶ βάρβαρον μέγα θόωντο, ἐπιστρέφει πρὸς τὸν φωνῶν, οἷ μὲν μέγα τὸ ζῶον εἶναι. προσμύσας ἢ μικρόν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προσελθόντα δὲ λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν λιπατάμωσεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ τοῖσι, μὴ δειρῶν πρὸς τὴν ἕψιν δι' ἀκούης μόνου ταράττεισθαι.

Λέων κὴ ὄνος κὴ ἀλώπηξ.

ΛΕΩΝ κὴ ὄνος κὴ ἀλώπηξ οἱ ἄνωγειον ποιησάμενοι, ἐβλήθησαν πρὸς ἀγρῶν. πολλῶν δ' ἰσθμῶν συλληφθέντες, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελθῆν αὐτοῖσι. ὃ δ' ἰσθμῶν μέρους ποιησάμενος ἐκ τῶν ἰσθμῶν, ἐκλίεσθαι τὰς πρὸς βίβητο. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μέρεισιν ἐκέλευσεν. ὃ δ' εἰς μίαν μέρηδα πάντα σωρῶσασα, ἐαυτῇ βραχὺ τὸ λιπατέλιον. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὸν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διασείη οὕτως ἐδίδαξεν; ἢ δ' εἶπον, τὸ ὄνος συμφερόν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ τοῖσι, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖσι ἀνδράποισι, τὰ τῶν πείλας δυστυχήματα.

Λέων

Λίον η̄ ἀρκῡ.

Ἐων η̄ γὰρ ἀρκῡ ὁ μὲ βα-
Λύον ἠδὲ ὄριτυχόντες, πρὶ
 τάς ἐμάχοντο. δεινῶς ἔμ' ὑπ'
 ἀλλήλων διατιθέντες, ὡς ἐν
 αἰ πολλῆς μάχης η̄ γὰρ σιωτοδ' ἰ-
 νάσαι, ἀπαυδῆσαντες ἔκειντο.
 ἀλώπηξ δ' ἐκλύπων ὄριτυχόντα,
 πεπρωκτάς αὐτὸς ἰδῆσα, η̄
 τὸ βένουρον ἐν τῷ μίσηυ λέμι-
 νον, ποτοδ' ἰὰ μίσηυ ἀμφῶν
 διαδραμῶσα η̄ ἀρπάσασα, φύ-
 γασα ἔρχετο. οἱ ἄβλέποντες ἤ
 αὐτίω, μὴ θιωάμενοι ἢ ἀνα-
 στήσαι, δ' ἔλασαι ἡμῶς, εἶπον, ὅ-
 τι δ' ἀλώπηκα ἰμοχθῶμεν.

Ἐπιμόθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων
 ὑποκρίντων, ἄλλοι ὑφ' ἑαί-
 νουσιμ.

Μαύτις.

Μαύτις ἐπ' ἀγορᾶς λιανήμη-
 νος διελέγετο, ἐπιταύτος
 δὲ τινος αἰφνης η̄ γὰρ ἀπαγγέ-
 λαινος, ὡς αἰ αἰ οἰκίας αὐτο-
 δηρίδου ἀναπεπταμενάαι τε
 πᾶσαι εἶεν, η̄ γὰρ πάντα τὰ ἐν
 δου ἀφ' ἡμετέρῃ, ἀνεπήδησε τε
 φονάξας, η̄ γὰρ δρομαῖος ἦεν.
 ῥέχοντα δ' ἐτις αὐτὸν διασάει-
 μενος, ὡ οὐτος, εἶπον, ὅ τὰ λ-
 λόβια πράγματα προεἰδέναι
 ἐπαγγελίῃ μὲν, τὰ σαυτοῦ ἔ-
 προμαυνοῦ.

Ἐπιμύς

Leo & ursus.

LEO & ursus simul ma-
 gnum nocti hinnulum,
 de eo pugnant. graviter &
 seipsis affecti, ut ex multa
 pugna etiam vertigine corri-
 puerentur; defatigati iace-
 bant. Vulpes autem circum-
 circa eundo; ubi prostratos
 eos vidit, et hinnulum in me-
 dio iacentē, hunc per utro-
 que percurrendo rapuit, fu-
 giensq; abiit. At illi vide-
 bant quidem ipsam, sed quia
 nō poterant surgere, nos mi-
 seros dicebant, quod vulpi la-
 borauimus.

Affabulatio.

Fabula significat, alijs
 laborantibus alios lucrari.

Vates.

Vates in foro sedens dis-
 serebat: quum autem sic
 peruenisset quidam dereper-
 te, & nūciasset, quod domus
 ipsius fenestrix aperta om-
 nes essent, & quae intus abi-
 lata omnia, exiit suspiran-
 do, & currendo ibat. At
 quum quidam vidisset ipsum
 currentem: Heus tu, inquit,
 qui alienas res praescire pro-
 ficeris, tuas ipsius non praeci-
 uaticinabare.

g 3

Affa

Affabulatio.

Fabulæ in eos, qui quum suam uitã prauè gubernant, que nihil ad se attinent præscire conantur.

Formica & columba.

Fornica sitiens descendit in fontem, attracta à fluuii, suffocabatur. Columba uerò hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedendo fornica, euasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam comprehendendum iubar. Hoc autem uiso, fornica aucupis pedem monoridit, qui dolens & calamos proiecit, & ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorib. gratiã referre.

Vespertilio & rubus,

& mergus.

Vespertilio & rubus & mergus inuita societate, mercatoriã decreuerunt uitã agere. Itaque uespertilio argentum mut uata, proiecit in medium, rubus uerò stomi secum accepit, mergus tertius as, & nauigauerunt.

τιμῆς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τὸς ἑμὴν ἑαυτὸν βίον φαύλους διοικούντας, τὸ δὲ μῦθον αὐτοῖς προσκόντων προνοεῖν δαίπερρωμύθους.

Μύρμηξ ἢ ὠφιστραία.

Μύρμηξ διψήσας, λιανθώσας εἰς πηλὸν, παρασυρθεὶς ὑπὸ τὸ ῥόδιματ' ἀπιπνίχεται. περὶ τὸν ἕρποντα τοιοῦτο διασαμῆν, λιανθῶσα δὲ ἄρα ὠφιστραία, ἐπιπνίχεται ἐν τῷ πηλῷ ἑρρίχον, ἐφ' ἧς ἡγεῖται ἡ ἀδίσασ ὁ μύρμηξ διδωδὴ. ἰξούτης δὲ τις μετὰ τοιοῦτο τὸς λιανθῶσας σιωδῆς, ἐπὶ τὸ πηλὸν περὶ τὸν ἕρποντα συλλαβῆν ἡεῖ, τοιοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἰωρακῆς, τὸν τὸ ἰξούτο πῶδα ἑδρακον. ὁ ἕρποντα γῆρας, τοὺς τε λιανθῶσας ἑρρίχεται, ἡγεῖται πηλὸν ὠφιστραίαν αὐτῆνας φυγῆν ἐποιήσων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ θεοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς ἀδελφοῖς χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτορίς ἢ γέρας βῆτος,

ἢ ἀδύχα.

Νυκτορίς ἢ γέρας βῆτος ἢ ἀδύχα ἰταρεῖαν ποιοσάμενοι, ἡμποροῦν διέγνωσαν βίον βίον. ἡ μὲν αὖ νυκτορίς ἀργύριον λαμβανούσα, λιανθῶσας δὲ τὸ μέσον, ἡ ἢ βῆτος ἑδῆσας μεδ' ἑαυτῇ ἑδῆσας, ἡ ἢ ἀδύχα βίτη χαλκῶν, ἡγεῖται ἀπ' ἑαυτῶν.

σείου.

σαν. χειμῶν ὃ σφοδρῶς γενο-
 μένου, καὶ ἂν νεὼς περιβρα-
 πέσις, πάντα ἀπολέσαντες,
 αὐτοὶ ἐπὶ τῆν γῆν διδύωθη-
 σαν. ὃ κίευσ τοίνυν ἢ μὲν αἰ-
 διχα τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ παρι-
 δροῦν, μὴ πρὸ τῆ χαλκῶν ἐκβα-
 λη ἢ θάλαττα. ἢ ὃ νυκτῆς τὰς
 δαυσιτὰς φοβῶ μέν, ἂν μὲν ἢ
 μέρας ὃ φαίνετ, νύκτωρ δὲ ἐ-
 πίνομίω ἕξεισι. ἢ δὲ βάρῃ
 ἂν τῶ παριόντων ἐδῆτῃ ἐπι-
 λαμβάνετ, εἶπον τῆν οἰκίαν
 ἐπηγοίη συποσα.

Επιμύθιον.

Ομῦθῃ ἀκροῖ, ὅτι πρὸ ἂ
 σπασάσμεν, τέτοις ἐς ὑσθρον
 περιπίπτωμεν.

Νοσῶν ἢ ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ἐπὶ τοῖ ἰα-
 τρῶ ὄρωτῶμεν ὅπως
 διατηρήσῃ, πῶς εἶπε το δὲ
 οντῃ ἰδρωκοναί. ὃ ὃ ἀγαθὸν
 ἔφη ποτ' εἶναι. ἐκ δούτερος δὲ
 παρ' αὐτὸ πάλιν ὄρωτῶν εἰς ὅ-
 πως ἔσχη, φρίκη συσχιδεῖς εἶπε
 σφοδρῶς διατινέχθαι. ὃ δὲ
 καὶ ποτ' ἀγαθὸν ἔφηκεν εἶναι.
 ἐκ δὲ βίτων αὐδῆς, ὅπως δι-
 γνήτε, εἶπε ὑδρῶν περιπι-
 πτωκοναί. ὃ ὃ καὶ ποτὸ πάλιν
 ἀγαθὸν εἶπον εἶναι. αἴτα τῶν οἰ-
 κείων τινὸς αὐτὸν ὄρωτῶσαν
 τῃ, ὅπως ἔχει; ἐγὼ εἶπον, ὃ
 ὅτῃ,

runt. Tempestate autem ue-
 hementi oborta, & nauis e-
 uersa, omnibus perditis, ipsi
 si in terram euaserunt. Ex
 illo igitur mergus littoribus
 semper assidet, num quopi-
 am ares eijciat mare. Vesperti-
 lio uero crebro creditores
 timens, interdum non appa-
 ret, noctu ad pabulum exit.
 Rubus praetereuntium uesti
 inhaeret. sic ubi suam cognos-
 scat quaerendo.

Affabulario.

Fabula significat, in ea
 quibus incumbimus, in poi-
 sterum recidere.

Aegrotus & medi-
 cus.

AEgrotus quidam d me-
 dico rogatus, quomodo
 ualisset; Plus, ait, quam o-
 porteret, sudasse. Ille autem
 bonū ait hoc esse. Secundo
 uero ab ipso iterum rogatus
 quomodo habuisset; horrore
 correptum ait ualde concu-
 sum fuisse. Ille & hoc bonū
 esse ait. Tertio rogatus quom-
 modo ualisset, ait in interi-
 cutē incidisse. Ille et hoc rur-
 sus bonū ait esse. Inde ex do-
 medicis quodā ipsum rogan-
 te; Vthabes? Ego, ait, heus

tu, præ bonis pereō.

Affabulatio.

Fabula significat, maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius.

Lignator quidam apud fluvium suam amisit securim: Inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdidit, rogavit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam ipsam sustulit: illo hanc vere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit, Ille profectus omnia socijs quæ acciderant, narravit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur

αὐτῷ, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν εἶ
πόλλυμαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀγροῖ, ὅτι μάλι
τα τ' ἀνδρῶπων δυσχεραίνου
μεν, τὸς πρὸς χάριμ αἰεὶ βλάποι
μὲνός λείγει.

Ξυλονόμην & ἡ ἱερμῆς.

Ξυλονόμην τις παρὰ τῷ
ποταμῷ, τὸ οἰκῆον ἀπέβαλε
πίπλου, ἀμυχανῶν τοίνυ πα
ρὰ τῷ ὄχθῳ καθίσας ἀδύρε
το ἱερμῆς ἢ μάθων τῷ αἰτίαν,
ἠεὶ οἰκτερίσας τὸ ἀνδρωπορ, κα
τάδὸς εἰς τὸ ποταμῶν, χρυσῶν
αὐλίνεγνε πέπλου, ἠεὶ εἰ αὐ
τὸς ἔτιν ὄρ ἀπώλδερν, ἤρετο. τ'
ἢ μὴ ποτορ εἶναι φαμὲν, αὐ
θὶς καταβάς ἀργυροῦ ἀννό
μισε. πο ἢ μὴ δὲ ποτορ εἶναι τ'
οικῆον ἀπὸντῷ, ἐκ φῖτε κα
ταβάς ἐκείνου τὸν οἰκῆον ἀνή
ρεγνε. πο ἢ ποτορ ἀλιδῶς εἶ
ναι τὸ ἀπολωλὸτα φαμὲν, ἱε
ρμῆς ἀποδιξάμεν αὐτο τῷ
διναι σοῦλω, πάσας αὐτῷ ἐδω
ρήσατο. ὁ δὲ παραγοσόμεν
πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμ
βαύτα διεξέλυθον. ὡν εἰς τις
τὰ ἴσα διαπράξαται ἐβλῶδι
σατο. ἠεὶ παρὰ τὸ ποταμῶν ἐλ
δῶν, ἢ τῷ οἰκῆον ἀξίνλω δ' ἐ
πίτηδθ ἀφῆς εἰς τὸ ράθυμα,
ἠλαίωρ ἐκάδρητο. ἐπφανεῖς
οἶν

αὐτὸν ὁ Ἑρμῆς λαβείνω, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τὸ θρήνον, λαβείνας ὁμοίως χρυσῶν ἀξίνων θλίψεσθαι, καὶ ἤρξατο, εἰ ταύτην ἀπέλαλε. τὸ ἦ σὺν ἠδονῇ, καὶ ἀλυθῶς ἢ δὴ ὄχι φήσαντες, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδεαν, οὐ μόνον ἐκείνῳ κατασχόν, ἀλλ' ἔδ' ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀπέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δεικαίοις τὸ θεῖον σιωπῆται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκτοις ἐναντιῖται.

Ὁυτὸ καὶ λακωνικός.

Ὁ Νῦν ὑπερέμηνε καὶ ἠπρωτῶ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἦν ἔδει, πλείω δ' ἐμύχθει, ἠύξαιτο τῷ δ' ἵ ὥστε τὸ λακωνικὸν ἀπαμύχθει. ἐτέρω ἀπειμπωλείῳ αὐτὸν ἀδελφότη. τὸ ἦ διὸς ἐπιπαισάντες, καὶ κελύσαντες αὐτὸν κροάματι παραβλήσει, πάλιν ἐδυσφόρει, πλείον ἢ πρότερον ἀχθοφόρων, καὶ τὸν τε πηλόν, καὶ τὰς κροάμας λιμίστων. πάλιν οὖν ἀμείψαι τὸ ἀδελφότην ἠέτιον, καὶ βυρσοδέψην ἀπειμπωλείται. εἰς χεῖρονα τοῖς νῦν τῶν προτέρων ἀδελφότην ἐμπεδῶν, καὶ ὄρων τὰ παρ' αὐτὸν προατρίμενα, μετὰ τουαγμῶν ἔφη, οἱ μοι τῷ ταλαπῶρος, βέλτιον ἢ μοι παρὰ τοῖς προτέροις

igitur Mercurius & illi: & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit an hanc amisisset. Illo latabundo, & vere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus & hortulanus.

Asinus serviens olitori, quoniam parum comedeat, plurimum laborabat, precatus est Iovem, ut ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quñ Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo vendi, iterum iniqui ore animo perferebat, quàm prius, onera & coenum, & tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogavit, & coriario vendatus est. Peiorem itaque prioribus herum nactus, uvidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: Hei mihi misero, melior erat mihi apud priores

priores heros manere. hic enim, ut uideo, & pellem meam operabitur.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime priores dominos a famulis expeti, quum de securis dis periculum fecerint.

Auceps & cassita.

Auceps auibus struxerat laqueos, alauda uero huc procul uidens, rogauit: Quid nam operaretur: eo urbem condere dicente, deinde procul regresso & abscondito gilerita uiri uerbis credendo accessit ad cassidem, & capta est. At aucupe accurren- te, illa dixit: Heus tu, si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, quum praefecti molester fuerint.

Viator.

Viator multa confecta uia, orauit si quid inueniret, dimidium Mercurio dedicaturum. Nactus igitur peram caryotaurum & amygdalarum plenam, atque ea acce-
pta,

πρότεροις δουπόταις μίλειν, ἔτα γὰρ ὡς ὄρω, ἢ τὸ λίγμαι μὲς λατργάσει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τὸς πρότερος δουπόταις οἰκίτη παθῶσι, ὅταν τὸ δουτέγων λάβωσι πᾶσαν.

Ὀρνιθοθήρας ἢ κορυθαλῶς.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἔτη παγίδας, κορυθαλῶς ἢ τῆτον πέρρωθρον ἰδὼν, ἐπιπυθάντο τί ποτ' ὄργάζοιτο, ἢ ἢ πόλιμ κτίσειν φημὲν, ἔτα ἢ πορρωτέρω ἀποχωρήσασθαι ἢ κρυβέντα, ὁ κορυθαλῶς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πισύσασα, προσελθὼν εἰς τὸ βρόχον ἰάλω. τὸ ἢ ὄρνιθοθήρα ἐπιθραμόντα, ἐκᾶνε ἢ ποσιν, ὡς ἔτα, ἐπι τοιαύτω πόλιμ κτίσεις, ὁ πολλὰς οὐρήσασα ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἰκοὶ καὶ πόλεις ὄρημνεται, ὅταν οἱ προσητῶτες χαλεπῶς αἰνοῦσιν.

Ὀλοπιός.

Ὀλοπιός πολλὰν αἰύσασ ἰδὼν, ὑψάτο, εἰ ἄρα οὐρήσει τί, τὸ ἢ μισου τούτω τῷ ἢ μᾶ ἀναθήσειμ. πορριτοχὼν δὲ πύρα μισῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν, καὶ ταύτω ἀνελάμ-
νε,

ἰκύνεος ἢ ἰφαγι, τὰ ἕτ
 φοινίκων ἐστᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγι
 δάλων κελύφῃ ἐπὶ τινὲ ἀνι
 θυκε βωμῶ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ
 ἰρμῦ, πλὴν οὐχί. το γὰρ οὐκ
 ἐστὶ τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς
 σε διασέμματα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα φιλαρ
 γυρον, καὶ τὸς θεὸς διὰ πλεονε
 ξίαν κατασοφισόμενον.

Παῖς καὶ μήτηρ.

Παῖς ἐν διδασκαλείῳ πλὴν
 ἔσσυμμάθητο δειλοῦ κλέ
 ψας, ἕνεκε τῆ μητρὸς. ἧ μὲν
 ἐπιπληξάσης, μάλλον μὲν οὐκ
 ἀποδείξαμένης, πρῶτον τοῖς
 χρένοισ ἤρξατο καὶ τὰ μέγιστα κλέ
 πῃ. ἐπὶ αὐτοφόρῳ δὲ ποτε λα
 φείσας, ἀπήγχετο πλὴν πρὸς δά
 νητομ. ἧ δὲ μητρὸς ἐπομένης
 καὶ ὀλοφρομένης, ἐκένθη τὴν
 θυμῶν ἐδίετο βραχίαι τινὰ
 τῆ μητρὸς διαλεχθῆναι πρὸς
 τὸ οὐς. ἧ δὲ ταχέως τῷ στόματι
 το πωδῶς προαείσους, ἐ
 κένθη τὸ οὐς τοῖς ὀδοῦσι δια
 κῶν ἀφείλετο. τῆς ἕνθε πρὸς καὶ
 τῶν ἄλλων καταγορευῶν,
 ὡς οὐ μόνον λέκτορος, ἀλλ᾽ ἡ
 δὴ καὶ εἰς πλὴν μητέρα ἠσέθη
 κων, ἐκένθη ἔπειτα, αὐτὴ γὰρ
 μοι τῆς ἀπωλείας γέγονον αἰ
 τι. ἧ γὰρ ὅτι πλὴν δειλοῦ ἐκ
 κλέφου

pta, eas comedit. Sed carie
 tarum ossa & amygdala
 rum cortices super altari
 quodam imposuit, loquitur:
 Habes o Mercuri uotum.
 Nam rei inuenta exterior
 ra & interiora tecū pari or.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum
 auarum, qui & deos ob cupi
 ditatem fallit.

Puer & mater.

Puer ex literario ludo cō
 discipuli librum furatus,
 tulit matri. Quum ea uero
 non corripisset, sed potius
 amplexata fuisset, prouectus
 ætate cepit & maiora fura
 ri. In ipso autem furto alii
 quando deprehensus, duceba
 tur recta ad mortem. At sci
 quente & lugente matre, il
 le carnifices orabat, ut bre
 uia quædam matri narraret
 in aurem. Quæ quum illi
 cō ori filij se admoisset, ille
 aurem dentibus demorsam
 abscidit. Matre autem &
 alijs accusantibus, quia non
 solum furatus sit, sed &
 in matrem impius esset,
 ille ait: Hæc enim mihi
 perditionis fuit causa. Si
 enim, quum librum fura
 uis

æus fui, me corripuisset, non ad hæc usq[ue] procedendo nunc duceret ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum que non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor & mare.

Pastor in maritimoloco armentum pascens, viso tranquillo mari, desideravit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facta, & nauis in periculo ut submergeretur, omni onere cieceto in mare, uix uacua nauis euasit incoluntis. Post uero dies non paucos, transiente quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone: Hic ait, caviotas iterum, ut uidetur desiderat, & propterea uidetur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat, calami cates hoib[us] documenta esse.

Punica & malus.

Punica & malus de pulchritudine contenti debant. Multis uero conuenientior

κλόφειν, ἐπέπληξε μοι, ἕκαστὸν
μέχρι τῶν χωρῆσας νῦν ἡγὼ
μὲν ἐπὶ τὸ δαίατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ ἔλεγε, ὅτι τῶν μὲν
κατ' ἀρχὰς ἰολοσσομένων ἐπὶ
μαῖον ἀξάνει τὰ λιανά.

Ποιμὴν ἢ δάλασσα.

Ποιμὴν ἐν παραδασασις
τόπω ποιμνίου νῆμων, ἐως
φανὸς γαλιωῶσαν πλὴν θάλατ-
ταν, ἐπὶ θύμῳσι πλοῦσαι πρὸς
ἐμπορίαν. ἀπὲρ πωλῆσας οὖν
τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βα-
κάνους περὶ ἀμῆν, ἀνύχθῃ. καὶ
μῶν ἢ σφοδρῶς γρηγορῶν, ἢ
ἀνὸς λινοδιωδύσους βαπτί-
σισαι, πάντα τὰ φέρτον ἐκβα-
λὼν εἰς πλὴν θάλατταν, μόλις
κρητὴν νῆν διδύωδον. μετὰ δ'
ἡμέρας ἕκ ἐλίγας παριόντων
τινὲς ἢ ἀδασάτης, ἐτυχε γὰρ
αὐτὴ γαλιωῶσα, πλὴν ποιμνίου
δαυμάσωντων, ἰολοσσοῦν οὖν
τῶν ἀπὲρ, φοινίκων ἀσθῆς, ὡς
ἰοικον, ἐπὶ θυμῶν, καὶ διὰ τοῦτο
φαίνεται ἡ συχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ ἔλεγε, ὅτι τὰ πει-
θήματα τοῖς ἀνθρώποις μακρότε-
ρα γίνονται.

Ροιὰ ἢ μηλιά.

Ροιὰ καὶ μηλιά περὶ λιαν-
τας ἡρεῖον. πολλῶν δ' ἀμ-
φισβύ-

φρονησέων μεταξὺ γυναικῶν
ἄνω, βᾶτος ἐκ τῆς πλησίον αἰκῆς
σασα φραγμῆ, παυσάμεθα, εἰ-
πεν, ὡ φίλαι, ποτὶ μαχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀγροῖ, ὅτι ἐν ταῖς
τῶν ἀμεινόνων τᾶσθεσι, καὶ
οἱ μηδονοὶ ἀξιοὶ περιώντη εἰ-
ραί τι.

Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν σῶν ἐν
σι. φασὶν οὐδὲ ποτε τῆ μη-
τρί, σὺ καμίνεαν μῆτρ ὄρεω. εἰ-
τα αὐθις φησὶ, λιθάνη ὄσμῆς
πεπλῦρωμαι. ἡ δὲ φησὶ τὸν πᾶ-
λι, χαλιμῆς, φησὶ, ψηφίδος
κτύπον αἰέσω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπο-
λαβῆσα εἶπον, ὡ τέκνον, ὡς ἴδ᾽ ἂν
ἰαταμαυθάνω, ἔ μόνον ὄψεως
ἔσθρησεαι, ἀλλὰ καὶ ἀνοῆς καὶ
ὄσφρησεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀγροῖ, ὅτι ἐν τοῖς
ἀλάστον, τὰ ἀδύνατα ἰατε-
παγγέλλοντες, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχί-
στοις ἐλίγχοντες.

Σφῆκός καὶ πέρδικος.

Σφῆκός καὶ πέρδικος δίψῃ
συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν
ἦλθον, παρὰ αὐτὸ αἰτουῦντες
πιᾶν, ἰπαγγελλόμενοι αὐτῷ
τοῦ ὕδατος τούτου πῶς χάριεν
ἀπ᾽ ὅσων. οἱ μὲν πέρδικος
ἐκείνην τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ
σφῆκός

centionibus interim factis,
rubus ex proxima sepe audi-
ens, desinat, ait, ὁ αμει-
nosae aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat, in
præstantiorum seditionibus,
uilibissimos quoque conari esse
aliquos.

Τάλπα.

Τάλπα cæcum animal
est. Dixit igitur aliquam
matri, Mater mater uideo.
Deinde rursus ait: thuris oi-
dore plena sum. Et tertio ite-
rum: Aerei, inquit, lapilli
fragorem audio. Mater ue-
ro respondendo ait: ὄφιλια, ut
iam percipio, non solum ui-
su priuata es, sed et auditu
et olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, non
nullos iactabundos impossi-
bilia promittere, et in mini-
mis redargui.

Ἰεσπερὶ καὶ περδικες.

Ἰεσπερὶ καὶ περδικες siti-
bundæ ad agricolam ie-
uerunt, ab eo petierunt, ut
daret eis bibere, promi-
serunt quoque pro aqua
hanc gratiam reddituras,
perdices fodere uineas,
ιεσπερ

uestra circumcirca cundo
aculeis arcere fures. At
agricola inquit: Sed mihi
sunt duo boues, qui nihil pro-
mittunt, tamen omnia faci-
unt. Melius igitur est illis
dare, quàm uobis.

Aff. bulatio.

Fabula in uiros pernicio-
sos, qui promittunt quidē iuuari
re, ledunt autem admodum.

Pauo & monedula.

AVibus creaturis regem,
pauo rogabat ut se ob
pulchritudinem eligerent.
Eligentibus autem cum om-
nibus, monedula suscepserat
monete, ait: Sed si te regnan-
te aquila nos persequi aggress-
a fuerit, quomodo nobis o-
pem feress? *Affabulatio.*

Fabula significat princi-
pes, non modo propter pul-
chritudinē, sed et fortitudinē
& prudentiā eligi oportere.

Singularis aial & uulpes.

Singularis agrestis, cui
dam cum adstaret arbori,
dentes acuebat. Vulpes ro-
gante caussam, quare nulla
proposita necessitate dentes
acueret, inquit: Non ab re
hoc facio. Nam si me peri-
culum iniuaserit, minime me

tunc

σφηνὸν ἐκὼν ἰδὼν ἔσται, τοῖς
λεόντοισι ἀποσοβῆν τοὺς κλέ-
πτας. ὃ ἡ γεωργὸς ἐφη, ἀλλ' ἐ-
μὴ γὰρ εἶσι δύο βόβοι, οἳ μηδὲν
ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιεῖ-
σιν. ἀμεινον οὖν ἔστιν ἐκείνοισι
δοῦναι, ἢ πρὸς ὑμῖν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐτῶν βασι-
λεῖς, ὁφειλῆν μὴ ἐπαγγελλόμε-
νοις, βλάπτειν τὰς ἡμετέρας.

Ταὺς ἢ κολίος.

Τὸν ὄρνιδων βουλομένων
ποιῆσαι βασιλείαν, ταὺς ἐ-
αυτῶν ἡξίους διὰ τὸ κάλλος χέου-
τον αἶρα μελῶν διὰ τοῦτον
παύτων, κολίος ὑπολαβὼν, ἐ-
φη, ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύουσιν
αὐτοὺς ἡμᾶς κατὰ δυνάμειν ἐπιχέ-
ουσι, πῶς ἡμῖν ἐπαρτίσεις;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι τὸς ἀφί-
χοντας ἐκείνους καὶ κάλλος μόνον,
ἀλλὰ καὶ ῥώμην ἢ φρόνησιν
ἐκλεγεσθαι δεῖ.

Μοιὸς ἢ ἀλώπηξ.

Μοιὸς ἀγροῦ ἐπὶ τινα
ἔως ἀκούσθαι, τοὺς ὀδόν-
τας ἐθῆρον ἀλώπηξ ἐκείνην
μελῆς τῆν αἰτίαν, ὅτι μηδε-
μίας προσκειμένης ἀνάγκης,
τί τοὺς ὀδόντας ἐθῆρε, ἐφη, ἐκ
ἀλόγως ἔστι ποιῶ. ἡ γὰρ με κί-
αυθι πρὸς αἰῶνα, οὐκ οὐκ με
πλῆν

τλιμηκῶτα πρὸς τοὺς ὀδόν-
τας ἀκουῶν ἀσχοῦν ἄδαι δεινί-
σαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις εὐ-
σιχεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι δὲ
πρὸς τὸν λιάνδιον παρκοῦν
ἔβη δαι.

Κορυθαλῆς.

Κορυθαλῆς ἔς πάγλυ ἄλῃ,
ὄρλωπῶν ἰαγῶν, οἱ μοι τῶ ται
λαμπύρω κὴ δυστύω πῆλω, ὃ
χρυσὸν ἐνόσφισάμωλ τιπὲς, ὃν
ἀργυρον, ὃν ἄλλό τι τ τιμίον.
κόνηθ ἢ οἴτα μινρὲς ἴδαιά
τόν μοι πρὸξόνησον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸς διὰ κέρ-
θου οὐτιλῆς, μέγαν ὑφίσταμῆ
πρὸς κίττιον.

Νεβρῆς.

Νεβρῆς ποτὶ πρὸς τὸν ἰλαι-
φου ἔπι, πᾶτ ὄρ, σὺ κὴ μεί-
ζων κερὶ ταχύτῃ κωπῶν πῆ-
φυκας, κὴ κέρτατα πρὸς τῶτοις
ὑπὲρ πᾶ φέρσες πρὸς ἀμικον,
τί ἀγποτ' ὅρ ὅτῳ τῶτῶς φεβῆ;
λαυκῶν γιλῶν ἔπην, ἀλὺθῆ
ἢ ταῦτα φῆς τέκνον, ἔρ δ' οἴ-
δα, ὡς ἐπείδ' αὐ κωπὲς ὑλακίω
ἀνδρῶν, αὐτίνα πρὸς φυλίω ὃν
οἴδ' ὅπως ἐκέρρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι τὸς τῶν

tunc acuendis dentibus oc-
cupatum esse oportebit, sed
potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat, aduer-
sus periculum preparatum
esse oportere.

Cassita.

Cassita à laqueo capta,
plorans dicebat: Hec mi-
hi miserae, et infelici uolucris.
Non aurum surripui cuius-
quam, non argentum, non al-
liud quicquam preciosum.
Granum autem tritici pari-
uum, mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile
lucrum magnum subeunt
periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando cer-
uo ait: Pater, tu es mai-
or, et celerior canibus, et
cornua praeterca ingentia
gestas ad uindictam, cur
nam igitur sic eos times? Es
ille ridens ait: Vera quidam
haec inquis fili, unum uero
scio, quod quum canis latra-
tum audiuerit, statim ad fu-
gā nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, na-

τα

cura timidus nulla admonitio
one fortificari.

Lepores & ranae.

Lepores aliquando in u-
num profecti, suam ipso-
rum deplorabant uitã, quod
foret periculis obnoxia, &
timoris plena, quod et ab ho-
minibus & canibus & aqui-
lis, & alijs multis consuman-
tur. Melius itaq; esse mori
semel, quã toto uitæ tempo-
re timere. hoc igitur firmati-
to, impetum fecerunt simul
in paludem, quasi in eam ini-
sulturi, & suffocãdi. Sed quũ
rana, quæ circum paludem
sedebant, cursus strepitu per-
cepto, silico in hanc insiluis-
sent, ex leporibus quidã pru-
dentior esse uisus alijs, ait:
Sistite ô socij, nulla re graui-
uos ipsos afficite, iam ut ui-
detis, & nobis alia sunt ani-
malia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseri-
ros grauioribus aliorum coi-
solari calamitatibus.

Asinus & equus.

Asinus equũ beatũ putã-
bat, qd̄ abunde nutrireẽ
& accurratẽ, cũ ipse neq; pa-
licarũ satishaberet, presertimq;
defatigatus.

σει δεηδὲς οὐδὲ μία παραίτη-
σις ῥώμυσιρ.

Λαγωὶ ἢ βάρβαροι.

Οι λαγωὶ ποτε σιωπῶν-
τες, ἢ ἰαυτὴν πρὸς ἀλλήλους
ἀπειλάοντο βίον, ὡς ἐπιφοι-
λὸς εἶναι καὶ δεηδίας πλείως. ἢ
γὰρ καὶ πρὸ ἀνδρώπων καὶ λε-
νῶν καὶ αἰετῶν, καὶ ἄλλων
πολλῶν ἀναδίσκοντες. βέλτιον
οὐκ εἶναι θανάτῳ ἅπαξ, ἢ δία-
βίς βίμεν. τοτο τοίνυνο νερώ-
σαντες, ὡρμησαν κατὰ ταύτων
εἰς πλὴν λίμνω, ὡς εἰς αὐτίω
ἐμπόδες μενοὶ καὶ ἐποπνιγσο-
μενοὶ. ἢ ἵλασθαι μένων λύνθη
Ἰλίμνης βαρβαρῶν, ὡς ἢ το-
δρόμος λιτύπων ἠδοντο, αὐδὲς
εἰς ταύτων εἰσπηδισάντων,
ἢ λαγωῶν τις ἀγχινοῦσθαι
εἶναι δεητῶν τῶν ἄλλων, ἴφης
σητε ἰταῖροι, μυθολὸν δεεινὸν ὄ-
μας αὐτὸς διαπράξουθε, ἴδης,
ὡς ὄρατε, ἢ ἑμῶν ἰτερὸς ἰώσας
δαλότερα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀγροὶ, ὅτι οἱ δυσ-
χοῦντες, ἢ ἰτέρων χείρονα πᾶ-
σχόντων παρεμυθίζουσι.

Οὐκ ἢ ἴππῳ.

Οὐκ ἴππῳ ἐμακάρισσεν,
ὡς ἀφδύως βερόμενον,
καὶ ἐπιμύθως, αὐτὸς μηδὲ ἄχου-
ρων ἄλλος ἔχωρ, ἢ ταύτην πλεῖστα
τ. κ. α. π. ω. ρ.

θαλασπιωρῶν. ἐπὶ δὲ ἡ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης εὐοπλορεύθη τὸν ἵππου παυταχέσει ποτορ ἐλαύσω, καὶ δὴ καὶ μίσησιν τῶν πολεμίων εἰσήλασι, καὶ ὁ ἵππος πληγῆς ἐκείτο. ταῦτα ἰωρακῶς ὁ δὲ, τὸν ἵππου μεταβάλλεμεν ἐκλαύσειν.

Επιμόδιον.

Ὁ μῦθος Λυλοῖ, ὅτι ἔδει τὸς ἀρχοντας καὶ πλοσίους βελῶν, ἀλλὰ τὸ κερτ' ἐκείνων φθόνου, καὶ τὸ κίνδυνον ἀναλογισόμενος τὴν πρῆξιν ἀγαπᾷ.

Φιλάγγυρος.

Φιλάγγυρος τις ἄπασαν αὐτοῦ πλῆθος οὐσίαν ἀργυρεῖαι μετῆ, καὶ χρυσῶν βῶλον ποιήσας, ἐν τινὶ τόπῳ καταρύξει, συνατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχῶν ἐαυτοῦ καὶ τῶν οὐκ ἐκείνων ἡμέραν ὄρχόμενος, αὐτὸν ἐβλεπε. τὸ δὲ ὄργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονός συνουήσας, ἀπορύξας τὸ βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κινεῖν ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸ τόπον ἰδὼν, ὄργωται ἤρξατο, καὶ τίλλει τὰς βίβλας, ποτορ δὲ τις ὄλοφουρόμενον οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πρῶτον μετῆ. καὶ δὲ τῶς, ἔπειτα, ὡσὺς, ἀδύμει, δὲ δὲ ἔχωρ τὴν χρυσὸν εἶχε.

Αἶθρον

defatigatus. Cum autē tempus instituit belli, & miles armatum ascendit equum; huc illuc ipsum impellendo, ceterum et in medios hostes insiluit, & equus vulneratus iacebat. His visis, astutus equum mutata sententia, miserum existimabat.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & divites æmulari, sed in illos invidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

Avarus.

Avarus quidam cum omnia sua bona vendidisset, & auream massam fecisset; in loco quodam infudit, undē defosso illic & animo suo & mente. Atque quotidie eundo, ipsam uidebat. Id autem ex operarijs quidam observando cognovit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & uacuum locum uidens, lugere cœpit, & capillos euellere. Hunc cum quidam uidisset sic plorantem, & causam audiisset, Ne sic, ait, detu tristare. Neque enim habens aurum habebas.

b Lapidem

Lapidem igitur pro auro acceptum, reconde, & puca tibi aurum esse, eundem enim tibi usum præstabit. Nam ut uideo, neq; cum aurum erat utebare.

Affabulatio.

Fabula significat, nibile esse possessione, nisi usus adfuerit.

Anseres & grues. (rit.

ANseres, & grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autē uisis, grues quod essent leues, statim euolauerūt: anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, ut in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem seruire captos.

Testudo & aquila.

Testudo orabat aquilam, ut se uolare doceret. Ea autem admonente, procul a natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accipit ergo ipsam unguib. & in alii sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat multos, qui in cōtentionibus prudētiores

λίθον οὖν αὐτὶ χρυσοῦ λαβὼν δὲς, ἢ νόμισέ σοι τὸ χρυσοῦ εἶναι. τίω αὐτίω γάρ σοι πληρώσει χρέαν. ὡς ἔρω γὰρ, ἔδ' ὅτι ὁ χρυσοῦς λίω, ἐν χρέσει ἤδα πικτήματι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐδ' ἐν ἡ κτῶσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῆ.

Χλιῶδες ἢ γέραιοι.

Χηῶδες ἢ γέραιοι ἐπὶ ταύτοισιν ἐμῶν ἐνέμοντο. τὸ δ' ἐδυστώτων ἐπιφανέντων, οἱ γὰρ γέραιοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν. οἱ δ' ἡ χλιῶδες διὰ τὸ βαρῆ & σωματίων μέναισις, σωμαλίφθοσαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἢ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ γὰρ ἀκτῆμονες οὐχ ἄλλως φύγουσιν, οἱ δ' ἡ πλάσιοι δολούσου ἀλισιόμενοι.

Χελώνη ἢ ἀετός.

Χελώνη αὐτὴ ἐδ' εἶτο ἰπταῖσαι ταύτῃ διδάξαι. τὸ δ' ἢ παραινέντι & πόρρω ἔτο τὸ φύσις αὐτῆς εἶναι, ἐν γὰρ μάλλον τῆ δειήσει προσέκειτο. λαβὼν δ' ἢ ταύτῃ τοῖς ὄνυσσι, ἢ ἢ εὖρος αὐτῆς ἐκείνου, ἢ τ' ἀφῆκεν. ἢ ἢ καὶ τὰ περὶ πρὸς ἄσπερ ἰδῆ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλευμέναισι τὸ φρονιμώτερον

ἑαυτῶν παρακίεσαντοῦ, ἑαυτοῦς ἔβλασαν.

Υόλλκ.

Υλλά ποτὲ πηδύτασα, ἐπιπόδα ἀνδρῶς ἐνάθισεν, ὃ ἦ τ' ἕρχιλλῷ ἐπὶ συμμαχίῳ ἐκάλεσεν. ἢ ἐνάθεν αὐτῷ ἀφελόμενος τερῶν ἕξας, ἔπεισεν, ἵνα ἕρχιλλῷς, ἢ ἐπὶ ψύλλῳ ἔσωσε μάχης, πῶς ἐπὶ μέισσι ἀνταρταρταῖς σωθῆσθε:

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, μὴ δεῖν τ' ἐλαχίστων τ' θεῖς δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τ' ἀναγκάων.

Ἐλαρϕ.

Ἐλαρϕ τ' ἐτάρου πεπερωμένον τ' ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠῖον ἐνέμετο, τ' μὲν ὕγιᾶ τ' ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν διατῆς λιωηγετοῦτας ἔχουσα, τ' ἢ λειπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν εὐδὸν ὑπὸ πτόνι. παραπλεονεῖσθε δ' ἐτινθε, καὶ τῶς σοχασάμενοι, αὐτῷ κατετέθεισαν. ἢ δ' ἑαυτῶν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἑσ' ἢ ἐδεδοίκεν, μηδὲν παύσει, ἢ δ' ἐν ὧτε κατὸν ἐπ' ἕξιν, ὑπὸ ταύτης προσεδόμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δονοῦντα, ὠφελίμω γίνετα, τὰ δ' ὠφελίμω, βλαβερὰ.

Ἐλαρϕ.

res non audierint, seipsos lesisse.

Pulex.

Pulex aliquando saltans, uiri pedibus inhaesit, hic autem Herculem in auxiliium uocabat. ac cum illinc rursus saltasset, iussu ait, O Hercules, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere in minimis deum rogare, sed in necessarijs.

Cerua.

Cerua altero obcecata Coculo, in littore pascebatur, sanū oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. praeter nauigantes aut quidam, et hoc comedentes, ipsam sagittauerunt. Haec autem seipsam legebat, quod unde timuerat, nihil passi foret, quod non praetabat malū allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, saepe quae nobis noxia uidentur, uicilia fieri: quae uero uicilia, noxia.

ἢ 2 Cerua

Cerua & leo.

Cerua uenatores fugiens in speluncam ingressa est, in leonem autem ibi incidens, ab eo comprehensa est. moriens autem dicebat: Hec mihi, quod homines fugiens in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerua & uitis.

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum praeterissent autem parumper illi, cerua prorsus iam latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitantis, uenatores conuersi, & quod erat uerum, arbitrati animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam. Haec autem moriens talia dicebat: Iusta pascia sum: non enim offende- re oportebat, quae me ser- uarat.

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt à Deo puniri.

Asinus

Ελαφος η̄ λέων.

Ελαφος λιωνηγους φύγουσα, εις αν̄θρω̄ν εις̄ιδου, λιωνη̄ τι δ'̄ εν̄εῑ περιτυχ̄σασα, υπ̄ αῡτω̄ σιωλη̄φθη, θυνη̄σασα δ'̄ ε̄λιγην, ο̄ι μοι, ο̄τι αῡθρω̄πων̄ φῡγασα, τῶ̄ τ̄ θῡγιω̄ν̄ ᾱγρω̄τω̄ ᾱ τῶ̄ ω̄φ̄ρῑε̄σθοῡ.

Επιμύθιον,

Ο̄ μύθ̄ος̄ δη̄λο̄ι, ο̄τι πολλο̄ι τῶ̄ν̄ αῡθρω̄πων̄ μικρ̄ος̄ λιοῡδ̄ων̄ς̄ φύγοῡντο̄ς, μεγᾱλος̄ ἐπε̄ράθοῡσιν.

Ελαφος η̄ ἀμπέλ̄ος̄.

Ελαφος λιωνηγους φύγουσα, υπ̄ ἀμπέλω̄ εν̄ε̄ῡθη̄. παρ̄ εν̄δόντων̄ δ'̄ ο̄λιγῶν̄ εν̄είνων̄, η̄ ε̄λαφος̄ τελίως̄ η̄δοῡ λαδ̄ειν̄ δόξασα, τῶ̄ν̄ δ'̄ ἀμπέλω̄ς̄ φύλω̄ν̄ ἐαδίειν̄ ἤρξατο. τούτων̄ δ'̄ σειομελῶν̄, ο̄ι λιωνη̄γο̄ι ἐπιτραφεν̄το̄ς, η̄γεῑ ο̄π̄ορ̄ λῑω̄ δ̄ε̄ ληδ̄ος̄, νομίσαντο̄ς τῶ̄ν̄ ζῶων̄ υπ̄ο̄ το̄ις̄ φύλλοις̄ τῑ κρῡπ̄τε̄σθαι, βέλδοῡν̄ αῡείλον̄ τῑν̄ ἐλαφο̄ν̄. η̄ ἡ̄ θῡνη̄σασα, τοιαύτ'̄ ε̄λεγε, δ'̄ινᾱιᾱ ω̄̄ποιδα, οῡ γδ̄ ε̄δεῑ τῑν̄ σῶσασᾱύ̄ με̄ θῡμᾱῑν̄ ε̄σθαι.

Επιμύθιον.

Ο̄ μύθ̄ος̄ δη̄λο̄ι, ο̄τι ο̄ι ἀδοῡνη̄ντο̄ς τῶ̄ς̄ αῡθρω̄γ'̄ε̄τας, υπ̄ο̄ θε̄ω̄ κολάζονται.

Οὐτὶς ἢ λέων.

Ὅτι ποτὶ ἀλεξάνδρῳ σιωπῶντι βόσκοντο, λέοντες δὲ ἐπέλθοντες τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεξάνδρῳ ἐφώνησε. καὶ ὁ ἄλλος λέων, φασὶ γὰρ ποτοῦ πλὴν ἀλεξάνδρου φωνὴν φοβέσθαι, ἰφύργη. ὁ δὲ ἄλλος νομίσας διὰ αὐτὸ πεφθόσθαι, ἐπίδραμον δούδης τῷ λέοντι. ὡς ἂν ὑπὸ ῥῶτοτον ἐδίωξεν, οὐδὲ μνηστὴρ ἢ ἀλεξάνδρου ἐφίπετο φωνῇ, τραφείς ὁ λέων καταθνήσκατο. ὁ δὲ θυήσκων ἐδία, ἀθλιος ἐγὼ ἢ αὐτόν. πολέμιε σῶν γὰρ μὴ ὄν γονέων, τίς ἔχει ἄριστος ἐς πόλεμον βρωμεύθω;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινομελείους ἐπίτυθον τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθεσθαι, καὶ οὕτως ἢ ἐκείνων ἀπόλλυται.

Κυπῶρος ἢ λύων.

Κυπῶρος λύων ἔς φρέσιν καταπέσον, ὁ δὲ κυπῶρος βελόμηνος αὐτὸ ἐκείθεν αἰονογνήσθαι, καταπλεῖσθαι καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέσιν ἀροῖσθαι δὲ ὁ λύων ὡς καταπλεῖσθαι μάλλον αὐτὸ παραγέγονε καταδύσθαι, ἢ κυπῶρος τραφείας ἐδίωκεν. ὁ δὲ μετ' ἐδίωκεν ἐπαιώνη, δίκαιά φησι, πῆπονι θαλίῳ ποτὶ γὰρ αὐτὸ χερασῶσαι ἐπέδρασε;

Επι-

Asinus & leo.

Cum asino gallus aliquando pascebatur: Leone autem aggresso asinum, gallus exclamavit, et leo (aiunc enim hūc galli uocem timere) fugit. At asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonem. Ut uero procul hunc persecutus est, quò non amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. Hic uero moriens clamabat, me miserum & dementem. Ex pugnacibus enim nō natus parētibus, cuius gratia in aciem irruui;

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarū, aggredi, atq; ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

Olitoris canis in puteum decedit, olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem canis accessisset, ut se inferius magis obiueret, olitorem uersus mordebat. Hic autem cum dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unquam sui interfectore seruare studui;

b 3 Affa

Affibulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & canis.

Sus & canis mutuo conviciabantur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus discissurum carnem. Canis vero ad haec per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa uehementer amari, quae impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in facellum admittit. Et sus: Propter hoc igitur magis praese fert dea amare me. Nam occidentem, aut alio quouis modo ledentem omnino auersatur: tu tamen male oles, & iuua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quae ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus & canis.

Sus & canis de fecunditate certabant: dixit autem canis, fecunda esse maxime pedestrium omnium. & sus occurrens, ad haec inquit, Sed cum haec dicis, scito

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς ἢ κύνων.

Σὺς καὶ κύνων ἀλλήλοισιν ἀνελαιδοροῦντο. καὶ ἢ μὲν σὺς ὤμνῃν ἡλιὰ τὰ θεὰ ἀφροδίτης, ἢ μὲν τοῖς θεοῦσι μὴ ἀναρρήξαι τὴν κρέμα. ἢ ἢ κύνων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, ἡλιὰς ἡλιὰ τὰ θεὰ ἀφροδίτης ἢ μὴ ὀμνύεις. δ' ἡλοῖς γὰρ ἔκ' αὐτῆς ὅτι μάστιγα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν σῶν ἀναδαρτῶν σαρκῶν γούμνον, οὐδ' ὅπως εἰς ἰσθμὸν προσίεται. καὶ ἢ σὺς, διὰ τὸ το μὲν οὐ μᾶλλον δήλη ὄσιν ἢ δεῖς σέβειν σάμι. τὸν γὰρ ἡλιὰ ναυτα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται, οὐ μὲν τοι ἡλιὰς ὄσιν, καὶ ἢ ἢ σὺς καὶ τεθνηκῆα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τὸν ῥητόρων τὰ ἐκ τῶν ἐχθρῶν ὀνειδῆ ὑμνοῦσθαι εἰς ἐπαινον μετασχηματίζουσιν.

Σὺς ἢ κύνων.

Σὺς καὶ κύνων πρὸς ἀντιφασίαν ἢ εἰς τὸν, ἢ εἰς τὸν, ἢ κύνων, ἀντιφασίαν εἶναι μάστιγα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἢ ἢ σὺς ὑποτιχοῦσα, πρὸς ταῦτα φησιν, ἀλλ' ὅταν ποτὶ λίγους, ἴδωι ὅτι καὶ

καὶ τυφλὸς τῶς σαυτὸ σκύλαι
καὶ τίκταις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν
τῷ τάχει τὰ πρῶτα, ἀλλ' ἐν
τῇ τελειότητι κρίνεται.

Ὀφίς καὶ λαρκίον.

Ὀφίς λαρκίον στυλιητῶτο,
ἵταρξίαν πρὸς αὐτὸν ποιη
σάμενος. ὁ μὲν οὖν λαρκίον
ἀπλῶς ὡρ τὸν ῥόπον, μεταβαί
πέδαι λαρκίον παρήκει τῆς
παιουργίας. ὁ δ' ἔσλοτιοῦ ἐαυ
τὸν παρέχε περὶ ὀφίον. ἐπὶ
ρήσας δ' ὁ λαρκίον αὐτὸν ἐπι
νδύτα, καὶ ὅσον οἶόν τε πείσας,
φρονόει. τὸ δ' ὄφως μετὰ θάνατον
ἐκταθέντος, ἐκείνος εἶπον,
ἔτις ἴσας καὶ πρῶτον οὐδὲν καὶ
ἐπὶ ἄνθρωπον. ὁ δ' ἐπὶ αὐτὸν
τὸν τὸν δὴλοῦ ἵταρξας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς
φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες,
καὶ τοῖ μᾶλλον βλάπτουσι.

Ποιμὴν καὶ λύκον.

Ποιμὴν νεογόνον λύκου σὺν
μνον δὴλον, καὶ ἀνελόμωτος,
σὺν τοῖς κυσίν ἐξέφεν. ἐπὶ δ'
ἐνξυῖσθαι, εἴποτε λύκον πρῶτον
τοῦ ἵστας, μετὰ τὸν κυσίν καὶ
αὐτὸς ἐδίωκε. τὸ δ' ἐκείνος ἐδ'
δὲ μὴ διωκαμένων λαρκίον
τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ἵστας
φρονόει.

Et caecostuns te catulos per
rere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in
celeritate res, sed in perfectio
ne iudicari.

Serpens et cancer.

Serpens una cum cancro
viverebat, inita cum eo so
cietate. Itaque cancer simi
plex moribus, ut ille mu
taret admonerebat astutiam.
Hic autem minime obedi
bat. Cum observasset igitur
cancer ipsum dormientem,
et pro viribus compressisset,
occidit. At serpente post
mortem extenso, ille ait: Sic
oportebat ante hac, rectum
et simplicem esse. Neque ei
nim hanc poenam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui
cum dolo amicos adeunt, ip
sos offendi potius.

Pastor et lupo.

Pastor nuper natum lupi
catulum reperit, ac suscipit,
unaque cum canibus nutrit.
At qui adolevisset, si quando
lupus ovem raperet, cum can
ibus et ipse persequeretur. Qui
canes vero aliquando non posset
assequi lupum, atque ideo reverti
b + terentiu.

erentur, ille sequebatur, ut
quam ipsum affecutus esset,
ut lupus, particeps foret uei
nationis, inde redibat. Sin
autem lupus extra non ra
puisset ouē, ipse clā occidēs,
μηδὲ cū canibus comedebat,
donec pastor quī coniectas
set et intellexisset rē, de arbo
re ipsum suspēdit, et occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, natu
ram prauam bonos mores
non nutrire.

Leo & lupus.

LEO quum consenuisset,
egrotabat, iacens in ani
ero, accesserunt autē uisitatu
ra regē prater uulpem, cæte
ra animalia. Lupus igitur
capta occasione, accusabat
apud leonem uulpem, quasi
nihil facientē suum omnium
dominum, & propterea neq̄
ad uisitationem profectam.
Interim affuit & uulpes,
& ultima audiuit lupi ueri
ba. Leo igitur contra eam
infremuit, sed defensionis tēi
pore petito: & quis, inquit,
eorum qui conuenerunt, tan
tum profuit, quantum ego, quæ
in omnem partem circuiui,
& medicamentum pro te a
medico

σφιφόντων, ἐν δὲ νος ἠπολόγη, μέ
χεις αὐ τοτοῦ καταλαβὼν οἶα
δ' ἡ λύκος συμμίσασχην τ' θύρας,
ἔτα ὑπ' ἑσραση, ἐ ἡ μὴ λύκῳ
ἐξωθεν ἀρπάσσει πρόβατον, αὐτὸ
τὸς λάβρα θύων, ἀμα τοῖς λυ
σὶν ἰδοιναίτο, ἕως ἑ ποικίλν σφ
χασά μὲν, ἡ σωῖς τὸ ἀρώ
μηνον, εἰς δ' οὐδ' ἔρω αὐτ' ἀναρ
τῆσας ἀπέκτευνσε.

Επιμύθιον.

Οὐκ ἔστι δίκαιοι, ὅτι φύσις πο
υκρὰ χρυσὸν ἠέ & ῥίφει.

Λέων ἢ λύκος.

Ἐρω γυράσας, ἐν δὲ σε λιχ
ΛΤΑΙΝΗ ΜΕΛΙΣΣΑ ἐν αὐτῷ,
παρῆσαν δ' ἑποικιφόμην αὐ
βασίλεια πλὴν ἀλώπεινος, τὰ λ
λα τ' ἰώων. ὁ τοίνυν λύκος λα
βόμενος ἀναρτίας, κατυγόμε
παρὰ τῷ λέοντι ἄλ ἀλώπεικῳ,
ἄτι δὲ παρ' ἐδὸν τιθιμένης
τῶν πάντων αὐτῶν λιγατοῦσι
τα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἑ
πίσκεψιν ἀφιγμένους. ἐν τούτῳ
τῷ ἡ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπεικῃ, καὶ
τῶν τελευταίων ἠεροάσατο τῷ
λύκῳ ῥημάϊων. ὁ μὲν οὖν λέων
κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο, ἡ δ' ἀ
πολογίας λιγατὸν αἰτήσασα,
καὶ τίς, ἔφη, τῶν σωκλόν
των τούτων ὑφέλεσον, ὅσον ἡ
γὼ πανταχόσε πδρυνόσησασα,
καὶ ἰδραπέσαν ὑπ' ἑ σου παρ
ἰαρεῖ

ἰατρῶν ζητήσασα, καὶ μαθῶσα·
 ἦν ἡ λέωντι ὁ δυνὸς πλὴν θόρακα
 πάντων ἐπέειπε λελθούσασα, καὶ
 κείνη φησὶν, εἰ λύκου ζῶντα ἐκί
 σείρας, πλὴν αὐτοῦ θόρακα θόρα
 κῶν ἀμφίσκη, καὶ τοῦ λύκου λει
 μένης, ἢ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε,
 ὅπως ἔχει τὸ δόξα πρὸς τὸ
 δυσμελείαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς
 εὐμελείαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηγεῖται, ὅτι ὁ κῆρ' ἐν
 κείνῳ μηχανώμενος, λιανθ' ἴαν
 το πλὴν πάγλου πρὶν ἵσταται.

Γυνή.

Γυνή τις ἀύλαρα μέθυσον εἶ
 χε, τοῦ ἡμέτερου αὐτὸν ἀπαλ
 λάξαι διέλυσσα, τοῖον δὲ τι σο
 φίστη. Λεκαρωμένον γὰρ αὐτὸ
 ὑπὸ τῷ μέθῳ παρατηρήσασα
 καὶ νεκρῶ δίνου ἀναδιτοῦ
 γα, ἐπ' ὤμων ἀράσασα, ἐπὶ τὸ πο
 λυαύθριον ἀποσηγῆσασα κατ' ἐ
 θετο, καὶ ἀπὸ ἡλίου ὑνίκα δ' αὐ
 τὸν ἦδη ἀνυψήσασα ἐστοχάσα
 το, προσελθούσα πλὴν θύραυ ἰνο
 πῆτι το πολυκυδρίσ. ἐκείνη δ' ἐ
 φήσασα, τίς ὁ πλὴν θύραυ λέ
 πῶν; ἢ γυνή ἀπειρίνατο, ὁ
 τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίσει,
 ἐγὼ πάριμι, καὶ εἶναι, μή μοι
 φαγῶν, ἀλλὰ πῶν, ὡ βέλ
 τισι, μᾶλλον προσέγειρε. λυ
 πῆσι γὰρ με βρώσας, ἀλλὰ μὴ
 πῶσις

medico quasiui, & didici:
 Quum autem leo statim, ut
 medicamentum diceret, imi
 perasset, illa inquit: Si lupo
 uiuente excoriato, ipsius car
 lidam pellem indueris. Es
 lupo iacente uulpes ridens,
 ait: Sic non oportet dominū
 ad maluolentiam mouere,
 sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum
 qui quotidie machinatur, in
 seipsum laqueum uertere.

Mulier.

Mulier quedā uirū ebrīū
 habebat, ipsum autē a
 morbo liberatū, tale quid
 cōmentā est. Aggrauatū es
 nim ab ebrietate quū obser
 uasset, et mortui in sceler infer
 satum, in humeros eleuatū,
 in sepulchretum allatum de
 posuit, & abiuit. Quū uero
 ipsum iā sobriū esse coniecta
 ta est, profecta ianuā pulsar
 uit sepulchreti, ille autē quum
 diceret: Quis est qui pulsa
 uit ianuam? uxor respondit:
 Mortuis cibaria ferens, ego
 adsum. & ille: Non mihi
 comesse, sed bibere ὀoptime
 potius affer. Tristificas es
 nim me, cum cibi, sed non

potus meministi. Haec autem
pectus plangendo, Hei mihi
misere, inquit: nam neque astu
profui. tu enim uir non solum non
emendatus es, sed peior quoque
te ipso euasisti. in habitum
tibi deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat, non
oportere malis actibus im-
morari: nam et nolentem
quandoque hominem consue-
tudo inuadit.

Cygnus.

Vir diues anseremque si-
mul et cygnum nutrie-
bat, non ad eadem tamen, sed
alterum cantus, alterum
mensae gratia. Cum au-
tem oporteret anserem pati
ea, quorum causa nutrieba-
tur, nox erat, ac discernere
tempus non permisit utrumque.
Cygnus autem pro anseris abi-
ductus, cantat cantum queni-
dam, mortis exordium, et cantu
significat naturam, mortem ue-
ro effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, saepe
Musicen differre mortem.

Aethiops.

AEthiopem quidam emit,
talem ei colorem inesse
ratus

πόσειως μυημονόων . ἢ δὲ τὸ
εἶθε πατάξασα, οἱ μοι τῆ δὲ
γλώσσῃ, φησὶν, ἔδ' ἔγωγε ἔδ' ἔσοφι
σαμὴν ὄνησα . σὺ γὰρ ἀνὴρ ἔ-
μόνον ἔν' ἐπαυθ' ὄνθης, ἀλλὰ ἢ
χάρων σαυτο γέγονας, ἔς ἔξω
σοι κατασάνθ' ἔ πάθης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οὐ δεῖ
ταῖς ἑαυτῶν πράξεσιν ἰσχυρο-
νίσαι . ἔστι γὰρ ὅτι καὶ μὴ δι-
κοντι τῷ ἀνδρῶν τὸ εἶθ' ἐπι-
τίθεται.

Κύνθ.

Aνὴρ σὺν ὄρνῳ χλωάτι ἄ-
μα καὶ λύκῳ ἐρέφον, ἔν-
ἐπι τοῖς αὐτοῖς μέγαι, τὸν γὰρ
γὰρ ὠδῶς, τὸν δὲ βαπτίζης ἐν-
νοσ. ἐπὶ δὲ ἴδει τὸν χλωά πα-
δαῖν ἐφ' οἷς ἐρέφεται, νύξ μὲν
λῶ, καὶ δι' ἀγινώσκειν ὁ καιρὸς
ἔν' ἀφῆκεν ἐκείνορον . ὁ δὲ λύ-
κῳ ἀντὶ τὸ χλωὸς ἀπαχθῆς,
ἴδει τι μὲν θ' ὀσνάτα προσί-
μιν, καὶ τῆ μὲν ὠδῆ μινύει
τῶ φύσιν, τῶ δὲ τελευτῶν δι-
αφύγει τῶ μέλει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, πολλοὶ
ἢ μαστὴν τελευτῆς ἀναβολῆν
ἀπ' ἀγῆσθ'.

Αἰδίον.

Aἰθίοπα τις ὠνήσατο, τοιοῦ-
τον αὐτῷ τὸ χροῖμα εἶναι
ἀκῶρ

δοκῶν ἀμιγεία το πρότθρον
ἔχοντι. ἢ παραλαβῶν οἶκα
θει, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε
τὰ ρήματα, πᾶσι ἃ ἄρ ποίσει
πρᾶτο λαβαίρειν, ἢ τὸ μὲν χρῶ
μα μεταβαλῆν ἐν εἴχῃ, νοσῆν
ἢ τὸ πονεῖν παρθενοθασον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀγροῖ, ὅτι κελύου-
σιν αἰ φύσις, ὡς προσῆθεν πλῆ
αρχίλῳ.

Χελιδῶν ἢ λορόνη.

Χελιδῶν καὶ λορόνη πρὸς
λιάλλης ἐφιλονείκον. ἄπο
τυχῶσιν δ' ἐν λορόνη, πρὸς αὐ-
τῶν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν λιάνι
λῶ πλῆ ἐαρινῶν ἄρῶν αὐθιῶν,
τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι
παρτείνεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀγροῖ, ὅτι ἢ παρὰ
ταῖς το σώματι ἀνδρῶν εἰ-
ας κρέττωρ ἐστίν.

Βῆταλις.

Βούταλις ἀπὸ τινος θυρί-
δος ἐκρήματο, νυκτοφίς ἢ
προσιδῶσα, ἢ πνοαῖν το πλῆ
αἰτίαν, δ' ἢ ἢ ἢ μέραις μὲν ἢ σιν
χάσει, νύκτωρ ἢ ἄσθεν. ἢ ἢ μὴ
μάτῳ τῶτο ποιεῖν λιγούσης,
ἢ μέραις γὰρ ποτε ἄσθεν σαυ-
λύθην, καὶ διὰ τῶτο ἀπ' ἐνεί-
ου ἢ σωφρονίαν, ἢ νυκτοφίς εἰ-
πεν, ἀλλ' ὅ νυκτὸς φυλάττωσιν
ἀσθεν,

ratus negligentia eius, qui
prius habuit. Ac assumpto
in domum, omnes ei adhibui
it abstersiones, omnibus la-
uacris tentavit mundare: &
colore quidē crās mutare non
potuit, sed morbum uexatio pa-
rauit. Affabulatio.

Fabula significat, manere
naturas, ut à principio proi-
ueverunt.

Hirundo & cornix.

Hirundo & cornix de pul-
chritudine contendebāt.
Respondens autem cornix
ei, dixit: Sed tua pulchritu-
do uerno tempore floret, mei-
um uero corpus etiam hyc-
me durat.

Affabulatio.

Fabula significat, dura-
tionem corporis decore me-
liorem esse.

Butalis.

Butalis à fenestra qua-
dam pendebat, uespertilio
autem profecta rogauit
causam, quare die silet, nocte
canit. Quum autem id ea nõ
in casu hoc facere dixisset,
nã die canēdo olim capta fu-
erat, & propterea ex illo
prudens euasit, uespertilio
ait, Sed non nunc te cauere
oportet,

oportet, quum nulla utilitas,
sed antequam caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat in ini-
fortunijs inutilem esse pœni-
tentiam.

Cochleæ.

Rustici filius affabat co-
chleas. Cum autē audi-
ret eas stridentes, ait: ô
pessimæ animantes, domi-
bus uestris incensis uos ca-
mitis.

Affabulatio.

Fabula significat, om-
ne intempestiue factum ui-
tuperabile.

Mulier & ancilla.

Mulier uidua operosa an-
cillas habens, has sole-
bat noctu excitare ad ope-
ra, ad galloꝝ cantus. His
uero assidue defatigatis labo-
re, uisum est oportere dome-
sticum occidere gallum, tan-
quam illum, qui noctu exci-
taret heram. Euenit autem
ipsis, hoc facto, ut in grauiori-
na inciderent mala. Nam
hera quum ignoraret galloꝝ
rum horam, temporius eas
excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisq̃
hominibus

δεί, ὅτι μισοὶν ὄφελος, ἀλλὰ
πρὶν ἢ συλληφθῶμαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοί, ὅτι ἐπὶ τοῖς
ἐτυχήμασιν ἀνόητος ἢ με-
τανοία.

Κοχλίας.

Εργὸς πάντας ὡπλὰ κοχλίας.
ἀκούσας ἢ αὐτῶν βυζόντων,
ἴφην, ἢ λιάνιστα ἴωα, τῶν οἰκί-
ων ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐ-
τοὶ ἔδειτε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοί, ὅτι πᾶν τὸ
παρὰ καιρὸν δευόμενον ἴσο-
νέδιστον.

Γυνὴ καὶ θράπαινα.

Γυνὴ χεῖρα φιλιόργος θόρα-
κίαν ἴδασ ἴχθυσιν, ταύτας ἴθ-
ει θυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ὄρ-
γα, πρὸς τὰς τῶν ἀλιεβυζόντων
ἰσθίας. αἱ δὲ σιωπῶσιν τῶν πό-
σων ταλαιπωρῶμεναι, ἴγρωσας
δαῖμον ἢ ἐπὶ αἰ οἰκίας ἀποκτεῖ-
ναι ἀλιεβυζόνα, ὡς ἐπένης νύ-
κτωρ ἐθανισαυτῶν πλὴν δ' ἴσπο-
σαν. σιωπῶσιν δ' αὐταῖς πο-
σὸν διαπραξαμέναις χαλεπωτέ-
ροις περιπέσειν τοῖς δεινοῖς. ἢ
γὰρ δευόμενος ἀγροῦσιν πλὴν τῶν
ἀλιεβυζόντων ὄφελος, ἐννοχώτε-
ρον ταύτας ἀνίστη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀγροῖ, ὅτι πολλοὶς
ἀνίστη.

αὐθρότοις τὰ βελούματα, καὶ
κῶν αἰτία γίνετῃ.

Γυνὴ μάγῃ.

ΓΥΝὴ μάγῃ θείων μωιμά-
των ἀποροπισμὸς ἀπαγ-
γελλομένη, πολλὰ διετέλεσθαι ποι-
ῆσα, καὶ λέγει ὅτι ἐν τοῦθῃ ἔχου-
σα. γραφά μύθοι δ' ἐτινὸς αὐ-
τίῳ ἀσεβείας, ἄλορον, καὶ καταδι-
καθῆσαν ἀπὸ ἡγῶν εἰς θάνατον.
ἰδὼν δ' ἐτις ἀπαγομύλιον
αὐτίῳ, ἴσθαι, ἢ τὰς τ' θεῶν ὄργας
ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη,
πῶς ἔδ' ἐαυθρότων βελύλιον μὴ
ταπειῶσαι ἢ δ' αὐθρότων:

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθῃ δὲ πολλοὶ
μεγάλα ἐπαγγέλλοντῃ, μὴ δ' ἐ-
μικρὰ ποιῆσαι διωάμυθοι.

Γαλῆ.

ΓΑΛῆ εἰς ἔργασίῃον ἴσθαι
σαχαλνέως, τίῳ ἐκῆ λειμῆ-
νιῳ πρίελεθ' ἰνὸν, ξυομύθῃ
ἢ πλὴ γλώτῃς, αἶμα πολλὸν ἐφί-
ρειτο, ἢ ἢ ἴδ' ἐτο, νομίζουσα τι το-
σιδῆρος ἀφαιρεῖν, ἀχρῆς δ' πᾶν
τελῶς πᾶσαν, τίῳ γλώσσῃ ἀ-
νήλωσον.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθῃ πρὸς τὸς ἐν φιλο-
νήκῃαις ἑαυτὸς βλέποντας.

Γεωργός.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις σκάπτον, χρῆ-
σιῳ πρίετυχηλῆδ' ἰμάσῃ
110

hominibus consilia esse ma-
lorum causas.

Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuina-
rum iratum propulsio-
nes promittens, multa face-
re perseuerabat, & lucrum
inde facere. quidam igitur
accusauerunt eam impieta-
tis, & conuicerunt, & dam-
natam ducebant ad mortē.
Videns autem quidam eam
duci: ait, Tu quæ deorū iras
auertere promittebas, quo-
modo neq; hominū cōsilium mu-
tare potuisti? Affabulatio.

Fabula significat, multos
magna promittentes, ne par-
ua quidem facere posse.

Mustela.

Mustela in officinam in-
gressa ferrarij, ibi iac en-
tem circumlambebat limā.
Rasa igitur lingua, sanguis
multus ferebatur. Hæc autē
lætabatur, rata ex ferro ali-
quid auferre, donec penitus
totā linguā absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in con-
tentionibus seipsos offendūt.

Agricola.

Agricola quidam fodien-
do aurū reperit. quotidie
igitur

igitur terram, ut ab eo beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adstant, inquit: Heus tu, cur terre mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura teinam si tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturū.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atq; hinc gratiã referre.

Viatores.

Duo quidam unã itinerari batur, & cum alter securim reperisset, alter, qui nõ inuenit, admonebat ipsam, ne diceret, inueni: sed, inuenimus. Sed paulo post, quã aggrederetur ipsos, qui securim perdidērāt, habēs ipsam, persequentibus illis, ad eũ qui unã itinerabatur, dicebat, perijimus. Hic autẽ ait, perij dic, nõ perijimus. Etenim & tũc cũ securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitati, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Rancæ.

οὐ πλὴν γλῶσσαι ὡς ἕπ' αὐτὰ δὲ οὐδὲ γιγνώσκεις ἐστὶν. τῷ ἢ τὸ χυρὸν ἐπιφάσσει, φησὶν, ὡς δὲ τὸ τί τῆ γὰρ τὰ ἐμὰ δῶρα προσεωρατὶς, & πῶς ἐγὼ σοὶ δέδωκα, πλῆτισαι σὲ βροχόμενῃ; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοιοσὸν τὸ χρυσίου ἔλθοι, οἶδ' ὅτι πλὴν αὐτὰ μετὰ τὸ χυρὸν μεμψῆ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν οὐ βγέτω ἐπιγνώσκων, ἢ τῶ τῶ χάριτας ἀποδιδόναι.

Ολοπόροιοι.

Δύο τινὲς ἑσθ' αὐτῶν ὡς οὐ πόρον, καὶ δατῶρον πῆλιν κινεῖ δύνοντες, ἄτρε ὁ μὴ δὲ εὐὸν παρῆνε αὐτὸν, μὴ λέγειν εὐρηκα, ἀλλ' εὐρήκαμεν. μετὰ μικρὸν ἢ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πῆλιν κινεῖ ἀποβῆλκῶτων, ὁ ἔχων, αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὐρηκῶτα σιωποῖ πόρον ἔλεγον, ἀποβῆλκῶμεν. ὁ δ' εἶπεν, ἀποβῆλκῶ λέγε, ἢ ἀποβῆλκῶμεν, ἢ γὰρ καὶ ὅτι τὸ πῆλιν κινεῖ εὐρηκα εἰλεγε, & εὐρηκαμεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μετὰ λαμβάνοντες τὸν οὐτυχημάτων, δὲ οὐ τὰς συμφορὰς δεκαί εἰσι γίνοι.

Βῆραχοι.

Βάτραχοι.

ΔΥο βάτραχοι ἀλλήλοις ἔγει-
 τυίαν. σὺ ἔμουντο ἧ, ὁ μὲν εἶς
 σὺν βαδία καὶ πύρρῳ ἐλ ὁδοῦ
 λίμνῃ, ὁ δὲ σὺ ὁδῶ, μικρὸν ὑ-
 ἄνω ἔχου. καὶ δὴ τὸ σὺ τῇ λί-
 μνῃ διατέρω παραινέντος πρὸς
 αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς αὐτὸν ἀσφα-
 λιστέρας διαίτης μεταλλάξῃ, ἔ-
 κήνος ἐκ ἐπέβητο, λέγων δυσ-
 αποσπάτως ἔχειν τῆς τὸ τό-
 πος σιωπῆς, ἕως ἂν σιωπῆν ἄ-
 μαξην παρελθῶσαν αὐτὸν σιω-
 πλάσῃ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὸ αἰθρῶ
 πῶρ οἱ τοῖς φάουλοις ἐπιχρῶν
 τὸς, φθαίουσιν ἀπολύμενοι,
 πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον βραβεῖσθαι.

Μελιττοργές.

Εἰς μελιττοργῆν τις εἰσέλ-
 θὼν, τὸν καταμὲν ἀπόντος,
 τὸ κηρίον ἀφῆλτο. ὃ ἵπταντι
 θῶν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας ἐ-
 ἄδην ὄρημος, ἔστῃσι τὸ κατα-
 αὐτὰς διαβουλώμενον, αἱ δὲ
 μέλιται ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανή-
 κησαι, ὡς καταλάβου αὐτὸν,
 τοῖς κηρίοις ἐπαιον, καὶ τὰ χεῖ-
 ριστα διετίθεν. ὃ ἵπρὸς αὐτὰς,
 ἡάνισα βῆα, τὸν μὲν κηρίων
 τα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφῆ-
 κητε, ἐμὲ δὲ τὸ ἐπιμελώμενον
 ὑμῶν πᾶσι λήτῃ.

Επιμύθιον

Rana.

DUæ rana vicinæ sibi e-
 rant. Pascebantur autē,
 altera in profundo, et procul
 à uia stagno, altera in uia
 parum aquæ habens. Venit,
 quum quæ in stagno, alterā
 admoneret, ut senigraret,
 ut tutiore cibo frueretur, il-
 la non paruit, dicens: Fir-
 missima teneri huiusce loci
 cōsuetudine, quousq; obtigit
 currum prætereuntem ip-
 sam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homi-
 nes quoq; praua aggredien-
 tes, citius mori, quam mutari
 tur in melius.

Apiarius.

IN mellariū ingressus qui-
 dam domino absente, fauos
 abstulit. Hic autē reuersus,
 ut alueolos uidit inanes, stans
 do quod in his erat perscrui-
 tabatur. Apes autem à pai-
 stu redeuntes, ut deprehens-
 derunt ipsū, aculeis percui-
 tiebant, pessimeq; tracta-
 bant. Hic autem ad eas, ὁ
 pessimæ animantes, furatū
 uestros fauos illesum dimisi-
 stis, me uero satagentem ues-
 stri percussistis.

Affabulatio

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores res repellere.

Alcedo.

Alcedo avis est solitaria, semper in mari uitā degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidos edificare. Cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi citatum uento eleuari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reuersa, re cognita, ait: Me miseram, quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Piscator.

Piscator in flumio quodam piscabatur, extēsis autem rebus,

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὴ τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἀγνοίαν τὸς ἐχθρὸς μὴ φυλαττόμενοι, τὸς φίλους ὡς ἐπιβόλους ἀπωθοῦνται.
ΑΛΚΥΩΝ.

Aλκυῶν ὄρνις ἐστὶ φιλοφρονέουσα, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαίτηται. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θύρας φυλαττόμενον, ἐν σκοπέλοις παραθαλάττοις νεοτοποῖσθαι. καὶ δὴ ποτε τίκτην μέλλουσα, ἐνεοτοποῖσθαι. βελήσσης δ' ἐπιπέσει αὐτῆς εἰς νομὴν, σιωπῆς τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρην ματῶν δέσσαν πνύματῶν, ἵνα θραυδίῳ αὐτῆς ἐκλεπίσῃ, καὶ ταύτῃ ἐπιπύσασθαι, τὸς νεοτὸς διαίτησθαι. καὶ ἵππασθαι καὶ γυνῆσθαι τὸ πρῶτον, εἶπε, δευτερεύουσα ἐγώ, καὶ τις τῶν γυνῶν ὡς ἐπίβουλον φυλαττόμενον, ἐπὶ ταύτῃ διαίτησθαι, καὶ μοι πολλῶν γέγονεν ἀπιστίαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς ἐχθρὸς φυλαττόμενοι, λαυδαύσουσιν πολλῶν χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐπιπέσουσιν.

ΑΛΙΣΟΣ.

Αλίσος ἐν τινὶ ποταμῷ ἡλίθιος. διατρίβει δὲ τὰ δεικνύουσα,

ἡτύα, καὶ τὸ ῥόδιμα ὄριλα
 βῶν, ἑκατόβωδον, καλωδίω
 προσήσας λίθου, τὸ ὕδωρ ἐ-
 τυπτου, ἔπως οἱ ἰχθύες φύ-
 γουτόν, ἢ παραφυλάκτως τοῖς
 βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δ' ἐπε-
 ρι τὸν τόπον οἰκοῦντων τις
 θεασάμενος τοιοῦτον, ὡς
 ἐμὲ μπετο ὡς τὸν ποταμὸν δο-
 λῶντα, ἢ διὰ τὸ ὕδωρ μὴ συγ-
 χωρῶντα πίνευ. ἢ δὲ ἀπυγί-
 νατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτας ὁ ποτα-
 μὸς ταράττεται, ἐμὲ δειήσει λι-
 μῶν τούτων ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν
 πόλεων οἱ δημαγωγοί, τότε μά-
 λιστα ὀργάζονται, ὅταν τὰς πα-
 τρίδας ἢ τὰς πόλεις ὀργίσωσι.

Πίθηκος ἢ δελφίς.

Ἐὸς ὄντος τοῖς πλείοσι με-
 λιτιάσι λιμνῶν ἢ πελάγους
 ἐπάγειν πρὸς παραμυθίαν
 τὸ πλεῖον, πλείων τις εἶχε σὺν
 ἑαυτῷ καὶ πίθηκον, γονομέ-
 νων δ' αὐτῷ κατὰ τὸ σούσιον
 τὸ ἄλκιμης ἀνθρώπου, χει-
 μῶνα σφοδρῶν σὺν ἑβὴ γυνέ-
 θαι. ἃ ἢ νεὸς πρὸς βασιλείας,
 ἢ πάλιν διαπονηθῶντων,
 εὐχέτο καὶ ὁ πίθηκος. δελ-
 φίς δ' ἔτις αὐτὸν θεασάμενος,
 ἢ ἀνθρώπου εἶναι ὑπολάβων,
 ἢ πλεῖον αὐτῷ διαπονηθῶν
 ἐπὶ

tibus, & fluxu comprehenso,
 utrinque funi alligato lapide,
 aquam uerberabat, ut pisces
 fugientes incaute in retia in-
 ciderent. Cum quidam uero
 ex ijs qui circa locum habi-
 tabant, id facere uideret, in-
 crepabat quod fluvium turbat
 ret, & claram aquam non si-
 neret bibere. Et is respon-
 dit: Sed nisi sic fluvius per-
 turbetur, me oportebit esurien-
 tem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ci-
 uicatem etiam rectores tunc
 maxime operari, quum
 patrias in seditionem indu-
 xerint.

Simius & delphis.

MORIS quum esset nauis
 gantibus, Melitenses
 catulos & simios adducere
 in solamen nauigationis, qui-
 dam habebat secum & simium.
 Cum autem peruenissent ad
 Sunium Atticæ promonto-
 rium, tempestatem uehementi-
 tem fieri contigit. Nauis autem
 euersa, & omnibus natantibus,
 natabat & simius. Delphis
 autem quis ipsum conspiciatus,
 & hominem esse ratus, di-
 gressus leuabat, perferens.
 i ad

adcernam. Ut uerò in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit simium, an genere esset Atheniensis. Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus: rogauit, an & Piræum nosset. Ratus autem simius de homine eum dicere: ait, & ualde amicum esse ei & familiarem. Ex delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorant, existimant se decipere.

Musca.

IN cella quadam melle effuso, muscæ aduolantes commedebant. Implicitis autem earum pedibus, euolare non poterant. Cum uero suffocarentur, dicebant: Misere nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius & Staturarius.

Mercurius scire uolens, quanti apud homines esset, in Staturarij, transi

ἐπὶ πλὴν χόρσον. ὡς ἢ λατὰ τῶν παλαιᾶ ἰγύνετο τὸ ἔ ἀβλωαίωρ ἰπίνεωρ, ἰπυδαύτο το πιδήμω, εἰ τὸ γύνε δὲν ἀδινάω. το ἢ ἐπόνω, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τῶν χόρσων γυνέωρ, ἰπαυήετο εἰ καὶ τὸ παλαιᾶ ἐπίστα. ὑπολαβῶν ἢ ὁ πιδω καὶ πὸρ ἀνδρῶν αὐτῶν λέγεω, ἴφη, καὶ μάλα φίλου εἶναι αὐτῶ καὶ σιωδῶ. καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσούτῳ ψόφει ἀγαπητήσας, βηπίσῶν αὐτῶ ἀπὲ κτενῶν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας, ὅτι πλὴν ἀλύθειαν ἐν εἰδότητι, ἀπαστῶν νομίζουσι.

Μῦθα.

ΕΝ τινι ταμείῳ μέλιτος ἰκνοχυθῶντος, μῦται προσπίπασα λατῆδιον. ἰμπαγύντων ἢ τῶν πιδῶν αὐτῶ, αἰ ἀπὸ πλῶναι ἐν δὲ χορ. ἀποπυγόμενα δ' ἴλεγορ, ἀθλιαὶ ἡμῶς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπεκλύμεθα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ πολλοῖς, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχυρίαι πολλῶν λιανῶν αἰτία γίνεται.

Ερμῆς καὶ ἀγαλακτοποιός.

Ερμῆς γυνῶναι βουλέμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ὄσιν, ἦνεν εἰς ἀγαλακτοποιός, ἰαυτῶ

ἔαυτ' ἐνόσας ἀνθρώπων, καὶ δια
 σάμην & ἀγαλματ' ἑδῆς, ἤρω
 τα, πῶς τις αὐτὸ πρίασθαι δύ
 ναται; ἤ ἴσθου & Δραχμῆς,
 γιλάσας, πῶς τὸ ἤρας; ἴφθ.
 εἰπὸν & ἴ, πλείον & ἰδῶν καὶ
 τὸ ἑαυτοῦ ἀγαλμα, καὶ νομίσας
 ὡς ἐπειδὴ ἀγγελὸς ἔστι θεῶν
 καὶ ἰδῶν &, πολὺ αὐτὸ περι
 ρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὴν λό
 γον, ἤρω τοῦ ὀπί αὐτοῦ. ὁ δ' ἀ
 γαλματοποιὸς ἴφθ, ἑαυτὸς
 ἀνῆκε, καὶ τὸν προσηλυ
 σοὶ δίδωμι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα λεγὸ
 ἄλονον, οὐδὲ μιᾶ παρὰ ἄλλοις
 ἔντα τιμῆ.

Ερμῆς καὶ τειροβίας.

Ερμῆς βελόμην & πῶν τειρε
 σοῖς μαντικῶν εἰ ἀληθῆς ἔστι
 γινῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βῆς
 δὲ ἀγροικίας, ἦκε ὡς αὐτὸν
 εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων,
 καὶ παρ' αὐτῶν λατῆχθαι, καὶ ἴ
 βῶν ἀπολείπει ἀγγελθείσης τῶ
 τειροβίας, ἐκεῖν & παραλαβὼν
 τὸν ἑρμιῶν δὲ ἦλθεν, οἰωνῶν τι
 να πρὸ τοῦ κλέπτου συνέμει
 νος, καὶ τότε παρήνθη φράσαι αὐ
 τῶ, ὅτι τινὰ αὐτὸν δροῖθωρ θιάσῃ
 ται. ὁ δ' ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον
 διασάμην & αἰτὸν δὲ ἀρῆσθαι
 γῶν ἐπὶ τὰ Διξιά Διπτάμι
 νομ,

transformatus in hominem,
 & uisa statua Iouis, roga
 bat, quanti quis ipsam eme
 re posset. Hic autem cum di
 xisset drachma, risit. & quā
 ti Iunonis, ait. cum dixisset,
 pluris: uisa & sua: ipsius stae
 tua, ac opinatus cum nun
 tius sit deorum, & lucrosus,
 maximam de se apud homi
 nes haberi rationē, rogauit
 de se. Statuarius uero ait:
 Si hanc emeris, & hanc ad
 ditamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum glō
 riosum, qui nullius apud alij
 os est precij.

Mercurius & Tiresias

MERCURIUS uolens Tire
 sic uaticinium an uerū
 esset cognoscere, furatus ipi
 sius boues ex rure, uenit ad
 ipsam in urbem, similis fa
 ctus homini, & ad ipsum di
 uertit. Bouni autem anuσι: οῖ
 ne renunciata Tiresiae, ili
 le assumpto Mercurio exi
 uit, augurium aliquod de fur
 re consideraturus, & huic iu
 bet dicere sibi, quam nam ai
 uini uiderit. Mercurius au
 tem primū uidisse aquilam &
 sinistris ad dexteram uolantem,

tem, dixit. Hic non ad se at-
tinere quū dixisset, secundo
ceruicem super arbore qua-
dam sedentem uidit, & moi-
do superius aspicientem, mo-
do ad terram declinatam.
& uati refert. Et is re co-
gnita, inquit: Sed hæc cori-
nix iurat & cœlum & terri-
ram, si tu uelis, meas me rei-
cepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quis-
piam poterit aduersus uirum
furacem.

Canes.

HAbens quidam duos
canes, alterum uenari
docuit, alterum domum ser-
uare. Ceterum si quando
uenaticus caperet aliquid,
& domesticus particeps und
cum eo erat cœnæ. egres-
sente autem uenatico, & illi
obijciente, quod ipse quotidie
laboraret, ille nihil faciens,
suis nutriretur laboribus, re-
spondēs ipse, ait: Non me,
sed herum reprehende, qui
non laborare me docuit, sed
labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat, adoles-
centes qui nihil sciūt, haud
esse

νον, ἔφρασε. τὸ δ' ἐφίσαντο
μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι ποτόν,
ἐν αὐτοῖς λογώωντο εἶδόν τι-
πὶ τινὸς ἀκούσαντα λαθρο-
νύκτωρ, καὶ ποτὶ μὲν αὐτὸν βλάπτε-
σαι, ποτὶ δὲ πρὸς τὴν γῆν λα-
τάνητον, καὶ τῷ μάλιστα φρά-
σαι, καὶ ὅς ἐπιτυχῶν εἶπον, ἀλλ'
αὐτῇ γὰρ ἡ λογώωντι δόμνυται
τόν τε ἄρανόν καὶ τὴν γῆν, ὡς
καὶ σὺ δέλης, τὰς ἐμὰς ἀπολή-
φομαι βῆς.

Επιμύθιον.

Τότῳ τῷ λόγῳ χρῆσαι το αὐ-
τὸς πρὸς ἀνδρα καὶ ἐπὶ τῷ.

Κύωδ.

Εχὼν τις δύο λύκας, ἃ μὲν
ἐτόρον θυροῖν ἐδίδασκε, ἃ
δὲ λοιπὸν οἰνοφυλακῶν. καὶ
δὲ εἶποτε ὁ θυροτικὸς ἤγρονε-
τι, καὶ οἰνοφύλακός συμμετῆχον
αὐτῷ τὸ δόνην. ἀγανακτοῦ
τὸ δὲ τὸ θυροτικῶν, λαθρο-
νύκτωρ οὐκ εἶδοντο, εἶγε αὐτὸς μὲν
λαθ' ἐνάστω μοχθεῖ, ἐκείνῳ
ἢ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῖς βέ-
φετῇ τῶνοισι, ὑπολαβὼν αὐτὸς
εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δόρυπτό-
ν τε μέμφε, ὅς οὐ πονεῖν με ἐ-
δίδασκεν, ἀλλὰ τῶνοισι ἀλλοφύ-
κας ἐδίδειν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀληθὴς, ὅτι καὶ τῶν
νῦν οἱ μηδὲν ἐπιτάμενοι, οὐ
μὲν

μεμπτοί εἰσι, ὅταν αὐτοὺς οἱ
γονεῖς ἔτως ἀγάγωσι.

Αὐτὸς ἢ γυνή.

Εχωρτίς γυναικᾶ, πρὸς τὰς
λιατ' οἴκου ἀπαντας ἀπε-
χθῶς ἔχευσα, ἢ ἑλθὼν γυνῶναι
ἐπεὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἴκῳ
ταῖς οὕτω διαίκεται. διὸ δ' ἢ ἢ
μετ' ἀλόγῳ προφάσει πρὸς
τὸν αὐτῆς αὐτίῳ ἀποστῆλλει
πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέ-
ρας ἐπανελθούσης αὐτῆ, ἐπιω-
θεύτο, πῶς πρὸς τὰς ἐκεῖ δι-
ηγύετο. ἢ ἢ φαμὲν, ὡς οἱ
βυθόλοιοι καὶ οἱ ποιμενῶν με-
πιβλέποντο, πρὸς αὐτίῳ ἔφη,
ἀλλ' ὦ γυνῶναι, ἐτούτοις ἀπε-
χθεύῃ, οἱ ὄρθρον μὲν τὰς ποι-
μνας ἐβλαύνουσιν, ὡς ἢ ἢ εἰσῆ-
σαι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τῆ
των, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες
τίῳ ἡμέραν;

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἢ ἀλοῖ, ὅτι οὕτω
πολλὰ ἐκ τῶν μικρῶν τὰ με-
γάλα, καὶ τῶν προσδύλων τὰ ἀ-
διπλα γινώσκονται.

Επιφ' ἢ ἢ λῦμα.

Επιφ' ἢ ἢ λῦμα ἢ ποι-
μνης, ἐπὶ λῦμα λιανειδίον
το, ἐπιφραφῆσαι ἢ πρὸς αὐτ', ἢ ἢ
πον, ὦ λῦμα, ἐπὶ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
σὸν βρωμα γρηύσομαι, ἵνα μὴ
ἀπὸ ὡς ἀποθάνω, αὐλισομ πρῶ-
τον

esse reprehendendos, quia eos
parentes sic educaverint.

Maritus & uxor.

Η Abes quidam uxorem,
que domesticis omnibus
inimica erat, uoluit scire an
etiam erga paternos dome-
sticos ita afficeretur, qua
propter cum rationabili pre-
textu ad suum ipsam misit
patrem. Paucis post diebus
ea reuersa rogauit, quomodo
aduersus illos habuisset.
Hæc uero cum dixisset, bu-
bulci & pastores me susper-
ctabant, ad eam ait: Sed o
uxor, si eos odisti, qui mane
greges agunt, sero autem rei-
uertitur, quid sperare oportet
in ijs, quibus cum tota
conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic
sepe ex paruis magna, &
ex manifestis incerta coi-
gnosci.

Hædus & lupo.

Η Oedus derelictus a gre-
ge, persequente lupo, cō-
uersus ad eum, dixit, o lupo,
quoniam credo me tuum ci-
bum futurum me, iniucium
de moriar, cane tibia pri-

num, ut saltem. Lupo autē canente tibia atq; hœdo saltante, canes cum audiuiſſēt, lupum perſequuti ſunt, hic conuerſus hœdo inq̄: merito hæc mihi ſunt, oportebat. n. me, cocus cū ſim, tubicinē nō agere. *Affabulatio.*

Fabula ſignificat, qui ea quibus natura apti ſunt, negli- gant, quæ uerò aliorum ſunt, exercere conantur, in infortuna incidere.

Cancer & uulpes.

Cancer è mari cum aſcē diſſēt, in loco quodam paſcebatur. Vulpes uerò eſuriens, ut conſpexit, acceſſit, ac cum rapuit. Ille deuorādus ait, Sed ego cōdigna patior, q̄ marinus quā ſim, terreſtris eſſe uolui. *Affabulatio.*

Fabula ſignificat homi- nes, etiam qui proprijs dere- lic̄tis exercitijs, ea quæ nihil conueniunt, aggrediuntur, merito infortunatos eſſe.

Citharœdus.

Citharœdus rudis in doi- mo calce incruſtata fa- miliariter, ut ſolebat, canēs, & contra reſonante in ſe uo- ce, putabat ualde canorus eſ- ſe. uerum elatus ſuper hoc cogi-

τον, ὅπως ἀρχήσωμαι. τοῦ ἡλ-
κῆς αὐλῶντος, ἢ τὸ ἑρίφου ἀρχῆ-
μῆνης, οἱ λιῶντες ἀνέσαντες, τὸ
λύκον ἐδίωκον, ὃ ἡ ἀποſτραφῆς
τῆ ἑρίφου φησὶ, δὴ καὶ αὐτὸς
μοι γίνεται, ἰδίῃ γὰρ με μάλιστα
ὄντα, αὐληκτῶ μὴ μιμῆσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὸ μὴ πρὸς
ἃ περιφύκασιν ἀμελῶντες, τὰ δὲ
ἐτέρων ἐπιτηδεύειν περιώμε-
νοι, δυστυχίαις περιπίπτουσιν.

Καρκίνου ἢ ἀλώπηξ.

Καρκίνου ἀπὸ τῆ θαλάσσης
αὐγασίας, ἐπὶ τινὶ ἐνέμε-
το τόπῳ ἀλώπηξ δὲ λιμῶντος
σα, ὡς ἐθιάσατο, προσελθούσα
ἀνέλαθεν αὐτόν. ὃ ἡ μέλλων
καταβιβρώσκεισθαι, ἔφη, ἀλλ'
ἐγωγε δλίκα καὶ πίπτονθα, ὅς δαι-
λάτῃ σου, χρῆσάμην ἢ βλά-
θω γρηῖσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἢ
ἀνθρώπων εἰ τὰ οἰκῆα καταλε-
πόντες ἐπιτηδεύματα, ἢ τοῖς
μυθεῖν προσήκουσιν ἐπιχειροῦ-
σιν, ἐμὸς δυστυχῶσιν.

Κιθαρῶδης.

Κιθαρῶδης ἀφῆς ἐν οἰκῷ
κονία μὲν σιωπῆς ἄδων,
ἢ αἰτηχῆς αὐτῷ ἄφωπῆς,
ὡς σφόδρα ἀφῶν ἐῖναι.
ἡγεὶ δὲ ἐπαρθῆς ἐπὶ τούτῳ,
ἔγνω.

ἔγνω δ' αἶψα καὶ διὰ βίῳ ἑαυτὸν
ἐποδοῦναι ἀφινόμενον· ὁ δ' ἐ-
πιδείξατο, καὶ ἰακῶς ἄδων
παύειν, λίθοις αὐτὸν θύσαντες
ἐπέπρασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἔτι καὶ
τῶν ῥητόρων οἱ τοὶ ἐν ταῖς σχολ-
αῖς διακρίνοντες ἐν αἰτίαις, ὅ-
ταν ἐπὶ ταῖς πολιτείαις ἀφίνων
τῶν, ἡ δόξος ἀξιοί εἰσι.

Κλίπται.

Κλίπται εἰς τινὰ εἰσέλθοντες
οἰκίαν, ἔδον ὄσπον, ὅτι μὴ
αἰκην βύβονα, καὶ ποτόν λαβόντες
ἐπέπρασεν. ὁ δ' ἡμέλλων ὑπὲρ αὐ-
τῶν δύεσθαι, ἰδέτο ὡς αὐτὸν
ἔτι ἀπολύσει, λέγων, χρῆσιμος
εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, οὐκ ἔστι
αὐτὸς ἐπὶ τὰ ὄργανα ἰγέρων. οἱ
δ' ἐφασαν, ἀλλὰ διὰ ποτόν σε
μᾶλλον θύομεν. ἐκείνος γὰρ ἰγέ-
ρων, κλίπται ὑμᾶς ἐκίει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ταῦτα
μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιῶ-
νται, καὶ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν ὄργανα
τήματα.

Κορώνη καὶ κόρυς.

Κορώνη φθονήσασα κόρυϊ,
τῷ ἐπὶ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀν-
θρώποις μαρτυροῦναι, καὶ διὰ
ποτόν μαρτυροῦναι ὡς προλή-
θοντι τὸ μέλλον, διασαμμένη τι
ἔστι

cogitavit & theatrosese cō-
mittere oportere. profectus
uerò ad se ostēdendū, quū ma-
le admodū caneret, lapidibus
ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex
rhetoribus quosdam, qui in
scholis uidentur esse aliqui,
cum ad res publicas se con-
ferunt, nullius precij esse.

Fures.

Fures in domum quandam
ingressi, nihil inuenerunt
nisi gallum, atq; hoc capto
abierunt. Hic ab eis occi-
dendus rogabat, ut se dimitte-
rent, dicens, utilem esse ho-
minibus noctu eos ad opera
excitando. Hi uerò dixerūt,
sed propter hoc te tanto ma-
gis occidimus. illos enim exci-
tando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea ma-
xime prauis esse aduersa,
quæ bonis sunt beneficia.

Cornix & coruus.

Cornix coruo inuidens,
quod is per auguria homi-
nibus uaticinaretur, ob idq;
crederetur uti futura præ-
dicens, conspiciata quos-

dā uiatores prætereūtes, uicit
super arborē quandam, stās q̄s
uide crocitant. Illis uero
ad uocē conuersis, & admira
tis, re cognita quidā inquit,
Abeamus heus uos, cornix
enim est quæ crocitant, &
augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem
modo et homines cū præstan
tioribus certantes, præter q̄s
quod nō ad æqua perueniūt,
risum quoq̄s debere.

Cornix & canis.

Cornix Mineruæ sacrifi
cans, canē inuitauit ad
epulas, ille uero ad eā dixit,
quid frustra sacrificia absu
mis? Dea enim ad: ὀ te odit,
ut ex peculiaribus quoq̄s tibi
augurijs fidē sustulerit. Qui
cornix, ob id magis ei sacri
fico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plo
roq̄s ob lucrum non uereri in
nimos beneficijs prosequi.

Coruius & serpens.

Coruius cibi indigens ut
serpentē in aprico quodā
loco dormientē uidit, hūc dei
uolūto rapuit. Hic cū se uer
tisset, atq̄s momordisset ipsū,

coruius

νὰς ὁδοιπόρους παρόντας, ἤ
κην ἐπὶ τι δένδρον, καὶ φῶσα,
μεγάλως ἠράξεν. τῶν ἢ πρὸς
τὴν φωνὴν ἐπηρεαζόντων, καὶ
καταπλαγούντων, ὑποτυχῶν
τις, ἔφη, ἀπίω μὲν ὧ ἔτοι, λωρὼ
ν κεν γὰρ ἔστιν, ἢ τις λέκτραγε, καὶ
οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οὕτω καὶ
τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττο
σι ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῶν
ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα
ὀφλισκαύουσι.

Κορώνη καὶ κύων.

Κορώνη ἀθλοῦ δύσσα, κύων
ἐπὶ ἱστίασιν ἐνάλη, ὃ ἢ πρὸς
αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσί
ας ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς ἔτω
σέμισα, ὡς λήν τῶν σωβόρων
σοὶ οἰωνῶν τὴν πίσιν ὀρι
λεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν, δια
ποτο μᾶλλον αὐτὴν δύω, ἵνα δε
αλλαγῆ μοι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πολλοὶ
διὰ λέγειν τὰς ἐχθρὰς ἀνδρῶν
γατῶν οὐκ ὀνεύουσι.

Κόραξ καὶ ὄφις.

Κόραξ βοφῆς ἀπορῶν, ὡς
κατείδον ἐν τινὶ σπηλιῶ τῷ
πρὸς ὄφιον λοιμώμενον, ποτο
καταπλάσσειν ἑρπασί. ἢ ἢ ἐπηρεα
ζόντος καὶ λακόντος αὐτόν,
ἀποθνή

ἀποθύσκειν μέλλω ἔρκει, δ' ἴ
λαι' ἔγωγε, ὅς τοι ἴστον ὄργην
ἔρμαιον, ὃς ἔ' ἢ ἀπόλλυμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὡρὸς ἀνδρα, διὰ
θεσαυρῶν ὠρῶν ἐπι σωτηρίας
λευδωδύσαντα.

Κολοῖδς ἢ πριτράϊ.

ΚΟΛΟΙΔΣ ἔρτινι πριτράωνι
πριτράας ἰδῶν ἰαλῶς ῥε
φομῆας, λουκαῦας ἑαυτὸν ἦλ
θον, ὡς κεί ἀυτὸς ἢ ἀυτὸν διαί
της μεταληφόμεν' αἰ ἔ' μί
χει μὲν ἠσυχάζον, οἰόμεναι π
ειτράν ἀυτ' εἶναι, προσήγοτο.
ἐπεί δ' ἐποτι ἑκλαθόμεν' ἐφ
θέγατο, τλωικαῦτα τλω ἀυτο
γνώσαι φύσιν, ὃς ἠλάσαν παίσι
σαι, ἢ ὅς, ἀποτυχῶν ἢ ἐνταῦ
θα ῥοφῆς, ἑπαυῆκε πρὸς τοὺς
λολοῖδς πάλιν, ἰακῆνοι διὰ
τὸ χρῶμα ἀυτ' ἐνεπιγόντοσ,
ἢ μετ' ἀυτῶν διαίτης ἀπείρι
ξον, ὡς τε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα,
μηδὲτέρας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἀηλοῖ, ὅτι ἢ ἢ
μας τοῖς ἑαυτ' ἀρηθῆσαι, λογι
σομῆας, ὅτι ἢ πλεονεξία πρὸς
τῷ μηδὲν ὠφελῆν, ἀφαιρεῖται ἢ
τὰ προσήκοντα πειλάμει.

Κολοῖδς.

ΚΟΛΟΙΔΣ τις συλλαβῶν, ἢ δ' ἢ
σας ἀυτο τὰν πόδα λίνω,
τῷ

corius moriturus dixit, Me
miserum, qui tale reperi luc
rum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob
thesaurorum inuentionē de
salute periclitatur.

Monedula & columbae.

MONEDULA in columbae
rio quodā columbis ui
sis bene nutritis, de albavit se
se, iuicq; ut & ipsa eodem ci
bo impertiretur. Hæ uerò,
donec tacebat, ratæ eā esse
columbam, admisērunt. Sed
cum aliquādo oblita uocem
emississet; tunc eius cognita
natura, expulerunt percuti
endo, eaq; priuata eo cibo re
dijt ad monedulas rursus.
Et ille ob colorem, cum ipi
sam nō nossent, à suo cibo abi
egerunt, ut duorum appetēs,
neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere
& nos nostris contentos
esse, considerantes auariti
am, præterquam quod nihil
iuuat, auferre sæpe & que
adsunt bona.

Monedula.

MONEDULĀ quūq; cepisset,
& pedē alligasset filo,

suo tradidit filio. Hæc nôses
 vëdo uictum inter homines,
 ubi parumper libertatem
 nacta est, fugit, in suum ni-
 dum se contulit. Circumuiοι
 luto uerò ramis uinculo, euo-
 lare haud ualens, quum inci-
 ritura esset, secum loqueba-
 tur, Me miseram, quæ apud
 homines non ferendo seruitu-
 tem, incaute me mea uita
 priuauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non
 nunq̃ quosdam, dum se à me-
 diocribus student periculis
 liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

Iupiter Mercurio iussit, ut
 artificibus omnibus men-
 daci medicamentum miscer-
 ret. Hic eo trito, & ad men-
 suram facto, æquabiliter sin-
 gulis miscuit. Quum uerò so-
 lo relicto sutore, multum su-
 peresse medicamenti, totum
 acceptum mortarium ei mi-
 scuit. Atq̃ hinc contigit arti-
 fices omneis mentiri, maxi-
 mè uerò omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces
 artifices.

Iupi-

τῷ ἑαυτοῦ παρῆλθοναι πωιδί.
 ὁ δὲ μὴ ὑπομένοντας πλὴν μετῴ
 αἰδρώπων δίαυτων, ὡς πρὸς
 ὀλίγου ἀδείας ἔτυχε, φυχῶν
 ἤμειψ ἄς πλὴν ἑαυτοῦ βασιλεύ. πε-
 ρειληθῆντί & δὲ τοῦ δόβμοῦ
 τοῖς κλάδοις, ἀποσπλῦσαι μὴ
 δουάμεθ & ἐπειδὴ ἀποθυ-
 σκεν ἱμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔ-
 φη, δείλαι & ἔγωγε, ὅς πλὴν
 παρῴ ανθρώποις μὴ ὑπομένοντας
 δουλείαν, ἔλαθον ἱμαυτὸν τῆς
 ζωῆς σφύσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ & δὴλοῖ, ὅτι τινὲς
 ἰδῶν ὅτι μετρίων λιπιδύων ἑαυ-
 τὸς βελόμεθροι ῥύσασθαι, εἰς
 μέγας πρὶπ ἰπῆσαι.

Ερμῆς.

Zεὺς ἐρμῆν προσέταξε πᾶ-
 σι τοῖς τεχνίταις ψύδασθαι
 φάρμακον ἐγχάειν. ὃ ἢ ποτοῦ
 ψάει, καὶ μέθρον ποιήσας, ἰ-
 σσον ἐκάσθαι ἐνέχειν, ἔπει δὲ μό-
 να το στυτίως ὑποσφύσθαι.
 πολὺν βασιλεύοντα φάρμακον,
 ὅλων λαδῶν πλὴν δουείαν ἐνέ-
 χειν αὐτῷ. καὶ τούτῳ στυτίως
 τῆς τεχνίτας ἀπαύσας ψύδου-
 σθαι, μάλιστ᾽ ἢ παύσας τοῦς
 στυτίας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ & πρὸς ψύδουλίγας
 τεχνίτας.

Ζούε.

Ζεύς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνδρώ-
πυς, τὰς μὲν ἄλλας διαβέ-
σεις αὐτοῖς ἐν ἰδνῆι, μόνῳ δὲ
ἐνδ' εἶναι τὸν αἰσχυρὸν ἐπιλά-
θειτο, διὸ καὶ μὴ ἐχωρῶν πόδον αὐ-
τῆι εἰσαγάγει, διὰ τοῦ ὄχλου
αὐτῆν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἢ
ἢ τὸ μὲν πρῶτον αὐτὴν ἐλεγοῦ ἀ-
ναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα
αὐτῆ ἐνέκειτο, ἔφη, ἀλλ' ἔγω-
γε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι τῆς
ἐμολογίας, ὡς αὐτὸς ὄρω μὴ εἰ-
σέλθῃ, αὐτὸς δὲ εἰσέλθῃ, αὐτῆ δὲ
ἐλθεῖν παραυτίκα. ἀπὸ
δὲ τῆς συνείδησός τας πό-
δος ἀνασχυρῶντος ἔσται.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δευτέρου, ὅτι τὸς ὑπὸ
ἔρωτος κατιχομένους, ἀνα-
σχυρῶντος ἔσται συμβαίνει.

Ζεύς.

Ζεὺς γὰρ μὲν τῶν πᾶντων, πάντα
τὰ ζῶα εἰσία, μόνῳ δὲ τῷ
χελώνῳ ὑσθρῶστος, διαπο-
ρῶν τὸν αἰτίαν τῷ ὑσθρῶστος,
ἐπιωθάνετο αὐτῷ, τίνος χάριν
αὐτῆ ἐπὶ τὸ δειπνῶν ἔπαυε-
ναιτο. καὶ ἢ ἐπὶ τῆς οἴκου φίλος,
οἴκου ἀριστος, ἀγαπητῆστος
κατ' αὐτῷ, κατεδίκασε τὸ οἶκον
βασιλεύσασαυ πρὸς ἑαυτήν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δευτέρου, ὅτι οἱ πολλοὶ
τῶν

Iupiter.

Iupiter formatis homini-
bus, omnibus illis affectus in-
didit, solum indere pudorem
oblitus est. Quapropter non
habens unde nam ipsum in-
troduceret, per turbam in-
gredi cum iussit. Hic uero
primum cōtradicebat, quod
indigna ferret. Vehementius
uero eo instante, ait: Sed ei
go sanè his ingredior pactis,
si amor non ingrediatur, ipse
se exhibeo quamprimum. Ex
hoc profecto euenit, omnia
scorta inuerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, car-
ptos amore inuerecundos
esse.

Iupiter.

Iupiter nuptias celebrans,
omnia animalia accipiebat.
Sola uero testudine tari-
de profecta, admiratus cau-
sam tarditatis, rogauit eam,
quam obrem ipsa ad cœnam
non accesserit. Quam hæc
dixisset, domus chara, domus
optima: iratus ipsi, damna-
uit ut domum baiulans circum-
ferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque
homines

homines eligere, parce potius apud se uiuere, quam apud alios laute.

Lupus & ouis.

Lupus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inueniam. Illa, re cognita, ait, Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationem insidiantem.

Lepores.

Lepores olim belligerantes cum aquilis, inuocauerunt in auxilium uulpes. hæc aut dixerunt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus, qui uos estis, & cū quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cū præstantioribus certant, suam salutē contemnere.

Formica.

Quæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, nõ

erat

τ' ἀνθρώπων αἰεθύντῃ μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκοι & ἡ πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν διχρήσας, ἤγει λαικῶς πάσχων, ἐβέβηλυτο. ῥοφῆς ἢ ἀπορῶν, διασάμηνος πρόβατον, ἐδέτο ποτὸν ἐν τῷ παραρρέοντι αὐτῷ ποταμοῦ λιμίσσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ ῥοφῶ ἐμαυτῷ σιτήσω. τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἐφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδώσω σοι, σὺ ἤγει ῥοφῆ μοι χρῆσι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐτὰς λαικοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδεδόντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολέμοιόντες ἄνθρωποις, παρενάκουσιν εἰς σύμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δ' ἐφασαν, ἐδοθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἠδὲ γάρ, τίνας ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λαγοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικούντες, τ' ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἀνθρώπος ἦν, καὶ τῆ γεωργίᾳ διλιτικῶς προσέχων, οὐ

τοῖς

τοῖς ἰδίοις ἠρῆτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τὸς τῷ γειτόνῳ καρπὸς ὑφῆρτο. ὁ δὲ ζῶν ἀγανακτῆσας ἐπὶ τῇ τῶτος πλεονεξίᾳ, μετῴρωσεν αὐτὸν εἰς τοτὸ τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ λελεῖται. ὁ δὲ πλὴν μοφλῶ ἀλλέξας, πλεῖστα ἰσθῆτον ἔμετῆκε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀφῆρας περιεῖλον, τὸς τῷ ἑτέρῳ πόνοισιν συλλέγει, καὶ ἐαυτῷ ἀποδοσκαρῖζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι οἱ φύσιν πονηροὶ, ἕξου τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, ἢ ἴσῃον ἔμεταβάλλουσι.

Νυκτρίσι καὶ γαλῆ.

Νυκτρίσι ἐπὶ γῆς πεισῶσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη. καὶ μέλλουσα ἀναρῆσθαι, πρὶ σωτηρίας ἐδέετο. ἢ φαρμύνης, μὴ λυόμεναι αὐτὴν ἀπολύσαι. φύσιν γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμῆν αὐτῇ ἐλεγον, ἐκ ἔριδος, ἀλλὰ μῦς εἶναι. καὶ ἔτιως ἀφῆδεν, ὑστέρῳ ἢ πάλιν πρὸς σῶσαι, καὶ ὑπὸ ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδέετο. ἢ ἑπίσσις, ἀπατιμὴν ἐχθραίνου μυστῆρ, αὐτῇ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτρίσι ἐλεγον εἶναι, καὶ πάλιν αἰπελῶσα. καὶ ἔτιω σωθῆναι αὐτὴν ἀλλὰ φαρμύλῳ τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον

erat proprijs laboribus cōtentus, sed & vicinorū fructus surripiebat. Jupiter aut̄ indignatus huius auaritia, transfmutauit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. uerū quū mutasset formā, nō & affectū transfmutauit. Nam usq̄ nūc arua circumeundo, aliorū labores surripit, & sibi recondit. Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transfmutauerint, mores non mutare.

Vespertilio & mustela.

Vespertilio in terram cū cecidisset, à mustela capta est. Et cum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac uerò dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura uolucris omnibus inimica foret, ait, Non auē, sed murē esse. & sic dimissa est. postremo aut̄ cum iterum cecidisset, et ab alia capta mustela, ne uoraretur, orabat. Hac aut̄ dicente, cūctis inimicā eē muribus, Hac nō mus, sed uespertilio eē dicebat, & rursus dimissa est. Atq̄ ita euenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Affabulatio

Affabulatio.

Fabula significat, neq̄ nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerunq̄ pericula effugere.

Viatores.

VIatores secundum litus quoddam iter facientes, uenerunt in speculam quandam, & illic conspiciati sarmēta procul natantia, nauim esse magnam existimarunt, quamobrē expectarūt, tanq̄ appulsura ea esset. Cū uerō a uēto lata sarmēta propius foret, nō nauim amplius, sed scaphā uidere uidebātur. Aduectis aut̄ illis, quē sarmēta esse uidissent, inter se dixerunt: Vt nos igitur frustra, q̄ nihil est, expectabamus? Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, qui ex improviso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

ASinus syluestris asino uisodomestico in loco quodam aprico, profectus ad ipsum, beatū dicebat, & corporis habitudine, et cibi p̄cepti

ont.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀγροῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ ἐπιμύθου λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς κωμικοῖς συμμιτασχηματισθόμενοι, πολλάκις τοὺς λινδιεύους ἐκδύσειν.

Οδοιπόροι.

Οδοιπόροι λιατά τινος ἀγροῦ ἀλλ' ὁ δ' ὄντων τῶν, ἤλθον ἐπὶ τινος σκοπιάν, καὶ κἄθ' ἑσθ' ἰσάσμενοι φερούμενα πῶρον ἰσάσμενοι πειπλέοντα, ναυῶν εἶναι μεγάλα καὶ ὠφέλιμα. Διὸ δ' ἠ' προσέμνηνον, ὡς μιλῶντος αὐτ' προσεμίσησθαι. ἐπεὶ ἡ γὰρ αὐτὸν ἀνέμω φερόμενα τὰ φερούμενα ἐγγυτέρω ἐγγυτέρω, ἢ κ' ἴτινα αὐτῶν, ἀλλὰ πλοῖον ἰδὲ καὶ ἐπὶ πῶρον. Ἐξερχόμενοι ἡ αὐτὰ φερούμενα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτην ἡμῶς τὸ μὴ εὖ ὅν προσδεχόμενοι.

Επιμύθιον. (θα.)

Ο μῦθος ἀγροῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ οἱ ἐξ ἀπροόπτου δειδόντες φοβόροι εἶναι, ὅταν εἰς πᾶσαν ἔλθωσιν, ἢ δ' οὐδὲν εὐρίσκονται ἀξιοί.

Οὐκ ἀγροῖ.

ΟΝ ἀγροῖ ἔνον ἰδὼν ἡμῶν οἱ οἱ εὐθελῶ τῶν πῶρον, προσελθὼν αὐτ' ἐμακάριον, ἐπὶ τῇ σὺνεία τοῦ σώματος, καὶ τῇ αὐτῶν ἀπολαύσει.

σε.

ορ. ὕψρον ἢ ἰδῶν αὐτ' ἀχθοφο
 ρεῦντα, καὶ τ' ὀνηλάτῳ ἐπιθεσο
 ἰπόμενον, καὶ ῥοπαλοῖς αὐτὸν
 παλίουτα, ἴφθ, ἀλλ' ἔγωγε ἐκί
 τι σε δὴ δαιμονίῳ. ἔργῳ γὰρ, ὡς
 ἐν αἰῶνι λακῶν μεγάλων τῶν
 δὴ δαιμονίῳ ἔχεις.

Ἐπιμόθιον.

Ὁ μῦθος ἀναλοῖ, ὅτι ἐν ὄρε
 ἡλωτὰ τὰ μετὰ λινοῦ ἢ
 ταλαιπωριῶν κέρδιον.

Ονοι.

Ὁνοῖ ποτὶ ἐπὶ τῷ σιωπῆ
 ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπω
 ρεῖν, πρὸς τὰς ἐπιμύθων πρὸς
 τ' ἄλλα, λύσιμ τ' ὄντων αὐτῶν
 νοί. ἢ δ' αὐτοῖς ἐπιδοῦναι βεν
 λόμενον, ὅτι ποτὸ ἀδύνατον
 ὄντων, ἴφθ, τότε αὐτὸς ἀπαλα
 γήσει θάλατ' ἰακονοπαθῆας, ὅταν
 ἐροῦντο ποιεῖσσι ποταμῶν.
 ἰακῶν αὐτ' ἀλυθόθεν ὑπο
 λαβέσθαι, ἀπ' ἰκάνης καὶ μέχρη
 ποταμῶν ἐνθα ἔργον ἐτέρων ἰδῶν
 σιμ ἔντων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ πει
 θιστάμενοι ἔρῳσιν.

Ἐπιμόθιον.

Ὁ μῦθος ἀναλοῖ, ὅτι ἐκ
 ἄλλο τὸ πειρωμένον ἀνδρῶν
 τὸν ἔργον.

Ὁνος καὶ ἀλώμενος.

Ὁνος ἐνδυσάμενος ἄλλο
 τῶν ὀφείλει, τὰ ἄλλα τ' ἰσ
 ὄντων ἰακῶν καὶ ἄλλο δὲ δεκσάμι
 20

one. Deinde uero cum uidis
 set euasferentē onera, et age
 sonem retro sequentē, & bac
 culis ipsum percutientē, ait:
 Ast ego non amplius beati
 te existimabo. Video enim
 non sine magnis malis haberi
 te te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula significat, nō esse
 æmulāda lucra, in quibus in
 sunt pericula & miseriæ.

Asini.

Asini olim propterea quod
 assidue onera ferrent, &
 fatigarentur, legatos miserunt
 ad Iouē, solutionē laborū pet
 tentes. Hic autem ostendere
 ipsis uolens, id nō posse feri
 ait: tunc eos liberatum iri la
 boribus, quum nungendo flus
 uium fecerint. Ac illi eum
 uerum dicere existimantes,
 ex illo & nunc usque, ubi alio
 rum urinam uiderint asino
 rum, illic & ipsi circumstantes
 do mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuique
 quod fatiale est, incurabile esse.

Asinus & uulpes.

Asinus indutus pelle leo
 nis, uagabatur reliqua bruta
 terretendo. Ceterum ubi
 se uat

sa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait: Sed benescias, quod & egote tui mihi, nisi rudẽtẽ audiuißẽ.

Affabulatio.

Fabula significat, non nullos indoctos, qui ijs qui extra sunt, aliq̄ esse uidentur, ex sua linguacitate redargui.

Asinus & ranæ.

ASinus ligna ferens, peritrasibat paludẽ quandã. Lapsus aut, ut decidit, nec surgere posset, lamẽtabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in palude, auditis suspirijs: heus tu, dixerunt, et quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, quũ quia ad breue tempus cecidißti, sic lamenteris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiã poterit in uirũ seignẽ, qui ob minimos quoßq̄ labores trißatur, quum ipse maioribus facile resistat.

Asinus & coruus.

ASinus ulcerato dorso in prato quodẽ pascebatur. Coruo autem insidente sibi, & ulcus percutiente, asinus rudebat

vos ἀλώπινα, ἐπεφῆτο ἢ ταύτην δὲ εἶδε ἔτι εὐδαι. ἢ ἢ ἐτύχωνε ἢ αὐτοφθεγγα μὲν ἠγείνη νοῦα, πρὸς αὐτὸ ἐφη, ἀλλ' οὐκ ἔστι, ὡς ἢ ἐγὼ αὐτὸ ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμὲν ἢ ἠέσοα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' & ἀκροῖ, ὅτι ἐνίοι τῶ ἀπαιδούτων, τοῖς ἐξωθεν ἰσχυρῶς τινὸς εἶναι, ὑπὸ ἰδιώτων γλωσσῶν ἐκείνων ἢ ἠέχοντι.

Οὐ & ἢ βάρβαροι.

ΟΝ & ξύλα βατῶν, δὲ ἔβαινε τινὰ λίμνην. ὀλιγῶσας ἢ ὡς λατὶ πῶσον, βραβύηναι μὴ διωάμεν, ὠδύρετό τε καὶ ἔσπον. οἱ ἢ ἐν τῇ λίμνῃ βάρβαροι τῶ ἔσπον τῶ ἀνέσποντο, ὡς ἔτ' ἔφασαν, ἢ τί αὐτὸ ἐποίησας, εἰ τοσούτων ἐν ταύθῃ χρόνον διέτριβες, ὅσον ἢ μεις, ὅτε πρὸς ὀλίγον πῶσον, ἔτ' ὠδύρη;

Επιμύθιον.

Τότῳ τῷ λόγῳ χεῖρα αὐτὸς πρὸς αὐτὰν ῥάθυμον, ἐπὶ ἰλαχίσις πόνους δυσφοροῦντα, αὐτὸς τὸς πλείους ῥαδίως ὑφίσταμεν.

Οὐ & ἢ κόραξ.

ΟΝ & ἢ κνώμενος τῶ νότον ἐν τινὶ λημέων ἐνέμετο. λέοντι ἢ ἐπιμαθίσαν, αὐτῶν ἢ τὸ ἔλεον ἢ ξάινον, ὅτι ὀγκωμὲν ἢ ἠέσοα.

ὀγκωμὲν

ἔγκλιτο, καὶ ἤλατο. το δὲ ὄνυ
λάτου πόρρωθεν ἰσαμελίου, καὶ
ζελῶντος, λύκος παρὶ ὧν αὐ-
τὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἄδελφοί ἡμεῖς,
οἱ ἑξῆς μόνον ὀφθαλμοὺς αὐτῷ,
διωκόμεθα, τὸν ἵππον ἡγεῖται
ἐγγελωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι οἱ λακκοῦ
χοῖται ἀνθρώπων καὶ μόνον φα-
νεύονται ἀπλοῦς εἶναι.

Ὁν καὶ ἀλώπηξ.

Ὁν καὶ ἀλώπηξ ποινω-
νίου συνοδὸς μελῶν πρὸς ἀλ-
λῆλας ἐξήλθον εἰς ἀγρῶν. λέωνι
τὸ δὲ αὐτοῖς πρὶν τυχόντος,
ἡ ἀλώπηξ τὸ ἐπιτημέλιον ὄρω
σα λίνδιον, προσελθὼσα τῷ
λέωντι, παραδίδωσεν αὐτῷ τὸν
όνον ὑπέσχετο, ἵνα αὐτῇ τὸ ἀ-
κίνδιον ἐπαγγέλληται. τοῦ ἵ-
ππου ἀπολύσει αὐτὴν φήσαντος,
ἡ κύνου παρακαλεῖσα τὸ ὄνον, εἰς
τινα πάλιν ἐμπαθεῖν παρ-
ουσίασει. καὶ ὁ λέων ὄρων ἐκεί-
νου φάσκει μὴ δωκέμενον,
πρῶτον τὴν ἀλώπηκα συνοίσει
σεν, ὅθεν οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐ-
πάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι τοῖς ἰσο-
νοῦσι ἐπιπλοῦνται, λαοὺς ἀ-
εὖσι πλοῦσι καὶ αὐτοὺς προσ-
επολιεῖται.

Ὁν καὶ.

rudebat ac saltabat. Sed a-
gafone procul stante ac riden-
te, lupus præteriens, ipsum
vidit, & dixit: Miseri nos,
quos si tantum uiderit, perse-
quitur; huic autem & ar-
rulent.

Affabulatio.

Fabula significat, malefi-
cos homines, si tantum ap-
pareant, dignosci.

Asinus & uulpes.

Asinus & uulpes, inita
inter se societate, exiue-
runt ad uenationem: Leo
uero, quum occurrisset ipsis
uulpes, imminens periculum
uidens, profecta ad leonem,
tradituram ei asinum pol-
licita est, si sibi impunita-
tem promiserit. Qui quum di-
missuram eam dixisset, illa
adducto asino, in casses quosi-
dam ut incideret, fecit. Sed
leo uidens illum fugere mini-
me posse, primam uulpem
comprehendit, deinde sic ad
asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat,
eos qui socijs insidiantur,
sepe & seipsos nescios peri-
dere.

k Gallina.

Gallina & hirundo.

Gallina serpentis ovis inuentis, diligenter calc facta excudit. Hirundo autem quum eam uidisset, ait: ô demens, quid hæc nutris? quæ quæ excreuerint, à te prima iniuriam aufpicabuntur.

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilem esse prauitatem, licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

Quoniam primum uisa est camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant. Ubi uero procedente tempore cognouerunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo usque ut ad eam accederent. At intellecto paulo post beluæ non inesse bilem, eò contemptus iere, ut & frena ei imponerent, & pueris agenda traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpens à multis hominibus pessundatus, Iouem postulauit. Iupiter autem ad eum dixit: Sed si qui prior concu-

cavit,

Ornis η̄ χελιδών.

Oρνις ὄφιδος ὡς σὺρῶσα, ἐπιμιλοῦς ἐκδρομαίνασα βενόλαφι. χελιδὼν δὲ δεασα μὲν αὐτῶν, ἐφυ, ὡ ματαία, τί ταῦτα βίφεις; ἀπὸρ αὐξυθύντα ἀπὸ σὺ πρώτης τοῦ ἀδὲ καὶ ἀφξετῆ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι ἀτιθάασυτός ἐστιν ἡ πονυρία, καὶ τὰ μέγιστα σύβριτῆσαι.

Κάμηλος.

Ὅτι πρῶτον λάμυλος ὠφθυ, οἱ ἀνδρῶποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγιστον καταπλάγόντες ἐφουγον. ὡς δὲ χρόνου προίοντος, σιωπῶν αὐτῆς τὸ πρῶτον, ἐδιάρρησαν μὲν το προσελθεῖν, αἰδούμενοι ἢ κατὰ μινθόν, τὸ ζῶον ὡς χελιδὼν οὐκ ἔχει, εἰς τὸς ἄλλοις καταφρονήσας ἦλθον, ὡς τε καὶ χαλινὰς αὐτῆ περιθέντες, πᾶσι ἐπαύσειν δὲ δῶκασι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πράγματων, ἢ σιωπῶν δυναταφρόνυτα ποιεῖ.

Ορνις.

Ὅρνις πρὸ πολλῶν ἀνθρώπων πᾶσι μέγος, τῶ δὲ ἰὸν εὐτύχων. ὁ δὲ ζῶον πρὸς αὐτὸν ἔειπεν, ἀλλ' εἰ τὸ πρῶτον πατῆ-

σαυτα

θαντα ἰπλυξας, ἔκ αὐτὸ δούτι
ἔπι χέρσιν τοτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς
πρότερον ἐπὶ αἰνυσιμ ἀνδι
τάμενοι, τοῖς ἄλλοις φόβοι
γίνονται.

Πριτωρά.

Περὶ τὰ δὲ ψησινεχομελῆ,
ὡς ἐδείξατο ἐν τινι τόπῳ
ἡρατῆρα ὕδατος γυγαμῆ
νον, ἐνέμισεν ἀλαθινὸν εἶναι.
διὸ καὶ πολλῶ τῷ ρόσῳ ἐνεχθεῖ
σα, ἔλαθον ἑαυτῶ τῷ πίναντι
ἐμπροσθα, ὡς καὶ τῷ πρῶτῳ αὐ
τῷ ὀφειλάδου τῶν ἡκαταπεν
σῆμ ἐπὶ γλῶ, καὶ ὑπὸ τινος τῷ πα
ρατυχόντων ἀλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῷ
αὐθρόπων διὰ σφοδρῶς προθυ
μίας, ἀπρὸς κῆπιως πρᾶγμα
σιμ ἐγχεροῦνται, ἐμβάλλουσιν
ἑαυτὸς εἰς ὄλεθρον.

Πριτωρά καὶ ἡ κορώνη.

Περὶ τὰ ἐν τινι πριτωρῶνι
βρομελῆ, ἐπὶ πολυτεχνίᾳ
ἐφρονάτετο. κορώνη δ' αὐτῶ ἀ
κῆσσα ἐφη, ἀλλ' ὡ αὐτῆ, πεί
πασσο ἐπὶ ἴστω σεμνωμελῆ, ὅ
σω γὰρ αὐτὸ πλῆθονα τίκτης, τοῦ
τῶ καὶ πλείους λύπας σιωᾶγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διλοῖ, ὅτι καὶ τῷ
οἰκίτῳ

cauit, purpuriffes, nequaquā
id facere secundus aggressus
fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, eos quā
prius inuadentibus resistit,
alijs formidolosos fieri.

Columba.

Columba siti correpta, ut
uidit quodam in loco por
culum aquae depictum, uerū
rata, atq; multo elata impetu,
in scia in eabulam offendi
dit, ut ἔ πεennis ipsius peri
fractis, in terram decideret,
atque a quodam occurrenti
um caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, non
nullos homines ob uehemen
tes alacritates, inconsulto
res aggredientes, inijcere se
in perniciem.

Columba ἔ cornix.

Columba in columbario
quodam nutrita, focuni
dicte superbiebat. Cornix
uero ea audita, ait: Sed heus
tu desine hac re gloriari:
nam quo plures par
ris, eo plus moeroris accu
mulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex
k 2 famulis

famulis quoque eos esse infelici-
cissimos, qui in seruitute mul-
tos filios faciunt.

Diues.

Diues duas habens filias,
altera mortua præficas
conduxit. quum uero altera
filia dixisset, Vt nos miserae,
ipse ad quas pertinet luctus,
lamentari nescimus hæc uero
non necessarîe sic uehemen-
ter plangunt, mater ait: Ne
mirare filia, si hæc ita lamē-
tantur, nam numerorum gra-
tia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnul-
los homines ob auaritiã
non uereri alienis calamita-
tibus questum facere.

Pastor.

Pastor actis in querce-
tum quoddã ouibus, strã-
ta sub quercu ueste, ascendit,
et fructum decutiebat. Oues
uero inter edendum glandes,
nesciãt & uestes unã deuora-
runt. At quum pastor dei-
scendisset, ut quod erat fru-
ctum uidit, O pessima, ait,
animalia, uos cæteris ueli-
lena ac uestes præbetis, à
me uero qui uos nutrio, &
uestem surripitis.

Affabus

οἰκτῶν δυσχεστάτοι εἰσιν, ὅ-
σοι οἱ τῆ δουλείᾳ πολλὰ τέ-
νεα ποιῶσιν.

ΠλάσιϞ.

ΠλούσιϞ δύο θυγατέρας ἐ-
χων, ἡ μιᾶς ἀποθανόνσης,
θρηνούσας ἐμιθῶσατο. ἡ δ' ἑ-
τέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἀ-
θλια ἡμεῖς, αἶγε αὐταὶ ὧν ἔστι
τὸ πόνϞ, θρηνῶν δὲ ἰσομῶν,
αἱ ἢ μὴ προσυκίσσαι ἔτω σοφί-
δῶς ὑπόπλουτῆ, ἢ μήτηρ ἔφη,
μὴ δαύμασι τέκνον, ἐὰ αὐταὶ
ἔτω θρηνῶσιν, ἐπὶ γὰ ἀργυρίῳ
ποτοποιῶσιν.

Επιμύθιον.

Ο μύθϞ Ἀηλοῖ, ὅτι οἵτιοι τῆ
ἀνδρώπων διὰ φιλαργυρίαν
δὲ ὀνηῶσιν ἀλλοθρίας συμφο-
ραῖς ἔργολαβῶν.

Ποιμῶν.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς τινα δρυ-
κῶνα τὰ πρόβατα, ὑπο-
στρώσας ὑπὸ δρυῶν τὸ ἱμάτι-
ον, καὶ ἀνάβας τὸν λακτὸν λα-
τίσκει. τὰ δ' ἐ πρόβατα ἐδίονο-
ντα τοὺς βαλαύους ἐλαδον, καὶ
τὰ ἱμάτια συγκαταφαγούτα.
ὁ ἢ ποιμῶν καταβάς, ὡς εἶδε
τὸ γεγονός, ὦ λάκιστα, ἔφη, σῶα,
ἡμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔργα εἰς ἐ-
σθῆτας παρέχετε, ἡμεῖ δ' ἐ βί-
βοντϞ ὑμῶς καὶ τὸ ἱμάτιον
ἀφείλιθα.

Επι-

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ γλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνδρώπων δι' αὐοῖαν, τὸς μισοῦν προσήκοντας ἀφρογυτῶντος, ματὰ τ' οἰκίω φάωλα ὄργαζοντες.

Αλιεὺς καὶ σμαρίς.

Αλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, αὐλῶν καὶ σμαρίδα. σμικρὰ δ' ὄσα, ἐν τούτων αὐτῶν μὲν μὴ λαβῆν αὐτίω, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυχεύειν. ἀλλ' ὅταν αὐξωθῶ, καὶ μεγάλα φησὶ γένωμαι, συλλαβῆν με διωθήσῃ, ἐπεὶ καὶ ἐς μέγιστον ἀφίλειαν ἴσομαι. καὶ ὁ ἀλιεὺς εἶπερ, ἀλλ' ἐγωγε αὐτὸς αὐτῶν εἶλω, ἃ τὸ ἐν χερσὶ παρῆς λείψος καὶ σμικρὸν ἦ, τὸ προσδοκῶ μόνον, καὶ μὴ γὰρ ὑπάρχει, ἐλπίζειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ γλοῖ, ὅτι ἀλόγιον αὐτῶν εἶναι, ὃ δι' ἐλπίδα μέγιστον, τὰ ἐν χερσὶν ἀφῆς σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ανθρώπος τις ἔχων ἵππον καὶ ὄνον, ὁδουδούτων δ' ἐν τῇ ὁδῷ εἶπον ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ, ἄφρον ἐν τ' ἐμὸ βαρῆς, εἰ δὲ λῆς εἶναι με σῶμα. ὃ δ' ἐν ἐπέσθῃ, ὃ δ' ὄνος πῶτον ἐν τ' ἰσχύϊ ἴσχυον. τὸ δ' ἐδωκότες πάντες ἐπιπέσει

Affabulatio.

Fabula significat, plerofque homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinent, beneficio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator & ceruus.

Piscator demisso reti in mare, reculit ceruam. qui paruus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod paruus foret. At quum creuero, & magnus inquit, euasero, me capere poteris, quoniam am et maiori tibi ero utilitati. Tum piscator ait: Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est dimisso lucro, licet sit paruum, expektado magnū sperē. Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe maioris rei, quæ in manibus est, amittat, quod parua sit.

Equus & asinus.

Homo quidam habebat equum & asinum: cum autem iter facerent, in uia ait asinus equo: Tolle à me oneris partē, si uis me esse saluum. Illo non persuaso, asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autē omnibus

impositis ei, & ipsa a fini pel-
le, conquerens equus clama-
bat, Hei mihi miserrimo,
quid mihi obtigit afflictio?
quia enim parum oneris noi-
lui accipere, ecce omnia gei-
sto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si ma-
gnum cum parvis iungantur
utrosq; servari in vita.

Homo & Satyrus.

HOMO quidam cum saty-
ro in vita societate unâ cū
eo comedebat. Hyems uerâ
& frigus cū erat, homo ma-
nus suas ad motas ori affla-
bat. Rogante autem saty-
ro, quam ob causam hoc faci-
ceret, ait: Manus meas
calefacio propter frigus.
Sed paulo post edulio calu-
do allato, homo admotum
ori insuflabat ipsum. Con-
sulente rursus, quare id face-
ret, ait, Ferculum frige-
re. Suscepto sermone saty-
rus: Sed ego, ait, ex nunc
renuncio tuam amicitiam:
quia ex eodem ore & ca-
lidum emittis, & frigi-
dum.

Affabulatio.

Fabula significat, fuge-
re nos

ἐπιδόντ' αὐτῷ ἢ αὐτὸν πλεί-
ονον δεῖν, δριωῶν ἢ ἵππ' ἔ-
βδα, οἱ μοι τῷ παναδλίῳ, τί
μοι σωθήν τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ
δεήσας γὰρ μικρὸν βαρ' ἔλα-
βόν, ἰδὲ ἅπαντα βατὰς ἔσω, καὶ
τὸ δέρμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς
οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες,
ἀμφοτέρω σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρωπ' ἢ σάτυρ'.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ τις πρὸς σάτυ-
ρον φίλου ποικιλάμην,
σωθεῖσθαι αὐτῷ, χειμῶν
ἢ καὶ ψυχῆς γρηγορήσας, ὁ αὐ-
θροπ' τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσ-
φέρειν τῷ στόματι ἀπέπειθε. το-
ῦ σατύρου ἐπερωτήσασθαι, δι-
ὲν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη,
τὰς χεῖρας μὲν θερμαίνω ἐν ἔ-
λευθέρῳ, μετὰ μικρὸν ἢ ἐδέσμαι-
ναι δόρυ πρὸς σενεχόντ',
ὁ αὐθροπ' προσφέρειν τῷ στό-
ματι, ἐφύσα αὐτό. πωθενομί-
νη ἢ πάλιν δι' ἡν αἰτίαν το-
το πράττει, ἔφη, τὸ ἰδὲ δὲ μάλα
ταχύχω. ὑπολαβὼν ἢ ὁ σάτυ-
ρος, ἀλλ' ἐγὼ γινώσκω, ἔφη, ἀπὸ τῆς νῦν
ἀποτάσσομαι σε δι' ἀφιλίας, ὅτι
ἐν τοῦ αὐτ' στόματι τὸ θερμὸν
ἢ τὸ ψυχρὸν ἐβάλλει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ φθόνος
γὰρ

ζηρὺ ἢ μᾶλλον τὰς φίλους, ὧν ἂμ
φίβολός ἐστιν ἢ διαβάσεις.

Ἀλώπηξ καὶ Δρυοτόμ
μῦθ.

Αλώπηξ κινηγόνος φύγα
σα, καὶ ἐν ὄρημίᾳ πολλῶν
δρυόμοι ἀνύσσει, ἀνδρα δρυο
τόμοι δύρισκεν ἐν ταύτῃ, ὅν
ἰαθικίτου το λεγύσαι αὐτῶν.
το ἃ ὑποδείξαι αὐτῇ τῶν
ἰαυτῶν καλῶν, εἰσιλθεῖσα ἐκρύ
πτετο εἰς τὰς γωνίας. τῶν ἃ ἰν
υγκιτῶν ἐλδόντων καὶ ὄρωτων
των τῶν ἀνδρα, ἔτῃ τῇ μὲν
φωτῇ ἠρῆτο μηδὲν εἰδέναι,
τῇ ἃ χερσὶ αὐτοῦ τὸ τόπον ὑπὲρ
λείκνυ. οἱ δὲ μὴ πρόσχοντες,
ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν
εἶδον αὐτὸς ἢ ἀλώπηξ παρὶλ
θούσας, ἐβῆλθον ἐπὶ προσφωῶσα.
μιφομενὴς ἃ αὐτῶν ἐκείνους, ὡς
σωθεῖσαν μὲν δι αὐτοῦ, χάρι
τας ἃ αὐτῶ ἐχ ἑμολεγεῖσσαν, ἢ
ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα ἔφη, ὡ
ἔτῃ, ἀλλ' ἔγωγε ἠλείμην αὐ σοι
χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὁμοίᾳ
καὶ τὰ ὄργα αὐ χερσὶ καὶ τὸς
πόσους εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χρηστὰ
μὲν ἐπαγγελιομένους τοῖς λό
γοις, ἐναντία δὲ ποιητικῶν
τοῖς ὄργοις.

Ἀνθρῶπι

re nos amicitias oportet
re, quarum anceps est af
fectio.

Vulpes & ligna
tor.

Vulpes uenatores fugi
ens, & in deserto multa
decursa uia, uirum lignato
rem in eo inuenit, cui suppli
cabat, ut se absconderet. A
quo ei ostenso suo tugurio, in
gressa delituit in angulis.
At uenatoribus profectis,
& uirum rogantibus, hic uo
ce quidem negabat scire
quicquam, sed manu ibi locū
demonstrabat. Hi uerò quō
id non egissent, confestim abi
bire. Ut igitur uidit eos uul
pes praeteriisse, exiuit nihil
alloquuta: eorpsam accusan
te, quod seruata a se gratias
sibi non ageret, uulpes con
uersa inquit: Heus tu, ego
uerò egissem tibi gratias,
si uerbis similes & ma
nuum gestus & mores ha
buisses.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui
uerbis quidem utilia pro
mittunt, sed contra rebus
faciunt.

κ + Homo

Homo perfractor statuae.

Homo quidam lignēū habens deū, supplicabat ut sibi beneficeret. Cū igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus eleuatiū ipsum cruribus proiecit in pavementū. Illi soigitur capite, ac statim diffracto, auri q̄ plurimū effluxit, quod ille iam dū colligeret, exclamabat: Peruersus es, ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquā profuisti, uerberati autē te multa donasti bona. *Affabulatio.*

Fabula significat, nō profuturū te tibi, honorando prauū hominem, sed uerberando ipsum profuturum magis.

Homo & canis.

Homo quādam parabat cenā, accepturus amicū quendam suū & familiarē. canis itō ipsius aliū inuitando canem dicebat, o amice ueni, coena una mecum. Is cū accessisset, lætus astabat, magnam spectans cenā, secū loquens, Parce, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est. nam & nutriar, & ad satietatem cenabo, ita ut nullo modo cras esuriam. *Hæc secum*

Ανθρωπος & καταβραύσας
ἀγαλμα.

Ανθρωπός τις ξύλινον ἔχων
θεόν, μαθηκίτησιν τὴν ἀγαθὴν
ποιῆσαι αὐτόν. ὡς δὲ ταύτην ἐπι-
πραττόν, καὶ δὲ ἐν ἡττοῦ ἐν πε-
νίᾳ διήγει, θυμωθεὶς, ἀφ᾽ αὐτῆς
τὸ σκελῶν, ἐρρίψεν εἰς τὸ ἴδιον
φθ. προσβραύσας δὲ τὸν θεόν
καὶ αὐτὴν καὶ ἀθέσσης, χρο-
σὸς ἐρρίψουσιν ὅτι πλῆστος. ὁπρὸς
δὲ σωάγων ὁ ἀνθρώπος ἐβόα.
τραβλὸς ὑπάρχεις, ὡς γὰρ οἶμαι, καὶ
ἀγνώμων, τιμῶντά σε γὰρ ἤνι-
σα με ὠφελύσας, τυπήσαντα
δὲ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμάβη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι ἐν ὠφελύσει
τιμῶν πονηρὸν ἀνθρώπον, τυ-
πῶν ἢ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελύσει.

Ανθρωπος & κύων.

Ανθρωπός τις ὑποτίμαζε δει-
πνον, ἐσιόσων τινὰ τῶν
φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ
κύων αὐτῷ ἄλλον κύναν ἐκάλεσεν,
λέγων, ὦ φίλε, δεύρο σὺν δει-
πνήσομαι. ὁ δὲ προσελθὼν,
χαίρων ἴσατο, βλήπων τὸν μέ-
γαν δειπνον, βοῶν ἐν τῇ καρ-
δίᾳ, βραβὴ, πόσον μοι χαρὰ
ἔσθι βραπινάως ἐφάνη. βρα-
φήσομαι τε γὰρ, καὶ εἰς λέβρον δε-
πνήσω, ὡς τὴν με αὔριον μηδὲ
μὴ γὰρ πενῆσαι. ταῦτα κατ᾽
ἑαυτῷ

ἔαυτ' ἰγόντ' το κύνος, καὶ
 ἄμα σέντος πλὴν κέρου, ὡς δὲ
 εἰς τ' φίλον δαρρῶντ', ὁ μὲν
 γειρ' ὡς εἶδε τοτον ὠδὲ κέρ-
 κείσε πλὴν κέρου πὸ φριτρὲ φεν-
 τα, κατὰ σὺν τὰ σέλην αὐτο,
 ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τ'
 θυρίδων. ὁ δὲ κατιῶν, ἀπῆε
 μυχάλως κέρου. τῶν τις ἢ κυ-
 νῶν, τ' καδ' ὁδὸν αὐτῶ σιωπῶν
 τῶντων, ἐπυρῶτα, πῶς ἐδ' εἰ-
 πνυσας φίλτ' ; ὁ δὲ πρὸς αὐ-
 τὸν ὑπολαβῶν, ἔφη, ἐκ τ' πολ-
 λῆς πόσεως μιδυθ εἰς ὑπὲρ νό-
 ρου, ἔδ' εἰ πλὴν ὁδὸν αὐτῶν, ὁ δ' ἐν
 ἐξῆλθον, οἶδα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' δηλοῖ, ὅτι ἔδ' εἰ
 δαρρῶν τοῖς ἐξ ἄλλοτρίων οὐ
 ποιῶν ἐπαγγελομένοισι.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἀλιόστικῆς ἀπει-
 ρτ', λαβῶν αὐλοῦς καὶ
 δίκτυα, παρὶ γόντ' εἰς πλὴν θά-
 λασσαν, καὶ εἰς ἐπὶ τιν' πέ-
 ρας, τὸ μὲν πρῶτον ἤυλει, νομί-
 ζων πρὸς πλὴν ἡδυφανίαν τῆς
 ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ
 πολὺν διατενόμεντ' ἤνυσον ἐ-
 λόν, ἀπὸ θείμεντ' τῆς αὐλῆς,
 ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβλητρον,
 καὶ βαλῶν κατὰ τὸ ὕδατ',
 πολλὰς ἰχθύας ἤγρυσεν. ἐκ τ'
 ῶν ἢ αὐτῆς ἀπὸ τ' δίκτυς, ὡς
 εἶδε

cum dum diceret canis, si-
 mulq; moueret caudam, ut
 qui iā amico fideret, coquus
 ut uidit ipsam huc & illuc
 caudam circumagentem, at
 reptis ipsius cruribus, eiecit
 statim de fenestris. At is
 qui decidisset, ibat uehementē
 exclamando. Sed canum
 quidam qui in uia oc-
 currisset, percontabatur, ut
 belle coenatus es amice? Is
 suscipiēs ei dixit: Multo po-
 tu inebriatus supra satieta-
 tē, ne ipsam quidē uiam qua
 egressus sum, noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non
 oportere confidere ijs qui
 ex alienis benefacere polli-
 centur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, ac i-
 ceptis tibijs ac retibus,
 perrexit ad mare, & stans
 super petra quadā, primum
 quidem sonabat tibijs, existi-
 mans ad uocis suauitatem pi-
 sces assilire. Ut uerò multum
 contendens, nihil profe-
 cit, depositis tibijs, assu-
 mit rete, ac iacto in aquam
 multum piscium cepit.

Quibus euacuato reti, ut
 k s uidit

uidit salientes, ait: O pessimae animantes, quum sonarem tibia, non saltabatis: quum ut vo cessauit, id agitis.

Affibulatio.

Fabula in eos qui praeter rationem et inopportune alii quid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armentum taurorum pascens, anisit uitulum, lusitrandosq; omnem solitudinem, indagando moram traxit. ubi inuenire nihil potuit, precatus est Iouē, si furem qui uitulum cepit ostenderit, haedum in sacrificium oblaturum. Caeterum proficiscens in quercetum quoddam, inuenit d leone deuorari uitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus suis in caelum, ait: o domine Iupiter, promiseram tibi haedum me daturum esse, si furem inuenirem: nunc eaurum tibi recipio sacrificaturum, si huius manus effugerō.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunos, qui dum carent, ut inueniant, precantur: cum inuenerint, quaerunt effugere.

Coruus.

ἄλλοι κινδυνώοντας, ἔφη, ὧ λέοντι φαίνομαι, ὅτι ὑψόσω, οὐκ ὠχέωσθε, ὅτι δὲ ὑπέλαμμαι, τοτὸ ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον ἢ παρὰ καιρὸν τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Bουκόλος ἀγέλιω ταύρω βόσκων ἀπώλεσε μόσχον, περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ὄρημον, διέβηεν ὄρεσιν, ὡς δὲ ἐδούεν δὲ ἄλλοι κινδυνώοντας, ὑψάτο τῷ θεῷ, αὐτὸν λαβόντα μόσχον κλέπτῳ ὑποδείξει, ἔειπεν εἰς δυσίαν προσάξειν. καὶ δὲ ὄρεχόμενος εἰς τινὰ δρυμῶνα, δόξισκε κίοντα λατιδίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοθ' οὐκ ἐτόλμησεν, ἢ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔειπεν, ὦ δέσποτα βου, ἐπαγγελάμην σοὶ εἰς εἰσφορὴν δώσειν, ἐὰν ἔκλεπτῳ εὖρω, οὐκ ταῦτόν σοι δύσειν ὑπισχεσθῆμαι, ἐὰν τέτι τὰς χεῖρας ἐκφυγῶ.

Οδοιπόροι.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας δυστυχῆς, οἱ τινὲς ἀπορῶντες ἢ δύχοντες δὲ ἄλλοι κινδυνώοντας, ὡς ἔειπεν, ὡς ἔειπεν, ὡς ἔειπεν, ὡς ἔειπεν.

Κόραξ.

Κόραξ.

ΚΟΡΑΞ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ,
μητρὸρ δὴχρ τῶ θεῶ, καὶ μὴ
δρλίωει. ἢ δ' ὑπολαβῶσα ἔφη,
τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν θεῶν ἐ-
κλήσει; τίν' ἔγ' κρείας ὑπὸ σπ
γῆ δὲ κ' ἐκλάπη;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λαοί, ὅτι οἱ πολλοὶ
ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, ἐδ' εὐα
φίλον ἀνάγκη δυνήσασιν.

Αἰτιός.

ΥΠΟΡΑΨΑΝΤΟΣ ἔφη πρὸς αἰτιός
ἐκαδίξ, το, λαγῶν θεροῦ
σαι ζητῶν. ποτορ δὲ τις ἔβα
δα τοξόσους, καὶ τὸ μὴν βέ
λ' εὐτὸς αὐτοῦ ἐσηλθον. ἢ δ' ἐ
γλυφὴ σὺν τοῖς π' ὄροῖς πρὸ τ'
ἐφθαλμῶν εἰσήκει. ἢ δ' ἰδῶν
ἔφη, καὶ ποτό μοι ἔτιρα λύπη,
τὸ τοῖς ἰδίοις π' ὄροῖς ἐναπο
δυνήσασιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λαοί, ὅτι δεινὸν
ἔστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κιν
δυνήσασιν.

Τέτλιξ ἢ μύρμηκας.

ΧΕΙΜῶΝ ἔφη τῶν σίτων
βραχύντων, οἱ μύρμηκας
ἔψυχον, τέτλιξ δ' ἐκλιμῶντων,
ἢ τει αὐτοὺς προφίλ. οἱ δ' ἐ μύρ
μηκας ἔπωρ αὐτῶ, διὰ τὸ τὸ
δέρος ἐσωσῆγος προφίλ; ὅ ἢ ἔ
πωρ, οὐκ ἐσχέλασιν, ἀλλ' ἔδωρ
μοσινῶς,

Coruus.

CORUUS ægrotans, ait ma-
tri, mater precare deum,
nec lamentare. Ea uero sci-
psiciens ait, quis deus, ὁ fili
miseretur tui? cuius enim
tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in
uita multos inimicos habet,
amicū in necessitate inueni-
tuos neminem.

Aquila.

SUPER petra aquila sedi-
bat, leporē captura. hanc
autem quidā percussit sagiti-
ta, quæ intra ipsam ingressa
est. Sed crena cum pennis
ante oculos stabat: quam
cū uidisset, ἔ hoc, inquit, mi-
hi altera mox est, quod pro
prijs pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, du-
rum esse, quum quis à suis pe-
riculum patiatur.

Cicada ἢ formicæ.

HYEMIS tempore quū criticū
efflueret, formicæ refri-
gerabāt, cicada autē esuriens
petebat ab eis cibū. formicæ
uero dixerūt ei: cur æstate nō
colligebas alimētū? hæc ait,
Nō erā ociosa, sed canebam
musicè,

musicæ. tum hæridendo dixerunt: Si æstiuo tempore molulabaris, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentē, ne morreat, ac periclitetur.

Vermis & vulpes.

Qui sub coeno celabatur vermis, super terram egressus dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait vulpes, alios curās teipsum clauū non curas? *Affabulatio.*

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omnine uerbum inane esse.

Gallina auripara.

Gallinam quis habens, qua aurea parientem, raus intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similē reperit. Hic multum sperans inuenire diuitiarū, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse præsentibus & fugere inexplebilis tatem.

μουσικῶς. οἱ ἤ γελάσαντες ἄπομ, ἀλλ' εἰ δέροντες ὄραται ἡδύλαι, χειμῶν & ὄρχε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ & ἀλοῖ, ὅτι οὐδέ τινα ἀμιελῆρ ἐν παντί πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ ἡγεῖ λινοδιωσύνη.

Ζηώληξ ἡγεῖ ἀλώπηξ.

Ο τῷ πηλῷ ἱερπητόμην & σιώληξ, εἰς γλῶθελῶν, ἱλιγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρὸς εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θείων ἰατρὸς πάντων. ἡγεῖ πῶς, εἶπεν ἀλώπηξ, ἀλλὰ σὺ ἰώμην &, σαυτὸν χαλὸν ὄντα ἐκ ἰάσω;

Επιμύθιον.

Ο μῦθ & ἀλοῖ, ὅτι ἰὰν μὴ πρόσχειρ & ἡ πᾶρα, πᾶς λέγει & ἀργὸς ὑπάρχει.

Ορνις χρυσοτόκη.

Ο ροιδά τις εἶχον ἰὰ χρυσοῦ τίκτεσαν, ἡγεῖ νομίσας ἐν δόμῳ αὐτῆ ὄγκον χρυσοῦ εἶναι, λεύνας εὐρυκοσὸ μοίαν τῆ ποιπῶν ὀρνίθων. ὁ ἤ ἀθρόον πλῆστον ἰαπίσας ἀνθρώπων, ἡγεῖ τομικῆ ἐς ἐρητῆ ἰκάνω.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ & ἀλοῖ, ὅτι ἀπὸ τοῖς παρῶσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τίνα ἀπλησίου φάγειν.

Δείωθ

Αἰὼν ἢ ἀλώπηξ.

Εἰς γὰρ γράσας, ἢ μὴ διωκόμενος διακρίσσει αὐτῷ ἢ βορῶν, ἔγνω δὲ ἕσπευσε τι πρᾶξαι. ἡγεῖ δὲ παραγεγόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, ἢ λιχίαι κλεισθῆς, προσποιεῖτο νοσήειν. παρεγγόμενον αὐτὸν τὰς ψυχὰς ἐπισκέψασθαι χάριν, συλλαμβάνειν κατ' ἰδίαν αὐτά. πολλῶν αὐτὸν ψυχῶν ἀνακλιθεῖν, ἀλώπηξ τὸ τέχνησμά τοιοῦτον γινώσκει, παρεγγόμενος αὐτὸν, ἢ τὰς ἐξέθετο τὸ σπηλαίον, ἐπινοήσας, ὡς ἔχει. τὸ ἢ εἰπόντος, κακῶς, ἢ τίνος αἰτίαν πυνθασθαι δὲ ἢ ἐν ἑσπεύσει, ἢ αἰλώπηξ ἔφα, ὅτι ὄρω ἔχον πολλῶν ψυχόντων, ὀλίγων ἢ βζιόντων.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τὸ ἀνθρώπων ἐκ τε καὶ κηρίων προσορώμενοι τὰς κινδύνους ἐπιφύλασσειν.

Λύκος ἢ γράς.

Ὁ λύκος λιμῶντος περιήκει λυγρῶν βορῶν. γογγύων δὲ λιχία τινὰ τόπον, ἢ κούσας πειθεῖς κλεισθῆς. ἡγεῖ γράσας λεγόμενος αὐτῷ, παύσαι τὸ λιχίαισιν, εἰ ἢ μὴ, τῆ ὄρω τούτῃ ἐπιμύθωσιν τῶν λύκων. οἱ μὲν δὲ ἢ ἰλύκος, ὅτι ἀληθὲς ἢ γράς, ἔσται πολλῶν ἐπιφύλασσειν ὄρω.

Leo & uulpes.

Leo senio confectus, quæ suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & deiectus, simularabat agrotare. Adiuuantes igitur animantes uisitacionis gratia, comprehensas deuorabat. Multis igitur absumptis manibus, uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogabat, quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, male, causamque rogaret, quamobrem non ingrederetur: uulpes ait, quia me uestigia terrent, omnia ad introsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis præuisa pericula euitare.

Lupus & uetula.

Lupus esuriens circuibat querendo cibum. Profectus autem ad locum quendam, audiuit lugentem puerulum, eique dicentem animum, Desine plorare: sin minus, hac hora traxerit te lupo. Ratus igitur lupus seruo loqui ancillam, ad multam expectabat horam.

horam. Sed quum aduenisset uespera, audit turpis animum blandientem puero, ac dicentem: Si uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. His auditis, lupus cundo dicebat: In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.

Hædus & lupus.

Hœdus super domo quamdam quum staret, uiso lupopro prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed lupus ait: Heu tu, non tu mihi, sed locus conuiciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumque & locum & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

Mulus ordeo pinguefactus lasciuiabat, clamans ac dicens: Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis. atque aliquando cum necesse foret ei currere, ut a cursu cessauit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

ὄραον. ὡς δὲ ἰσπύρα λιπέλασθην, αἰέσει πάλιν ἀλγυαὸς λουλακιδόσης τὸ παιδίον, καὶ λέγους αὐτῷ, ἐὰν ἴλθῃ ὁ λύκος ἰδοῦρο, φωνούσομεν, ὡ τικνον, αὐτόν. ταῦτα αἰέσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων, ἐν ταύτῃ τῷ ἐπαύλει ἄλλα μὴ λέγασιν, ἀλλὰ ἵππασιν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους οἱ τινὲς τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὁμοίαν.

Ἐριφὸς καὶ λύκος.

Εριφὸς ἐπὶ τινὸς δώματος ἔστης, ἐπαδὴν λύκον παρόντα εἶδον, ἐλοιδορεῖς, καὶ ἰσκιώπλου αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὡ οὔτῃ, ἐσὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰν καὶ καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ δραστικὸν κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κρητῆος παχυνθεῖς, ἀνδρὸς κρητῆος βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ὄριον ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ὄριον ἀφωμοιώθην. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελεύσεως βέχην, ἐπερὶ τὸ δρόμον ἐπαύσατο, ἔπειτα πρὸς ὄνα οὐδὲν ὑπέμνησεν.

Επιμύθιον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι λιγὺν ὁ
χρῆστος εἰς δόξαν φέρητινὰ, τ'
ἑαυτο γέμιον τύχης μὴ ἐπιλαυν
δαυῖαδω. ἀβέβαιος γὰρ ἔστιν ὁ
βίος ἑστῶς.

Οφίς καὶ γεωργός.

Οφίς ἐν γεωργοῦ προσέροις
φιλώων, αὐθιγὴν αὐτῷ τὸ
νήπιον παιδίον, πόνθος ἦ τοῖς
γονοῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ
πατήρ ὑπὸ αἰλύπης πῆλενω
λαβὼν, ἐμίλλον τ' ἔφην ἐξελθόν
ταφονόστειν. ὡς δὲ ἐκινῆσε μι
κρόν, σπύσσας ὁ γεωργός τ' πα
τάξαι αὐτόν, ἠσέχουσι, μόνον
λερῶσας τίν αἰ βῶγλυς ὀπλίω.
ἀπειθόντος ἦ τ' ἔφειας, ὁ γεωρι
γός νομίσας τὸν ὄφιιν μνηστὶ
μνησικακῆν, λαβὼν ἀφ' ὅρου καὶ ἄ
λαι, ἔθηκεν ἐν τῇ βῶγλῃ. ὁ ἦ ἰ
φίς λαπτήρ συρίξας, ἄπην, οὐκ
ἔσσει ἡμῖν ἀπάρτι πῆσις ἠφί
κία, ἕως αὐτῶ τίν πῆβαν ὀ
ρῶ, σὺν ἦ τ' τὸ μόνον τ' τέκνη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἕως μί
σος ἢ ἀμύνης ἐπιλαυν αὐτῶ,
ἔφ' ὅσον βλέπει μνημόστων,
δι' ἑ ἐλυπήθη.

Σαλπικτήης.

Σαλπικτήης φρατῆρ ἐπισωά
γων, καὶ κρατῆεις ὑπὸ τ'
πολεμίων, ἐβίω, μὴ λεύει
τίμι,

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tei
pus ad gloriam promoueat
al que, non sua tamen ipsius
fortunæ obliuiscatur. instabi
lis enim est uita hæc.

Serpens et agricola.

Serpens in agricolæ uesli
bulis delitescens, sustulit ei
ius infantæ puerulū. Luctus
aut parentibus fuit magnus.
at pater præ mœrore accer
pta securi, egressū serpentem
occisurus erat. Ut uero p'spe
xit parump, festinādo agrico
la, ut ipsū pcuteret, errauit,
tantū percussio foraminis orifio
cio. Digresso aut serpente, a
gricola ratus serpentē nō am
plius iniuriæ meminisse, aci
cepit panē et salē, apposuitqz
in foramine. Sed serpens tenus
sibilo ait: nō erit nobis amo
do fides amicitiaue, q̄diu ego
lapidē uideo, tu cui filij tumu
lum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullū
odij, aut uindictæ obliuisci,
quamdiu uidet monimētum,
quo tristatus est.

Tūbicen.

Tūbicen exercitum con
gregās, ac superatus ab
hostib. clamabat, Ne occide
te,

te me uiri temere & frustra.
Non enim uestrum quemquã
occidi: nam præter æs hoc
posideo aliud nihil. Et hi ad
ipsum dixere, Ob id magis
morieeris, qui quum nequeas
ipse pugnare, omnibus adpu-
gnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus
peccare, qui malos ac gra-
uicis principes concitant ad
male agendum.

Arundo & oliua.

DE tolerãtia & uiribus
& quiete arundo & oli-
ua contendebant. quã arun-
dini oliua conuicium face-
ret, utpote imbecille, ac faci-
le cedenti uentis omnibus,
arundo tacendo nihil loqui-
ta est. Ac parumper præ-
stolata, ubi acer afflauit uen-
tus, arundo succussa, & dei-
clinata uentis facile euasit,
oliua autem cum uentis rei-
stutisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui
tempori ac præstantioribus
non resistunt, meliores esse
ijs, qui cum potentioribus
contendunt.

Lupus

τί με, ὡ ἀνδρες, ἐκὼ καὶ μά-
τλιω. ἔδ' οὐα γὰρ ὑμῶν ἀπίπτα
να. πλὴν γὰρ τὸ χαλκὸς τὸ του
ἔδ' οὐκ ἔκωμαι. οἱ ἕως αὐτὸν
ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον
τιθύνῃ, ὅτι σὺ μὴ διωάμην, &
πολεμῆν, τοὺς πάντας πρὸς
μάχην ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πλεον
πλάσιον οἱ τὸς λιανὸς ἢ βα-
ρεῖς διωάσας ἐπιγείροντες εἰς
τὸ λιανοποιεῖν.

Κάλαμος ἢ ἑλαία.

Δὶα καρτερίαν ἢ ἰσχυρὴ καὶ
ἡσυχίαν κάλαμος καὶ ἑ-
λαία ἔβησαν. τὸ ἕνα κάλαμος ὄντι
δυσμελίου ὑπὸ τῆς ἑλαίας, ὡς
ἀδυνάτους καὶ ῥαδίως ὑποκλι-
νομένους πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ
κάλαμος σιωπῶν ἐν ἑσθ' ἔχεται
τοῦ ἡμῖνον ὑπομένειν, ἐπει-
δὴ ἀνέμος ἰπνύσσει ἰσχυρὸς,
ὁ μὲν κάλαμος ὑποσείσθαι ἢ
ὑποκλιθῆναι τοῖς ἀνέμοις, ῥα-
δίως διδύσθαι, ἢ δ' ἑλαία ἐπει-
δὴ αὐτὴ ἔχει τοῖς ἀνέμοις, λιαν-
τεράσθαι τῆ βίᾳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ τῶν
λιανῶν καὶ τοῖς λιανῶσι αὐτῶν
μὴ ἀνδιστάμενοι, κρείττους εἰ-
σὶ τῶν πρὸς μέγαν φιλονει-
κοῦστων.

Λύκος

Λύκος ἢ γόβραν.

Λύκος λαμῶν ὄσιον ἐπιπέυ-
 γος, ὃ ἢ γόβραν μιθῶν παρ
 ἕξιν εἶπεν, εἰ πλὴν λιπαρὸν αὐ-
 τὸν ἐπαλάσσα, τὸ ὄσιον ἐκ το-
 λαιμῆ αὐτοῦ ἐκβάλλει. ἢ ἢ ποτ'
 ἐπαλάσσα, δόλιχόδην δῶσα,
 ἢ μιθῶν ἐπιπέυει. ὅς τις γελᾷ
 σασ, ἢ τὸς ὄσοντας δῶξας, ἀρι-
 κείσοι μιθῶς, ἐρη, ποτὸ ἢ μόν-
 νου, ὅτι ἐκ λύκος τῶματ' ἢ ἢ
 ὄσοντας δῶξας καρῶν σῶσαν,
 μυστὸν παλάσσων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐτῶν, οἳ τι-
 νος ἀπὸ κινδύων διασωθέν-
 τος, τοῖς σὺργέταις τοιαύτας
 ἀποπέμποσι χάριτας.

Ἀκιντόροσ.

Ἀκιντόροσ δύο μαχομένω
 πρὸ δουλῶν ἐρνύθων, ὃ εἰς
 ἢ ἢ τῶν λιπαρῶν ὄσιον, ἢ ἢ
 μὲν ἢ τῶν εἰς, ἢ τὸ πῶν κατὰ
 σπιου ἀπὸ τῶν ἐρνύθων. ὃ ἢ νικῶ-
 σασ, ἢ ἢ ἀρῶς, ἢ ἢ ἢ ἢ
 ἢ τῶν τῶν, μεγαλοφῶνως ἐ-
 βῶσι. ἢ πῶν οὐδὲν ἀπὸ τῶν λι-
 παρῶν, ἢ πῶν αὐτῶν. ὃ δ' ἐν
 σπύτῳ λιπρῶν μῦθων, ἀδῶς ἐν
 ποτὶ τῶν θηλείων ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπὸ τῶν, ὅτι λύκος
 ἐν ἢ ἢ ἀπὸ τῶν ἀντιτάσσεται, τα-
 πῶν ἢ ἢ ἀπὸ τῶν χάριτων.

Γέρων

Lupus & gruis.

Lupus gutturi ossē infixos
 mercedem grui prabitur
 tum dixit, si capite iniectos
 os ex gutture sibi extraxerit.
 Hæc autem eo extractos
 quippe que procero esset col-
 lo, mercedem efflagitabat.
 Qui subridendo, dentesq̄ exi-
 acuendo, Sufficiat tibi, ait;
 illa sola merces, quod ex ore
 lupi & dentibus saluum cai-
 put & illesum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui a peri-
 riculo seruati, bene de se mei-
 ritis eam gratiam referunt.

Galli:

Obus gallis pugnantibus
 de gallinis foeminis,
 alter alterum in fugam uer-
 tit, ac uictus in locum obscu-
 rum profectus delituit. Sed
 qui uicit, in altum eleuatus,
 stansq̄ super alto pariete,
 magna uocē clamauit, &
 statim aduolans aquila, eum
 rapuit. At qui in tenebris
 delitescēbat, ex illo intrepide
 gallinas conscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, domi-
 num superbis opponi, dare
 autem humilibus gratiam.

Senex

Senex & mors.

Senex olim incisa à se ligona quum ferret, multam ibat viam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem inuocabat. Sed mors quum adesset, causamq̃ peteret, propter quam se uocaret, perterrefactus senex, ait, *Vt meum omnis atzollas.*

Affabulatio.

Fabula significat, omnē hominē esse vitæ studiosū, licet infortunatus sit & medicus.

Ranae.

Due ranæ siccata palude, ubi habitabant, circumibant querendo ubi manerēt, ac profectæ in profundū puteum, et acclinatæ deorsum, uisi aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum: altera uero ait, *Si hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?* Affabul.

Fabula significat, nequid in consulto fiat.

Agnus & lupus.

Agnus in alto quum staret loco, lupum inferius prætereuntē uisā, mordebat, & ferā maīā & crudiferā apellabat. Sed lupus cōuersus ait

Γέρων η̄ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλη νόσας, η̄ γὰρ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐν βάσει η̄κει δ' αὖτ' ἐποικίω νόσον ἀποθέρμην. εἰ τόπω τινὶ τὸν φόρτον, ἢ θανάτον ἐπικαλέσθω. ἢ ἡ θανάτου παρίοντος, ἢ πῶς θάνω μὲν τὴν αἰτίαν δὲ ἢν αὐτὸ ἐκάλει, ἀγλιόσας ὁ γέρων, ἔφη, ἵνα μὲν τὸν φόρτον ἀρῆς.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀγλοῖ, ὅτι πᾶς αὐθροπὸς φιλόσῳ, εἰ ἢ δυστυχῆι, ἢ πῶς ἄλλως ἔστι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο, ξηραυθός τις ἢ λίμνης ἐν ἡλιώτησι, περιεβόουσι ζυγοντες πῶς καταμῆσαι. η̄ γὰρ ἐλθόντες εἰς φρεῖα βαθὺν, η̄ καὶ λυφάντες λιάνω, η̄ καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σινεβέλουον, ἵνα πῶς ἴσῳσι παρὰ τοῦς λιάνω, ὁ δ' ἄλλος εἶπεν, εἰ ἢ η̄κει τοτο ξηραυθῆ, πῶς δύνησόμεθα ἀναβῆσαι;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀγλοῖ, ὅτι ἀνοσοὺς βελῆς μὴ ποιεῖν τι.

Αγνὸς ἢ λύνος.

Αγνὸς ἐφ' ὑψηλῶς τόπων ἰσάμενος, λύνον λιάνωσιν παρῶντα τινὲν ὁδὸν ἰσηπαίει, ἢ θησίον κακὸν ἀπικάλει ἢ ὠμοσίον. ὁ δ' ἐλύνος τραφεῖς, εἶπε πρὸς

πρὸς αὐτὸν, ἃ σὺ με λοιδορεῖς,
ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἴστασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς ὑπερβλήων
τῆς ὑβρις ἀπὸ ἀνάξιον ἀνθρώ-
πων, διὰ φόβου ὑψιλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν
ἔπει, ἃ δὲ φοβῶμαι σε, ἃ δὲ
διυνατώτερός με εἶ, εἴ ἢ μὴ, τί
σοὶ ἔστιν ἢ δύναμις, ὅτι ξύεις
τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδῶ-
σι; τοιοῦτη γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μα-
χομένη ποιεῖ. ἐγὼ ἢ λίαν ὑπ-
έρχω σε ἰσχυρότερος. εἰ δὲ δει-
λός, ἐλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον.
καὶ σαλπίστας ὁ κώνωψ, ἐν ἐπι-
γυτο δάκνων τὰ πόρτι τὰς ρί-
νας αὐτῶ ἀφίχα πρόσωπα. ὁ ἢ
λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέ-
δουον αὐτὸν, ἕως ὃ ὑγαυάντη-
σεν. ὁ ἢ κώνωψ νικήσας τὸν λέ-
οντα, καὶ σαλπίστας, καὶ ἐπινίμιον
ἔτασας, ἔπειτατο. ἀράχνης δὲ δε-
σμῶ ἐμπλαγῆς, ἐαδίονες ἀ-
πώλυτο, ὅτι μεγίστης τοκε-
μῶν, ὑπὸ δύτικῶς ἴως ἄρ' ἀρ-
άχνης ἀπώλυτο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς καταβάλλ-
οντας μικρά, καὶ ὑπὸ μικρῶν
καταβάλλομενους.

Τέλος τῶ ἀσώπτου
μύθου.

ait ad ipsum, Non tu contus
meliaris mihi, sed ubi stas
turtis. Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt
iniurias ab indignis homini-
bus, me tu sublimiorum.

De culice & leone.

Culex ad leonē accedens;
ait; Neque timēo te, ne-
que fortior me es, sin mi-
nus, quod tibi est robur quod
laceras unguibus, et mordes
dentibus? hoc & femina cū
uiro pugnans facit. Ego ue-
rò longe sum te fortior. Si ue-
rò uis, ueniamus ad pugnā.

Et quum tuba cecinisset cui-
lex, inhaesit mordens circa
nares ipsius leucis genas:
leo autē proprijs unguibus dilac-
erauit seipsū, donec indignus
fuit. Culex autē uicto leo-
ne quū sonuisset tuba, & epi-
niciū cecinisset, auolauit.

Aranea uerò uinculo impli-
citur, quū deuoraretur, lamēi-
cabatur, quā cū maximis pu-
gnās, à uili animali aranea
occideretur. Affabulatio.

Fabula in eos, qui proster-
nent magnos, & à paruis
prosternuntur.

Finis Aesopi fa-
bularum.

EX APHTHONII

ΕΚ ΤΩΝ ΑΦΘΟΝΙΩΝ

sophistæ exercitatus
mentis.

νῆς σοφιστῶν προγυμνασίου
σμάτων.

Fabula profecta qui-
dem est à poetis, sed
& rhetoribus com-
munis facta est admonendi
gratia. Est autem fabula ser-
mo fictus, imagine quadam
representans ueritatē. atq; alia
Sybaritica, alia Cilix,
alia Cypria dicitur, accepto
ab inuentoribus nomine. Ve-
rum quoniā Aesopus egre-
gie præter cæteros conscri-
psit fabulas, eui citut potius
Aesopia diceretur. ea uerò
est triplex, Rationalis, Mo-
ralis, Mistra. Rationalis, in
qua aliquid ab homine geri
cōfingitur. Moralis, quæ ei
oñi imitatur mores, quæ sunt
rationis expertia. Mistra ue-
rò, quæ rationale irrationa-
leq; complectitur. Eam au-
tem admonitionē, cuius cau-
sa fabulam cōstitueris An-
te fabulationem præpositam,
postpositam uerò, Afi
fabulationem
dices.

Ο μῦθος ποιητῶν ἢ
προῦλθε, γιγνόμενη ἢ
ἢ ῥητόρων λειπὸς ἐκ
παλαινέσεως ἔστι ἢ μῦθος, λέ-
γεται ἢ ἡσυχία, εἰρησίων ἀλή-
θειαν. καλεῖται ἢ σουβαρικὸς,
ἢ κίλικος, ἢ κυπριακός, πρὸς
τὸς οὐρόντας μεταθεῖς τὰ ὀνό-
ματα. νινῆ ἢ μάλλον αἰσώπι-
ος λέγεται, τῷ τῶν αἰσώπου
ἄριστον παύσην συγγράφαι τὸς
μύθους. τὸ ἢ μύθος τὸ μὲν ἔστι
λογικόν, τὸ ἢ ἠθικόν, τὸ δὲ μι-
κτόν. ἢ κίλικος λογικόν μὲν, ἐν ᾧ τι
ποιοῦν ἀνθρώπων ἢ πλάσσει.
ἢ ἠθικόν ἢ, τὸ τῶν ἀλόγων ἢ ἢ
ἀπομιμνήσκον. μικτόν ἢ, τὸ
ἢ ἀμφοτέρων, ἀλόγος ἢ κίλικος
ἢ. τίς ἢ παλαινοῦς δὲ ἢ ἢ ἢ
μῦθος τέτακτος, προτάτων ἢ
ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύ-
θιον ἢ τελοῦται ἢ ἐπι-
συναγωγή.

ΜΥΘΟΣ

Fabula

ΜΥΘΟΣ Ο ΤΩΝ

μυρμηκων ηγει των τεττιγων,
 προς βεπαω της νεας εις
 ωνας.

FABVLA QVA

formicarum & cicadarum
 exemplo hortantur iu-
 uenes ad laborem.

Ο Εργε λιω ακμη, ηγει οι
 μη τεττιγος μστι
 κλω χειραλλοντο σιω
 τουορ, τοις μρμηκι δε ε πουερ
 επηα, ηγει συλλεγαυ καρπος,
 δε ωρ εμελλον το χειμων &
 φαφουαδαι. χειμων & η επι
 γιγονοτ &, μρμηκω δε μη οϊς
 επουοω, εβερφοτο, τοις δε η
 τερφεις τελοδρα προς ουει-
 αυ. ουτω νεοτης πουερ ουκ
 ιδελοα, παρα το γη
 γαις λωμοπρα
 γαι.

EK

Cicadae olim æstate
 assiduis cantibus in-
 dulgebant, formicæ
 uerò hyem̄is memores, labori-
 bus fructibusq̄ colligendis
 operam dabant. Verum quæ
 hyems aduenisset, formicæ
 ijs quæ collegerant, pasce-
 bantur: cicadas autem dei-
 lectatio illa eò indigentia
 perduxit, ut esurirent om-
 nes & fame conficerentur.
 Sic iuuentus laborum fugi-
 tans male habet in
 senectute.

13

EX

EX PHILOSTRATIS

ei Imaginibus fabulae.

Foula se ad Aesopum, sua in eum beneficia conferunt, quod satagat sui: fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec & Archilocho in Lycamben curae fuit, sed ab Aesopum humana omnia ad fabulas redacta sunt, sermone brutis non temere impertitio: nam & cupiditatem tollit, & libidinem infestatur, & fraudem. Aequae haec ei leo qui spiam agit, et uulpes, & per Iouem equus, nec te studio muta: ex quibus pueri discunt, quae in uita gerantur. Habentur igitur in pretio fabulae, propter Aesopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uttisque eum de iunctura, coronaque oleagina coronaturae. Hic ut puto fabulam aliquam exit, risus enim faciei, & oculi in terram defixi id praesentia ferunt. pictore, fabularum cu

ras

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΑΟΥ

τραίτης εἰκόνων
μῦθοι.

Φοιτῶσι οἱ μῦθοι παρὰ τὸν αἰσωποῦ, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελέτης, ἐμέλεισε μὲν γὰρ καὶ ὁ μῦθος καὶ ἡ ἰστορία, ἔτι δ' ἐκαὶ ἀρχιλόχῳ πρὸς λυκάμβλῳ, ἀλλ' αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμιμῆσθαι, καὶ λόγον τοῖς θυρίοις μεταδίδωκε, λόγον σύνταξις, πλεονεξίας τε γὰρ ἐπιπέσει, καὶ ὑβερῶν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην, καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἴππος ἐν δία, καὶ ὁ δὲ ἕχιδνῶν ἀφῶν, ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τοβίς πραγμάτων, σὺ δ' οὐκ ἔμοιγε τοῦ οὐνοῦ οἱ μῦθοι διὰ τὸν αἰσωποῦ. φοιτῶσι ἔπι τὰς θύρας τοσοῦτον, ταῖς αὐτῶν ἀνάλυστοντες, καὶ σφραγίσοντες αὐτὸν θαλλῶ σφραγίσοντες, ὅτι καὶ, τινα ὑφ' αὐτῶν μῦθον. τὸ γὰρ μείδιμα τοῦ προσώπου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τὸ γῆς ἐστῶντες τοῦτο δηλοῦσι. οἶδον ὁ γὰρ γράφει, ὅτι αἱ τ' μῦθων φροντιστῶν,

τιδόντες,

πείθει, ἀνεμελής δὲ ψυχῆς
 δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γρηφὴ
 καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα,
 θυρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις
 ποθρίσσει χροὸν τῷ αἰσώπῳ,
 ἀπὸ τ' ἐκείνης σιλωῆς συμπλά
 σασα. κορυφαῖα δὲ το χοροῦ ἢ
 αἰλώπυξ γέγραπτη. χρεῖται γὰρ
 αὐτῇ ὁ αἰσώπῳς διακόνῳ τῶν
 πλείστων ὑποδείσιων, ὡσπερ
 ἡ κωμωδία τῶ
 Δάμ.

Γ Α'

ras remissiore animo indige
 re, non latuit. Philosophatur
 autem pictura et fabularum
 corpora. Bruta enim cum
 hominibus conferens, cœ
 tum circa Aesopum statuit,
 ex illius scena confictū. Cho
 ri dux uulpes depicta est, uti
 tur enim ea Aesopus mini
 stra argumentorum pluri
 um, ceu Dauo Co
 mœdia.

L 4 G A'

Πρὶ ἀνθρώπου ηγεθίβινος λένουθ.

Α Νόστος ποσίμ ποτάτο κέρινθ λένου,
Καί τις λένουτί φυσι, τίμ ισχυί βλίπαις;
Αλλ' εἰ λένουθου, εἴπην, ἤθεσσαι γλύφειν,
Πολλὸς αὖ εἶδου ὄντας ἀνθρώπου λίβινος.

Επιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῆ ἔδει σιμνύνασαι.

Πρὶ λένουθ κοιμωμένον ηγεθίμης.

Λένουθ ὑπνώττουθ, αἰχρῆθ μέσον
Διέθραμην μῦς, ὅς δι' ἀνέστη σωτήριος.
Γελάθ' ἀλώπηξ, ηγεθί λένου ἀπηνήθην,
Οὐ μὲν πρὸς μαί, τίμ ὄδουθ' ἀναβίπαι.

Επιμύθιον, ὅτι ἔδει ηγεθίμης αὖ ποδριφρύνουσι
ἀποστρέφειν.

Πρὶ λένουθ κηκάρου, κη γυπῶν.

Λένουθ μάχην ἔσκει πρὸς ποτὶ κάρου,
Γυπῶθ' αὖ ὄθην ἐκούπσου τίμ ἔριμ,
Βρῶσιμ ἢ ὑπὸ σῶτα ποιῆσαι τάχα.
Φίλοςθ' ὄρῶνθου ὑσῶχου ἢ ἰλπίδιου.

Επιμύθιον, ὅτι ἔδει ἀλλοθίοις λιανοῖς ἐπικαίρειν.

Πρὶ δορκάθ' κη λένουθ θυμωδόνθ.

Λένουθ δορκάθ' ὡς ἴδουθ' ἐμνηνόντα,
Ω μοῖρα δορκῶν, εἴπην, ἀθλιωτάτη,
Εἰ σωφρονῶν γε, θυμωδόνθ' εἰ λένου,
Πῶς νῦν μαρῆς ἔμιαθ' ἀκρῶν δορκάθ';

Επιμύθιον, ὅτι βρῶσιμ ἔχοντα ἔδει θυμωδόνθ.

Πρὶ λένουθ, ὄνθ, ἀλώπηκθ.

Λένουθ, ἐνθ, κη βλάθ' τε πρὸς θύραν ἴου.
Οὐθ' ἢ ταύτῳ εἰς βίτονθ' διέθραμην,
Λένουθ λατῶν παρὰ ξιμῶνθ' ἢ πλείου
Ἐνεμην αὐτῷ, σωφρονιῶθ' εἰς βίβινος.

Επιμύθιον, ὅτι διέθ' ὄνθ' πρὸς πᾶσιν ἔτρουθ,

παιδονίαι.

GABRIÆ GRÆCI TË

trasticha.

De homine & leone lapideo.

Vhi pedibus calcabatur lapideus leo,
 Et quid tibi leoni, et quid robor, inquit, intueris?

*A*lii leones ait ille, scivissent scalpere,

Multos uid, ses esse homines lapides.

*A*ffabulatio, Quod non oporteat inflari uirtute.

De leone dormiente & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem

Percurrit mus. Is autem surrexit ilico.

Ridet uulpes, ac leo respondit:

Non timeo, sed interrumpo iter.

*A*ffabulatio, Quod non oporteat, ne paruum quidem
 contemptum negligere.

De leone & apro & uulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum,

Uultures uerò deus super speculabantur licem,

Ut deuorarent statim, qui uinceretur.

Sed aruicis iisdem uisis, frustrati sunt spe.

*A*ffabulatio, Quod non oporteat alienis malis lætari.

De caprea, & leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,

O facum ferarum, ait, miserrimum,

Si comas mentis intolerabilis es leo,

Quomodo nunc furens non plena facies lachrymarum?

*A*ffabulatio, Quod non oporteat eum qui potestatem
 habet, excandescere.

De leone, asino, uulpe.

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.

In treis partibus eam cum asinus diuisisset,

A leone dilaceratus est, ac uulpes plus

Et tribuit, edocta ab asino.

*A*ffabul. Quod ex ijs que alij patiuntur, doceri oporteat.

l s De

Πορὶ ὄν' βατάρουτ' ἑλωλου.
 Ωμοιοι ὄν' παρῆγρον ἀργυροῦ βρέτας,
 Οπρσιωκνῆ, πᾶς τις αὐ' ἐπροσνύει.
 Τύφω δ' ἐπαρθείς, μὴ δέλων μλέιν' ἔοθ',
 Ηκασον, ἔθεις σὺν, τ' θεῶν δ' ἄγεις.

Επιμύθιον, ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμῆλους δᾶ γινώσκουσιν, ὅτι ἀνθρώποι ἄσιν.

Πρὶ παιδὸς ἐδίουτ' σπλάγγνα.
 Βοὸς φαγῶν πᾶς εἰς ἰορτίω ἔγκατα,
 Οἶμοι λίεκην' ἄς σπλάγγνα μῆτορ, ἐκχέω.
 Η δ' αὐ' γελῶσα, μὴ φόβ' εἴπορον, ἐφι,
 Τῶν σῶν γ' ἔδεν, ἀλλ' ἐμᾶς ἀλλοτρίω.

Επιμύθιον, ὅτι δᾶ τὰ ἀλλότρια ἀντιτρέφειν, καὶ μὴ γογγύσειν.

Πορὶ ἀλώπειν' καὶ βάτα.
 Φραγμὸς ἀλώπειν' ἐπ' ἀείσειν δέλω,
 Ολιθαυδσα, καὶ βάτα δεδραγμῆν,
 Ἐξισο πῆμα, λοιθορεῖ ἢ τῆν βάτορ.
 Μέμφει σιαυτίω, μὴ μέπρ, καὶ φάτο.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς τὰ ἑαυτ' κακὰ σιωπῶντας, τὰ ἢ τῶν ἐτέρων καταγοροῦντας.

Πρὶ κύνωπ' καὶ ταύρα.
 Κύνωπ' καθῆτο πρὸς κέρας ταύρα πάλαι,
 Ουπρ κίλισον, ἐπ' ὄρ' ἐπ' ἴλωαι δέλει.
 Ηκασε δ' ὥσπρ' ἐκ ἐγνω καθημῆλον,
 Οὕτω ἢ μὴ πῆσαντ' αἰθροισιν λάδη.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς λογιζομῆνας ἑαυτὰς εἶναι ἢ σοφὰς, ἢ δωκετὰς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δ' ἐ.

Πρὶ ἑλάφω καὶ ἀμπέλω.
 Ἐλαφω δὴ ἡλαυνον οἰκωνογῆτη.
 Η τις δασείας ἀμπέλοισι ἀπυρῆν,
 Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τ' ἀμπέλωρ,
 Κωκχεποτιρ ἐν δ' ἴνωσ' ἐθεράβη.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς κωκχοποιῶντας τὰς αὐτ' ἀβρῆτας.

De asino gestante simulacrum.

Humero asinus gestabat simulacrum argenteum,

Quod unusquisq; occurrens adorabat.

Superbia uero elatus nolens manere asinus,

Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio, Quod oporteat eos qui indignitatibus con-
stituti sunt, cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bovis puer festo die cum comedisset uiscera,

Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater,

Hæc ridendo ait, ne timeas fili.

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis.

Affabulatio, Quod oporteat aliena restituere, & non
murmurare.

De uulpe & rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit,

Lapsa, ac rubo innixa,

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me, ille ait.

Affabulatio, Aduersus eos qui sua tacent uitia, & alij
eius reprehendunt.

De culice & tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,

Quem dicere iussit, an se uolare uelit.

Audiuit, quemadmodum non nouerat sedentem,

Itaq; neq; euolantem sentiret.

Affabulatio, Aduersus eos qui uolunt esse docti, poten-
tes ue, aut prudentes, nec sunt.

De cerua & uite.

Ceruam persequantur uenatores,

Quæ densis in uitibus deliuit.

Sed folia uitium cum comederet,

Venatoribus iure præda fuit.

Affab. Aduersus eos, qui male faciunt benefactoribus suis.

De

Πρὶ ὄφιος ἡγεὶ γυργῶ.

Οριον θέλω τὶς αἰτ' ὀκλήρω παιδίον

Πλήτερον, πῆρσον τ' ἐχθρῶν, ἢ φιλοῦν θέλω.

Οριον δὲ φησι, πῶς γένοιτο συμβάσεις,

Ἔως σὺ τύμβον τὸν δ' ἐγὼ πῆρσον βλάπω;

Επιμύθιον, ὅτι αἰ μεγάλα ἐχθρῶν ἀδιάλκτοι εἰσι.

Πρὶ παιδὸς ἡγορπίον.

Ὡς ἀκρίδης θήρσεν πᾶσι τις, σκορπίον

Πρῶτενι χέρας. ὅς ἤ, μὴ ψεύσῃς, ἔφη,

Ὡς ἄγε με ψεύσῃς, ἐκ κόλπων τούτων,

Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἱκνοῦσῃς ἀκρίδης.

Επιμύθιον, ὅτι δαίμονες ἀνθρώποις μὴ συμ-
μίγνυθαι.

Πρὶ σὺς ἡγεὶ μῦθος.

Σὺς εἰλή τις μῦθον ὄντ' ἀσιτίας.

Οὐς χαλιῖδον βλέποντες, ἴσυσαν γέλωρ.

Ὁ μὲς δ' ἐπιζῶν, εἴπι μὲτος δακρύων,

Ὡς ἔδιδ' οὐδ' ἀνὰ δειλίαν ῥέψῃς ὄνα;

Επιμύθιον, πρὸς τὰς τὰ ἑαυτῶν παραπίσματα παραβλέ-
ποντας, τὰ ἢ τ' ἰτίων γλώσσας.

Πρὶ οἶς ἡγεὶ λισυτῆς.

Φέρον λίσυτ' ἄρμα τοῖς ὤμοις ὄντ',

Ἡύχῃ λίσυτ' ἄναι τις, αἰπὸς βλάπωρ.

Ἐπεί ἢ γυμνὸς ἀλιοναδ' οὐρίθη,

Τῶτον μύλων ἱμνησὶ ἀτάξιας.

Επιμύθιον, ὁ μῦθ' ἀληθῆ, ὅτι αἰ παρ' ἀξίαν τιμὰς
τάχιστα λύουσι.

Πρὶ τράγῃς ἡγεὶ ἀμπέλας.

Τράγῃ πρὸς εἶπον ἀμπέλας, βλάπτεις σύ με

Κέρον τὰ φύλλα. μὴ γὰρ ἐκ ἐπιχλοῖς;

Ὅσον γὰρ αὐτὴ βλάψῃς, σὺρήσω τάχα

Πρὸς δυσίαν σὺν εἰς θεὸς οἶνον βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίς θέλω τὶς ἀδικεῖν τινα,
ἀφελῆ αἰτόν.

De serpente & agricola.

Serpentem quis profilij interitu

Percussurus petramq; scidit, & amare uolebat.

Sed ait serpens, quomodo sient conuentiones,

Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?

Affabulatio, Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De puero & scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpionis

Porrigebat manus, is autem, ne attigeris, ait:

Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu

Veras quoq; locustas abijcies.

Affabulatio, Cum malis hominibus conuersari non oportere.

De sue & mure.

Sus quidam murem traherat ad sedandam esurientem,

Quos uidentes fabri ferrarij reserunt.

Mus uero adhuc uiuens ait, lachrymarum plenus,

Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio, Aduersus eos qui suos casus negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,

Iactabat esse leo qui spiam, uidendo caprarios.

Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,

Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio, Fabula significat, immeritos honore quamprimum solui.

De hirco & uite.

Hircum uitis allocuta est, offensis tu me

Tondendo folia, num enim non est herba?

Quamuis enim nocue is, inueniam statim

Ad mactationem tui erga deos unum ut scaturiat.

Affabulatio, Quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria afficere, iuuat eum.

Πρὶ ἀνδρὸς ἡγεὶ γαλιῆς γυναικός.
 Ἀνὴρ γαλιῶ γυναικίνα πρὸς δόμος ἄγει.
 Παρῶ ἢ κύπρις, εἰς ἑστῆν το γάμος.
 Νύμφη ἢ μὴ βλήψασα, σωτόνῳ τάχῳ
 Δίωκε ποτοῦ, μὴ βραπείσῃ τῶ φύσιμ.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐν φύσει ὄν ἔ μεταβιπέτη.

Πρὶ διορνάδ' ὅ τῶ τ' ποδῶν λιπτότη-
 ται μεμφομένης.

Πηγαῖς ὄρωσα διορνὰς αὐτῶ τοι δῖαν,
 Λεπτὸς πόδας μαμῆτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
 Λέωμ δ' ἐπ' ἀδίωνη, τέττος ἡγάπα,
 Κέρα λιανυβρίσασα, θύρας ὡς πάγῳ.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάνη τις ἀφελείτη, ὅβ' ὦρ δονεῖ
 βλάπτεισθαι.

Πρὶ ἀλώπειν' ἡγεὶ σαφυλῆς.

Κρῆλῶ βόβρω βλέπασα μακρῆς ἀμπέλας,
 Πρὸς ὕψ' ἤητο, ἢ καμῆσα πολλάνης,
 Ἐλεῖρ ἀπέπει. πρὸς δ' ἑαυτῶ τ' αὐτ' ἔφη,
 Μὴ κάρνη. φάγθ' ὀμρακίςσιν μάλα.

Επιμύθιον, πρὸς τὴς ποιουῦτας τῶ ἀνάγκη
 φιλοτιμίαν.

Πρὶ νόρακ' ἡγεὶ ἀλώπειν'.

Τυρὸν νόραξ ἑδαννε, κρῆλῶ δ' ἡπάτα,
 Εἰ γλῶσσαν ἔχθρ, βρωδὸς ἢς ὄρνις μέγας.
 Εὐθὺς δ' ὁ ποτοῦ ρίψῃ, ἢ δ' αὐτ' φάγον.
 Ἐχει κέραξ ἅπαντα, νοτιῶ κτήσαι μόνον.

Επιμύθιον, πρὸς τὴς ἐπὶ νοτιανείας χαίροντας.

Πρὶ βαβράχων ἡγεὶ ἡλίας.

Γάμοις ἔχαιρον βαβράχοι το ἡλίας,
 Καί τις πρὸς αὐτὸς ἔπει, ὡ δειλὸν γέν' ὅ.
 Εἰ γ' ὄ μόνος βίμοιμην ἀγάς ἡλίας,
 Τίς ἔγει κενύσει, ποτοῦ βατάσει;

Επιμύθιον, πρὸς τὴς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίας
 χαίροντας.

De uiro & seſe uxore.

*Vir ſelem uxorem in domum duxit,
 Aſſuit Venus in nuptiarum ſolemnitate.
 Sponſa uerò uiſo mure, contenta celeritate
 Eum perſe iuuta eſt, non mutata natura.*

*Affabulatio, Quod id quod à natura eſt, non tranſ-
 mutetur.*

De caprea reprehendente pedum tenuitatem.

*In fontibus ſuam imaginem uidens caprea,
 Tenuis carpebat pedes, ſed gaudebat cornibus.
 Cum uerò leo perſe iuutus eſt ipſam, eos amabat,
 Cornua reprehendens, ut præde laqueum.*

*Affabulatio, Quod plerunque quis iuuatur, ex quibus
 uidetur lædi.*

De uulpe & uua.

*Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum eleuabatur: cumq; diu laboraſſet,
 Ut caperet, ſe fatigata eſt, ſed ſecum hæc loquuta eſt:
 Ne labora, acini uuae exacerbeſcunt admodum.*

*Affabulatio, Ad eos qui de neceſſitate uoluntatem
 faciunt.*

De coruo & uulpe.

*Caſeum coruus mordebat, ſed uulpa decipiebat:
 Si linguam haberes, eſſes magna Iouis auis.
 Continuo uerò is eum abiecit, ea autem comedit.
 Habes corue omnia, mentem ſolam compara.*

Affabulatio, Aduerſus eos qui adulationib. delectantur.

De ranis & ſole.

*Ob nuptias ſolis lætabantur ranæ.
 Quædamq; ad eas ait, omiſerum genus,
 Nam ſi ſolos radios ſolis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?*

*Affabulatio, Aduerſus eos qui ſuo damno præ igno-
 rantia gaudent.*

Περὶ ἔρμιθ^ο ἄν^η χρυσῶν τιτῶσας, ἢ φιλαργυρίας.
 Ἐτικτε χρυσῶν ἄν^η ἔρμις ἀπάπαξ.
 Καί τις πλαουθεὶς χρυσοραφῆς πλὴν φροῦα,
 Ἐτενε ταύτῳ, χρυσὸν ὡς λαβῆν δέλωρ.
 Ἐπίς ἧ μείζον δ' ἄρον ὠλέκει τύχης.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐλπίδι κέρσεως εἰς συμμίαν ἐν μί^ο
 προφυχίας ἐμπίπτοντας.

Περὶ ἀστροσκοπίας καὶ ὀδοιπέρας.

Ἀστροίς ωδρισκοπῶν τις ἀστροσκοπ^ο,
 Πίπτει λελοθὸς πρὸς φρέαρ, τυχὼν δ' ἐτις
 Ὀδοιπέρο^ο, φρόνουντι ταῦτ' ἐφ' ἡλίγων,
 Νῆρ δ' αἰς αὐτῶν, βέλτισε πλὴν γλῶ^σ ἔβλεπεις;

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ συνέσῳτα μὴ γινώσκοντες, τὰ
 μέλλοντα καυχῶντ' ἐγινώσκουσιν.

Περὶ ἵππων ἢ κᾶπρων.

Ἡεῖζον ἵππο^ο ἀγροιωτάτῳ κᾶπρῳ,
 Ὀρμὴν ἧ θυρὸς ἵππο^ο ἔδούων ὄλωσ,
 Ἐαυτὸν ἐκδέδωκεν, δὴρῶν σύμμαχον
 Ἐὔπερον αἰδέσθαι πρὸς σφαγλῶν το θυρίσ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοῦν
 ἐμβάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρῶν μιξόφριχ^ο ἢ δυοῖν ἰταίραων.

Ἐρωμεύας δὴ ἔχου δυνὴρ μιξόφριξ,
 Χρόνα δ' ἐνλωχῆσαι παύτην ἢ κόπω,
 Ἡ μὲν μελείνας, ἢ ἧ λουκὰς ἐκφρορ,
 Ἐξῶν φιλοθεῖς, πᾶσιρ ὠρέθη γέλωσ.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυτοῦν
 ἐμβάλλοντας.

Περὶ ἀετοῦ καὶ κολοῖδ^ο.

Ἀγνὸν κατὰ πτῶς αἰτὸς καθαρπάτας,
 Ἰλῶν κολοῖδ^ο, σὶ κελῶν πρᾶττει τάδε.
 Ὀρ ἄλε ποιμῶν, πᾶσι δ' ἐφάνει ποτότι.
 Ἐμοὶ κολοῖδ^ο, αἰτὸς δ' αὐτῶν ὠλεσι.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἔδει μιμῆσθαι τὸς κρήτ^ο ονας.

De gallina aureum ouum pariente, & avaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortune donum.

Affabulatio, In eos qui spe lucri in damnum ex pusillâ
nimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intencus quidam stellarum speculator,

Cadit imprudenter in puteum: sed quidam superueniens

Viator. suspiranti hæc inquit, dicendo:

Animum applicando sursum o optime, terram non uides?

Affabulatio, Quod pleriq; quum presentia uesciant, fu-
tura cognoscere gloriantur.

De equo & apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,

Impetum uero feræ equus quum penitus non sustineret,

Sese dedit, inuento socio,

Viro iugulandæ feræ perito.

Affabulatio, Quod nonnulli ob inimicitias in seruitus
tem sese dedunt.

De uiro misticapillo, & duabus amicis,

Amicis duas habebat uir misticapillus,

Ætate autem & moribus omnino dissimileis.

Alter nigros capillos, albos altera euellebant.

Qui propter depilatus omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio, Auersus eos, qui in duas res contrarias
sese iniiciunt.

De aquila & cornicula.

Agnum deuolans aquila quum rapuisset,

Idq; uidisset monedula, in ariet: facit eadem,

Quum pastor cepit, filius autem clamabat tale quid:

Mihi monedula, aquila autem sibi est:

Affabulatio, Quod non oportet imitari præstantiores.

Πρὶ λυλοῖς τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.
 Ἀλλοθίοις πῶροισιν ἠμφιβόμην,
 Ἡύχαι πολοῖς ὀρνέων ὑπὲρ φέρειν.
 Πρῶτον ἢ δῶρον ἢ χελιδῶν ἠρπάξει,
 Μιδ' ἢ ἄπαυτο, εἶτα γυμνὸς σύρειν.

Επιμύθιον, ἔτι τὸ ἐξ ὀραῖς καὶ ἄλλῃ διακλύτη.

Πρὶ αἰτο τε καὶ οἷσθ.

Βίλη τὸ σῆθ' αἰτὸς βῶθι πάλαι,
 Ἀλγῶν ἢ λοιπὸν ἦτο πολλὰ δαικρύνει,
 Βλέπων δ' οἷσθ' εἶπον ἐπὶ βρωμίου.
 Βαβαί, πῶρον μετ' ἐπὶ βρωτὸν ὀλλύει.

Επιμύθιον, πρὸς τὸς ἐκ τ' ἰδίῳ κακῶς πάσχοντας.

Πρὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης, καὶ τραθῶ.

Πᾶσι πεφύκει θυροὶ καὶ πῆλοῖς μάχη,
 Ἠλω λίβυσα τραθῶς, ἢ τὸς δ' ἐπλάνα.
 Εἶναι μὲθ' ὄρνισ, ἐκ μέρους ἢ θηρίου.
 Πῆλοῖς κάραν δειμῦσα, τοῖς θυροὶ πόδας.

Επιμύθιον, πρὸς τὸς δυσὶ λυρίοις δ' εὐλύοντας, καὶ πλω-
 γῶντας ἀμφοτέρως.

Πρὶ χελιδῶν καὶ κριτηγῶν.

Πῆξε χελιδῶν νεοσίου κριτηγῶν
 Ὑπερθον, ἦσπ' ἔτι γονῶν βλάπτει δράκων.
 Ἡ δ' αὐτ' ἐφυσεν, ὡ πολλοῦ τὸν τύχης,
 Οπερ γὰρ ἐκδίκησις ἐβλάβη μόνη.

Επιμύθιον, πρὸς τὸς παθόντας λιανὸν ἀπὸ λιανῶν
 ἀνθρώπων.

Πρὶ βῆτων βοῶν ὁμοφώνων, εἶτα αἰσμη-
 φώνων, καὶ λείοντων.

Ὁμοφρονεῖ νέμετο βῆς ὁμῶς βόβει,
 Οὗς δ' ἐδὴρ ἐβλάπτει πολλαῖς λείων.
 Ἐχθρὰς ἢ μίση καὶ μάχης διασχίστας,
 Ἐπαστον ἐκδέρωνε γυμνὸς ὡς εἶνα.

Επιμύθιον, πρὸς τὸς σχιζομένους ἐκ τ' ἰδίῳ, καὶ δια-
 ποτα κακῶς πάσχοντας.

De cornicula & cæteris auibus.

Aienis pennis induta,
Gloriatur cornicula præstare auibus.
Primum donum hirundo rapuit,
Post eam omnes hinc nuda inuenta est.

Affabulatio, Quod ex collatione pulchritudo dissoluatur.

De aquila & sagitta.

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.
Dolens autem postea sedebat admodum plorans.
Videns autem sagittam pennatam, ait:
Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio, In eos qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant,
Capta est struthio Libya, que hasce decipiebat.
Esse quidem auis, ex parte uerò fera,
Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio, Aduersus eos, qui duobus seruiendo dominis utrosq; decipiunt.

De hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit serpens.
Hæc autem dixit: ô ingemiscendam fortunam.
Vbi enim ultio est? sola offensa sum.

Affabulatio, Ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bobus concordibus, inde discordibus, & leone.

Concordes pasciebantur tres simul boues,
Quos ne fera quidem ledat sepe leo,
Cum uerò inimicitiarum odio & pugna dissensissent,
Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio, Aduersus eos, qui à suis dissident, & propterea mala patiuntur.

Πρὶ γεωργῶ καὶ γράυα.

Ἔθνε γράυων πῦξι τις σπορὸς πάλω.
Μιδ' ὦρ πηλαργὸν εἶλθω, ὅς θρῆναι μέγα,
Ἔρω δ' ἀφορῶν, ὡς φίλῳ μὲν εἶ σύ μοι,
Ἀλλ' ἢ πάγω λαβῶσα, σὺν λιανοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς φίλον τινός, ἐν ἔμνημον τοῖς ἔχθροῖς
το φίλος αὐτοῦ.

Πρὶ κινῶν καὶ εἰδῶλα αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φίρην ποταμῷ πηλοῖον λύων κρίας,
Κύψας ἰαυτ', ἄλλοι εἰς ὕδωρ βλέπει.
Χανὼν ἢ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβῶν κρίας,
Ἀπισθεῖτο καὶ τοῦ, ἔπειθ' ἰκράται.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτητῶν μᾶλλον ἴμιον τῆ.

Πρὶ ὄνυ καὶ ἄλως καὶ σπύγγων.

Πρῶτον ποταμὸν, φέρτον ἢ γ' ἄλως ὄνυ,
Ἐν ᾧ τε καὶ πέπλωκεν ἰσχυρὰ εἰς κάρῳ.
Σπύγγων δ' ἔπειτα πλῆθῳ ἔτιος ὡς φέρων,
Πότῳ ἰοντι, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίς προσδοκίᾳ κέρδιος εἰς ἴσ'
μίαν κατακταῖ.

Πρὶ καμύλης καὶ διός.

Κυρτὴν διὸν κάμυλῳ βῆται λίτρα,
Ἡ βειμυκτῆρισι πλ' ἀβελίας.
Ζημοὶ γὰρ αὐτῷ λοιπὸν, ὧτα καὶ λαφῶν,
Ὡς ἀγγεὶ παντάπασιν αἰσχίτην πῖλιν.

Ἐπιμύθιον, ὅτι διὰ παρὰ τὸ διὰ αὐτῶν τὰ προσήκοντα

Πρὶ λύκος καὶ ἀρνός.

Ἀναθ' πρὸς ἀρναφισίμ, ἔπειθ' ἔρω σύ μοι
Υδάωρ τάρατ' ὅς; ἀρτι γαστρὸς βίβω,
Καὶ πῶς ὕδαωρ τάρατ' ἔρω, ἀγνοῶ ποτι.
Θοῖνον γὰρ μοι, λαῶν δέμις, λαῶν μὴ δέμις.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς ἀδελφῶν φανερῶς ἀδικοῦντας.

Πρὶ ἀεὶδῶ λιωνγῶ καὶ ποιμενίῳ.

Ἀεὶδῶς λιωνγῶς πρὸς τίν' ἔπει μοι ποιμενίᾳ,

De agricola & ciconia.

Grubibus tetendit agricola quidam laqueum,

Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.

Dicit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es,

Sed laqueus, qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio. In amicum cuiusdam, coniunctum cum inimicis amici ipsius.

De care & imagine ipsius in aqua.

Cenis secundum flumen carnes ferens,

Quum se acclinasset, alium in aqua uidet.

Hæcens autem ut inferiores alias carnes caperet,

Prius & ijs est quarum dominus erat.

Affabul. Quod cupidus magis diuino afficitur.

De asino, & sale, & spongijs.

Transcundo fluxum onus salis portabat asinus,

In quo etiam cecidit leuatus onere.

De hinc quum icidem multum spongiarum ferret,

Cecidit sponæ, & infelicitè suffocatus est.

Affabulatio. Quod plerunq; expectatio lucri in damnum incurrit.

De camelo & Ioue.

Curua camelus à deo petebat cornua,

Quam derisit ob malum consilium.

Minuit enim ei de cætero aures & caput,

Vt ab omni parte foret turpissima.

Affabul. Quod oporteat à deo conuenientia petere.

De lupo & agno.

Lupus agno inquit, non'ne dudum tu mihi

Quum perturbas, tu nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarim, nescio, unquam.

Cæra spes mihi & iure & iniuria.

Affab. Auersus eos, qui intrepide palam iniurijs sunt.

De uenatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam ait,

Εἶπε λέοντες ἴχνη εἶδον, μοι φράσον.
 Ζοὶ ποτοῦ, εἶπον, ἐδίλεις, δάξω πύλας
 Ἴχνη. λιωνγὸς εἶπον, & συτῶ πλείου.

Επιμύθιον, πρὸς αἰθρώπας θρασυίας πρὸς λόγους, καὶ πρὸς
 ὄργα δειλίας.

Πρὶ ἵππους καὶ ἀγροίκας.

Ἦται λαβῆν ἀγροίκου λαγῶν ἵπποτης,
 Λαβῶν ἢ χερσὶ ποτοῦ, ἠρώτα, πῶς;
 Καὶ πῶλον ἐξήλωνεν. ἀγροῖν δὲ ἴφην,
 Μὴ σπῦλε, σοὶ δῶρημα ποτοῦ προσφίρω.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἐξ ἀνάγκης παραιτημένους
 τὰ ἴδια.

Πρὶ λύκας καὶ ὄνυα.

Οὐδῶν ἦλον εἶδον ἐξ ὄνυα λύκων,
 Αἰτῶν ἢ μισθόν, πλὴν τῆς λάξ πῶν γόνυ.
 Λύκων δὲ φησι, πῶς μάγειρον πάλαι
 Ἰατρικῆς μετῆλθον ὄργα ἀναξίως;

Επιμύθιον, πρὸς τὰς πῶν ἰδίαν τὴν ἰατρικὴν καταλιπαρούντας,
 καὶ ἐτίσαν μετρηχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

Πρὶ λύκας καὶ γοβάνας.

Εἰς λαίμῳ ὄσσην ἐπιπέγη το λύκας,
 Μισθὸν δὲ ἑλὼν γέρας, ἦται πῶν χάρι.
 Σῶν βράχιλον ἐν λύκας λαίμῳ φέρω,
 Μισθὸν ἄλλο μισθὸν μισθόν, ἢ ποτοῦ σκόπει.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἐπιμένειν πρᾶξιν ἐγχειρήσαντας,
 καὶ μετὰ τὸ σκόπημα ζητούντας μισθόν.

Πρὶ ταύρας καὶ βράγας.

Ἦλουν ταύρας ἐξ ἑὺς κοίτης βράγων,
 Οὐδῆρ λῆων δίκων, εἶπε ἢ σονῶν,
 Εἶπερ με μὴ λέοντες ἐπὶ τῶν φόβων,
 Ἐγὼς ὄσον ταύρας καὶ τὴν βράγας ὀσύνων.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς παταδιχομένους ὑβρίζουσαι ἐπὶ μι-
 κρῶν, διὰ φόβου ἐτίσαν μαιζόνων.

Sicubi leonis uestigium nosse, dic mihi.

Tibi ipsum, ait, uis ostendam, longè

Vestigium. Venditor ait, non quero amplius.

Affabulatio, Aduersus homines audaces uerbis, & factis
timidos.

De equite & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,

Accepto eo manibus, rogabat, quanti?

Et equum admisit. agricola autem ait,

Nefestina, tibi donum hoc offero.

Affabulatio, Aduersus eos, qui necessario recusant
res suas.

De lupo & asino.

Ex asino clauum dentibus extraxit lupo.

Petens mercedem, percutitur calcius genam,

Lupus autem inquit, quomodo cocus quum essem olim,

Medicina opera indignè exercui?

Affabulatio, In eos qui propriam artem derelinquunt, &
aliam ingrediuntur incommode.

De lupo & grue.

In lupi gutture os infixum erat.

Mercede autem cum extraxisset grus, petebat precium.

Saluum collum ex lupi gutture ferens,

Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

Affabulatio, In eos qui periculosum negocium aggre-
diuntur, & post conuentionem quæerunt mercedem.

De tauro & hircu.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus,

Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans:

Nisi me leonis timor perterreret,

Scires, quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio, Ad eos qui affici iniuria ferunt à paruis
metu maiorum.

Περὶ μύρμηκος καὶ τίτλιος.

ἦτε φροῦν μύρμηκος τίτλιος ἐν ἱέρει.
 Μύρμηξ δ' ἴφασε, τί δέρας ὄντι ἰδρας;
 Ὡς σὺ δέρας, ἔρκεισθ, ἢ ἄλλο ὄφειος.
 Χρῆμῶν ὄρχῃ, φησι, μὴ φροῦς ὄρα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς μὴ δέλοντας ἐν νεότητι λαπίαν, καὶ
 διὰ τοῦτο ἐν τῷ γῆρας πτωχοῦτας.

Περὶ ὄφειος καὶ γεωργῆ.

Ἐθαλπὲ τις γεωργὸς ἐν κόλλοις ὄφι.
 Ὡς κρύεις, ἐπεὶ ἡ δέριμος ἦθετο,
 Ἐπληξε τὸν δάκτυλόντα, καί κτενε τάχῃ.
 Οὕτω λακοὶ ποῖοσι τὸς σύργιτας.

Περὶ χελιδῶν καὶ ἀνδῶν.

Ἀγρῷ χελιδῶν μακρὰ ὀβριποτήθη,
 Ἐῦρε δ' ἱρήμοις ἱγναθὴ μύθῳ ἴλασε
 Ἀνδῶν ὄφειον, ἢ δ' ἀπὸ θλίψε
 Τὸν ἴτω, ἄωρον ἐκπύοντα ἄλῳρε.
 Χ' ἢ μὴ χελιδῶν φησι, φίλτατη ζῴοις,
 Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ δράκῳ.
 Ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων,
 Σύσει καὶ ἡμῖν, καὶ φίλην λατοικίησιν,
 Ὅπως γεωργοῖς, καὶ χιθινοῖς ἄσεις,
 Τῶν δ' αὐτ' ἀνδῶν ὄφειον ἡμῖν φθῆ,
 Ἐκ μὲν πῆρας ἐμμελέει ἀοικητοῖς.
 Οἶκῃ δέ μοι πᾶς, ἦτι μίξις ἀνθρώπων
 Μυθῶν παλαιῶν συμφορῶν ἀναφίξει.

Ἐπιμύθιον, ὁ μῦθῃ δηλοῖ, ὅτι κρείττον ἐν δρῆμοις ζῆν ἢ
 ἀπῶς, ἢ σιωπῶν ἐν πάλῳ τοῖς λακοῖς.

De formica & cicada.

Petebat d formica cicada cibum.

Sed formica ait, quid æstate faciebas?

Quod acute æstate caneret, dixit.

Hæceme salta, inquit, ne ama cibum.

Affabul. Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & propterea in senectute mendicant.

De serpente & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem.

Frigoribus: ubi autem calorem sensit,

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.

Affabulatio, Sic mali tractant benefactores.

De hirundine & philomela.

Procul ab agro hirundo euolauit.

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem lusciniam: ea uero lugebat

Itym immaturum excessisse è uita.

Et hirundo inquit, charissima salua sis.

Primum hodie te post Thraciam uideo,

Sed ueni rus & in domum hominum.

Contubernatis nobis, & chara habitabis,

Vbi agricolis: & non feris cantabis.

Cui luscinia canora respondit,

Sine me in petris manere desertis.

Nam domus omnis & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum redaccendit.

Affab. Fabula significat præstare sine dolore uiuere in desertis, quam cum multis habitare in ciuitatibus.

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟ-
μυομαχία.

Αρχόμενος πρῶτον, μεσῶν χορὸν δὲ ἑλιπῶνθ'
 Ελθέμ' εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπ' ὄψομαι εἴνυ' αἰοδῆς,
 Ἥρην ἐν δ' ἔλτοισιν ἐμοῖς ἐπιγύνασι δῆμα,
 Δῆριν ἀπειροδύην, πολεμόπλονον ὄργον ἀρηθ',
 Εὐχόμεθ' ἐμρόπιασιν ἐς ἄτα πάσι βαλῆσθαι,
 Πῶς μύθῳ ἐν βεβράχοισιν ἀριστὸν αὐτὸν εἴησασθαι,
 Γηγυρέων ἀνδρῶν μιμέμενοι ἔργα γιγαύτων.
 Ως λόγῳ ἐν θνητοῖσιν ἔλω, τοῖσιν δ' ἔχου ἀρχίω.

Μῦς ποτε διψαλίθ', γαλῆς λίουδωρον ἀλύξας,
 Πλευσίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειον,
 Ἰδατι τὸρπόμεθ' ἐμλιηδέϊ, τὸρδε ἑκατῆδε
 Λιμνόχαρις πολύφημῳ, ἐπ' ἔτ' ἐφθίγχετο τοῖον.

Ξῆνε, τίς εἶ, πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς ἦ σ' ὀφύσκει;
 Πάντα δ' ἀλήθυσσον, μὴ ψευδόμεθ' ὅρμ' σε νοήσω.
 Εἰ γὰρ σε γνείω φίλον ἀξιον, ἐς δόμον ἄξω,
 Δῶρα δ' ἐτοὶ δώσω ξεινήϊα πολλὰ κ' ἰδλά.
 Εἰμί δ' ἐγὼ βασιλῆος φυσίγναθ', ὅς κατὰ λίμνῳ
 Τιμῶμαι, βαβράχων ἡγέμεθ' ἤματα πάντα.
 Καί με πατὴρ πηλὸς ποτε γείνατο, ὑδρομίδ' ὄσθ'
 Μιχθῆς ἐν φιλότῃ παρ' ὄχθας ἠεὶ δαουῖο.
 Καί σε ὄρω λαλὸν τε κεί ἀλκιμον, ἔξοχον ἄλλων
 Στυπτόχον βασιλῆα, κ' ἐν πολέμοισι μαχητῆ
 Ἐμμεθρῆαι, ἀλλ' ἄγε θάσσου ἑλὼ γρηλὼ ἀγρόσιν.

Τὸρ δ' αὖ ψιχάρπχε ἠμείβετο, φώνησεν τε.
 Τίπτε γένεθ' τὸ μὲν ζήτηῖς φίλε δῆλον ἀπασιν.
 Ἀνθρώποις τε θίοις τε, κ' ἕραιοις πετελωῖς;
 Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ λιπυλόσκομαι, εἰμί ἦ κέρθ'
 Τρωξάρτασ πάρος μεγαλύτορ', ἢ δ' ἐν μήτηρ
 Δειχομύλα, θυγάτηρ π' ὄρσοβῶντα βασιλῆθ'.
 Γέννατο δ' ἐν λαλίῃ με, κ' ἐθέρεψατο βρωτοῖς,
 Σύνκοις κ' μαρῶσι, κ' ἐδ' ἴσμοσι παυτοδαποῖσι.
 Πῶς ἦ φίλον ποιεῖ με, ἢ εἰς φύσιν ἔδεν ὁμοῖον;

HOMERI RANARVM

& murium pugna.

INcipiens primum, Musarum coctum ex Helicone
Venire in meam cor supplico. gratia cantus,
Quem nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,
Terrigenam uirorum imitati opera Gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autē habuit principium.

Mus aliquando sitibundus felis periculum duitans,
Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci: hunc autem uidit

Limnocharis obstrepera, uerbum autem locuta est tale:

O hospes quis es unde uenisti ad lictus? quis autē te pduxit?

Omnia autem uerē dic, ne mendacem te intellexero.

Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.

Dona autem tibi dabo hospitalitia multa & bona.

Sum autem ego rex Physignathus, qui per lacum

Color, ranarum dux dies omnes,

Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusa

Mixtus in amore apud ripam Eridani.

Ecce te quidem uideo pulchrumq; & fortem egregium aliorum

Scepteriferum regem, & in bellis pugnacem

Esse, sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psycharpax respondit. dixitq;:

Quidnam genus meū perquiris o amice, manifestū omnibus

Homnibusq; dijsq; & caelestibus uolatilibus?

Psycharpax quidem ego uocor, sum autem filius

Troxartē patris magnanimi, at mater

Lichomyle filia Pternotroctē regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,

Picubus & nucibus, & edulijs omni genis.

Quomodo autem amicum facies me in naturam nihil similem?

Tibi

Σοὶ μὲν γὰρ βίῃ δὲν ἐν ὕδατι· αὐτὰρ ἔμοιγε
 Οὐκ ἐπαρ' ἀνθρώποις βόγειν ἴθι, ἐδ' ἔμελλε
 Ἄρτι βίσηπ' ἀπ' οὐκύνκλις λαυίοιο,
 Οὐδ' ἐπληκὲς ταυπέπλη, ἔχωρ πολλὴν σισαμίδα,
 Οὐτόμ' ἐκ πλ' ἄρ' οὐκ, ἐχ' ἄματα λουνοχίτωνα,
 Οὐδέ τυφὸς νεόπηκτ' ἀπὸ γλυκροῖο γάλακτ',
 Οὐχρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκα, δὲ ποθέοισι,
 Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνῳ μρόπων τούχασι μάγειροι,
 Κοσμοῦντο χύβας ἀρτύμασι παροδ' ἀποῖσι.
 Οὐδ' ἐποτ' ἐκ πολέμοιο λικλὴν ἀπέφυγον αὐτῶ.
 Ἀλλ' αὐτὸς μετὰ μάλορ ἰὼρ, προμάχοισι ἐμίχλω,
 Οὐδ' ἐδ' ἀνθρώπου, καί πρ' ἴμεγα σῶμα φοροῦντα,
 Ἀλλ' ἐπὶ λικρὸν ἰὼρ, ἀκροῦ δ' ἀκτυλορ καταδ' ἄκρω,
 Καὶ πλ' ἄρ' οὐκ, καὶ πρ' ἴμεγα σῶμα φοροῦντα,
 Νήλυμ' ἐκ ἀπέφυγον ὑπο, δ' ἀκροῦντ' ἔμοιο.
 Ἀλλὰ δύο μάλα πάντα τὰ δ' ἄλεια πᾶσαι ἐπ' αἴω,
 Κέρνον καὶ γαλίλω, οἱ μοι ἴμεγα πρὸς ἄγχοισι,
 Καὶ παγίδα π' νόσασα, ὅπως δολοῖε πῆλι πότμ'.
 Πλήστον δ' ἔγωγε γαλίλω πρὸς ἄλεια, ἥ τις ἀρίστη,
 Ἡ καὶ βραγλοδύοντα κατα βόγλιω ἄρ' ἴμεγα.
 Οὐ βόγλιω βραγλίω, ἐπρὸς ἄλεια, ἐκολοκύντα,
 Οὐ τούτοισι χλωροῖς ἐπὶ ὄσπομαι, ἐδ' ἐσιλίνοισι.
 Ταῦτα γὰρ ὑμῶν δὲν ἴδ' ἔμοιγε τὰ κατὰ λίμνω.
 Πρὸς τὰ ἴμεγα πρὸς ἄλεια αὐτίορ ἴμεγα.

Ἐάν, λίαν αὐχέας ἐπὶ γαστέρι· ἔστι καὶ ὑμῶν
 Πολλὰ ἀλλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ δαύματ' ἴδ' ἄλεια.
 Ἀμερίδιορ γὰρ ἴδ' ἄλεια νομῶν βαβράχοισι προῖων,
 Σιριτῆσαι κατα γλίω, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα λαυίφαι.
 Εἰ δ' ἐδέλεις καὶ ταῦτα δ' ἀμύθαι, ἀχρὸς ἔστι.
 Αἴρω σ' ἐν νότοισι, ἱράτες δ' ἔμε μῆποτ' ὄλεια,
 Οππὼς γαθόσωτ' ἴμεγα δ' ἄλεια εἰσαφίκαται.

Ὡς ἄρ' ἐκ καὶ νῶτ' ἴδ' ἄλεια, ὅτ' ἴδ' αἴω τὰ χίτωνα
 Χίτωνα ἔχωρ ἀπαλοῖο κατ' αὐχέντ'· ἀλματι κέφαι.
 Καὶ πρῶτορ μὲν ἔχωρ, ὅτ' ἴδ' αἴω γαίτονας ὄρμας

Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe
 Quaecunq; apud homines comedere consuetudo, neq; me latee
 Panis ter pius a bene rotunda cista,
 Neq; placenta extensa habens multam sisamida.
 Non sectio ex perna, non iecora albam uestem habentia,
 Neq; caseus nuper pressus a suauis lacte,
 Non bonum dulce carum, quod & diui desiderant,
 Neq; quaecunq; ad conuiuia hominum faciunt coci,
 Ornantes ollas condimentis uarijs:
 Nunquam ex bello malum effugi clamorem,
 Sed statim ad pugnam iens propugnantibus mixtus sumi.
 Non timui hominem, et quamuis magnum corpus ferentem:
 Sed ad lectum iens, summum digitorum mordeo,
 Et a pede accepi, & non labor occupauit uirum,
 Suauis non aufugit somnus, mordente me.
 Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,
 Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum adferunt,
 Et decipulam genituosam, ubi dolosian existit fatum.
 Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirat.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas.
 Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
 Haec enim uestra sunt edulia per lacum.
 Ad haec autem subridens Physignathus contra loquutus est:
 O hospes ualde gloriaris ob uentrem, adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra, mirabilia uisu.
 Veriutam enim dedit piscium ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & haec scire, facile est.
 Portem te in humeris: tene autem me, ne aliquando pereas.
 Sic gauisus in meam domum uenias,
 Sic certe, inquit, et terga da, ille autem ascendebat uelociter,
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili,
 Et inprimis qdē gaudebat, quādo increbatur uicinos portus

Νήξει τ' ὀρόμην φουσιγνάς, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥά
 Κύμασι πορφύροις ἐπεκλύζετο, πολλὰ διακρύνω,
 Ἄχρητον μετανοῖαν ἐμέμφετο, τίλλε ἢ χαίτας,
 Καὶ πόδας ἰσφιγγον κατὰ γαστέρας. οὐ δ' εἰ οἱ ἦτορ
 Πάλλειτ' ἀκείη, κρεῖ ἐπὶ χθόνα βόλειτ' ἰδίῃσαι,
 Δεινὰ δ' ἐπιπονάχιζε, φέδρα κρυόσσητ' ἀνάγκη.
 Οὐρῶ μὲν πρῶτ' ἐπλάσ' ἐφ' ὕδασι, ἤντε κώπλι
 Σύρω, σὺχόμενός τε διόϊς ἐπὶ γαῖαν ἰκίῃσαι,
 Ὑδασι πορφύροισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δ' ἰβόα,
 Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματ' ἢ ἀγόρευον.

Οὐχ ἔτι νώτοισιν ἐβάστασε φέροτον ἄρωτ' ἔ
 Τάυτ' ἔτ' ἀνρόπλιω διὰ λύματ' ἦγ' ἐπὶ λήγλιω,
 Ὡς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγρον ἐς οἶνον
 Βάβραχ' ἢ ὑφώσας ὠχρόν δ' ἑμας ὕδατι λεικῶ.
 Ὑδρας δ' ἐβακίνας ἀνεφαίνετο, δεινὸν δραμα
 Ἀμφοτέροισι, ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατ' ἔχε φάχνηλον.
 Τῆτον ἰδῶν κατίδου φουσιγνάτ' ἔτι νουόσας,
 Οἶον ἐταῖρον ἐμῆν ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνῳ.
 Δὺ ἢ βάθ' ἢ λίμνης, ἢ ἀλδύατο λήρα κίλαυαν.
 Κεῖν' ἢ ὡς ἀφίθη, πῶσση ὑπὶτ' ἰδύς ἐς ὕδωρ.
 Χεῖρας δ' ἰσφιγγον, ἢ ἀπολλύμεν' ἢ κατίβριζε.
 Πολλὰ μὲν κατίδωσαν ἐφ' ὕδατι, πολλὰ μὲν δ' αὐτῆ
 Λακτίσω ἀνέδωκε, μόσση δ' ἐκ λῶν ἔπακλύσαι.
 Δουόμεναι ἢ βίχθη πλείστον βάρ' ἔειλον ἐπ' αὐτῶ.
 Ὑδασι δ' ὀλλύμεν' ἢ τοῖς ἐφδύγξατο μύθους.

Οὐκ ἔτι νώτοισιν ἐβάστασε φέροτον ἄρωτ' ἔ
 Ναυγῆν ῥίψας ἀπὸ στόματ' ὡς ἀπὸ πῆρυς.
 Οὐκ αὖ μὲν κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθε κῆρσι.
 Παχυρατίω τε πάλῃ τε, ἢ εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλανήσας
 Εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας, ἔχει δειδὸς ἰκθίνου ὄμμα.
 Ποιῶν σὺ τίσεις μὲν σρατῶ, δ' ἢ ὑπακλύσεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπὸ πινούσσην ἐπὶ ὕδατι, τόνδε κατῆδεν
 Δειροπίναξ, ὄχθησιν ἐφεβόμεν' ἢ μαλακῆσι.
 Δεινὸν δ' ἐβολόλυξε, δρασμῶν δ' ἦγγελλε μύθασιν.

Natione gaudens Physignathi. sed quando idem utiq;
 Indis purpureis submergebatur, multum lachrymabatur,
 Inutilem poenitentiam accusabat: uellebat autem comas,
 Et pedes stringebat per uentrem. in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere.
 Vehementer autem ingeniscebat timoris frigidi necessitate.
 Claudam quidem in primis extendit in aquis, tanquã remum
 Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multum autem clamabat,
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur:
 Non sic humeris portauit onus amoris
 Taurus, quando Europam per undam duxit in Creta.
 Ut me nauigans super humeralem duxit ad domum
 Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
 Hydrus autẽ ex improviso apparebat horrendum speculum
 Vrisq;, erectum super aquam habebat collum.
 Hunc uidens ingressus est Physignathus, nõ quicq; intelligẽs
 Qualem socium futurus erat perdere per lacum.
 Ingressus est autẽ profunditatẽ lacus, et euitauit parcã nigra.
 Ille autem ut relictus est, ce cidit supinus statim in aquam,
 Manus autem stringebat, & moriens stridebat.
 Saepẽ quidem ingrediebatur in aquam, saepẽ autem rursus
 Calcitrans egrediebatur. mortem autẽ non erat euitare.
 Madentes autem pili plurimum pondus trahabant in ipso.
 Aquis autem periciens, tales loquutus est sermones:
 Non latebis utiq; deos Physignathe hæc faciens,
 Naufragum iaciens à corpore ut à petra.
 Non certe me per terram melior eras õ pessime,
 Pancratioq; luctaq;, & ad cursum: sed decipiens
 In aquam me proiecisti. Habet deus iustum oculum.
 Poenam tu solues murium exercitui, neq; euitabis.
 Hæc loquutus expirauit in aquis: hunc autem uidit
 Lichopinax, ripis insidens mollibus.
 Vehementer autẽ ululauit, currens autẽ annunciat muribus.

Ως δ' ἴμαθον πῖω μοῖραν, ἴδου χόλῳ αἴνους ἀπαστάς
 Καὶ τέτε λυρύνισιμ' ἰοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
 Κηρύσαιμ' ἀγορῶν δ' ἐς δόματα βωξάρτα
 Πάρους δυσίως ψιχαρπάγῳ, ὅς κατὰ λίμω
 Υπὶ ὄζυπλωτο, νεκρὸν δέμας, ἔδ' ἐπ' ὄχθας
 Ἡ ἤδη τλήμων, μίαν δ' ἐπρεθέχτο πόντω.

Ως δ' ἦλθον σπύδοντες ἅμ' ἡοῖ, πρῶτον αὐτίστῃ
 Τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολέμενῳ, εἴπε τε μῦθον.

Ὡ φίλοι, εἰ κγεῖ μουῦ ἰγὼ λικὰ πολλὰ πέπονθα

Ἐκ βαβράχων, ἢ μοῖρα λικὴν πάνταςί τετυκτῆ.

Εἰμί δ' ἰγὼ δύσλωθ', ἐπ' εἰ βεῖς πᾶσιδας ἔλισσα.

Καὶ τ' μετ' ἠρώτητον γι κατέταυρον ἀρπάξασσα,

Ἐχέστη γαλίη, βώγλης ἐκτασον ἰδούσα.

Τὸν δ' ἄλλου πάλιν αὐτὸς ἀπλώδ' ἐς μόρον ἤξασ,

Κουκίρως τέχρως ξύλιον δόλον ὄζυδόντες,

Ἡ παγίδα λικίσει μῆδ' ὄλεε εἰραὶ ἔδ' αὐ.

Ὀ φίτῳ λὺ ἀγαπητὸς ἐμοὶ ἢ κίττει κεδνῆ,

Τὸτον ἀπέπνιξεν φουίγνῳθ' ἐς βυθὸν ἄξασ.

Ἄλλ' ἄγεθ' ἐπλισόμεθα, ἢ βέβ' ὄρωμεν ἐπ' αὐτῶς,

Σώματα λισόμεσθ' ἐν ἐντέσι δαδάλειοισι.

Ταῦτ' ἐπὶ ὦν, ἀνέπεισι λισοπλίξασθαι ἀπαστάς

Καὶ τὸς μετ' ἠρώτητον ἀφ' ἑσέως πολέμοιο μιμηλῶς.

Κουκίρως ἢ πρῶτα πρὸ λυρύνισιμ' ἴθικασ,

Ρίξαντες λυάμωσ χλωρῶς, οὗτ' ἀσκήσαντες,

Ὅς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπτανόντες κατέβωξαν.

Ὀύρως δ' εἴχον κελαιμοσιφίω ἀπὸ βυρσῶν,

Ὅς γαλίη λείραντες ἐπισκιδύως ἐποίησαν.

Ἀσπίς δ' ἰγὼ λυχρὸν τὸ μυσόμενον, ἢ δ' ἐνυλόγχε,

Εὐμήμεις βιλύσαι, παγγάλκειον ὄρθρον ἀρῆθ'.

Ἡ ἢ κέρως τὸ λειπυρον ἐπὶ κροτάφοισι κάρως.

Οὕτω μετ' ἠρώτητον ἦσαν ἐνοπλοὶ, ὡς δ' ἐνόησαν

Βάβραχοι, βανδύσαν ἀφ' ὑδατῶν. εἰς δ' ἐν ἄχθρον

Ἐλδόντες, βελίον ξύκρον πολέμοιο κειοῖο.

Σπιπτομελῶν δ' αὐτ' ἠρώτητον ἢ τᾶσις, ἢ τίς ὄδρῳλλῳ,

Ut aut didicerūt mortē, ingressa est ira pernicioſa uniuersos
 Et tunc præconibus suis iusserunt, sub diluculum
 Proclamare ad concionem in domos Troxartæ
 Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
 Supinus natabat, mortuum corpus, neq̄ iuxta ripas
 Erat iam miser, medio autem natabat ponto.
 Ut autem uenerunt festinantes cum aurora, primum surrexerūt
 Troxartes ob filium iratus, dixitq̄ sermōnem :

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Ex raris, fors mala omnibus facta est.
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidī.
 Et quidem primum utiq̄ occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt.
 Vanioribus artibus lignum dolum inuidentes,
 Quam decipulam uocant, muriū perditricem existentem;
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agendum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc loquutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq̄ armauit Mars, belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq̄ aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circundatis à corijs,
 Quos folem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus aut̄ erat lucernæ medius umbilicus; at certe lanceæq̄
 Longæ acus, omnino æreum opus Martis.
 At cassis, testa in temporibus nucis.
 Sic quidem mures erant armati, ut autem intellexerunt
 Raris, egressæ sunt ab aqua, in unum locum
 Venientes, consilium congregauerunt belli mali.
 Considerantibus autem ipsis unde seditio, uel quis tumultus,

Κήρυξ ἰγγύθην ἤλαε φέρων σκῆπτρον μετὰ χροῖ,
 Τυρογλύφα ἕως μεγαλήτορος ἰμβασίχου ἔσθ
 Ἀγγέλλων πολέμοιο λιανὸν φάτιν, εἴπ' τε μῦθον,
 Ω βάρβαροι, μύθε ὑμῖν ἀπειθήσαυτοε ἐπιμύθε
 Εἰπᾶν ἐπλίξεσθαι ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
 Εἶδον γὰρ καὶ ὕδαρ ψιχαρπάγα, ὅν κατίπιφυσθ
 Ἰμίτθ βασιλὸς φυσίγναθ, ἀλλὰ μάχεσθε,
 Οἱ τινὸς ἐν βαρβάχοισιν ἀειτῆθε γεγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε, λόγθ δ' εἰς ὕατα μηῶν
 Εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βαρβάχων ἀγρᾶχων.
 Μιμρομύθων δ' αὐτ' φυσίγναθ εἶπον ἀνασᾶς,

Ὡ φίλοι, ἐν ἔντενον ἐγὼ μῦθ, ἔδ' ἐκατέδον
 Ὀλλύμενον. πάντως ἐπνίγα πάλῳν παρὰ λίμνῳ,
 Νήξας τοῖς βαρβάχων μιμύμεθ, οἱ ἧ λιάνισοι
 Νῦν ἐμὲ μέμροντ' ἔανάτιον. ἀλλ' ἄγε βεβλήν
 Ζητήσωμεθ, ὅπως δουρίε μύας βεβλήσωμεθ.
 Τοῖ γὰρ ἐγὼν ἄρῳ, ὡς μοι δουεῖ εἶναι ἀρίστα,
 Σώματα λισμήσαυτοε, σῶστροι τῶμεθ ἀπαντοε,
 Ἀεροῖ παρ χείλασιν ὅπα κατόκρημθ ὁ χῶρθ.
 Ἡνίκα δ' ὀρμηθ ἐντὸς ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
 Δραξάμεθροι λογύθων, ὅστις σχεδὸν αὐτίον ἐλθοι,
 Ἐς λίμνῳ αὐτὸς σὺν ἐντὸσιν ἐνθ βάλωμεθ.
 Οὕτω γὰρ πνίξασθε ἐν ὕδασι τῆς ἀπολύμενης,
 Στήσομεθ ἐνθύμως τὸ μυστήνον ὡδ' ἐρόπαιον.

Ὡς ἀρε φανήσας, ὅπλοισ ἐνέδυσθ ἐπαντας.
 Φύλλοις μὲν μαλαχῶν λυήμας ἰὰς ἀμφιάλυτον.
 Θώρηκας δ' ἄχρη χλορῶν πλατίων ἀπὸ τούτων.
 Φύλλα ἧ τ' ἱραμῶν εἰς ἀσπίδας ἐν ἕσκησαν.
 Ἐγγθ δ' ἐξύσχρινθ ἐνάσω μακροὺς ἀρῆρι,
 Καὶ λογύθε λοχλιῶν λιπῶν κάρατ' ἀμφιάλυτον.
 Φραξάμεθροι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῆσι,
 Ζείοντες λόγχαις, θυμὸ δ' ἐπλητο ἕκασθ.
 Ζοῖς ἧ θεὸς καλίσας εἰς ἕρανον ἀσφρόντα,
 Καὶ πολέμο πλῆθὺν δειξάσας, κρατράς τε μαχητάς,

Præco prope uenit, ferens sceptrum in manibus,

Tyroglyphi filius magnanimi Embasichyros,

Nuncios belli famam, dixitq̄ sermonem:

O ranae, mures uobis minitantes miserunt

Dicere armari ad bellumq̄ pugnamq̄.

Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit

Vester rex Physignathus, sed pugnate

Quaecunq̄ inter ranas egregie genitæ estis.

Sic loquutus disparuit sermo autem in aures murium

Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.

Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens:

O amici, non occidi ego murem, neq̄ uidi

Pereuntem, omnino suffocatus est ludens, iuxta lacum

Natatus ranarum imitatus, at pessimi

Nunc me accusant inculpabilem: sed age consilium

Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima,

Corpora ornantes armati stemus uniuersi

Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.

Quando autem impetum facientes in nos uenerint,

Accipientes à galeis quicumq̄ propè obuius uenerit,

In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.

Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi,

Constituemus statim murium occisorum hic trophæum,

Sic certè loquutus, armis induit uniuersos.

Folijs quidem maluarum tibias suas circum cooperuerunt,

Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs,

Folia autem caulium in chyeos bene aptauerunt.

Lancea autem acutus uincus uniuersis longus aptatus erat.

Et galeæ cochleis subtilibus capita circum cooperiebant,

Circundantes autem steterunt in ripis altis,

Conquassantes lanceas, animo autè plenus erat uniusquisq̄.

Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,

Et belli multitudinem ostendens, potentesq̄ pugnatōres,

Πολλὰς ἢ μεγάλας, ἢ δ' ἰχθῆα μακρὰ φέροντες,
 Οἷον ἰονταύρων στρατὸς ἔρχεται ἢ δὲ γυαίτων,
 Ἡδὴ γιλῶν ἔριαι, τίνος βαρβάρουσι ἀρωγίαι
 Ἡ μυσίον ἀθανάτων; ἢ ἀθλωαίῳ προσέειπον,
 Ω δὴ γὰρ μυσίον ἄρ' ἐπαλεξήσασα πορούση;
 Καὶ γὰρ σὲ λιπατὰ νηὸν ἄε σκιρτῶσιμ ἅπαντός.
 Κρίσῃ τρῶόμενοι, ἢ ἐδ' ἰσομοισίμ ἐκ δυσιῶων.
 Ως ἄρ' ἔφη λιρονίδης, τ' ἢ προσέειπον ἀθλῶων.
 Ω πάτερ, ἐκ αὐτῶπος τ' ἰγὼ μυσίον τερρομύνοισιμ
 Ἐλθοίμῳ ἐπαρωγός, ἐπ' αἰεὶ καὶ πολλὰ μ' ἰοργασθῶ
 Στίμματα βλάπτουτός, ἢ λύχνης ἔνικ' ἐλαίῳ.
 Τότῳ δ' ἐμὲ λίην ἴδανι φρονέας, οἷον ἔριξαν.
 Πέπλον μὲ κατ' ἔρωξαν, ὅρ' ἐξύφηνα καμῶσα
 Ἐκ ῥοδαίης λιπῆς, ἢ σήμονα λιπῆρ σῆσα.
 Τρώεσσας τ' ἐμπόισαν, ὅ δ' ἔπλητῆς μοι ἐπίστα,
 Καὶ πρῶσας μὲ τόπος, τότῳ χάριμ ἐξώργισμαι.
 Χρησαμένη γὰρ ὑφηνά, ἢ ἐκ ἰχθῆ αὐταπολοαίωαι.
 Ἀλλ' ἔδ' ὡς βαρβάρουσι ἀρηγέμεν ἐκ ἐθιλήσω.
 Εἰσὶ γὰρ ἔδ' αὐτοὶ φρονέας ἐμπόισαι, ἀλλὰ μὲ πρῶτῳ
 Ἐκ πολέμου ἀνίδωσαν, ἐπ' αἰεὶ λίην ἐκοπῶθῳ,
 Ὑπὸ δουρομύλῳ ἐκ ἐώσαν δουρομύθῳ,
 Οὐδ' ὀλίγον λιπατὰ μῦσαι. ἰγὼ δ' ἄντιπῳ κατινείμῳ
 Τῶν λιπατῶν ἀλγῶσα, ἕως ἐβόησαν ἀλκίτωρ.
 Ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τότῳσιμ ἀρήγαιμ,
 Μυκίτις ὑμῶων ῥωθῆ βίλει ὀξυδόντι.
 Εἰσὶ γὰρ ἀγχιμαχοί, ἢ εἰ εἰς αὐτῳ ἴλθοι.
 Πάντός δ' ἔραυθῆσθ τρῶόμεθα δῆριμ ὀρῶντός.
 Ω; ἄρ' ἔφη, τῆ δ' αὐτῆ πεπέθοντο θεοὶ ἄλλοι
 Πάντός, ὁμῶς ἢ ἀολλέθῳ ἤλυθον εἰς σῆα χῶρον.
 Κάδδ' ἢ ἤλυθον κῆρυκε, τίρας πολέμοιο φέροντι.
 Καὶ τότε κῆρυκε μὲγάλας σάλπιγγας ἔχοντός,
 Δανὴν ἰσάλπιγγον πολέμου κτύπον. ἔραυθῆσθ ἢ
 Ζεὺς; κροῖδῳ βρόντουσι, τίρας πολέμοιο λιπατῳ.
 Πρῶτῳ δ' ἢ ὑφίθῳσι λειχίωσα ἔτασι δαυρὶ

Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis Centaurorum exercitus procedit & Gigantium.
 Suauiter ridens interrogabat, qui ranis auxiliatores
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est:

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?

Etenim tuum per templum semper exultant uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius, hunc autem alloquuta est Pallas:

O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirem, auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei,
 Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt,

Peplum meum corroserunt, quod texui laborans

Ex trama subtili, & stamen subtile neui,

Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi insitit,

Exigit à me usuras: huius gratia irata sum,

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim,

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me recens

Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,

Somno indigentem non permisissent tumultuantes.

Neq; parum oculos conuiuere. ego autem in somnis iacebam

Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.

Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnantes, etiam si deus contra ueniret.

Omnes autem de cælo delectemur litem uidentes.

Sic certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.

Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.

At uenerunt præcones duo. signum belli ferentes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,

Vehementer tuba clangebant belli strepitum, cœlitus autem

Iupiter Saturnius intonuit, signum belli mali.

Præmissus autem altes clamans Lichenorem uulnerauit lancea,

Εσαότ' σὶ προμάχοις λιατὰ γαστήρ' εἰς μίσην ἦπαρ,
 Κάδδδ' ἐπύου πρηνῆς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισον ἐθείρας,
 Τρωγλοδύτης ἢ μετ' αὐτ' ἀκόντισι πηλείωρα,
 Πῆξον δ' σὶ σίρω σιβαρὸν δέξυ. τ' ἢ πύουτα
 Εἴτε μίλας δαύατ' ψυχὴ δ' ἐκ σώματ' ἐπ' η.
 Σουτλαῦτ' δ' ἀρ' ἐπιφνι βαλῶν κίαρ' ἐμβασίχουρον
 Αρτοφόντ' ἢ πολύφνονομ λιατὰ γαστήρα τύψου.
 Ηρειπὴ ἢ πρηνῆς, ψυχὴ ἢ μελίωρ δέξυτη.
 Λιμνόχαρις δ' ὡς εἶδον ἀπολλύμενον πολύφνονομ,
 Τρωγλοδύτῳ πέρω μελοειδέϊ βῶσση ἔπιφθὰς,
 Αὐχένα παρ' μίσην, τ' ἢ σούτ' ἔατ' ἐκάλυψον.
 Λειχίωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκειτο διχρὶ φασινῶ,
 Καὶ βάλλον, δ' ἀφάμαρτι, λιὰδ' ἦπαρ, ὡς δ' ἐνόησε
 Κραμβοφάγ' ὄχθαισι βαθείαις ἐμπθε φούγων.
 Ἀλλ' ἐδ' ὡς ἀπ' ἡλγην ἐν ὕδασι, ἦλασι δ' αὐτ',
 Κάππισι δ' ἐκ αὐσούσων, ἐδάπτειτο δ' αἵματι λύμνη
 Πορφυρέω. αὐτὸς ἢ παρ' ἠϊόν' ἐζετανύδου.
 Χορδ' ἦσι λιπαρῆσι τε πορνύμεν' λαγόνεσι.
 Λιμνήσι δ' ὄχθαισι τυρόγλυφον ἐξενάριξε.
 Πιτρογλύφον ἢ ἰδῶν καλαμίθι, εἰς φόβον ἦλθε.
 Ηλατο δ' ἐς λίμνῳ φούγων, πῶν ἀσπίδα ρίψας.
 Υδροχάρις δ' ἐτεπέφνι π' ἦροφάγου βασιλῆα,
 Χόρμαδ' ἠώ πλέξας λιατὰ βρέγματ' ἐγκίφκλ' ἢ
 Εκρίνωρ ἔσαζε, παλάσκειτο δ' αἵματι γαῖα.
 Λειχοπίναξ δ' ἐκτενον ἀμύμονα βορβοροποιίτῳ
 Εγχεῖ ἐπαίξας, τ' ἢ σούτ' ἔατ' ἐκάλυψε.
 Πρασοφάγ' δ' ἰσιδῶν, ποσὸς ἄλλουσι κνισοδ' ἰώκτῳ,
 Ερλίμνη ἀπέπνιξε ἱερατήσας χειρὶ τούοντα.
 Υγχαρπάξ δ' ἦμω ἑταρῶν πριτιθνεϊώτων.
 Καὶ βάλε πηλείοιορ ματὰ κούδ' εἰς μίσην ἦπαρ.
 Πίπτει ἢ οἱ πρόσθου, ψυχὴ δ' αἰδὸς δ' ἐβέβηκε.
 Πυλὸάτης δ' ἰσιδῶν, πηλῆ δ' ἀράκα ρίψον ἐπ' αὐτ',
 Καὶ τὸ μίτωπον ἔχευε, κρεῖ βετύφλη παρὰ μινδόν.
 Φυμάθη δ' ἀφ' ἡκῆν, ἰλῶν δ' ἐγεχειρὶ παχείη

Stantem inter propugnatores per uentrem in mediū hepar.
 Concidit aut̄ pronus, teneras aut̄ puluerentas ferit comas.
 Troglodytes autem post ipsum iaculatus est Peliona.
 Infixit aut̄ in pectore solidam lanceam, hunc aut̄ cadentem
 Cepit nigra mors, anima autem ex corpore euolauit,
 Seucleus autem utiq̄ occidit percutiens cor Embasichytrā,
 Artophagus autem Polyphorum per uentrem percussit.
 Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.
 Lymnocharis autem ut uidit peruentem Polyphorum,
 Troglodyten petra molari uulnerauit antici p̄ns,
 Collum iuxta medium. huic autem caligo oculos cooperuit.
 Lichenor autem ipsius concutiebatuꝝ lancea lucida.
 Et percussit, neq̄ aberrauit. per hepar. Vt autem intellexit
 Grambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
 Sed neq̄ sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.
 Concidit aut̄, non respirauit, tangebatur aut̄ sanguine lacus
 Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est,
 Venis pinguibus incitatus intestinis.
 Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliavit.
 Pternoglyphum aut̄ uidens Galaminthus, in timorem uenit
 Saltauit autem in lacum fugiens, clypeum iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,
 Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.
 Lichopinax autem occidit irreprehensibile Borborocaten.
 Lancea impetum faciens: obscuritas aut̄ oculos cooperuit.
 Prassiphagus autem uidens pede traxit Onissodioclen,
 In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.
 Psicharpax autem ultus est socijs mortuis.
 Et percussit Pelusium per uentrem in medium hepar:
 Cecidit autem illi ant̄, anima autem ad infernum iuit.
 Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum,
 Et frontem inuixit, & excacabatur propemodum.
 Iratus est autem cert̄ ille, capiens utiq̄ manu forti

Κείμηρον οὐ πιδίω λίθον ὄβριμον, ἀχθῆσ' ἀρῆρας,
 Τῷ βάλε πηλοβάττω ὑπὸ γένατα. πᾶσα δ' ἑκλάσθη
 Κρήμυ λειψίτην, πῆσαι δ' ὑπὸ τῆσ' ἐν λιονήσι.
 Ἐρωγασίδης δ' ἤμωι, ἢ αὐθις βαίνων ἐπ' αὐτ',
 Τύφει μέσσω δ' αὐτ' ἑκατά γαστέρα, πᾶς ἧ οὐδ' ἄσω
 Οἰσχυροῦσ' διῶν. χχμαὶ δ' ἐκχιωτο ἅπαντα
 Ἐγχετ' ἐφελκομλῶ ὑπὸ δόρατι χειρὶ παχείῃ.
 Σιτοφάγῃ δ' ὡς εἶδον ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 Σκιάων ἐκ πηλῆσ' ἀνιχάβητο, τέρετο δ' αἰνῶς.
 Ἥλατο δ' ἐς τάρρον, ὅπως φύγη αἰπιὸν ὄλιθρον.
 Τρωξάρτης δ' ἐβάλεσ' φουσίγναθον ἐς πόδα ἀνδρῶν,
 Ωκεῖ ἧ τερόμενῃσ' ἐς λίμνῃσ' ἤλατο φύγων.
 Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδον ἐδ' ἠμίπυρον προπδύοντα,
 Καὶ οἱ ἐπέδραμθον αὐθις, ἀποκτάμεθαι μεθ' αἰνῶν.
 Πρασαῖσ' δ' ὡς εἶδον ἐδ' ἠμίπυρον προπδύοντα,
 Ἥλθε διὰ προμάχων, ἢ ἀπόντισσ' ὄξει σχοίνω.
 Οὐδ' ἔρρυξε σάκκῃσ', σχίτο δ' αὐτὸ διστὸς ἀκωνῆ.
 Ἡρ ἧ τις ἐν μύεσιν νῆσ' πᾶσις ἔξοχῃ ἄλλων,
 Αγχέμαχῃ φίλῃ ὑδὸς ἀμύμονῃσ' ἀρτιπιδόλα,
 Ορχαμῃσ' αὐτ' ἀρῆ φαίνων κρατῆρος μετ' ἀρπαξῆ,
 Οὐ μόνῃσ' ἐν μύεσιν ἀρτιπιδόλα μάχιδαι.
 Στῆ ἧ παρὰ λίμνῃσ' γαυρόμεθ' οἷσ' ἀπ' ἄλλων,
 Στάυτο ἧ παρθέσιν βαράχων γυῖσ' αἰχμητάων.
 Καὶ νύκτωρ ὄξει λισσῶν, ἐπεί μέγα οἱ διστῆσ' ἦσαν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξει νόμοι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ τότε ἀπολλυμένους βαράχους ὄντεσ' ἐκρονίων.
 Κινῆσας ἧ μάχη, τοίμων δ' ἐφ' ἔγχετο φωνῆ.

Ω πόποι, ἢ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι.
 Οὐ μικρὸν μ' ἐπληξε μετ' ἀρπαξίνατ' ἀλίμνῃσ',
 Ἐνναίρειν βαράχους βλεμειάινων, ἀλλὰ τάχιστα
 Παλλάδι πῆμψωμεθ' ὑπολεμόνδονον ἢ δ' ἐκεί ἀρῆ,
 Οἱ μιν ἀποσχίσσασι μάχης κρατῆρος παρθέοντα.

Ως ἄρ' ἔφην κρονίδης, ἀρῆσ' δ' ἀπαμείβετο μύθω.
 Οὐτ' ἄρ' ἐδ' ἑλυσάμενος κρονίδης ἠδ' ὄξεισ', ἦτι ἀρῆσ'

Iacentem in campo lapidem ponderosum, pondus terræ,
 Hoc percussit Pelobatem sub genua: tota autem fracta est
 Tibia dextra, cecidit autem supinus in pulueribus.
 Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,
 Percussit medium autem ipsum per uentrē, totus autē ei intrō
 Acutus iūcus ingrediebatur: humi autē effundebatur uniuersa
 Intestina, extracta à lancea manu graui. (sa
 Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
 Claudicans ex bello recedebat, consumebatur autem ualde,
 Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem.
 Troxartes autē percussit Phisignathum in pedis summitatē.
 Celeriter autem consumptus in lacum saltauit fugiens.
 Troxartes autē ut uidit adhuc semiuiuum, qui antē ceciderat,
 Et illi incurrit rursus occidere desiderans.
 Prassæus autem ut uidit adhuc semiuiuū, qui antē ceciderat
 Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,
 Neq̄ fregit scutum, tenebatur autem ipsius lanceæ acies.
 Erat autē quidā inter mures iuuenis filius egregius inter alios
 Cominus pugrans, charus filius irreprehensibilis Artepibuli
 Princeps ipsum Martem ostendens robustus Meridarpax,
 Qui solus inter mures dominabatur pugnando.
 Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs,
 Iactabat autē depopulatum ire ranarum genus iaculatricum.
 Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominum deorumq̄,
 Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.
 Mouens autem caput, talem loquutus est uocem:
 O dij, certe magnum opus in oculis uideo.
 Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum,
 Trucidare ranas desiderans, sed celerrime
 Palladem mittamus tironultuosam, etiam & Martem,
 Qui ipsum arcebunt à pugna robustum quamuis existentem.
 Sic certe locutus Iupiter, Mars autē respōdebat sermone:
 Neq̄ certe Palladis ô Iupiter potentia, neq̄ Martis

Εσχύσει βαβράχοισιν ἀργέμεν αἰπιὸν ὄλεθρον,
 Ἀλλ' ἔγει πάντες ἰωμὸν ἀργόνου, ἢ τὸ σὸν ὄπλον
 Κινέειδ' οὐ μίγα τιτανακτόνεν ὀθειμοδργόν,
 Ω τιτάνας πῆφον ἀρίστου ἔξοχα πάντων,
 Ἐγὴλαδ' ὄντ' ἐπέδικας, ἰδ' ἄγρια φύλα γιγαύτων.
 Ως ἄρ' ἔφη, ἱερὸνίδης δ' ἔβαλε φολόοντα κραιπνόν,
 Πρῶτα μὲν ἰδρόντησι, μίγα δ' ἐλέλιξον ὄλυμπον.
 Αὐτὰρ ἔπειτα κραιπνόν δειμαλίου δῖος ὄπλον
 Ἡὲ ἐπίφυσας, ὃ δ' ἄρ' ἐπ' ἄτο χειρὸς αὔαικτο,
 Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν βαβράχου τιμύας τε.
 Ἀλλ' ἔδ' ὡς ἀπέπλυγε μιν ὠφρατὸς, ἀλλ' ἔτι μάλλον
 Ἰετο παρθύσειμ βαβράχων γένεσ' αἰχμητάων.
 Εἰ μὴ ἀπ' ἐλύπη βαβράχου ἐλίησε κρονίων.
 Ος ῥα τότε βαβράχοισιν ἀργὸν εἰδύς ἐπιμύξα.
 Ἡλθον δ' ἐξ αἴφνης σωτάνημονες, ἀγυλοχῆλαι,
 Λοξοδάτη, φρελοὶ, ψαλιδόστομοι, ὀφρακόδρομοι,
 Οσφοφῆς, πλατιύωτοι, ἀποσίλθοι τε σὺ ὡμοις.
 Βλαιαοὶ, χειροτέθοι τε, ἀπὸ σέριων ἰσορῶν τε.
 Οκτάποδοι, διμάρινοι, ἀχειρίδοι, οἱ ἢ καλιῦτη
 Καρκίνοι, οἳ ῥα μιν ἔρας σωματίσιμ ἰκοπτον,
 Ἡ ἢ πόδας ἢ χεῖρας ἀνεγνώμπτουτο ἢ λόγχει,
 Οὗς καὶ ὑπὲρ δεισῶν ἀγλοὶ μύδοι, ἔδ' ὑπὲρ μεναιων.
 Ἐς ἢ φυγῶν ἐβράποντο, ἰδύετο δ' ἦλιος ἦδη,
 Καὶ πολέμῳ τελετὴ μιν ἠμόρθε δέτελέσθη.

Τίλθε δὲ ὁμῆρος βαβράχου
 μνομαχίας.

Poterit ranis auxiliari diram perniciem.
 Sed age omnes eanus auxiliores, uel tuum iaculum
 Moueatur magnum quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes,
 Enceladiq; tumultuose ligasti, & agrestia genera Gigantum.
 Sic certe dixit: Saturnius aut iaculatus est ardens fulmen.
 Primum quidem intonuit, magnū autem commouit coelum,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens, illud autem certe euolauit à manu regis.
 Omnes quidem utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;.
 Sed ne sic cessauit murium exercitus, sed adhuc amplius
 Cupiebat depopulatum ire ranarum genus iaculatricum,
 Nisi ab Olympo ranas miseratus fuisset Saturnius,
 Qui utiq; tunc ranis auxiliores ilico misit.
 Venerūt aut ex improviso habentes incudes in tergo, unguis
 Obliqua ingredientes, tortuosi, habentes cortices, in ore ostri
 Ossei natura, lati humeros, rutilantes in humeris. (pelles
 Blasii, neruosis manibus, à pectoribus intuentes
 Octopedes, bicipites, manibus incapabiles: illi aut uocantur
 Cancri, qui utiq; murium caudas oribus incidebant,
 Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.
 Quos & timuerunt miseri mures, neq; sustinuerunt,
 In fugam autem uertebantur. occidebat autem soliam,
 Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI BAE
 erachomynachia.

Museus

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΙΣ ΘΜΗ-

ρον Αντιπάφρα σιδωνία.

Ταῦ μρόπων πεσῶ, τὸ μέγα τόμα, ταῦ ἴσα μέσασθε
 Φθιγξα μλύαν κεφαλή, ὧ ξύε, μαιονιδίω,
 Α δ' ἔλαχον νασίτις ἐξ σπιλάς. ἔ γδ ἐν ἄλλα
 Ἰβρόν, ἀλλ' ἐν ἰμοί πνσῶμα δανῶν ἔλιασε.
 Ω νσῶμα κρονίδιο τὸ παγκρατίς, ὧ κὴ ὄλυμπον,
 Καὶ ταῦ αἰαυτῶ νάυμυχρον ἔπε βίωσθ,
 Καὶ τ' ἀχιλλείοις φαρσαλίσιμ ἴτορα πώλοισ
 Οσία διαρδαρική δρυπτόμενον πωλίω.
 Πι δ' ὀλίγα κρύπτω τ' ταλίον, ἰδ' ὅτι κούδα.
 Καὶ δέτιδῶ γαμίταν ἅ βραχύδωλῶ ἴκῶ.

Εἰς τ' αὐτόν.

Εὐθάρδε τίω ἰβρῶν κεφαλῶν κατὰ γαῖα κ καλύπτα,
 Ἀνδρῶν ἠρώων κοσμήτορα, δῶρον ὄμηρον.

Βλάστη

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ

πολιτικός.

Πικρὸς ἴκρ' αὐτὰ σπυρὸν, ἀγίνιον ἤχι θυλάε,
 Κυπριγονεῖ, σπύλον τὸν ἐτήσιον. αὐτὰρ ὁ τόξον
 Οὐλῶ ἴως βάτασι. Λιουτσούσαι ἢ μιμιλώε,
 Οξία Δοσδίλλουκε, πιηρὸν δ' ἰθιωσθ οἷσόν.
 Μικρὸς ἐπ' ἀρήτεραν ἐπισπέρχων δ' ἐπιλάθε,
 Ηπαιτι λειανδροιο κέρκε φρενία αἶψα πρήσας.
 Ἀμφότεροι ἢ πῶθε, αὐτῷ πεφερημελῶοι οἷσρον,
 Ἀλλήλων ἀπόναντο. γάμων ἢ σιωίτορα λύχρον
 Λαθειδίωρ δύναντο. σιδήρειον ἢ λιλογχῶε
 Αἶμα, πολυπλάγκτους πρῶδ' ὠκε ποθῶντας αἰλλας,
 Καί σφε φάεε ρῆ ἀμφοσθ, ἀμφοε ἢ κηφιλοτήτων.

Τὸ αὐτὸ εἰς μουσαῖον.

Καὶ φρενίας ἀδρήσεια διῶν ἴλε, δὴ γὰρ αἰοδαῖε,
 Στῦτο λαχεῖν ἀφης, μουῦ ἄποινα πόνων.
 Τῶτο κλύων νεμίσκο'. ὅθ' ἰοῖε ἐπονλύσθον ἰργοῖε
 Ἀχλὺς ἀλλω. ἀφῶε τ' ἐχάλεον ὕβριμ ἴρωε.
 Μουσαῖω δ' ἐπέτιλλον, ὁ δ' ἐκλήϊζε ποθειώτων
 Οἷσρον, ἀποδρέψαι παρθονίεε καλύνεε.
 Αἰνείδω ἢ μικρῶσιμ ἐπισίφασ σελίδισιμ,
 Οὐτ' ἀλίγαιε παῖζωμ χροσῖμ ἰεργσθ ἴρωε.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ἠεὶ Λεάνδρου.

Εἰπέ θεὰ κρυφίωρ ἐπιμάρτυρα λύχρου ὀρώτων,
 Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπέτρων ὑμνηαίωμ,
 Καὶ γάμον ἀχνυόοντα, τ' ἐκ ἰδῆν ἀφθιτ' ἠώς,
 Καὶ σπῆρ ἠεὶ ἄβυδου, ὅπῃ γάμῳ σὺνυχ' ἦρξ,
 Πηχόμελ' ἴδ' τε Λεάνδρου ὁμῶ, καὶ λύχρου ἀκῶ,
 Λύχρου ἀπαγγέλλουτα διακτορίην ἀφροδίτης,
 ἦρξ στυκτιγάμοιο γαμοσόλου ἀγγελιώτῳ,
 Λύχρου ὀρώτ' ἀγαλμα, τ' ὄφιλον αἰδέοι' Ἰόυ,
 Εὐνύχιον μετ' ἀβλου ἀγειν ἐφ' ὀμύχρην ἄστρων,
 Καὶ μηρ ἐπικλῆσαι νυμφοσόλου ἄστρου ὀρώτων.
 Ὅτι πέλον σιωέειθ' ὄρωμανέων ἰδωάων.
 Ἀγγελίην δ' ἐφύλαξον ἀκοιμήτων ὑμνηαίωμ,
 Πρὶν χαλεπὸν πνοῆσιρ ἀύμηναι ἐχθρὸν αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυάειδ' ἐτελοῦτι
 Λύχρου σβοννυμύοιο καὶ ἄλλυμύοιο Λεάνδρου.

Σησὸς ἔην ἠεὶ ἄβυδ' ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου,
 Γείτονίς ἐσι πόλιος. ἔρωσ δ' ἀνὰ τόξα τιταίνωμ,
 Ἀμφοτέρης πόλιοςιν εὐα ξυώηνον οἶσῶν,
 Ἠΐθειρ φλίξας καὶ παρθένον. ἔνομα δ' αὐτ'
 Ἰμδρόεις τε Λεάνδρ' ἔην ἠεὶ παρθέν' ἦρῶ,
 Ἠ μὲν σπῆρ ἔναιον, ὃ ἧ πόλιοςθρον ἀβύδου,
 Ἀμφοτέρων πόλιων παρκαλίον ἀστέρας ἀμφω
 Ἰμελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἶποτε καὶ πωρήσεις,
 Δίξο μοι τινὰ πύργου, ἐπιπὸτ' ἐσσίαις ἦρῶ
 Ἰσατο λύχρου ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνδ' ἐλεάνδρου.
 Δίξο δ' ἀρχαίης ἀλιχία παρθένον ἀβύδου,
 Εἰσέτι πρὸ κλαίοντα μέγρον, ἠεὶ ἔρωτα καυάνδρου.
 Ἄλλὰ πόθῃν Λεάνδρ' ἀβυδ' ὄθι δώματα ναίων,
 ἦρξ ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδισε ἠεὶ αὐτῷ.
 ἦρῶ μὲν χαρίεσσα, διοτρεφίς αἶμα λαχέουσα
 Κύπειθ' ἔν' ἰφρεια, γάμων δ' ἀδίδακτ' ἔδουσα,
 Πύργου ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναίει θαλάσῃ,

MVSÆVS DE ERO

¶ Leandro.

Dic dea occultorum testem lucernam amorum,
 Et nocturnum natatorē per mare transcuntū nuptiarū,
 Et coitū tenebrosū, quem non uidit incorruptibilis aurora.
 Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Erus,
 Natantemq̄ Leandrum simul & lucernam audio,
 Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
 Erus nocte nubentis nuptias ornantem nuncium,
 Lucernā amoris simulachrum, quā debuit æthereus Iupiter
 Nocturnum post officium ducere ad consortium aëtorum,
 Ac ipsam appellasse sponsas ornantem stellam amorum,
 Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum.
 Nunciumq̄ seruauit in somnium nuptiarum,
 Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
 Sed etia mihi canenti unum concine finem
 Lucernæ extinctæ, & percuntis Leandri.
 Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
 Vicinæ sunt urbes. Cupido autem arcum tendens
 Ambabus urbibus unam commisit sagittam.
 Iuuenem urens & uirginem, nomen uerò eorum,
 Suauisq̄ Leander erat, & uirgo Ero.
 Hæc quidem Sestum habitabat, ille uerò oppidum Abydi.
 Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
 Similes inter se. tu uerò si quando illac transibis,
 Quære mihi quandam turrim ubi quondam Sestias Ero
 Stabat, lucernam habens. & dux erat Leandro.
 Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,
 Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erus ad amorem uenit, amore uerò deuinxit & ipsam
 Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos: nuptiarum uerò imperita cum esset,
 Turrim à parentibus apud uicinum habitabat amare,

Altera

Ἀλλ' ἰνὸς οὐρανόθεν ἀνάσσει, σαοφροσύνη ἢ κρείττω δόξῃ
 οὐδ' ἐποτρὶ ἀγορευόμενον ἐνὸς ἀνθρώπου γυναιξίνῃ.
 οὐδέ τις χερσὶν χαρίοντα μετέπειθεν ἤλιον ἢ ἦρας,
 Μῶμον ἀλοσομένην βηλήμονα δολυτράωρον.
 Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐην βηλήμονος ἀσὶ γυναικῶν.
 Ἀλλ' αἰεὶ κούβηταιν ἰλασομένην ἀφροδίτῃ,
 Πλλάκι κρείττω ἔρωτα παρηγόρεισθε θυηλαῖς,
 Μηδὲ σὺν ἔρωτι φλογερὴν ῥομίσσασα φάρμακον.
 Ἀλλ' ἔσθ' ὡς ἀλλοῖσι πυριπνέοντασ' ὀϊστοῖς.
 Δὴ γὰρ λυπεδίῃ παυδμήμῃ ἤλθον ἰορτή,
 Τῶν ἀνὰ σπῆρον ἀγασσιν ἀλάωνιδι κούβητι.
 Πασυδίῃ δ' ἰσπυδύμεν ἰβὸν ἡμαρ ἰκέσθαι,
 ὅσοι ναυτάβητον ἀλιφριφίωρ σφυρὰ νήσων,
 οἱ μὲν ἐφ' αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ κύπρου.
 οὐδέ τις γυνή τις ἐμιμνήσθαι ἐνὶ πολλοῖσι κούβητων,
 οὐδὲ τις ἀνὴρ ἐνὶ πολλοῖσι κούβητων,
 οὐδὲ τις ἠδὲ κούβητων φιλοπάροχον. ἢ γὰρ ἐκείνοι
 Αἰὲν ὀμαρτήταυτοσ', ὅπῃ φάτις ὄξιν ἰορτῆ,
 οὐτόσσην ἀθανάτων ἀγέμεν σπυδύσσι θυηλαῖς,
 ὅσοι ἀγορευόμενων διὰ κιάλλια παρσονικῶν.
 Ἡ δὲ θεὸς ἀνὰ νυκτὸν ἐπώχετο παρσύνῃ ἡρώ,
 Μαμαρυγίην χαρίσασα ἀπαστράπτισσα προσώπῃ,
 οἷά τε λουνοπάροχον ἐπαντέλλασα σελίνου.
 Ἀώρα δὲ χιονέωρ φοινίσσεται κύνδα παρσύνῃ,
 Ὡς ῥόδου ἐν κελύων ἀιδυμόχροον, ἢ τάχα φάειν
 Ἡρεῖσ' ἐν μελίεσι ῥόδου λειμῶνα φανῶναι.
 Χροῖόν γὰρ μελίεωρ ὄρυθραίνετο νιοσομένης ἢ
 καὶ ῥόδα λουνοχίτων ὑπὸ σφυρὰ λάμπρο κέρυς,
 Πολλὰ δ' ἐν μελίεωρ χάριτοσ' ῥέουσι ἢ παλαιοῖ
 Τρεῖσ' ἡμέρας ψύσαντο πεφνησῆσαι, εἰς δὲ τις ἡρῆς
 Ὀφθαλμὸς γέλαωρ ἱκατὸν χαρίεσσι τεθῆλει.
 Ἀφεικέως ἴεσσαν ἐπάξιον ἔβρετο κύνει.
 Ὡς ἢ μὲν πρὸ πολλῶν ἀριστῶσασα γυναικῶν,

Altera Venus regina, castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neq; tripudium elegans audiuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuide sunt fœminæ.
 Sed semper C. theream placans Venerem,
 Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamq; Venerem populare uenit festum,
 Quod Sestii celebrant Adonidi & Veneri.
 Ceteruatimq; festinabant ad sacrum diem ire,
 Quotquot habitabant mari circumdata: um extrema insulari;
 Aliqui quidem ab Hæmonia, aliqui uero maritima d Cypro.
 Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum. Certè enim illi
 Semper sequuti, ubi fama est festi,
 Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum.
 Verum deæ per ædem incescit uirgo Ero,
 Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens luna,
 Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,
 Vt rosa ex thecis bicolor, certè diceres,
 Erus in membris rosarum pratum apparere.
 Colore enim membrorum rubebat, euntis uero Erus
 Etiã rose candidã indutæ tunicã sub talis splendebat puellæ.
 Multæ uero ex membris gratiæ fluecant, sed antiqui
 Treis Gratijs mentiti sunt esse, alteruter uero Erus
 Oculus ridens centum Gratijs pullulabat.
 Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum ante cellens fœminas,

Κύπριδ' ἄρ' ἄντιρα νῆε διφραίνετο λύπρις.

Δύσατο δ' ἠιδίωρ ἀπαλὰς φρενάς, ἐδ' ἰ τις ἀνδρῶν.
 Ἦος, ἐς ἔ μιν γάμον ἔχει ὁμοδ' ἔμμιον ἠρώ.

Ἡ δ' ἀρκέλαμιθ' ἐμὲ θλον ὅπκι κατὰ σὸν ἀλῆτε,
 Ἐπὶ μιν ἄνθρωπος ἔχει, ἠὲ ὄματα καὶ φρενάς ἀνδρῶν.
 Καὶ τις ἐν ἠιδίοισιν ἰθαύμασε, ἠὲ φάτο μῦθον.

Καὶ σπαρτίης ἐπίβλω, λακιδ' αἰμον' ἰδρακον ἄστυ,

Ἡχι μέγαρ ἠὲ ἄθλον ἀκρόμην ἀγλαϊάων.

Τοίην δ' ἔπω ὅπωπα νῆκ, λιθύνω δ' ἀπαλλώ τε.

Καὶ τάχα λύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὀπλοτ' ἄων,

Παπταίνων ἰμόγυσα, λόρεν δ' ἔχ σῦρον ὀπωπῆς.

Αὐτίνα τινὸν αἰὲν λιχέων ἐπὶ ἠμιν' ἠρῆς.

Οὐκ αὖ ἔγὼ κατ' ὄλυμπον ἐπιμέρω θεὸς εἶναι,

Ἡμετέρῳ παράνοιτιν ἔχωρ ἐνὶ δώμασιν ἠρώ.

Εἰ δ' ἔμοι ἐπ' ἐπέοικε τιλὸν ἰεραῶν ἀφάσασιν,

Τοίην μοι λυθίρεα νῆκ παράνοιτιν ὀπάσασιν.

Τοῖα μὲν ἠιδίωρ τίς ἐφώνεον, ἀλλ' οὐκ ἄλλ'.

Ἐκ' ὑποκλίπτων ἐπεμῖνατο καλλεὶ λέρης.

Αἰνοπαθῆς λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδ' οὐ σὺκλῆα κέρην

Οὐκ ἴθιλ' οὐκ ἰθιλοῖσι κατὰ βύχην φρενάς κενύροις,

Ἀλλὰ πορφυροῖσι δαμῆς ἀδ' ἴητον ὀϊστοῖς,

Οὐκ ἴθιλ' οὐκ ἴθιλον περικαλλεὶ ἄμοσ' ἠρῆς,

Σὺ βλιφαρῶν δ' ἀντίσιν ἀέξετο πυρρὸς ὄρωτων,

Καὶ κεν' ἰθιλον ἀνικῆτε πυρρὸς ὄρωτων.

Κάλλ' ἠὲ πρίπυτον ἀμωμήτοιο γυναικὸς

Ὄξυτρον μρόπασιν πῖλεσ' ὀρρόντιν ὀϊστῶ.

Ὄφθαλμὸς δ' ὀδός ἔστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖσ' ὀδῶων

Ἐκ' ὀλιθαίνεσιν, ἠὲ ἐπὶ φρενάς ἀνδρῶν ὀδῶων.

Ἐἴτε δ' ἔμοι τότι δ' ἀμ' ἄστυ, ἀστυδ' ἄστυ, ἀστυδ' ἄστυ.

Ἐδ' ἔμοι μὲν κεν' ἰθιλον, αἰθρὸς δ' ἔμοι ἄστυ ἀλῶων.

Ὄμωβ' ἄστυ ἀρίστον, ὄρωσ' δ' ἀπενόσφισον αἰθρῶν.

Ὄρραλιῶσ' δ' ἔμ' ἔρωτ' ἀστυδ' εἰλε ἀγαπῶων,

Ἡρεμα ποσῶν ἔδ' ἄστυ, ἠὲ αἰθρῶν ἴστατο λέρης.

Λοξά δ' ὀπιπτόων διαλέρης ἐλελιξεν ὀπωπῆς,

Νόμωσιν

Veneris sacerdos noua apparebat Venus.

Subijt autem iuuenum teneras mentes, neq̄ ullus uir
Erat, qui non affectaret habere coniugem Ero.

Illa autem beneficentiam quacunq̄ per eadem uagabatur,
Sequentem mentem habebat & oculos & præcordia uirorū.
Atq̄ aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit uerbum:

Et Spartē peragraui, Lacedæmonis uidi urbem,
Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinem.

Talem autem non uidi puellam, prudentemq̄ teneramq̄.

Et forte Venus habet Gratiarum unam iuuenum:

Intuens defessus sum, fatietate enim autem non inueni aspectus
Statim moriar, cubilia ubi conscenderim E. us.

Non ego in cœlo cuperem deus esse,

Nostram uxorem habens domi Ero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,

Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.

Talia iuuenum quisq̄ louuus est uidiq̄ alius,

Vulnus celans insaniuit pulchritudine puella.

Gravia passe Leander, tu autem ut uidisti inclinatā puellā,

Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,

Nolebas uiuere per pulchræ expers Erus,

Simul in oculorum radij: crescebat fax amorum,

Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatae foeminae,

Acutior hominibus est uelocitate sagitta.

Oculus uero uia est, ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit autem ipsum tunc stupor, impudentia, tremor, pudor.

Tremuit quidem corde pudor non ipsum tenebat captum,

Obstupuit formam optimam, amor uero dempsit pudorem.

Audacter autem ob amorem impudentiam affectans,

Ticite pedibus incedebat, & contra stetit puellum.

Oblique uero intuens dolosos torquebat oculos,

Νόυμασιρ ἀφθόγγοισιρ παραπλάζωμ φροῦα λείρεσ.
 Αὐτῆ δ' ὡς ξυώνηκε πόθου διολόγητα λειάνδρε,
 Χαῖρε ἐπ' ἀγλαίησιρ, σὺ ἤσυχῆν ἢ κῆ αὐτῆ
 Πολλάκις ἐμφρόσιρ ἰδὼ ἀπ' ἐμρυψῆρ ὀπωπῆν,
 Νόυμασι λαθροδίοισιρ ὑπαγγελίσσα λειάνδρε,
 Καὶ πάλιμ αἰτίηκτινον. ὁ δ' ἐνδὸθι θυμὸν ἰαύθη,
 Οἱ πόθου ξυώνηκε, κρηὶ δὲ ἀπ' ὀθείατο λείρεν.
 Οφρα μὲν ἤρ λειάνδρε ἔδ' ἴζετο λάθροιορ ἔργω,
 Φίγγε ἀνχεύλασσα κατήϊζερ ἐς δύοισιρ υἱὸς,
 Ἐκ πφράτες δ' ἀνέφαινε βαθύσιμ' ἴσπερ' ἀστῆρ
 Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθῆρ ἔγγυδι κέρως,
 Ως ἴδε κινανόπιπλωρ ἔπθρῶσιρ σσεν ὀμίχλω,
 Ηῤῥημα μὲν θλίβωρ ροδ' οἰδία δ' ἀντυλα κέρως,
 Βυσσίδῆρ ἔφρονάχιζον αἰδέσφατορ. ἢ ἢ σιωπῆ
 Οἷά τι χωρομένη ροδίλω ἔβ' ἔσπασε χεῖρα.
 Ως δ' ὄρατῆρ σὺέσοι χαλίφρονα ναύματα κέρως,
 Θερσαλέως παλάμη ποδ' αἰδέαλομ ἔλκε χιτῶνα,
 Ἐσχάτα τιμήοντ' ἄγων ἐπὶ κούβια νηῶ.
 Οκναλίας ἢ πιδίωσιρ ἔφισπετο παρθείε ἤρῶ,
 Οἷά περ' ἐκ ἐβ' ἔλυσσα, τοίημ δ' αὐνονείκτο φωτῆν,
 Θηλυτέροις ἐπέεσιρ ἀπειλείσσα λειάνδρω.

Ξάνη, τί μαργαίνεις; τί με δίσμορε παρθένον ἔλκεεις;
 Ἀλλ' ἡ δούρο λέλυσθον, ἢ μὲν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
 Μῶν ἐμῶν ἀπέειπε πολυτιμῶν γονετῆρων.
 Κύπριδι' ἔσοι ἴοικε θεῶς ἔρεσαν ἀφάσιρ.
 Παρθενίης ἐπὶ λήκρον ἀμύχανδρ' ἔστηρ ἰκίδα.
 Τοῖα μὲν ὑπέειπτορ ἐοικῶτα παρθενίησιρ.

Θηλέης ἢ λειάνδρε; ἐπ' εἰ λήδου οἴστρον ἀπειλῆς.
 Ἐγὼ πεθεροῦν συμῆια παρθενιάων.
 Καὶ γὰρ ὅτ' ἠιδίωσιρ ἀπειλείωσι γυναικῶν,
 Κυπριδίου ἑάρωμ αὐτάγγει οἱ εἶσιρ ἀπειλαί.
 Παρθενίης δ' ὀνόμαζον ἐύχρησιν αὐχένα λύσασθ,
 Τοῖον μῦθον ἔειπε πόθου βεβόληκτι' οἴστρον.

Κύπρι φίλη μετὰ κούβειρ, ἀβλήσιν μετ' ἀβλήων.

Nutibus mutis deuians mentem puella.

Ipsa uerò ut sensit amorem dolosum Leandri,

Gauisa est ob gratias suas, tacite uerò & ipsa

Sæpe gratam suam deiecit faciem,

Nutibus occultis innuens Leandro,

Et rursus extulit: ille uerò intus animo gaudebat,

Quod amorem sensit, & non reuuit puella.

Dum igitur Leander quærebat occultam horam,

Lucem contrahens descendit ad occasum aurora,

E regione autem apparuit umbrosa uespera & stella.

Sed ipse audacter adibat prope puellam,

Vt uidit atratas insurgere tenebras,

Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,

Ex imo suspirabat uehementer: illa uero silentio,

Tanquam irascens roseam retraxit manum.

Vt uerò amata sensit inlabileis nutus puellæ,

Audacter manu uariam traxit uestem,

Ultima uenerandi ducens ad penetralia templi.

Pigrè autem pedibus sequebatur uirgo Ero,

Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,

Foemineis uerbis minans Leandro.

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginem trahis?

Alia ito uia, meamq; dimitte uestem,

Iram meorum euita locupletum parentum.

Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare.

Virginis ad lectum difficile est ire.

Talia minata est conuenientia uirginibus.

Foeminearū autē Leander ubi audiuit furorem minarum,

Sensit persuasuram signa uirginum.

Etenim cum iuuenibus minantur foeminae,

Venerearum consuetudinum per se nuncia sunt minæ.

Virginis autem benivolens boni coloris collum osculatus,

Tale uerbum locutus est amoris iustus & timulo:

Venus chara post Venerem, Minerua post Mineruam,

Οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν ἴσω λελεωσέ γυναιξίη,
 Ἀλλ' ἄστυγατ' ἔρασι διὸς ἑρουνίων ὄϊσινω.
 Οὐδὲ ὄσ' ἐφύττοσε, καὶ οὐδ' ἐν ἤτις μήτις
 Γαστήρ ἢ σ' ἐλόχευσε μακαρτάτη, ἀλλὰ λιγὰρ
 Ἡμετέρω ἐπάειπε, πόθ' δ' οἴηταιρ' αἰάγκη.
 Κύπριδ' ὄσ' ἔρεα μετ' ἔρχοι λύπειδ' ἔργα,
 Παρθένου δ' ἐπίοικον ὑποδρήσειν ἀφροδίτη.
 Παρθενικᾶς δ' ὑπέρις ἰαίνετ' ἤν δ' ἰδιότης
 Θεομάθης, ὄροντα καὶ ἔργα πῖσά δ' αἰώναι,
 Ἐστὶ γὰρ ὄσ' καὶ λέντρα, σὺ δ' ἐφιλείεις λυδ' ἔρασαν,
 Οὐδ' ἐνὶ ὄσ' ἀγάπαζε μελίφρονα θεομὸν ὄρωτων,
 Ἐν δ' ἰνέτω με λόμεζε, καὶ ἤν ἰδιότης παρανοίτω,
 Τόρ σοι ἔρωσ ἤγρυσον ἴσος βελίαισι λιχύσας,
 Ως θρασυὸν ἠρακλῆα θεὸς χρυσόφραπτις ἔμυς
 Οὐτὸν εἰν ἰνόμεζον ἰαρθένω ποτὶ νύμφω.
 Σοὶ δ' ἐμὲ λύπεις ἰπιμπι, καὶ ὄσ' ἔργα ἔμυς.
 Παρθέν' ὄσ' ἐμὲ λέντρα ἀπ' ἀρακλῆος ἀταλάντη,
 Ἡ ποτὶ μελανίων ὄσ' ἀρακλῆος φύγον δύνη
 Παρθέν' ἰσος ἀλίγασα, χολωσαμένης δ' ἀφροδίτης
 Τόρ παρ' ὄσ' ἐπὶ ἰπὸθρον, ἐνὶ ἑρακλῆος δ' ἰτο πάση.
 Πείθει καὶ σὺ φίλη, μὴ λύπειδι μῶν ἔργη.
 Ως εἰπὼν παρέπεισον ἀναυτομένης φρεσὶ λέντρα,
 Οὐμὸν ὄρωτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
 Παρθενικὴ δ' ἀφρογ' ὄσ' ἐπὶ χθόνα πῆξον ὄρωτων,
 Αἰδοὶ ὄρωθριώσασιν ὑποκλίπτοσα παρ' ἤν,
 Καὶ χθονὸς ἔξερον ἀκρον ἐπ' ἰχθυίω, αἰδομένη ἢ
 Πολλάκις ἀμφ' ὄρωτιν, ἰδὼν ξίω ὄρω χιτῶνα,
 Πειθῆσ γὰρ τάδε πᾶσα προάγγελα παρθενικῆς ἢ
 Πειθόμενης ποτὶ λέντρα ὑπόχθους ὄρω, σιωπῆ.
 Ἡ δ' ἢ καὶ γλυκύπυρον ἐλεξετο κούρω ὄρωτων.
 Οἴρωτο ἢ ἑρακλῆω γλυκύρω πυρὶ παρθέν' ἢ ὄρω,
 Κάλλει δ' ἰμὸν ὄρωτ' ἀν' ἰπὸθρον κούρω.
 ὄρω καὶ ὄρω ποτὶ γαῖαν ἔχον νόσασαν ὄρω χιτῶνα,
 Τόρω ἢ καὶ λέντρα ὄρω μαυρίαισι πρὸσώποις,

Non enim terre tribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij æsimulo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus sed preces
 Nostras exaud, amoris quæ misere necessitatis.
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera,
 Virginem non decet administrare Veneri.
 Virginitas Venus non gaudet, si uerò uolueris
 Instituta deæ desideranda, & ceremonias fides discere.
 Sunt nuptiæ & lecti. Tu autem si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuamque supplicem me accipe, & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis assequutus,
 Sicut audacem Herculem uelox auriurga Mercurius,
 Seruitum duxit Iardaniam ad puellam.
 Tibi uerò me Venus misit, et non sapiens attulit Mercurius:
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
 Quæ olim Melanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans, irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic factus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoris pariter errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam,
 Et terræ rasis sinuitatem in uestigijs: cum puderet aueni,
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuncia uirginis attente
 Persuasæ ad lectum promissio est, silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum,
 Vrebat autem cor dulci igne uirgo Ero,
 Pulchritudine quæ suauis stupecebat Leandri.

Dum igitur ad terram habebat inclinatam caliginem,
 Tunc & Leander amore furente uultu,

Οὐ κἀμὲν εἰσορῶν ἀπαλόχρουν αὐχρὸν ἄλκιρον.

Οὐδὲ ἢ λειάνδρῳ γλυκερῶν ἀνθρῖναιτο φωνῶν,

Αἰδέσθ' ὑγρὸν ὄρουθ' ἀποσάσσα προσώπῃ.

Ξαῖνε τιοῖς ἐπέεσι τάχ' αὐτῆσι πῆρ' ὄριναις.

Τίς σε πολυπλαυῖων ἐπέων ἐδίδαξε λιλασθῆς;

Οἴμοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμῶν ἐς παρῖδα γαῖαν;

Ταῦτα ἢ πάντα μάττω ἐφθίγγετο. πῶς γὰρ ἀλήτης

Ξαῖνε ἰὼν ἠεὶ ἀπισθ', ἐμῆ φιλότῃτι μιγάεις;

Ἀμφαδ' ὄν δ' ἀνωμίθεα γάμοις ὄσοισι περιάσσει.

Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοῖσιαι ἐπιδάσσει. ἢν δ' ἐβλήσῃς

Ὡς ξαῖνε πολύφοιτ' ἐμῶν ἐς παρῖδα μίμναι,

Οὐδ' ἀνώχσαι οιοτόσασαν ὑποκλίπτειν ἀφροδίτῳ.

Γλῶσσαι γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομ', ἐν ἢ σιωπῆ

Ἐγγον ὀφρ' τιλίει τίς, ἐνὶ βίοδοισιν αἰέει.

Εἰπέ ἢ, μὴ λυγρῆς τῆν ὄνομα, ἠεὶ σῖο πάβρω.

Οὐ γὰρ ἐμόν σε λήληθεν, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἦρθε.

Πύργ' ἢ δ' ἀμφιθέητ', ἐμὸς δ' ὄμ' ἄρανομήναις,

Ὡς σὶ ναιετάσσει σὺν ἀμφιπόδω τινὶ μοῦναι,

Συστάλλ' ἢ πρὸ πόδω ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,

Γάτονα πόντον ἔχω συζύγαις βυλῆσι τοκήων.

Οὐδ' ἐμοὶ ἐγγὺς ἔασιν ὀμήλικον, ὀδὲ χορεῖαι

Ἠιδέων παρῖασιν, αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα ἠεὶ ἦν

Ἐξ ἄλδ' ἠσιμόντ' ἐπιβρέμεν ἔασιν ἠχῆ.

Ὡς φαρμύνη ῥοδ' ἔλω ὑπὸ φάρει λυγρῆ: παρῖναι,

Ἐμπαλιρ αἰδομένη, σφετέρῃσι δ' ἐπιμήμναιτο μύθοις.

Λείανδρ' ἢ πῶς βεβόλη μὲν ὄξει κενύρω,

Φράζετο πῶς κεν ὄρωτ' ἀθλοσύσειον ἀγῶνα.

Ἀνδρὰ γὰρ αἰολόμητις ὄρωσ βιλίεσι διαμάσει,

Καὶ πάλιρ ἀνῆρ' ἔλεθ' ἀνέσπειθ' οἷσι δ' αἰάσει,

Ἀυτὸς ὁ παιδαμάτωρ βυλῆφ' ὄξει βροτοῖσιν,

Ἀυτὸς ἢ πῶς θένοντι τότε χραίσμοισι λειάνδρῳ.

Οὐδὲ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.

Πάρθεν' σὺν δὲ ὄρωται ἢ ἀγχιον οἶδα κεν πρῶτον,

Εἰ πύρι παρῖάζοιτο, ἢ ἀπλωρ ἔσπειθ' ὄρωσ.

Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.

Serò uero Leandro sua uem emisit uocem,

Verecundiæ madidum ruborem & tilians à facie:

Hospes tuis uerbis forsan & petram moueres.

Quis te uariorum uerborum docuit uias?

Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?

Hæc autem omnia frustra locutus es. Quomodo enim uagus

Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?

Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniugi.

Non enim meis parentibus placet, si autem uoles,

Ut hospes profugus mea in patria manere,

Non potes tenebrosam abscondere Venerem.

Lingua enim hominum amica conuicij, in silentio autem

Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.

Diç uerò, ne celes tuum nomen, & tuam patriam.

Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.

Turris autem circumsona, mea domus altissima,

Qua inhabitans cum ancilla quædam sola,

Sestiensem ante urbem, supra profundas undas

Vicinum mare habeo, inuisis consilijs parentum:

Ne si me prope sunt coætaneæ, neq; choreæ

Iuuenum adsunt: semper autem nocte & die

Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub ueste celabat genam.

Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo,

Cogitabat, quomodo amoris exerceret certamen.

Virum enim uariis consilijs amor sagittis domat,

Et rursus uiri uulnus medicatur, quibus autem dominatur,

Ipse omnidomitor consultor est mortalibus,

Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem autem ingemens, per callidum dixit uerbum:

Virgo tuum propter amorem, & asperam undâ transibo,

Si igni ferueat, & in nauigabilis erit aqua,

Οὐ βρομίω βαρὺ χροῦμα, τειύ μεταυδύμενθ' ὄνυκῶ,
 Οὐ βρόμου ἠχέεντα βαρυκδ' ἔποιο θαλάσσης,
 Ἀλλ' αἰεὶ ἐκτὰ νύκτα φορδύμενθ' ὑγρὸς ἀποιτῶ
 Νήξομαι ἠλύσποντον ἀγάρρσορ. ἔχ' ἱκασθῶ γλ
 Ἀντία σοῖο πόληθ' ἔχω πολίεθρον ἀβύδα.
 Μῆνερ ἔμοι σῶα λύχου ἀπ' ἠλιβάτῃ σίο πύργῳ
 Ἐκ πράτῃ ἀνάφαισι ἠατὰ λυφας, ἔφρα νοήσασθ
 Ἐπολαὶ ὀλιὰς ἔρωτθ', ἔχων σίθεσι ἀστέρα λύχου
 Καί μιν ὀπιπ' ἴδουρ ἐκ ὄψεσιν ἀνύτα βοώτω,
 Οὐ δρατιῶ ὠρίωνα, καὶ ἄδροχον ὀλιὸν ἀμάξῃς.
 Παρίδθ' ἀντιπόρῃιο ποτὶ γλυκίῳ ὄρμον ἰοίμεν
 Ἀλλὰ φίλῃ πεφύλαξο βαρὺ πνεύοντασ ἀήτας,
 Μῆ μιν ἀποσθ' ἰασωσι. ἀντίκα θυμὸν ὀλίωσθ
 Λύχου ἔμῃ βίοτοιο φρδ' ὄρμον ἠγέμονῃα.
 Ἐἴ τιόν ἢ θίλεισ ἔμῳ ἔνομα καὶ σὺ δαίωσθ,
 Οὐνομά μοι λείανδρθ', ἔϋσι φαίῃσ πόσισ ἠρῆσ.

Ως οἱ μὲν λευφίοισι γάμοισι σωθήσθτο μιγλῶσθ
 Καὶ νυχίῳ φιλότῃτα, καὶ ἀγγελίῳ ἠμηνάειων,
 Λύχου μαρτυρίῃσιν ἔπιπ' ὄρμον φυλάσασθ,
 Ἡ μὲν πρῶθ' τανύειρ, ὃ ἢ λύματα μακρὰ πρῆσθαι.
 Παννυχίδας δ' ἀνύσαντ' ἠποιμήτων ἠμηνάειων,
 Ἀλλήλων ἀίκαντ' ἠσσοφίῃσθαι ἀνάγκη,
 Ἡ μὲν ἴδου ποτὶ πύργου, ὃ δ' ὄρμον αἰὶν ἀνύκτῃ
 Μῆτι παραπλάζῃτο, βαλὼν σὺ μῆτα πύργῳ,
 Πλῶν βαθυκρήπιδθ' ἐπ' ἀνύκα δ' ἔμῳ ἀβύδα.
 Παννυχίῳ δ' ἠάρων κρυφίεσ πειθ' ἰοντ' ἠέθλουσ,
 Πολλάκισ ἠρῆσασθ μολεῖν θαλαμπεθῶν ὄρμον,
 Ἡ λυ λυαυόπεπλθ' ἀνύδραμῃ νυκτὸσ ὀμίχλῃ,
 Ἀσθράσιν ἠπνερ ἠγασθ, καὶ ἢ ποδ' ἰοντ' ἠαυδρῃ
 Ἀλλὰ πολυφλοῖσθοισι παρ' ἠἴδουσι θαλάσσης
 Ἀγγελίῳ ἀνύμιμῃ φαεινομελῶν ἠμηνάειων,
 Μαρυφίῳ λύχουσ πολυκλαύτοιο δοκῶν,
 Ἐνύσθ τε λευφίῃσ τελεθ' ἠπόρ ἀγγελίῳ τῷ.
 Ως δ' ἴδου ἠαυῆσ λιπεφίγγῃσ νυκτὸσ ὀμίχλῃσ,

Non timeo grauem undam, tuum adiens cubile,
 Non fremitum resonantem grauis murmurantis maris.
 Sed semper per noctem portatus madidus maritus,
 Navigabo Hellepontum ualde fluentem. non longe enim
 Contra tuam urbem habeo oppidum Abyd.
 Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri
 E regione ostende in tenebris, ut intuens
 Sim nauis amoris, habens tuum stellam lychnum,
 Atque ipsum aspiciens ne uideam occidentem Bootem,
 Nec asperum Orionem, ac immadidam tractatione currus,
 Patriæ obuice ad dulcem portum uenirem.
 Sed chara caue graui ter flanteis uentos,
 Ne ipsum extinguant. statim animam perdam,
 Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.
 Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
 Nomen mihi Leander, bene comptæ coniunx Brus.
 Sic ij quidem clandestinis nuptijs componeban: misceri,
 Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum
 Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare:
 Illa quidem lucem extēdere, hic autem undas longas trāsire.
 Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum
 A se inuiti separati sunt necessitate:
 Hæc quidem suam ad turrim, hic autem obscuram per noctē,
 Ne quid erraret, iaciens signa turris,
 Navigabat profundi fundamenti ad latum populū Abydi.
 Totamq; noctē coniugū clandestina desiderantes certamina,
 Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem.
 Iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viris somnium afferens, & non amanti Leandro:
 Sed multi fremitu apud littora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium.
 Ut uero uidit nigrae obscuram noctis caliginem,

Ἡρῷ λύχνον ἔφαινον. ἀναπτομελύοιο ἢ λύχνος,
 Θυμὸν ἔρωσ ἔφλεξεν ἐπὶ σγομελύοιο λευκόφρα,
 Λύχνω λευκομελύω σιωπειαίετο. παρ' ἣ θαλάσσης
 Μαινομελύω ῥοθίων πολυυχία βόμβου ἀνέωρ,
 Ἐφει μελὴ τὸ πρῶτον, ἔπειτα ἢ δάροσ' ἄείρας
 Τοίοισι προσέλετο παρυχερίων φρεσὶ ἀμύθοις.
 Δεινὸς ἔρωσ, ἠγεὶ πόντος' ἀμείλιχ' ἄλλὰ θαλάσσης
 Ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ' ἔρωτ' ἔμει φλέγει σὺ δόμουρον πῦρ.
 Λάβω πῦρ ἕραδ' ἴν, μὴ δαείδ' ἴθι νύχτορ ὕδωρ,
 Δούρο μὴ δ' ἐφιλότητα. τί δὴ ῥοθίων ἀκλιγίσει:
 Αγνώσεις ὅτι λυπεὶς ἀπόσπορ' ἔστι θαλάσσης,
 Καὶ ἕρατ' ἔειπ' ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμιτόριον ὀδωάων;

Ὡς εἰπὼν, μελίωρ ὄρατῶν ἀπιδύσατο π' ἴπλορ
 Ἀμφοτέραισ παλάμησι, ἰὼ δ' ἔσφιγγε παρλίω.
 Ἠϊόν' δ' ἔβῳρετο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσση.
 Λαμπομελὴς δ' ἔσπυδ' ὅσ' ἀεὶ κατωσαυτ' ἰά λύχνος,
 Αὐτὸς ἰὼν ὄριτας, αὐτόσολ' αὐτόματ' ἔκνε.
 Ἡρῷ δ' ἠλιβάτοιο φαυτοφύροσ' ὑψόθι πύργω,
 Λουγαλῆσ αὐρασιμ ὄσση πηδύσεισ ἀήτης,
 Φαρί' ὡλλάνη λύχνον ἐπέσειεπεσ, εἰσέκει σσησ
 Πολλὰ λευκῶν λευκόφρασ' ἔβη ποτιμ αὐλοχον αἰντῶ.
 Καὶ μὴ ἰὼν ποτὶ πύργον αὐτῆσ γασ, ἐκ ἣ θυγατρῶν
 Νυμφίον ἀσμαίνοντα πριπύξασα σιωπῆ,
 Ἀφροκόμης ῥαδάμργασ ἔτι τᾶσοντα θαλάσσης
 Ἡγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸσ ἐπὶ παρρησιῶσ,
 Καὶ χροάσ πάντα κἀθήρη. δέμας δ' ἔχειον ἑλαίω
 Εὐόσμησ ῥοθίω, πῆ ἀλίπσορ ἔσβδ' ἔσθ' ὀδμήν.
 Εἰσ' ἔτι δ' ἀσμαίνοντα βαθυφρώτοισ σὺν ἑλεφροῖσ
 Νυμφίον ἀμφοτερόσασ φιλίνορας ἔννεπε μύθοσ.
 Νυμφίε, πολλὰ μογῆσασ, ἀ μὴ πάθε νυμφί' ἄλλοσ,
 Νυμφίε πολλὰ μογῆσασ, ἄλλισ σῦτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 Ὀδμήτ' ἰχθυόσασ βαρυγυδίοιο θαλάσσης,
 Δούρο θεῶσ ἰδρωτόσ ἔμοῖσ σὺν ἑλεφροῖσ κόλποισ.
 Ὡς ἠ μὴ ταῦτ' ἔπειν, ὁ δ' αὐτίκα λίσσατο μίβλω,

Ero lucernam ostendit: ac censa uerò lucerna,
 Animum Cupido exussit festinantis Leandri,
 Lucerna ardente coardebat. Apud uerò mare
 Insanarum undarum multifonum fremitum audiens,
 Tremebat quidem primum, postea aut audaciam excitans,
 Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis:

Grauis amor, & mare implacabile, sed maris,
 Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.

Allume ignem cor, ne time effusam aquam.

Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?

Ignoras, quod Venus nata est è mari,

Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic factus, membra amabilia exiit uestem

Ambabus manibus, suoq; astrinxit capiti,

Littoreq; exiuit, corpusq; deiecit in mare,

Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam,

Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nans.

Ero autem alta lucifera super turri,

Perniciosus auris undecunq; spiraret uentus,

Veste sepe lucernam tegebat, donec Sesti

Multum fatigatus Leander uit ad portuosum littus,

Et ipsum suam ad turrim adduxit. Ex ianuis uerò

Sponsam anhelantem complexa silentio,

Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris

Duxit sponsam ornantis ad penetralia uirginalis cubiculi,

Et cutem totam abstersit, corpusq; unxit oleo

Beneolenti roseo, & mare olentem extinxit odorem.

Adhuc autem anhelantem altè stratis in lectis,

Sponsam circumfusa, blanda emisit uerba:

Sponse multum laborasti, quæ non passus est sponsus alius

Sponse multum laborasti, satis tibi est, /alsa aqua,

Pectorq; piscosus frementi maris,

Huc tuos sudores in meos pone sinus.

Sic illa hæc locuta est, ille uerò statim soluit zonam,

Et

Καὶ δδμῶν ἐπίδρασκον ἀριστονὸς λυθδρείης.
 Ἡ γὰ μῦθ, ἀλλ' ἐχόροντιθ. ἔλω λείχθ, ἀλλ' ἀτόρ ὕμνοσθ
 Ουζογίμρ ἰθρλίω τις ἐπδδφῆμκσον ἀοιδός,
 Οὐ δάδωρ ἤτραπθι σέλας θαλαμηπόλορ δύνω,
 Οὐδ' ἐ πολυκαρῆμω τις ἐπδδνίρτυσε χορείη,
 Οὐχ ὕμνῶν ἀείσει πατὴρ θεὸς πόντια μήτηρ.
 ΑΛΛὰ λείχθ θορίσσασα τελευσιζάμοισιρ ἐν ὄρωσθ
 Σιγῆ πασῶν ἐπυξον. ἐνυμφουίμυσε δ' ὁμίχλη.
 Καὶ γὰ μῦθ ἴω ἀπαύσθον ἀειδομῶν ὕμνῶν αἰώμ.
 Νύξ μὲν ἐκρ κείνοισι γαμοσὸλθ, ἐδ' ἐποτ' ἠὲ
 Νυμφίου εἶδε λικανδρῶν ἀριγνώτοις ἐνὶ λίκρῶις.
 Νύχιο δ' αὐτικὸροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδθ,
 Ἐνυχιῶν ἀκόρηθ ἐτι πνεῶν ὕμνῶν αἰώμ.
 Ἡρῶ δ' ἔλκεσι πικρῶν ἐδ' ἔλθῃσθα τοκῆας,
 Παρθένθ ἠμακτίη, νυχίη γυνή. ἀμφότεροι θ
 Πολλάκις ἠρῶσαντο κατελθῆμερ ἐς δύσιρ ἠὲ.

Ως δὲ μὲν φιλίτηθ ὑποκλίπτονθ ἀνάγκη.
 Κρυπτελίη τίρποντο μετ' ἀλλήλων νυθδρείη.
 Αλλ' ὀλίγον ζώδθνον ἐπὶ χρόνον, ἐδ' ἐτι δυρῶν
 Αλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγητων ὕμνῶν αἰώμ.
 Αλλ' ὅτι παχρῶνθ ἐπήλυθε χέματαθ ὄρω,
 Φρικαλίης δούεσσα πολυτροφάλυγας αἰλάας,
 Βούθεα δ' ἀσύρηκτα θεὸς ἠγρὰ δέμιθλα θαλάσση
 Χαμέριοι πνεῖονθ ἐπισυφίλιζον αἴτη,
 Λαίλαπι μασίονθ δὲ ἄλλω ἄλα τυπθμελῆς θ
 Ἡδὲ ὕνα μίλαιναν ἀπὲκλασε διχθάδι χέρω,
 Χαμόριλω θεὸς ἔπισον ἀλυσκάζων ἄλα ναύτης.
 Αλλ' ἐ χειμῶνι σε φόβθ κατέρηκε θαλάσσης,
 Καρτθρόθυμι λικανδρῶν. Δικτορῆθ δὲ σε πύργθ,
 Ἡδὰ δα σημαίνεσσα φανθφορίλω ὕμνῶν αἰώμ,
 Μαινομῆθ σ' ὄρωων ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 Νυκίης θεὸς ἀπίθθ. ὀφειλλε θ δύσμορθ ἠρῶ,
 Χέματαθ ἴθαμῶνιο μῆνερ ἀπᾶνσθε λικάνδρθ,
 Μνητ' ἀνκπθμελῆ μινυῶνιο ἀστρῶν λικάνδρθ,
 Αλλὰ πῶθθ ἠὲ μῶρα βιήσαντο, διλγομῆθ θ

Et leges inierunt beneuole Veneris.

Erant nuptiæ, sed sine choreis: erat lectus, sed sine Lychnis.

Non coniugium sacrum quisquam laudauit poeta,

Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,

Necq; perag. li quisquam insiluit cho. ca.

Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater,

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis

Silentium thalamum fixit, sponsum uero ornauit caligo.

Et nuptiæ erant longe d canendis hymenæis.

Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix. nunquam aurore

Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.

Nauigabat è regione positi rursus ad populum Alydi

Nocturnos insatiabilis adhu. spirans hymenæos.

Ast E. o longa induta ueste suos latens parentes

Virgo diurna, nocturna mul. er: utriq; autem

Sæpe opta. unt descendere ad occasum auroram.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,

O. culta delectabantur inter se Venerè.

Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu

Inuicem petiti sunt multiu. gis nuptijs.

Sed quando pruinosa uenit hyemis hora,

Horrendas commouens multarum uertiginum procellas,

Profunditatesq; infimas, & madida fundamenta maris,

Hyemaleis spirantes uerberabant uenti,

Nimbo percutientes totum mare: uerberata autem

Iam nauem nigram fregit bipertita terra,

Hyemale & insulum eff. g. iens mare naua.

Sed non hyemalis te timor coercebat maris

Fortanime Leander, nuncius sed te turris

Consuetam significans lucem nuptiarum,

Furentis te impulit securum maris,

Crudelis & perfidus. Debebat autem infelix Ero

Hyeme instante manere sine Leandro,

Non amplius accenden. indicem stellam lectorum,

Sed amor & fatum coge. bat, gestuens autem

Paro

Μοιράων ἀνίφαινε, ἢ ἐκίτι διαλὸν ἔρῳτων.

Νύξ λῶ, δὴ τε μάλιστ' βαρυπνεύσιμ' αἴηταις

Χαμφίης πνοιῆσιμ' ἀκοντίσουτο αἴητ',

Ἀδρῶν ἐμπίπτεσιμ' ἐπὶ ῥηγμίνι θαλάσσης.

Δὴ τότε λείανδρός περ ἐθέμεν' ἑλαίδι νύμφη,

Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ὑμνηαίων.

Ἦλυ λύματι λύμα λυλίνδιτο, σιώθητο δ' ὕδωρ,

Λίδιαι μίσητο πόντι' αὐγρετο παύτοθεν ἡγῆ

Μαρναμελίων ἀνιμωρ. ζεφύρω δ' ἀντίπνεον δὴ' ἑ

Καὶ νότ' ἐς βρέλυ μγάλας ἐφ' ἦνευ ἀπειλάς.

Καὶ λιτύπ' ἰὼ ἀλίαν' ὄρισμαράδοιο θαλάσσης.

Αἰνοπαθῆς ἢ λειανδρ' ἀκυλῆτοισι ἐνὶ δίναις,

Πολλάκι μὲν λιταύουσι θαλασσίων ἀφροδίτῳ,

Πολλάκι δ' αὐτ' αὐακτα ποσειδάωνα θαλάσσης,

Ἀθίδ' ἐβόρειον ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.

Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἀφῆγον. ἔρωσ δ' ἐν ἤρεθε μοίρας.

Πάντοθι δ' ἀγρομελίοιο δυσαντίϊ κύμοι' ὄρμη

Θρυπτόμεν' πεφόρητο. ποδῶν ἢ οἱ ὠλάσεν ὄρμη

Καὶ δού' ἰὼ ἀδόνητορ ἀνοιμήτωρ παλαμάων.

Πολλὴ δ' αὐτόματ' χύσις ὕδατ' ἔρρει λαίμῃ.

Καὶ ποτὸν ἀχρήστον ἀμαιμακίετα τίον ἄλμυς.

Καὶ δὴ λύχνον ἀπίστον ἀπίσθεθε πικρὸς αἴητης,

Καὶ ψυχλὸν ἢ ἔρωτα πολυηλαύτοιο λειανδρῶ.

Εἰσίτι δ' ἰθύνοντ', ἐπ' ἀγρύπνοισιμ' ὅπωπῶς

Ἰστατο λυμαίνεσθαι πολυηλαύτοισι μβίμυαίς.

Ἦλυθι δ' ἡριγύεσθαι, ἢ ἐν ἰδ' ἐνυμφίον ἡρώ.

Πάντοθι δ' ὄμμα τίτανον ἐπ' ὄρεια πῶτα θαλάσσης,

Εἰ π' ἰσαθρήσειον ἀλώμενον ὄμ' παρακοίτιω.

Λύχνος σβεννυμελίοιο, παρὰ κρηπίδα ἢ πύργω

Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιμ' ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτῳ,

Δαιδάλων ῥήξασθαι πρὶ τῆβασι χιτῶνα,

Ροιβιδ' ὄμ' προκαρῶν' ἀπ' ἡλιβάτα τίσει πύργω,

Καὶ δ' ἡρώ τίθυνηον ἐπ' ἄλλυμελῶ παρακοίτη,

Ἀλλήλων δ' ἀπόναιτο ἢ ἐν πυμάτῳ πρὶ ἡλίβρω.

Parcarum ostendebat, & non amplius stipitem amorum.

Nox erat, quum maxime spiranteis uentos

Hyemalibus flatibus iaculantes uenti

Collectim irruunt in littus maris.

Tunc Leander consuetæ spe sponsæ,

Personantium ferebatur marinarum nuptiarum,

Iam ab unda uoluebatur, accumulabatur uerò aqua.

Aetheri miscebatur mare, concitata est undiq; terra

Pugnantibus uentis. Zephyro autè contra spirabat Eurus,

Et notus in Boream magnas immisit minas.

Et fragor fuit ineuitabilis ualde fremi maris,

Gravia autem passus Leander implacabilibus in littoribus,

Sæpe quidem precabatur æquoream Venèrem,

Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris,

Atthææ non Boream immemorem reliquit puellæ.

Sed ei nullius auxiliatus est, amor autem non coercuit fata.

Vndiq; autem accumulati male obuio fluctus impetu,

Contritus ferebatur, pedum autem eius defecit uigor

Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,

Et potum inutilem indomabilis potauit maris,

Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,

Et animam & amorem deslendi Leandri.

Quum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis

Stabat fluctuans miseris turris.

Venit autem aurora & non uidit sponsum Ero,

Circumquaq; autem oculum dirigebat in lata dorsa maris;

Sicubi uideret errantem maritum.

Lucerna extincta, apud fundamentum turris

Obtritum procellis quum uidisset mortuum maritum,

Variam populata circa pectus uestem,

In fluctus præceps ab extelsa cecidit turre,

Ero commortua ob eum qui perierat coniugem,

Se inuicem autem frui sunt etiam in suprema morte.

Musæi finis.

p

Expe

EXPOSITIO CA=
pitum admonitoriorum, edi-
ta ex tempore ab Agapeto
diacono sanctissimæ Dei
magis ecclesie. Quorum
apex litterarum sic
pote habet:

Diuo & piensissimo im-
peratori nostro Iustinia-
no Agapetus minimus Di-
aconus.

HONORE quolibet sub-
limiorem quam ha-
beas dignitatem ô
Imperator, honoras supra
omnes qui hoc te dignatus
est Deum, quoniam iuxta si-
militudinem cœlestis regni
tradidit tibi sceptrum terre-
næ potestatis, ut homines ei
doceres iusti custodiam, &
eorum qui aduersus ipsum rabi-
ant infectatus fueris latratum,
tum ipsius obtemperando le-
gibus, tum subditos tibi re-
gendo pro iure.

Ceu gubernator uigilat
perpetuo imperatoris oculis
tissimus intellectus, continens
tuto æquitatis clauos, atq; ex-
pellens fortiter impetuosos
iniquitatis fluctus, ut ne cyn-
ba mundanæ rei pub. illidatur
fluctibus iniquitatis.

Diuinum

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦ Α,
λαίωρ παραινετικῶν, σχεδία
δῶσα παρὰ Αγαπυτο δια-
κόνου τῆς ἁγιωτάτης τοῦ θεοῦ
μεγάλης ἐκκλησίας. ὧρ ἡ ἀ-
κρόστιχis ὡδῆ πωσ
ἴχει.

Τῷ θεοτάτῳ καὶ δόξαστάτῳ
βασιλεῖ ἡμῶν Ιουστινιανῷ Α-
γαπητὸς ὁ ἐλάχις & διάκον-
ος.

ΤΙμῆς ἀπάσης ὑπέστη
ρον ἔχωρ ἀξίωμα βα-
σιλεῦσιν, τιμῆς ὑπὲρ ἅ-
παντας τῶν τούτῳ σε ἀξιώσαν
τα θεῶν, ὅτι καὶ λαὸν ἑμοίω-
σιν ἂν ἐπὶ γαλιεῖ βασιλείας,
ἰδὼνί σοι τὸ σὺν ἔργον ἂν ἐπι-
γὰς δυναστείας, ἵνα τοὺς αἰ-
δρώπας διδάξῃς πῶς το δι-
ναίς φυλακῶν, καὶ τῶν κατ'
αὐτ' ἡσανόντων ἐκδιώξῃς πῶς
ὕδακιν, ὑπὸ τ' αὐτ' βασιλοῦσ
μεν & νόμων, καὶ τ' ὑπὸ σε βα-
σιλοῦσιν ἐνόμωσ.

2 Ως ἐμβόρῃτης ἀγρυπνεῖ
διὰ πάντος ὁ το βασιλείωσ πο-
νόμωσ & νόσ, διακατέχου
ἀσφαλῶσ τῆσ ἐνομίωσ τοὺσ
δικασ, καὶ ἀπεδοῦμεν & ἰ-
σχυρῶσ ἂν ἀνομίωσ τοὺσ ρύα-
κωσ, ἵνα τὸ σὺν ἔργον ἂν παγκο-
σμίωσ πολιτείωσ μὴ ὑπὲρ ἰσχυ-
λώσασιν ἀδικίας.

Θεοῦ

3 Θεῶν μάθημα καὶ πρῶ-
 τος, οἱ ἀνδραποῖ, τὸ γυνῶναι τι
 σα ἑαυτὸν διδασκόμεθα. ὁ
 γὰρ ἑαυτὸν γινῶς, γινῶσι τῆ δι-
 ὀν, διὸν ἢ ὁ γινῶς, ὁμοιωθήσονται
 ται διῶ. ὁμοιωθήσεται δ' ἢ διῶ,
 ὁ ἀξιῶ γινόμενον διῶ. ἀξίος
 δὲ γίνονται διῶ, ὁ μὴ δὲ ἀνά-
 ξιον πρῶτον διῶ, ἀλλὰ φρο-
 νῶν μὴ τὰ αὐτῶ, λαλῶν ἢ ἀ-
 φρονεῖ, ποιῶν ἢ ἀλαλεῖ.

4 Ἐπὶ προγόνων σύγγενία μη-
 δὲς ἐναβρυμῶσιν. πῶλον γὰρ
 ἔχουσι πάντες τὸ γένος προ-
 πάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρα καὶ
 βύσσιν λευκώμενοι, καὶ οἱ ἐν
 ψηφίᾳ, καὶ νόσον βρυχώμενοι,
 καὶ οἱ διαδήματα πορικέμε-
 νοι, καὶ οἱ διὰ δώματα προ-
 κείμενοι. μὴ τίνω εἰς πῆ-
 λιον ἐγκλωμῶσιν γένος, ἀλλ'
 ἐπὶ χρηστότητι σεμνιῶσιν
 ῥέπων.

5 Ἰδοὺ ὃ ἀλιβεῖας διό-
 ταντον ἀγαθμα, ὅτι ὅσω με-
 γάλων ἡξιώθης παρὰ θεῶ. Δω-
 ρεῶν, τοσῶτω μέσον ἢ μοι-
 βῆς ὀφειλέτης ἐπαρχεῖς αὐ-
 τῶ. ἐπιπῶ ἀπόδοσιν τῶ ἀδργί-
 τη τὸ χρεῖσιν ἢ ἀναχειρίας, τῶ
 λαμβάνοντι τὸ χρεῖσιν ὡς χά-
 ρει, καὶ ἢ χάρι. ἢ χάριμ ἀν-
 τιδόντι. αὐτὸς γὰρ ἀείνη χάρι-
 των ἀφχει, καὶ ὡς χρεῖσιν τὰς
 χάρι

Divinum documentū ἔ-
 potissimum, nos homines, ut
 cognoscat se quisq; docemur.
 Qui enim seipsū cognouit,
 cognoscat deū. Deū vero qui
 cognouit, assimilabitur deo.
 Assimilabitur autē deo qui di-
 gnus factus deo est. dignus de-
 niq; fit deo, q̄ nihil indignum
 parat deo: sed qui ut cogitat
 quæ ipsius sunt, ita tā loquitur
 quæ cogitat. q̄ facit q̄ loquitur.

Maiores nobilitate ne
 quis delicietur. Linū enim
 habent omnes generis auto-
 rem, ἢ qui purpura byssosq;
 turgēt, ἢ qui paupertate ἢ
 aduersa uoletudine affligun-
 tur, tam qui diademate redi-
 miti sunt, quā qui per cubi-
 cula excubant. Ne igitur lu-
 tulenti iactemus genus, sed
 morū integritate gloriemur.

Scito ὃ pietatis diuinitus
 fabricatū specimē, quia quā
 to maioribus dignus habitus
 es tribuente deo muneribus,
 tanto maius ipsi nomen es.
 Ergo redde benefactori de-
 bitū gratitudinis, acceptāci
 debitum ut meritum, ἢ be-
 neficio beneficū rependēci.
 ipse enī semper ἢ beneficijs
 prior p̄meretur, ἢ ut debitū
 benefi

beneficia repensat. Gratitudinem autem exigit a nobis, non quae uerborum blandorum prolatione, sed quae rerum piarum oblatione peragitur.

Nulla res adeo commendabilem reddit hominem, ut possit quidem quae uelit efficere, semper autem humanae uelle et agere. Quoniam igitur a deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia et uelis et agas, pro ut ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarum opum instabiles diuitiae fluiuiatiliū undarum imitantur cursum. Modicum enim affluit his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluxentes ad alios accedunt. Solus autem beneficentiae thesaurus stabilis est possidentibus eum: bonarum enim actionum meritum ad autores reuertitur.

Inaccessus nimirum ex istis hominibus propter celsitudinem huius, quod hic deorsum est imperij, facilis idem aditu es indigentibus ob uim supernae illius potestatis, atque aperis aureis his

qui

χαρίτας ἀποδίδοισιν. δὲ χαρισίαν ἢ ἰστέ πὰρ ἡμῶν, ἔτι δὲ διὰ ῥημάτων ἀγαθῶν προσφορᾶν, ἀλλὰ τίω διὰ πραγμάτων ἀγαθῶν προσφορᾶν.

6 Οὐδὲν οὕτως ἐνδοκίμοιο ὀργάζεται ἀνθρώπων, ὡς δύνασθαι μὲν ἂ βούλεται πράττειν, αἰεὶ δὲ φιλεῖ ἀνθρώπων καὶ βέλτερον καὶ πράττειν. ἔπειθ' ἡ τοίνυν ἐκ θεοῦ σοι ἐπιχαρισται δυνάμις, ἧς ἐδέετο δι' ἡμᾶς ἢ ἀγαθῆ σου βούλοισι, πάντα καὶ βέλτε, καὶ πράττει, ὡς ἀρέσκει τῷ ταύτῳ σοι ἀειπανότι.

7 Τῶν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄστατος πλεῖστον, τῶν ποταμίων ῥοσμάτων μιμεῖται τὸ δρόμον. πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιπέριων τοῖς ἔχειν νομίζοι, μετ' ὀλίγον ἢ παραρρέων, ἐς ἄλλας ἀπέρχεται. μόνος δὲ τῆς δυνειίας ὁ θεσπευὸς, μόνιμός ἐστι τοῖς λιπυμελέοις αὐτόν. τὸ γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χαριστοὶ ἐπὶ τοὺς ποιουῶτας ἐπαναστρέφουσιν.

8 Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχει ἀνθρώποις, διὰ τὸ ὑψηλῆς ἐλάτω βασιλείας, ἀπρόσιτος δὲ γίνη τοῖς θεομελέοις, διὰ τὸ ὑψηλῆς αὐτῶν θεουσίαις, καὶ ἀνοίγει τὰ ἅπαντα τοῖς

ὑπὸ

ἐπὶ πείρας πολιτευομένοις, ἵνα ἕρης τὴν τοῦ θεοῦ ἀπολύειν ἡγεμονίαν. οἷοι γὰρ αὐτοῖς ἡμετέροις γνώμεθα σωλοῦλοις, τοῖς τοῦ ὁριῶν ἡμᾶς δὲ σὺν σωματὶ τὸ ἀσπότην.

9. Τὴν πολυμέριμον τὴν βασιλείαν ψυχῶν κατόπρου δὲ ἡμῶν ἀποσμήχεται χεῖρ, ἵνα ταῖς δείαις ἀγῶναι ἀεὶ καταστράπηται, καὶ τῶν πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκείνων ἀιδάσκηται. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ποιῆται δέοντα καθαροῦ, ὡς τὸ φυλάσσειν ἐκείνῳ διὰ πάντων καθαροῦ.

10. Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν πλοίων, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφαλῆ, μικρὰν φέρει τοῖς συμπλέκτοι βλάβην, ὅταν ἢ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, πάντως ὀργάζεται τοῖς πλοίοις ἀπώλειαν. ἔτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, αὐτὸς μὲν τις τῶν ἀρχομένων ἀμάρτη, οὐ τὸ λοιπὸν τοσοῦτον, ὅσον ἑαυτὸν ἀδικῆ, αὐτὸς ἢ αὐτὸς ὁ ἀρχὼν, πάσης ὀργάζεται τῆς πολιτείας πῶν βλάβην. ὡς οὖν μεγάλας ὑπέξωρ σὺδῶνας, εἴ τι παρὶ τοῦ ἡγετον, μετὰ πολλῆς ἀκρίβειας καὶ μεγάλῳ πόντῳ, καὶ πρᾶττετω.

11. Κύνῃ τὸς τὴν αὐτοῦ πῶν τοῦ ὁριῶν πραγμάτων, ἄλλοτε

qui à paupertate obsidentur, ut inuenias dei auditum adaperitum. Quales enim erga nos fuerimus conseruos, talem circa nos reperiemus dominum.

Solicitam Imperatoris animam speculi in modum abstergere oportet, ut diuinis splendoribus semper coruscet, rerumq; distincta iudicia inde condiscat. nihil enim adeo facit quae peragenda sunt conspiciere, acq; custodire eam perpetuo sinisceram.

Sicuti fit apud nauigantes, quum nauita errat modicum, affert nauigantibus nocumētum, quum uero ipse gubernator, totius efficit nauigij perniciem. sic et in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, non tam reipub. quam seipsum laedit: sin uero ipse princeps, uniuersae infert reipub. detrimentum. is igitur ut non exiguum redditurus rationem, si quid neglexerit eorū quae facto opus sunt, cum exquisita diligentia & dictitet cunctis, & factitet.

Circulus quidam humanarum reuoluitur rerum,

qui modo sit, modo aliter agi
cat ipsas, & circūfert. atq; in
his inaequalitas est, eo qd̄ ni-
hil ex praesentib. in eodē statu
maneat. oportet igit̄ te potē-
tissime Impator in hac rerū
ue-facili mutatiōe, immutabi-
lē hēre pietatis cognitionē.

Auersare adulatorum
pellaceis sermones, ut coruoi
rū rapaceis mores. Illi nanq;
corporis effodiunt oculos, isti
autem animae hebetant cogi-
tatus, cū non permittant per-
spicere rerum ueritatē. Vel
enim commendant nonnuni
quāque reprehensione digna
sunt, uel reprehendūt plerūq;
quae omni laude sunt maiora,
ut de duobus alterum ab ip-
sis committatur, uel prauo-
rum laus, uel contumeliosus
bonorum contemptus.

Aequalē oportet semper
ēre imperatoris animū: mu-
tari enim pro rerū uarietati-
bus, mētis instabilis argumē-
tum efficitur. Firmiter aut̄
bonis inherere, qua firmita-
te primum uestrum corroborari
tū & fixum est imperiū, et
neq; usq; ad inscientiam exi-
tollī, neque usque ad animi
consternationem deijci, in-

ἀλλοτε ἄλλως φέρων αὐτὰ ἢ
ποριφέρων. ἡγεὶ τῶτοις αἰσιόε-
της ὄξει, τὸ μὴ εἶναι παρόντων
εἶναι ταυτότητι μέναι. δ' εἰ οὖν
σε ἡράτισε βασιλεύ, εἰν τῆ τῆ-
των ἀγχεσθῶν μεταβολῆ, ἀ-
μετάδουτον ἔχει τὸν σύνθε-
λαγισμόν.

12 Αποσπρίφθ τῶν ἡολάνων
τῶν ἀπατηλοῦς λόγου, ὡσπερ
τῶν ἡοράνων τῶν ἀρπακτικῶς
ρόπου. οἱ μὲν γὰρ τῶν το σώ-
ματι & ἐξορύττουσιν ὀφθαλ-
μοῦς, οἱ δὲ τῶν ψυχῶν ἐξαμ-
βλύουσι λαγισμόν, μὴ συγχω-
ροῦν τὸν ὄρον πῶ τῶν πραγ-
μάτων ἀληθειῶν. ἢ γὰρ ἰπαι-
νῶσιν, ἰαδ' ὅτι τὰ λόγου ἀξία,
ἢ φέγουσι πολλάνισ τὰ ἐπαί-
νων ἡρείττουα, ἵνα δυοῖν δάτε-
ρον αὐτοῖς ἀμαρτανύητ, ἢ τὸ
ἡανὸν ἐπαινέμενον, ἢ τὸ ἡα-
λὸν ὑβρίζόμενον.

13 Ἴσον εἶναι χρὴ πάντοτε
τὸ βασιλεύς τὸ φρόνημα. τὸ
γὰρ συμμιταβάλλεισθαι ταῖς
τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς,
ἡανοῖας ἀβεβαίον τιμήριον
γίνεται. τὸ δὲ παγίως εἰν τοῖς
ἡαλοῖς ὄρυρεῖσθαι, ὡς τὸ σύν-
θεβῆς ὑμῶν ἐσθῆκεται ἡερά-
τῃ, ἡγεὶ μήτε πρὸς ἀλαστο-
νεῖαν ὡσπερ αἰεταῖσθαι, μήτε πρὸς
ἀθυμίαν ἡαταφρόεισθαι, βε-

ἑυκρίτων ὄχι ἀσφαλῶς, καὶ ἀνελάττωτον ἔχόντων πῖον ψυχῶν.

17 Εἰ τις λικαθαρισμῶν ἔχει τὸν λογισμὸν ἐν αὐτῷ ἀνθρώπῳ πίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ οὐτιδανῶν αὐτῷ ἰαυτοφύσιως, ὅ, τι βραχὺ καὶ ὠνούμορον τῆς ἐνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸ σωματικῶν γυμνῶν τῆς σαρκὸς ῥύπον, εἰς τὸ αὐτὸν ὑπερφανίας ἐκ ἐμπόσειας ἡμιγυμνῶν, ἡμῶν ἐν ἀξιώματι ὑπαρχῶν ὑψηλῶν.

18 Ὑπὲρ πάντων τῶν βασιλείων τὰ ἐνδοξα, αὐτῶν ἐξουσίας τὸ στέμμα τὸν βασιλικὸν ἱσμοῦ. ὁ γὰρ πλεῖστον ἀπέχεται, καὶ ἡ δόξα μετῴχεται. τὸ ἵκνῃ αὐτῷ ἐνδοξίου πολυτέλειαν ἀθανάτοις αἰῶσι συμπαρακτείνεται, καὶ λήθης ἐπιπέσει αὐτοῦ ἔχοντες ἴσμοι.

19 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀποκρίσασθαι ἔναι, ὅτι πλεῖστοι καὶ πρῶτον ἀνθρώποι, ὅ, ἀνομοίωσιν πραγμάτων βλαβῶν πᾶσιν ὁμοίωσιν. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἰσμοῦ διαρρήγνυσται, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ λιμοῦ διαρρήγνυσται. καὶ οἱ μὲν κατῆχουσι τοῦ ἰσμοῦ τὰ πῶτα, οἱ δὲ οὐκ ἔχουσι πῶσιν εἶσαι τὰ πῶτα, ἵνα τῶν ἀμφοτέρων ἕνεκα τύχουσι, ἀφαιρέσει

tuta ueluti basi stabilitorum est hominum, in concussamq̄ habentium animam.

Si quis purū habet cogitatione humane deceptionis, perspicitq̄ sue nature utilitate, breuitateq̄ uelocitate obnoxia presentis uitae, cum carni coniunctas insitasq̄ sordes, ad superbie nunquam illabetur precipitium, quamuis in excelsu dignitatis fastigio consistat.

Super oia præclara quæ regnum habet, pietatis cultusq̄ diuini corona regē exornat. Diuitiæ namq̄ euanescent, uulgi fauor & aura trāsit. Sola uitæ deo placentis gloria immortalibus seculis coextenditur, & trans obliuionis tenebras collocat possidenteis.

Vehementer mihi uidetur absurdissimū eē, qd̄ diuites et paupes hoies ex dissimilibus reb. detrimentū simile patiuntur. Illi namq̄ a copia rerū perripuntur, hi uerò fame pereunt. Itē illi occupat ultimos mūdi termino, hi nō habent ubi callosa pedū uelutigia sistant. Utriguitur utraq̄ pars sanctorū fine comites, auferēdo

& apponendo istos regere oportet. atq; ad æqualitatem inæqualitas transfereda est. Nostri tēporib. ostēsum est prosperæ uitæ tempus, quod prædixit quidā ex ueteribus futurum, cum uel philosophi regnabunt, uel reges philo sophabuntur, nam tum philo sophando digni habiti regno estis, tū uerò regnando a phi losophia nō descuiistis. Si enī amare sapientiā, efficit philo sophiam, principium autem sapientiæ dei est timor, quem in pectoribus uestris iugiter habetis, clarum & uerum sit, quod à me dicitur.

Te reuera Imperatorem asserimus. quippe & imper rare ac dominari uoluptati bus uales, & tum corona ca sstitatis reuinctus, tum pur puram iustitiæ indutus incede s. Alijs namq; potestati bus mors ipsa succedit, huius scemodi uerò regnū immor talem seruat perpetuitatem. Item alie hoc in seculo sol uuntur, hæc autem à perpe tuo supplicio liberatur.

Si honore q ab oibus pfici scitur pfrui uis, præsta te cō munitē omnium benefactorē. ni

hil

η̄ προδισατέτης θραπυτίσ ορ, η̄ πρὸς ισότητα πτω ανισό τυτα μετοικτιον.

17 Εφ' η̄μῖν ανιδείχθη ἄλ δὲ σῶϊας ὁ χρόνος, ὁμ προεπί τις τῶν παλαιῶν ἰσοδααι, ὁ ταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύσω σιμ, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφῶσσι. η̄γει γὼ φιλοσοφῶντες ἢ ξιῶντες ἄλ βασιλείας, η̄γει βα σιδύσαντες οὐκ ἀπίσκει φι λοσοφίας. εἰ γὼ τὸ φιλεῖν σο φίαν, ποιεῖ φιλοσοφίαν, ἀρ χὴ δὲ σοφίας, ὁ τὸ θεοῦ φό βος, ὁμ ἐν τοῖς σῆνοις ὑμῶν διὰ παντὸς ἔχει, δὲ δὲ δὲ ὡς ἀληθῆς τὸ παρ' ἐμοῦ λεγ γόμενον.

18 Βασιλεία σε κατα ἀλήθειαν ὀρίζομαι, ὡς βασιλεύει η̄ η̄γεατέρ τῶν ἡδονῶν διωκόμε νου, η̄γει τὸν σῆφανον ἄλ σω φροσύνης ἀναδιδασόμενον, η̄ πτω πορφύραν ἄλ δικαιοσύνης ἀμφιασόμενον. ἢ μὲν γὼ ἀλι λη βουσία τὸν δάνατον ἔχει διαδούλῳ, ἢ ἢ τριαύτη βασι λεία πτω ἀθανάτον σώζει διααι μονίῳ. η̄γει ἢ μὲν ἐν τῷ αἰῶνι τέτω λύεται, ἢ ἢ ἄλ αἰωνίῳ λο λάσειωσ ῥύεται.

19 Εἰ πτω ἐν πάντων βέλε λαρεῖσ δαι τιμῶν, γίνου τοῖς ἀπασιμ δὲ δὲ γέτης κωνίς. ὁ

ἀσῶ

Ἄρα γὰρ ἔτω πρὸς δύνοιν ἐφ' ἑλκεται, ὡς ἀπορίας χάρις δὲ δουλεύει τοῖς χριστοῖσι. ἢ γὰρ διὰ φόβου γινόμενῃ δ' ἰσχυρία, ἡ ἀποχρηματισμὸν δ' ἔτι δωπέαια, ἀπλοασμὸν τῆς δ' νόματι φοναίσι δ' αὐτῇ προσανέχοντας.

20 Σὺ γὰρ δὲ δικαίως ἔστιν ἢ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς ποδομίσι μὴ ἀεικνύει πλὴν βουσίαν, τοῖς ὑπὸ νόμοις δ' ἢ ἡμεῖς φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἢ κείνου τῆ ἀνωμαί τ' ὅπλων, τῆ ἀίπλω ἀγάπῃ τῶν οἰκίωρ ἢ τ' ἄται, ὅσον γὰρ θεοῦ καὶ προσβάτου τὸ μέσον, τοῦ ἑσῶν ἀμφοτέρω ἢ γὰρ τὸ διάφορον.

21 Τῆ μὲν ἑσῶν τὸ σώμα τ' ἰσῶ παύτι ἀνδρώπῳ ὁ βασιλεὺς, τῆ β' ἑσῶν ἢ τὸ ἀξίωμα τ' ὁμοίῳ ἔστι τῷ ἐπιπαύτων θεῷ. οὐκ ἔχει γὰρ ἐπιγῆς τὸν αὐτὸ ὑψηλότερον. καὶ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς θεὸν μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θεὸν μὴ ἐπαίρεισθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰσὶν θεοῦ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ εἰσὶν νεχοικῆ συμπέπλεκται, δι' ἣς ἐκδιδάσκειται πλὴν πρὸς παύτας ἰσότητι.

22 Ἀποδέχεται τοὺς τὰ χροῦ τὰ συμβουλεύειν ἐδίδουτας, ἀλλὰ

hil enim adeo attrahit ad benevolentiam, ut beneficij gratia, quae datur indigentibus. quod enim ob metum praestatur obsequium, fucata figura tantum est adulatio, fidei honoris titulo fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandum iure est tuum imperium, quia hostibus quidem suae demonstrat potestatis aculeos, subditis uero exhibet humanitatem. Et quum illos uincat amorum ui, inermi charitate uincitur a suis. Quantum enim ferre est ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis aequalis est cuilibet homini Imperator, potestate autem dignitatis cunctorum praesidi deo. Non enim habet in terris se quenquam altiore. Oportet igitur ipsum ut deum non irasci, ut mortalem non efferrit. Nam etsi effigie diuina honoratus est, at puluere terrenum connexus est: quo edocetur, ut erga omnes seruet aequalitatem.

Accepta eos quae bonorum te consilioꝝ admonitum uolunt,

sed non eos qui adulari sepe numero student. Illi enim quod reuera expedit, perspicuunt. Hi uero ad ea quae placent potentibus respiciunt, corporumq; umbras imitantur, singulis eorum dictis applaudunt.

Talem te praesta tuos erga famulos, qualem optas erga te dominum esse. Prout enim audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cunctaq; obtuente aspectu, priores igitur nos misericordiae misericordiam conferamus, ut pari par recipiamus.

Sicut exquisita specula tales monstrant uultuum a parentias, qualia ipsa sunt archetypa, nitidas uidelicet nitentium, tristeis autem tristitium. Eodem pacto iustum dei iudicium nostris actionibus assumulatur. Qualia enim sunt, quae à nobis praestantur, talia ipse nobis par pari referens exhibet.

Consulta quae agenda sunt cunctanter, exequere autem quae decreueris, mature. Quoniam periculosum est, admodum inconsiderata in rebus

ἀλλὰ μὴ τοὺς λοκαλοῦντες ἐκαστοὶ σπύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον σωροῦσιν ἐν ἀληθείᾳ, οἱ ἕως πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἡγεταῖσιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγόμενοις σιωᾶσαι.

23 Τοιοῦτος γίνεσθε πρὸς τοὺς οὐκ ἐπίστατον, οἷον εὐχῆ σοὶ τὸν θεὸν ὁπότε τι γοῦν ἴδῃ. ὡς γὰρ ἀκούμεθ, ἀκουομένημεθα, καὶ ὡς ὁρῶμεθ, ὁραθισόμεθα ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ παντοφύρου βλέμματός. προσοικνωμένη οὖν τῷ ἑλίῳ τὸν ἑλίου, ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὁμοίον ἀντιλάβωμεθ.

24 Ὡς πρὸς τὰ ἀκριβῆ τῶν λιγυρῶν τοιαύτας δεικνύουσιν τὰς τῶν προσώπων ἑμφάσεις, οἷα πρὸς θεὸν τὰ πρωτότυπα, φαίδρα μὲν τῶν φαίδρανομένων, σκευδαπὰ δὲ τῶν σκευδαπασθέντων. ἔτι καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ θεοῦ καὶ τὰς ἡμετέρας πράξεις ὁμοιοῦται. οἷα πρὸς γὰρ αὐτὰ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν ἔργα σμεῖνα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁμοίων παρέχει.

25 Βουλοῦσθε μὲν τὰ πρακτικὰ βραδείως, ἐπιτέλει δὲ τὰ λιγυρῶντα σπουδαίως. ἐπὶ ἡλίῳ δὲ σφαλδρόν, τὸ ἐν τῷ πρῶτῳ

πράγμασι ἀπορίσκειτο. εἰ
 γὰρ τὰ βῆ ἀδουλίας τις ἐννοή-
 σει βασιλῆα, τότε γινώσκειται βα-
 σιλεὺς τῆς ἀδουλίας τὰ χρεῖσι-
 μα, ὡς καὶ τὸ ὑγείας τὴν χά-
 ειρ, μετὰ τὴν πείραν τὴν νόσον.
 εἰ τὸ ἴνλω, σὺ φρονίσατε βασι-
 λῆ, καὶ βασιλῆ σιωπῶντες, καὶ
 σιγῆ σιωπῶντες, βῆ ἀδου-
 λῆ ἀκρεβῶς τὰ σιωπῶντες
 τῶ λόσμων.

26 Αἰετα διουκῆσις τὴν αἰ-
 γαδίω σε βασιλέων, εἰ πᾶν-
 τα σπᾶσῆσις ἐφορᾶν, καὶ μη-
 εὐ ἀνέχῃ παρορᾶν. οὐ γὰρ μη-
 κρὸν ἐπί σοι, ὅπως μικρὸν αἰ-
 ναί δονῆ ἐν συγκρίσει τῶ σῶν,
 ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλείως ψι-
 λὸν μεγάλῳ ἔχει παρὰ πᾶ-
 σιν ἰσχυῖ.

27 Σαυτῶ τὴν το φυλάτῃν
 τὸς νόμους ἐπίθετ ἀνάγκῳ,
 ὡς μὴ ἔχωρ ἐπί γῆς τῆ δυνάμει
 νου ἀναγκάσειν. οὕτω γὰρ καὶ
 τῶ νόμων ἐπί εἴσεις τὸ σῆδαι,
 αὐτὸς πρὸ τῶν ἄλλων τούτους
 αἰδούμενον, καὶ τοῖς ὑποκῶ-
 οῖς φανῆσται τὸ παρὰ νομῶν
 ἐκ ἀνιδιωσῶν.

28 Ἰσορ τὸ πλεμμελῆν τῶ
 μὴ κωλύειν τὸς πλεμμελοῦσι
 τὰς λογίς. καὶ γὰρ τις πῶσι
 τὰν τῶ μὴ ἐν δόσῳ, ἀνέχῃ
 τῶ ἢ τῶ βιάσῳ ἀθέσῳ, σιω-
 βῆς

rebustemeritas. Si quis enim
 quæ ex inconsultamente pro-
 ueniūt mala, cōcepit animo,
 facile cōperit boni consilij cō-
 moda, ut qui sanitatis docem
 post agrotationis experimē-
 tum persentiscūt. Debes igitur
 cordatissime rex, tum cō-
 filio prudētiorē tū precib. ad-
 deū impēsiorib. exquirere dilige-
 ter, q̄ mūdo sunt expeditura.

Optime reges egregium
 tuum imperiū, si omnia des
 operam perspicere, nec ne-
 gligere patiare quicquā. Ne-
 que enim paruum est in te,
 quod paruum esse apparet
 comparatione tuorū: quoniā
 uel exile imperatoris ueri-
 bum et minimum, ingentem
 obtinet apud omnes iūm.

Tibi ipsi custodiendi te,
 ges impone necessitatē, quā
 non habeas in terris qui te
 possit cogere. Sic n. tū legū
 præ te feres cultū ipse, ante
 alios eas reuerēdo, tū subdi-
 tis cōstabit, legū præuaricati-
 onē piculi nō eē immunem.

Peccare, & nō cohibere
 peccāteis iuxta cōstima. Si
 quis enim in ciuitate uiam
 quidem ipse traducat æquē,
 toleret aut uiuētēis iniquē, so-

eius malorū apud deum indi-
catur. Quod si uelis bifariā
approbari, ut pulcherrima
quæq; gerenteis honora, ita
sceleratissima patrātib. succēse.

Expedit admodū arbi-
tror, effugere prauorum con-
ubernia. Qui enim cum ho-
minibus improbis semper
uersatur, eum uel pati uel dis-
scere malum aliquid necesse
est. Qui uerō unā cum bonis
degit, uel imitationem hone-
storum edocetur, uel diminu-
tionem uitiorum condiscit.

Terrarum orbis a deo quā
concreditū tibi sit regnum,
caue ne aliquo utaris ex pra-
uis ad rerū administratiōes.
Quæ enim ille perperā fece-
rint, eorū rationē reddet deo,
qui peccandi facultatem ip-
sis indulserit. Magna igitur
& diligenti cum perscruta-
tione magistratuum promou-
tiones fiant oportet.

Aequale reor esse malū,
& inimicorum excandescerē
reflagitijs, & amicorum per-
mulceri blanditijs. Oportet
enim utrisq; resistere, nec usi
quā a decoro discedere, neq;
irrationabilē eorum maleuo-
lentiam ulciscendo, neq; ficti-

ciam

δργός τ̄ λαιῶν παρὰ θεῷ λεγε-
νιτ̄. εἰ ἢ βέλῃς διατίως δουλει-
μῆν, ἡγεῖ τὸς τὰ λάλιστα ποιε-
ῦντας προτίμα, ἢ τῶς τὰ χεί-
ριστα δρῶσιρ ἐπιτίμα.

29 Λίαν συμφέρειν ὑπολαμ-
βάνω, τὸ φύγειν τὰς τῶν λαι-
κῶν σιωδαιτήσεις. ἢ γὰρ σιω-
δῶτα πάντοτε ἀνδράποισ πο-
νηροῖς, ἢ παθεῖν ἢ μαθεῖν ἀ-
νάγκη τι πονηρόν. ὃ ἢ τοῖς ἀ-
γαθοῖς σιωδαιγῶν, ἢ μίμνε-
σιρ τῶν λαιῶν ἐκδιδάσκον-
ται, ἢ μείωσιρ τῶν λαικῶν ἐκ-
παιδούετ̄.

30 Ἐγνώσμιον ὑπὸ θεῷ πο-
τ̄ σθεῖς βασιλείαν, μηδ' οὐ χρεῖ-
τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τ̄ πρὸς
γμάτων διοικήσεις. ὦν γὰρ
αὐτὸ ἐκείνοι λαικῶς διαπεράξω-
ται, λόγον ὑφ' ἑξεί θεῷ. ὃ πῶ-
ισχυῶ αὐτοῖς διδωκῶς. μετὰ
πολλῆς οὖν ἐξετάσεως αἱ τῶν
ἀρχόντων προβολαὶ γινίσασ-
σασ.

31 Ἴσον νομίζω λαικόν, ἡγεῖ
τ̄ ἐχθρῶν θυμῷ ἀδαιτὰς λαι-
κεργίας, ἡγεῖ τ̄ φίλων δέλεα-
ἀδαιτὰς κολακείας. Δεῖ γὰρ
πρὸς ἐκτέρας γυναικῶς ἀνδρί-
σταδαι, ἡγεῖ το πρῆποντ̄ μα-
λαμῶς ἀφίσταδαι, μήτε πῶ-
ἀλόγιστον ἐκείνων δυσμῆνε-
αυ ἀμυνόμενον, μήτε πῶ ἐπι-

πλεονεξ

πλαστον τέτων δὲ μελέσαι ἀμὲν
βόμβρον.

32 Ἡ δὲ τῆς εἶναι φίλους,
ἀληθιστάς, μὴ τὸς ἐπαυνοῦ
τας ἀπαντα τὰ παράσας λεγέ
μεθα, ἀλλὰ τὸς ἐπίσει δικαίως
παντὰ πράττειν σπαράσσοντας.
ἢ σωματομελὲς μὲν ἐπὶ τοῖς
χρηστότεροις, ἐπισηγάζοντας
ἢ ἐπὶ τοῖς σιαντοῖσι. ἔτοι γὰρ
ἔντως ἀψουλιτάτης φιλίας
ἀξυνύσαι τιμῆριον.

33 Μὴ μεταβάλλω σοὶ τὴν
μεγαλόφρονα γνώμην ἢ ἐπι
γείας ταύτης διωσάσας ὁ ὄγ
νη, ἀλλὰ ὡς ἐπίσηρον δίκαι
πων ἀρχὴν, ἀρεπτορ ἔχε τὸν
νοῦν ἐν πράγμασι βραπτοῖς, μὴ
τε ἐν ταῖς ἀδουμίαις ἐβυψέμε
ν, μὴ τε ἐν ταῖς ἀδουμίαις
ταπεινέμεν.

34 Ὡσπερ χρυσοὺς ἄλλοτε
ἄλλοις ὑπὸ ἢ τέχνης μετατυ
πέμεν, ἢ γὰρ πρὸς διάφορα
κοσμίω ἀδελφὸν μεταποιέμενος,
ἢ περὶ ὅτι διαμελὲς, ἢ γὰρ βραπλὴν
ἔχῃ ὑπομελὲς, ἔτιω ἢ γὰρ αὐτοῖς
ἀνελίεσθε βασιλοῦ, ἀλλῶ
ἢ ἄλλης ἀμείω ἀρχὴν, φθά
σας ἢ γὰρ αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω
τιμὴν, ὁ αὐτοῖς διαμελὲς ἐν
ἢ τοῖς αὐτοῖς πράγμασι, ἀι
βαλλοῖωτορ ἔχωρ ἐν τῷ καλῷ
τὸ φρόνημα.

Νόμισι

tiam horum beneuolentiam
remunerando.

Existima uerissimos a
micos, non qui laudent om
nia quae dicantur abs te, sed
qui nihil non integro iudicio
facere contendunt, sic ut gra
tulentur tibi, si bene, tristenu
tur contra, si perperam dixe
ris feceris ue. Hi enim reuer
ra ab oī fraude abhorretis a
micitiæ præ se ferunt signia.

Ne mutet tibi magnan
mam mentem, terrene huius
potestatis moles: sed ut fragi
lem fatosq; obnoxium regens
principatū immutabilē habe
to intellectu in reb. mutabili
b. nimia neq; læticia sublimē
te extollēs, neq; moestitia ui

Sicuti aurū quam crescēs.
uis modo sic, modo aliter ab
arte transfiguretur, atq; ad u
rias ornamentorū species tra
formetur, permanet tamen
id quod est, nec mutationem
patitur: sic ipse quoq; inclutif
sime Imperator, licet aliud
ex alio per gradus obtinue
ris regimē, peruenerisq; ad
ipsum supremum honorem,
idem tamen permanens nō in
eisdem rebus, inalterabilem
consuens in officio animū

Existis

Existima tūc demū tetuto
regitare, cū uolentibus impe
tas hoībus. Quod enim inui
to animo subijcitur, seditioni
bus fluctuat capta occasiō.
Quod uerō uinculis beneuol
lentiae regitur, stabilē seruat
erga rectorē obedientiam.

Ut dominium imperij tui
facias decantabile, quantum
habes aduersus subditos pec
cantes iram, tantam haben
dam esse tibi aduersus teip
sum peccantem censeto. Ne
mo enim ualet tanta pollen
tem potestate corrigere, nisi
ratio propria, quae ex ipso
peccante moueatur.

Magnū qui potestatem
adeptus est, largitorem pote
statis imitetur pro uiribus.
Si enim in ignem gestat
rerum praesidis dei, atq; per
ipsum continet rerum princi
patum, in eo maxime imitari
bitur deum, ut non existimet
quā misericordia preciosus.

Super aurum & lapidem
preciosum, beneficentiae di
uitias nobis ueluti thesaurū
recondamus. Ille nāq; tum
in praesenti uita oblectat spe
fusura fructuionis, cū in futu
ra dulcedine afferunt, experi
mento

35 Νόμιζε τότε βασιλευσιν
ασφαλώς, όταν ενδυτων αυλοι
σης τ' ανδρωπων. το γω ανασ
σιως υποτατ' ομνον, φασια
ζει λιανδ λαβόμενον. το η τοις
δουμοις αλ διουσις κρατούμε
νον, βιβαίαν έχει προς το λεγα
τουω τίνω οτι είδειαν.

36 Ινα το λεγάτ' αλ βασι
λείας ποιήτης αοιδημον, οσω
είχεις λιατά τ' υπηκόων άμαρ
τανόντων οργυλω, τοσαύτω έ
χειν ηγει κατά σαυτο πλημμε
λουωτ' αξίς. εδ' ες γω ισχύς
τ' εν βεσσία τηλικαύτη πα
δουειν, ε μη λογισμδς οινείδς
δζ αυτο το πλημμελουωτ'
λιούμην.

37 Ο μεγάλυς δουσίας επί
λαβόμεν' , τόν δουτρα της
βουσίας μιμείδω λιατά διούκ
μιν. εί γάρ πως τίνω είκόνα
φέρη το επί παύτων δεδ, ηγει
αλ αυτο λιατίχει τίνω επί παύ
των αρχών, εν τέτω δη μάλι
τα τόν δεδν μιμήσεται, εν μη
δ' εν ηγειδαι το λιειν προτι
μώτ' ορον.

38 Υπέρ χρυσίου ηγει λίδον
τίμιον αλ δουποιίας τ' πλετορον
είαυτοις θεσαυρίσωμεν, τόν η
ώδε κατουφραίνοντα τη έλαπέ
αλ αλ μελλούσης απολαύσιως,
λιανεί λιαταγλυκαίνουτα τη πεί

39 Ἡ ἀπὸ τῆς μακαριότητος τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μὴ τὸρπίτω ἡμᾶς.

39 Σπᾶσαξί λαμπροτέραις ἀμείβεται δωρεῖς τοὺς μετ' ὀνοίας ποιῶντας τὰ παρὰ σε προσάτ' ἡμεῖς. τούτω γὰρ τῷ ῥόπῳ, καὶ τῷ ἀγαθῷ ἐπαυθεῖς σεις πλὴν προθυμίας, ἢ τὸς περιουσιῶν διδάξεις μεταμαθεῖν πλὴν καμίας. τὸ γὰρ αὐτ' ἀξιοῦσαι τὸς μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶντας, ἀγαν ὄσιν ἀδέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ἐστὶν ἡ βασιλεία, τότε δὲ μάλιστιον ὄσιν, ὅταν ὁ ποιοποιεῖται μὴ τὸ κράτος, μὴ πρὸς ἀνιδόσιον ῥίπῃ, ἀλλὰ πρὸς ἐπίσημον βλέπῃ. τὸ μὴ ἐπαύθῃ, ὡς δευτέρου δὲ ἀποστροφῆς, τὸ ἡμετέρας, ὡς δευτέρου ἐνδυναμίας.

41 Ἴσως πρὸς τὸ φίλους καὶ ἐχθρῶν ποιῶντας κρίσεις, μὴ τε τοῖς ὀνοῖαι χαρισθῆναι διὰ πλὴν ὀνοῖαι, μὴ τε τοῖς δυσμενέσι ἀνδιστάμεναι διὰ πλὴν πειθῆσαι. ἐὰν δὲ ἡμετέρας ἀποπίαι, καὶ δικαιοῦν τ' ἀδικον, εἰ καὶ φίλος ἢ ἐχθρῶν, ἢ ἀδικῶν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχθρῶν τυγχάνῃ, τὸ γὰρ κακόν

mento gustuq; sperata beatitudine, quæ uerò nunc circa nos apparent, tanquam nihil ad nos pertinentia; ne nos nimium alleclent.

Da operã ut eos splendioribus demerearis remunerationibus, qui cū benivolentia capessunt, quæ mandatur abs te. Hoc enim pacto et bonorū augebis alacritatē, et malos docebis, ut dediscant malitiã. Eisdē. n. cōferi dignos, qui non ea tē faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimū omniū est imperi, tunc uerò uel maxime huiusmodi est, quū hac quæ circumdatus est potestate, nō ad pertinacē et temerariã sententiã p̄pensus sit, sed ad æquitatē respiciat, inclementiã ut ferinã auersando, humanitatē ut deo similem præ se ferendo.

Æqua læce tã ad amicos quã ad inimicos uergēs iudiciū diuini obito, neq; beneficientib. de te gratificās ob beneuolentiã, neq; maleuolis resistēs p̄pter inimicitias: quoniã eiusdē est absurditatis, et secundū inique petentem de re licem, etsi sic amicus, et iniuriam iusto inferre, etsi sic inimicus. Malum enim

atrobique simile est, tametsi
in contrarijs inueniatur.

Intenta mente auscultari
re debet rerum iudices. Dis-
facilis namque captu est iusti
inuentio, facileque effugere
solet non admodum attenden-
teis. Quod si praetermissa di-
centium eloquentia, dicto-
rumque neglecta uerisimilitu-
dine ad penitissimam inten-
tionum profunditatem pene-
trauerint. si demum hauriet,
quod ab ipsis queritur, gemi-
nisque insontes erunt delicti,
neque ipsi honestum plecto, neque
aliquid ut committat concedo.

Aequalia numero sideri-
bus edideris bona opera, non
tamen ob id superabis dei bo-
nitatem. Quaecumque enim quasi
piam obtulerit deo, sua ipsi
offeret ex suis. Et sicuti tras-
silire uel ante ire nulli datur
sua in sole umbram. praue-
nientem semper, uel nimis
properantem, ita insupera-
bilem dei bonitatem nulli bo-
nis operibus homines exce-
dent.

Inexhaustae sunt bene-
ficentiae opes. Nam largi-
endo acquiruntur, et dis-
sistendo colliguntur. Has
habens

εν ἀμφοτέροις ὁμοιον, ἢ ἂν ἐν
τοῖς ἐναντιοῖς ὀυρίσκηται.

42 Νεννηχῶς ἀπροῶδα δει-
τὸς τῆ πραγματώων ἡριτάς. Δυ-
δύρατ' ἄρα ἔστιν ἢ το δι-
καίς ἐνθόβις, ῥαδίως ἐκφου-
γῶσα τὸς μὴ λίαν προσέχου-
τας. αὐτὸ ἢ ἡγεῖ τῶν τ' λεγόντων
ἀφούτοθ δεινότητα, ἡγεῖ τῶν
τ' λεγομένων παρῶτοθ πιδα-
νότητα, ἢς τὸ βάλ' ἢ νομηά-
των ἐαυτὸς ἐμβάλλωσιμ, ἔτιωσ
αὐμιήσονται τὸ παρ' αὐτ' ἡυτὸ-
μυρον, ἡγεῖ διπλήν ἀμαρτίασ
ἐκφούξονται, μῦτε αὐτοὶ τὸ ἡαι-
λὸν προσιδόντοθ, μῦτε ἄλλοις
ποτο δρῶν συγχαρῶντοθ.

43 Ἰσαρίθμα τοῖς ἄστροις αὐ-
λιτήσῃ τὰ ἡατορθώματα, ἔδ' ἐ-
ποτε νιμήσεις τῶν το θεῶ ἀγα-
θότητα. ὅσα γὰρ αὐτὸς προσ-
οήγηθ δῶ ἐν τ' αὐτο, τὰ αὐ-
το προσφέρῃ αὐτῶ. ἡγεῖ ὡς οὐκ
ἔστιν ὑπὸρβλήναι τῶν ἰδίων ἐν
τῶ ἡλίῳ σκιάν, προλαμβάνου-
σαν ἀεὶ ἡγεῖ τ' λίαν ἐπειγόμε-
νον, οὕτως ἔδ' ἐ τῶ ἀνυπέρβλη-
τον το θεοῦ χρηστότητα ταῦς
ὀυποίαις ὑπὸρβήσονται αὐ-
δρωποι.

44 Ἀδολαπυντός ἔστι δὲ ὀυ-
ποίαις ὁ πλῆτ' ἢ. ἐν τῶ διδόν-
ναι γὰρ λαμβάνεται, ἡγεῖ ἐν τῶ
σκηρτίζεσθ, σιωάγεται. ποτομ
ἔχωμ

ἔχον ἐν τῇ ψυχῇ σου, πλεσιό-
δωρε βασιλεύς, δίδε πασι δα-
ψιλῶς τοῖς αὐτοσιν παρά σοι.
ἀπειροπλάσιος γὰρ ἔξεις τὰς
ὑπὲρ τούτων ἀμοιβὰς, ὅταν
ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῶν ὄργων
ἀντιδόσεως.

45 Νόμῳτι διὸ τῶν βασι-
λείων λαῶν, μέμπεαι αὐτῶν
ἐν ὄργων ἀγαθῶν. ὅτι τῶν δὲ
ποιῶν διωκόμενων ἔχουσιν,
ἀλλ' οὐ τῶν δὲ παθεῖν διομέ-
νων, τὸ γὰρ ἔτοιμόν ἐστι τῶν χρη-
μάτων διαψιλείας ἀνεμπόδι-
στὸν ἔστι πρὸς τὰς τῶν πονή-
των ἀντιοίαν.

46 Ὡς πρὸ ὀφθαλμοῦ ἐμπέ-
φυκε σώματι, οὕτω βασιλεύς
τῶ κόσμῳ ἐνέχρυσται, ὑπὸ τοῦ
διὸ διοκόμενος εἰς σιωπῆν
αὐτῶν συμφορῶντων, χρηρὸν οὖν
αὐτῶν, ὡς οἰκείων μελῶν, οὐ-
τω καὶ αὐτῶν ἀνθρώπων προνο-
εῖν, ἵνα προσέπρωσι ἐν λα-
λοῖς, καὶ μὴ προσέπρωσι ἐν
λαλοῖς.

47 Ασφαλεστάτῳ ἡγοῦ τῆς
σωτηρίας σου φυλακῆν, τὸ μη-
δέ ποτέ τινα τῶν ὑψηλῶν
ἀδικεῖν. ὁ γὰρ τινα μὴ ἀδι-
κῶν, ἐχέφορᾶται τινα. εἰ δὲ τὸ
μὴ ἀδικεῖν ἀσφάλειαν προ-
ξενᾷ, τὸ δὲ ὄργων πολλῶν πλη-
νῆν, τὸ ἀσφαλὲς γὰρ δίδω-

habēs tuo insitas animo, mul-
tificēssime Imperator, lar-
gire omnibus affatim petenti-
tibus abs te. Infiniticuplas
enim pro his habebis remu-
nerationēs, quā tempus red-
dendi vicem uenerit.

Nutu dei regnū adeptus,
imitare eū bonis operib. quia
inter eorū numerū natus es,
beneficio q̄ efficere possunt,
nō qui affici postulāt. paratiē
enim rerum copię nullum
impedimentū esse potest, quo
minus conferantur in paup̄
rēs beneficia.

Sicut oculus innatus est
corpori, ita Imperator mun-
do adaptatus est, a deo datus
q̄ administratione eorū, quae
usui sunt. Oportet igitur eū
omnib. hominib. quasi q̄pprijs
mēbris q̄spicere, ut proficiri-
ant in bonis, nec malorum
offensaculo illidantur.

Tutissimam arbitrare sal-
lutis tuae custodiā, nulla quē
q̄ ex subditis afficere iniu-
ria: qui enim offendit nemi-
nē, suspicioni habet neminē.
q̄ si nulla quēq̄ afficere in-
iuria, tutelā cōciliat, lōge be-
neficijs collatis magis id praē-
stabit, nam ut tutelam exhibi-

bet, ita charitate non prodit.

Esto subditis pietissime Imperator & formidabilis, ob excellentiam potestatis, et amabilis, ob largitionem beneficentiae. Neque formidinem contemners, propter amorem, nec item amorem negligens, ob formidinem. Sed tam in suetudinem praeteferes haud aspernabilem, quam nimiam & aspernabilem familiaritatem inmuti severitate castigans.

Quae subditis uerbo quasi lege praescribis, haec tu praeventiens re ipsa praestitisti, ut uerbis, quibus persuades intergra quoque uita adstipuletur. Sic enim commendabile tuum assueuerabis imperium, si & ratiocineris non sine opere, et opereris non sine ratione.

Eos plus ama serenissime Imperator, accipere abs te beneficia quae supplicat, quam tibi quae contendunt offerre munera. His non debitor referendi gratiae efficeris, illi uero deum dante tibi uadentem uendicantem sibi per tinereque ad se putantem, quae cuique erga supplices contuleris, & remunerantem bonis retributionibus tua tam priam, quam perhumanam intentionem.

Solis

σι, καὶ τὸ προσφιλέσ σου προσέδωσι.

48 Γίνου τοῖς ὑπηκόοις συνέδισατε βασιλεῦ καὶ φοβερὸς, διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δόξης σου, καὶ ποσεινός, διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἀποποιίας. μήτε το φόβος καταφρονῶν, διὰ τὸν πόθον, μήτε το πόθου παραμελῶν, διὰ τὸν φόβον. ἀλλὰ τὸ ἡμῶν ἔχω ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ ἀκαταφρόνητον ἔχω ἀνῆμῶν.

49 Ἀ τοῖς ὑπηκόοις νομοθετῆς διὰ τῶν λόγων, ταῦτα παραδῶν ὑπέδειξας διὰ τῶν ἔργων, ἵνα τοῖς λόγοις, οἷς πείθεις, καὶ χρηστὸς σιωπαγωνίσῃς τῇ βίῃ. οὕτω γὰρ ἀσθενίμου ἀποφανῆ σου τὸ κράτος, καὶ λέγων πρακτικῶς, καὶ πράτων λογικῶς.

30 Πλέον ἀγάπα βασιλεῦ γαλιώστατε τοὺς λαμβάνειν παρὰ σε χάριτας ἰμετσούντας, ἢ πρὸς σπαστάσοντας δωρεάς σοι προσφέρουσ. τοῖς μὲν γὰρ ἐφελίκτους ἀμοιβῆς λιανίσασαι, οἱ δὲ σοι τὸ θεῖον ἐφελίκτιλω ποῖσαι, τὸ οἰκειοῦ μνημον τὰ εἰς αὐτὸς γινόμενα, καὶ ἀμειβόμενον ἀγαθῶς αὐτιδῶσθαι τὸ φιλόθειον, καὶ φιλανθρώπων σκοπῶν.

Ηλίας

31. Ηλίας μὲν ἔργον ὄξει τὸ λαί
ταλάμπευρ τὰς ἀντῆσι πλῆ
λιτίσι. αὐτὸ δὲ ἀρετῆ, τὸ
ἐλαίρ τοῖς θεομύοις, καί κεί
νου δὲ φανότ ὄξει ὁ οὐσιβὺς
βασιλεύς. ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ
τῇ διαδοχῇ ἄνυκτος, ὁ δὲ οὐ
παρὰχωρεῖ τῇ σωμαπαγῆ τῶν
λαϊκῶν, ἀλλὰ τῷ φωτὶ τῆς ἀ
ληθείας βελέγγει τὰ λυσιπλά
ἄδινίας.

32. Τὸς μὲν πρὸ σου βασι
λεῖς ἢ ἀρχὴ λατινόμοιοι, σὺ
δὲ ταύτῳ λιγάτισι παιδοτέ
ραν ἐποίησας, ἢ μὲν ὄξει λιρ
νῶν ἄνυκτος τῶν ὄξιοι, καὶ
χρησιότατι νικῶν τῶν προσιόν
των σοὶ τῶν φόβου. ὅθεν τῷ λι
μύνῳ ἄνυκτος γαλιουότητος παύ
τος προσορμῶσι οἱ ἐλάσας θεό
μυνοι, καὶ τῶν λιμάτων τῆς
πονίας ἀπαλατῶ μύνοι, σὺ
χαριστηρίου ἕμους σοὶ ἀνα
πέμπουσιν.

33. Ὅσον τῇ δωασείᾳ παύ
των ὑπεραύχεις, τοσῶτον ἢ
τοῖς ἔργοις ὑπερλάμπευρ ἀγω
νίσου. ἀι αλογοῦσας γὰρ τῷ με
γέθει ἄνυκτος δωάμεις πλῆ ὄργα
σίαν τῶν λαλῶν ἀπαιτεῖσθαι
προσδόνησον. ἵνα τοίνυν πα
ρὰ θεοῦ ἀνυκτερυχθῆς, μετὰ
το σιφανίου ἄνυκτερυχθῆς βα
σιλείας κτήσαι καὶ τὸ σίμ
μα

Solis profecto partes sunt,
illustrare radijs orbem. Prin
cipis uero uirtus est, egeno
rum misereri, porro ijs clari
rior est Imperator, qui pius
est. Ille namque cedit succedē
ti nocti, hic autē rapacitati
prauorū nō cōcedit, indulget
ue quicquid, sed lumine uerita
tis, iniquitatis occulta coargui

Priores quidem te Imi (it.
patores principatus adorna
uit, tu uero eum prestantissi
me illustriore reddidisti, man
suetudine temperas, diluesque
austeram potestatis molem,
bonitateque uincens aduentum
te formidine. Quae propter tuae
serenitatis portum subeunt om
nes qui misericordia indi
gent, fluctibusque paupertatis
liberati gratiarum actores
hymnos ad te misitant.

Quantum potestate cae
teris antecellis, tantum factis
etiam emicare ante alios enite
re. Persuasissimum enim ha
be, eam abs te postulari hone
storum operatione, quae mai
gnitudini uirum proportione
respondeat. Vt igitur a deo
quasi per praekonem uictor decla
reris, corona inuidi imperij
tuo capiti imposta, etiam coro

nam ex promerendis pauperibus acquirito.

Contēplator bene priusquā mandes quae fieri uelis. Sic fiet, ut semp prudēter iubeas quae fas est. Lubricū .n. est instrumentū lingue, maximūq̄s affere negligentibus periculū: quod si priū intellectu uelie ti musicā illi praefeceris, omnib. harmoniae numeris concinnatū modulabitur melos.

Acutū quidem esse oportet principem; quū in alijs, tū uel maxime in afferendo de rebus difficillimis iudicio, lētum autem ad irascendū. Et quoniam omnimoda ira absētia aspernabilis est, & irascatur mediocriter, & non irascatur oportet. Illud ut prauorum impetum comprimat, hoc ut propensiones bonorum peruestiget.

In exquisita tui cordis curia diligenter perspicito conuersantium tecum mores, ut pernoscas ex amissis, & quos charitas te colere compellit, & qui tibi per fraudem adulantur. Pleriq̄ enim beneuolentiam simulantes, magno credentibus detrimento sunt.

μα τῆς τῶν πνεύματων ἀπορίας.

54 Σκέπλου πρὶν ἐπιτάτταται, ἅ διέλεις, ἵνα προσέκτης ἐμφρόνως ἅ διέμεις. ἀδύνατον γὰρ τὸ τῆς γλώττης ὄργαστον, καὶ μέγιστον παρέχει τοῖς ἀμελοῦσι λίνθουρον. εἰ δὲ τὸν δύσειβῆ λογισμὸν ὡς μουσικῶν ἐπιτήσεις αὐτῷ, τὸ παναρόμνιον ἢ ἀρετῆς ἀλακρούσει τῆ μέλῃ.

55 Οὐκ ἔστιν αὐτὰ χρὴ περιπαύτα τὸν αἰσάντα, καὶ μάλιστα πρὶ τὰς ἐπίσεις τῶν δυσσχόρων πραγμάτων, βραδύως δὲ λίαν εἰς ὄργλῶν ἐπιπέειναι. ἐπειδὴ γὰρ τὸ παύτη ἀόργητον δύναται γέννητον, καὶ θυμούδω μέρως, καὶ μὴ θυμούδω, τὸ μέγ, ἵνα τῶν φασίλων τὰς ὄρμὰς ἀνασέλλη, τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῶν χρησῶν ἀνίχνυται.

65 Ἐν τῷ ἀκριβῆ ἡλικαρδίας σου βουλευτηρίῳ ἐπιμαλῶς κατανοεῖ τῶν σιωόντων σοὶ τοὺς ῥότους, ἵνα γινώσκῃς ἀκριβῶς καὶ τοὺς ἐν ἀγάπῃ διαπραθύνοντας, καὶ τοὺς ἐν ἀπάτη ἡλοακούντας. πολλοὶ γὰρ δύνοσιν ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοὺς πισθύνοντας καταβλέψωσι.

57 Λόγον ἀκεύσας ἀριλῶσαι διυάμνημον, μὴ μόνον ἀνοῆ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ πρῶτα διαδέχου. οὕτω γὰρ τὸ το βασιλείας ἀγλαΐζεται λιγότες, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα σιωποῦν, ἢ παρ' ἄλλου συγιδόντα μολομαῶς παρορῶν, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνυπασχίωτας, ἐπιτελεῖ δ' ἐάνυπύρι δέτως.

58 Ἀκρόπολις μὲν ἀπορρύτοις τέχασιν ἠσφαλισμένη, λιπαφρονεῖ τ' πολιορπύτων ἀπὸ πλὴν πολεμίων, ἢ δύσθεῖς δ' ἐβασιλεία ἡμῶν ἐλεημοσύνας τιταχισμένη, καὶ προσουχῆς περιπυργημένη, ἀήτηται γίνεται τοῖς τ' ἐχθρῶν βέλουςιν, αἰοῖδιμαλιατ' αὐτῶν ἐγέρσασα ῥόπαια.

59 Χρῆσαι δειόντως τῆν λιὰτω βασιλεία, ἵνα κλίμαξ σοι γούται ἀπὸ ἀνώ σὺδοξίας. οἱ γὰρ ταύτῃ λιαλῶς διοικουῦντο, μετὰ ταύτης λιακείνης ἀξιοῦνται. ταύτῃ δ' ἐδιοικουῦσι λιαλῶς οἱ παρὶνὸν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιεικῶς ὄντο φόβον, καὶ ἀρχινὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντο φόβον. ἀπειλαῖς γὰρ τὰ πλάσματα προαυῶσι. Μουτεις, τιμωρίαις ἢ πῆξαν αὐτοῖς ἐπροσάγοσθαι.

Ἰμάτιον

Sermonem quem audis iuuare ualentem. ne auribus modo. uerum opere etiam excipito. sic enim imperatoris exornatur, decoraturq; dominiū, qui uel ex se considerat, quorū indiget usus, uel ab alio reperta nō despicit, sed tū discit sine uerecundia, tum exequitur sine cunctatione.

Arx quidem indepopulabilibus muris munita contemnit obsidentē se hostes. Pium autem uestrum imperium quī & liberalitate eroga miserōs ueluti muro cinctū, & precum turribus corroboraatum sit, inuidtum nullisq; hostiū telis peruium sit, præclara & celebria contra eos erigens trophæa.

Utere, ut oportet regno hoc inferiore, ut scela tibi fiat superioris claritatis. Qui enim hanc recte gubernant, illa quoq; postmodum digni censentur. Hanc autem recte gubernant, qui paternā subditis ostendunt charitatem, & principi debitum ab ipsis recipiunt timorem. Itaque minis quidem uitia compercent, supplicij autē sensum ipsis neutiquam infligent.

9 3 Vestimen-

Vestimentum inuestibile est beneficentiae amictus, & incorrupta stola est charitas erga pauperes. Eūigitur oportet qui pie regnare vult, talium indumentorum pulchritudine animam exornare. Amoris enim in egenos qui est virtus est purpura, caelestis quoque regni copos efficitur.

Sceptrum imperij quum a deo susceperis, cogitato quibus nam modis placebis, qui id tibi dedit, quoque omnibus hominibus ab eo sis prelatius, magis omnibus eum honestare festina. Porro id ipse honestamentum arbitratur maximum, si quasi ipsum, factos a se tue aris, atque ut debiti exolutionem, benefaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad supernum auxilium quum homo quiuis debet, salutem qui expetat, tum ante omnes Imperator, utpote qui pro omnibus sollicitus est. quum enim a deo custodiatur, tam hostes generosa manu debellat, quam suos sedulo communit.

Deus nulla re indiget, Imperator solo deo. Imitare igitur nullius indigum

60 Ιμάτιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ ἄλ' ἀποποιίας παρὶ βόλαιου. καὶ ἀδιάρθοσ' ἔσται, ἢ πρὸς τῆς πονηρίας φορηγῆ. Δεῖ οὖν τὸ βυλόμηνον οὐσεῖως βασιλευσιν τοιούτοις ἐν δ' ὕμασι πῶν ψυχῶν καλλωπιζέειν. φιλοπρωχίας ἢ ὑμνιστομελῶν ἔσται πορφυροῦ, καὶ ἐξουσίας βασιλείας καταξιδίται.

61 Σηῆπρον βασιλείας παρὰ δεξιὰ δεξιὰ μὲν ἔσται, σὺ ἐπ' αὐτῶν ἀρίστει τῶ ταύτῃ σοὶ δεξιῶν ὁτι, ἢ ὡς παύτων ἀνδρῶν πῶν ὑπ' αὐτῶν προτιμυδεῖς, πῶν πάντων ἐπέγχε καταγράφειν αὐτῶν. τοτὸ ἢ γέρας ἢ γέρας μέγιστον, αὐτῶν ὡς αὐτῶν τῆς ὑπ' αὐτῶν διαπλασσύτας ὁρᾶς, ἢ ὡς χρεῶν καταβολῶν τὰς ἀποποιίας πληροῖς.

62 Τρέχειν μὲν εἰς τῶν ἀνω βοήθειαν πῶν ἀνδρῶν ὁφείλει, ὁ σατηρίας γλιχόμενῶν, ὁ βασιλεὺς δ' ἐπὶ πῶν αὐτῶν, ὡς μεμνῶν ὑπ' ἐξ αὐτῶν. ὑπὸ τῶ θεοῦ γὰρ φυλαττόμενῶν, καὶ τῆς πολεμίουσιν καταγωνίζεται γοναίως, καὶ τῆς οἰκείους κατασφαλίζεται σπυδαίως.

63 Ὁ μὲν θεὸς οὐδ' οὐδὲ δεῖται, ὁ βασιλεὺς δ' ἐμὸν θεοῦ. μὲν τοίνυν τὸν οὐδ' οὐδὲ δεῖται μὲν

μηνον, ηγει διαφιλοσύς τοίς αἰ-
ποσι τὸν ἑλεον, μὴ ἀκρηβολο-
γού, μὴ ὁπρὶ τοὺς σεὺς οἰ-
κίας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχαυ
τὰς πρὸς τὸ βίω αἰτήσεις. πο-
λὺ γὰρ ἡρετῆτον ἔστι διὰ τοὺς ἀ-
ξίους ἡλεῖν ηγει τὰς ἀνάξίους, ἢ
τὰς ἀξίους ἀποσφραῖν διὰ τὰς
ἀνάξίους.

64 Συγγνώμω αὐτόμω ὁ
ἀμαρτυμάτω, συγγίνωσει ἢ
αὐτὸς τοίς εἰς σὲ πλυμμελοῦ-
σιν. ὅτι ἀφίσει αὐτιδίδο-
ται ἀφίσει, ηγει τῆ πρὸς τεὺς
ὁμοδούλους ὑμῶν καταλλα-
γῆ ἢ πρὸς θεὸν φιλία ηγει δι-
κείωσις.

65 Δεῖ τὸν ἀμέμπως ἀ-
νάσσειν ἐσπαδανότα, ηγει τὰς
τῶν ἑξαθου ἀδοξίας φυλάττε-
σθαι, ηγει ἑαυτὸν πρὸ ἡκείνων
αἰσχύνεσθαι, ἵνα ηγει τὸ φα-
νερῶς ἀμαρτάνειν δι' ἡκείνης
ἀπέχεται, ηγει τὸ κατ' ἰδίαν
πλυμμελεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύ-
ται. εἰ γὰρ οἱ ὑπήκοοι αἰδοῦς
ἀξιοὶ φαίνονται, πολλῶ πλέ-
ον ὁ βασιλεὺς ἀξίος ταύτης
γίνεται.

66 Ἰδιώτου μὲν εἶναι κα-
κίαν φημί, τὸ πρᾶττερον φαῦ-
λη ηγει κολλάσειως ἀξία, ἀφρον-
τος δ' ἐπουνξίαν, τὸ μὴ ποι-
εῖν τὰ καλὰ, ηγει σωτηρίας
πρόξονα.

gū, petentibusq; fac uberē mi-
sericordiae copiā, nō exacta et
ad uiuum rescecante rem ra-
tione impensarū tuā erga fa-
mularū uicēs, sed omnīū de sui-
stinenda uita petitionibus sa-
tisfaciens. Lōge enim satius
est merito dignorum etiam
indignis misereri, quā indig-
norum uicio dignos ijs de-
fraudare, quae merentur.

Veniā quū delictorum tuoi-
rū petas, ipse quoq; te offen-
dentibus ignosce. quoniam rei-
missiōi retribuitur remissio,
nostraeq; cum conseruis no-
stris reconciliatiōi dei ami-
cicia et familiaritas.

Qui inculpabiliter princi-
pē agere studet, quū notas ca-
uere debet quae forinsecus ini-
uriuntur. tū seipsum ante alios
uerecundari, ut et aperte de-
linquere abstineat propter
alios, et a seipso cohibeatur;
quo minus priuata seorsum
flagitia committat. Si enim
ex subditis sunt, qui reuerētia
digni habentur, multo magis
ea dignus impator efficitur.

Priuari uiciū esse assero, pa-
trare praua, supplicioq; di-
gna, principis uerò culpā, nō
facere q̄ honesta sunt, salutēq;
q 4 pariunt.

pariunt. Neque enim malo
rum abstinentia iustificat
potentem, sed bonorum edi-
tio coronat eundem. Ne igitur
malitia duntaxat absti-
nere cogitet, sed iustitiam ei-
tiam capessere contendat.

Dignitatum splendores
mors haud reformidat, omni-
bus enim voraces suos den-
tes infligit. Ergo ante il-
lius ineluctabilem adveni-
tum, opum copiam trans-
sportemus in coelum. Nemo
enim quae colligit in mundo,
illuc profectus abducit, sed
omnibus in terra derelictis,
nudus de uita sua reddit
rationem.

Imperator ut est omnium do-
minus, ita cum omnibus dei ser-
uus existit. Tum igitur demum
uocabitur dominus, quum ipse
se sibi dominari, nec illicitis
uoluptatibus famulari patien-
tur, tum adiutricem pram rati-
onem assumens, inuictam sci-
licet imperatricem animi peri-
turbationum rationis expertum,
indomitas cupiditates arma-
tura castimonie debellabit.

Quemadmodum um-
brae corpora sectantur, sic
animas flagitia comitan-
tur,

πρόξονα. ὃ γὰρ ἡ τῶν κακῶν ἀρ-
ποχὴ δυνατοὶ τῶν κρατοῦντων,
ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παροχὴ σφαι-
ροὶ τῶν τοιούτων, μὴ μόνον τοίνυν
πλουρίας ἀπέχεσθαι λογιζε-
σθω, ἀλλὰ καὶ κατὰ δικαιοσύνης ἀπὸ
τίξεσθαι σπασαίτω.

67 Αξιομᾶτων λαμπρότη-
τας οὐ δυσωπᾷ τῆ δ' ἀνάγκῃ,
κατὰ πάντων γὰρ ἐπιβάλλει
τὸς παμφάγους αὐτῶν ὁ δόνησις.
ἔκαστος γὰρ ἐκείνους ἀπαρατή-
τους παρσίας, μεταβώμενος εἰς
ἐρανὸν τῶν τῶν χρημάτων πρι-
στοίων. οὐδ' εἰς γὰρ ἂν ἐν κόσμῳ
συνάγει, ἐκείνοι ἀποδημῶσας
ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλι-
πὼν ἐπὶ γῆς. γυμνὸς λογοθετεῖ
τῆ τῶν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριε μὴ πάντων ἐ-
στὶν ὁ βασιλεὺς, δὲ ἅλας ἢ μετὰ
πάντων ὑπάρχει δεῖν. τότε δ' ἐ-
μάλας αὐτῶν κληθῆσεται κύριε, ὅ-
ταν αὐτὸς ἐαυτῶν ἀδελφότητι, καὶ
ταῖς ἀτόποις ἰσοδυναμίαις μὴ δου-
λεύῃ, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τῆ
δυσσεῖς λογισμῶν, τῆ ἀπύλητον
αὐτοῦ ἀνάγκῃ τῶν ἀλόγων πα-
ιδῶν, τὸς πανδραμάτορας ὄρω-
τας τῆ πανοπλίας ἀσωφροσύ-
νης καταγωνίζεσθαι.

69 Οὐ πρόπον αἰσικαὶ τοῖς
σώμασιν ἔπονται, οὕτως αἱ αἰ-
μαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀποδου-
θεῖσιν.

δοῦσιν, ἐν ἀργῶς τὰς πράξεις
 βεικονίζουσαι. διὰ τοῦτο οὐκ
 ἔστιν οὐ τῆ κρῖσις ἀρνήσασθαι.
 αὐτὰ γὰρ ἐνάσθαι καταμαρτυ-
 ρήσει τὰ πράγματα, οὐ φω-
 ρὸν ἀρνούται, ἀλλὰ τοιαῦτα
 φανούται, οἷα παρ' ἡμῶν ἰπρὸ
 χθισαν.

70. Νηὸς πεντέπορους μι-
 μέται διάδοσις ἢ βραχυτε-
 λὴς τοῦ παρόντος βίου κατὰ
 τῆς αἰῆς, ἡμῖς τοῖς ἀνθρώποις
 τῆρας λαοδρόνους, καὶ κατὰ
 μίσην παρασύρουσι δρόμον,
 καὶ πρὸς ἴδιον ἐκάστω παραπέμ-
 πουσα τέλει. εἰ τοίνυν ταῦθ'
 οὐκ ἔχει, παραδράμωμεν
 τὰ παραβήχοντα τοῦ κόσμου
 πράγματα, καὶ προσδράμω-
 μεν τοῖς ἐς αἰῶνας τῶν αἰώνι-
 ων μέγεσι.

71. Ο σθερὰς καὶ ὑπερφύς
 εὐθραπῆς, μὴ ὡς ταῦθ' ὑψί-
 κῆρας ἐπαυρόσθω, ἀλλ' οἶνοεί-
 τω τῆ σαρπιδος πλὴν ὑπόστασις,
 καὶ παντί τῆς καρδίας πλὴν
 ἵπασσι. εἰ γὰρ καὶ γεγονός ἀρ-
 χων ἐπὶ γῆς, μὴ ἀγνωσίτω ὑπὲρ
 ἀρχων ἐκ τῆ γῆς ἀπὸ χόου ἐπὶ
 δρόνον ἀνὰ αἰῶνον, καὶ ἐς αὐτὸ
 μὴ ἀχρόνον καταβείνω.

72. Σπύδασι διὰ πάντος αἰ-
 ῆς τῆ βασιλείου, καὶ ὡσπερ οἱ
 τὰς κλίμακας ἀνιβαίνειν ἀρι-
 γάμοι,

tur, euidenti effigie actiones
 exprimentia: ideo non datur
 in iudicio negare. Ipsa enim
 unusquisq; opera obtestabun-
 tur haud sanè uocem emittē-
 do, sed talia prorsus sese re-
 presentando, qualia iam à
 nobis patrata sint.

Nauis per mare com-
 meantis imitatur transitum
 compendiosa presentis uitae
 conditio, qua sanè nos nau-
 tas fallens suos, & pedetenti-
 tim cunctanti raptaut cur-
 su, tandem ad suum cuiusque
 exitu perducit. Si igitur haec
 ita se habent, praetercurra-
 mus praetercurrētia mūdi ne-
 gocia, accurramusq; his quae
 ad secula seculorū pmanēt.

Fastuosus & superciliosus
 homo, ne ut taurus alti-
 cornis eleuetur, sed animad-
 uertens carnis subsistentiā,
 sedare debet cordis tumore.
 Nā etsi factus est princeps
 in terra, ne tamen ignoret se
 se ortum ex terra, quū ex pul-
 uere ad solium conscendere,
 atq; in puluerem tandem de-
 scendere possit.

Studeto semper in-
 uictissime Imperator, &
 sicuti scalas qui scan-
 q s ante,

dunt, non prius desistunt, aut
 ad super: ora ferri desinunt,
 quam ad supremum perueni
 ant gradum: ita tu quoq; in
 giter honestum ascensum
 continuo. Sic fiet ut coele
 stis quoq; regni fructum ali
 quando percipias. quod uir
 gam & tibi tribuat & coniu
 gi Christus rex omnium &
 qui regnat, et qui regnan
 tur, in secula,

Amen.

FINIS.

ΗΙΡ,

ξίμωτοι, οὐ πρότερον ἴστανται
 ἢ ἐπὶ τὰ αἰώφορας, πρὶν αὐ
 ἢ ἀνεὰς ἐφίπωνται βαδμί
 ας. ἔτι καὶ αὐτὸς ἔχει ἢ τ
 λαλῶν ἀνεχάσιως, ὅπως αὐ
 καὶ ἢ αἰὶν βασιλείας ἀπολαύ
 σιαις. ἢ σοι παράσχοι χριστὸς
 μετὰ ἢ ἀρσύγου, ὁ βασιλεὺς
 τῶν βασιλεύοντων ἢ βα
 σιλευμένων, ἕως τῶν
 αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ.

ΙΠΡΟ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

HIPPOC. IUS=

δρμ.

iurandum.

Ο Μυμη ἀπέλλων αἰα
 ῥδρ καὶ ἀσιληπιδρ,
 καὶ υγιέν καὶ πα
 νάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας τε
 καὶ πάσας ἰσορας ποιούμε
 νθ, ἐπιτελὲς ποιήσεμ λιατὰ
 δύαμιρ καὶ λήρισμ ἐμὸν ὄρ
 κω τὸν δε, καὶ συγγραφὴν τὴν
 δε. υγιήσασθαι ἢ τὸν διδάξαν
 τα μὲ τὴν τέχνῳ ταύτῳ, ἴσα
 καὶ γονέτησι ἐμοῖσι, καὶ βίς
 λιοινώσασθαι, καὶ χεῖρῳ χεῖν
 ζοντι μετὰδασμ παύσασθαι,
 καὶ γένθ τὸ δὲ ἐωυτίου ἀδέλ
 φοῖς ἴσων ἐπιρυνέειρ ἀρρῶσι,
 καὶ διδάξαι τὴν τέχνῳ ταύ
 τῳ, ἢρ χεῖν ζῶσι αὐτοῦ μιθῶ
 καὶ συγγραφῆς, παραγγεῖλις
 τε καὶ ἀκροῦσιθ, καὶ ἀλοι
 πῆς ἀπάσης μαθήσιθ μετὰ
 δασμ ποιήσασθαι ὑποσί τε ἐ
 μοῖσι καὶ τοῖς ἐμὲ διδάξαν
 τθ, καὶ μαθηταῖς συγγραμ
 μένοις τε καὶ ὄρμισ μένοις νό
 μῳ ἰν ῥηθῶ, ἀλλῶ δὲ οὐδὲν.
 Διατιμάσσι τε χεῖν ζῶμαι ἐφ
 ὠφελείη λια μόντων λιατὰ δύ
 ναμιρ καὶ κήρισμ ἐμὸν, ἐπὶ
 ἀλήθῃσι δὲ καὶ ἀδίκη ἐρξαι.
 οὐδὲ ὄσω δὲ οὐδὲν φάρμακον
 αἰτυδέις θανάσιμον, οὐδὲ ὑ
 φηγήσασθαι συμβουλίῳ τοῖν
 δε.

T Estor Apollinē mei
 dicum & Aescula
 piū, Hygiamq; et Pa
 naccā Aesculapij filios, &
 deos ac deas omneis, me quā
 tum in me erit, & quantum in
 genium meū ualebit, haec om
 nia obseruaturū quae hoc iure
 iurando atq; ijs tabellis cōti
 nētur. Tributurū me praece
 ptori meo à quo hāc artē edo
 ctus sum, nō minus q̄s parētī,
 à quo sum genitus: uitā cū eo
 cōmunicaturum res oēs quas
 illi necessarias esse intelligā,
 pro uirib. meis ministraturū,
 progeniē eius fratrum loco
 habiturū, hanc artē sine mer
 cede & sine pactionibus edo
 cturum. Praecepta omnia li
 bere & fideliter traditurum
 meis et praeceptoris mei libe
 ris, ceteris discipulis, qui se
 legib. medicinae astrinxerit,
 atq; iurati fuerint, alij praece
 rea nemini. In curādis aegroi
 tis ꝑ uirib. et ꝑ ingenio meo
 rebus ne cessarijs usurū: nemi
 ni aegritudinē dilaturū, nihil
 ꝑ iniuriam facturū. Rogat
 um letale uenenum nemini
 daturum, neq; id cuiquā con
 sulturum,

fulcurum, similiter neq̄s mulieri pręgnanti ad interficiendum conceptũ foetum pesum porrecturum: uitam meam atq̄s artem meam puram atq̄s integram seruaturum. Laboranteis lapillo haudquaquam excisurum, sed expertis huius artis hoc negocium permissurũ: quamcumque domum ingressus fuero, duntaxat liberandis egrotis operam daturum. Omnẽ iniuriam, omnẽ corruptelã, omnẽ genus turpitudinis, res ei etiã uenereas sponte mea cuita curũ, siue muliebria corpora curauero, siue uirilia, siue hominis liberi siue serui, quę inter curandum uel uidero uel audiero, uel etiã extra curã in uita hominum cognouerit, quę reticenda esse intelligã, nemini aperturũ, sed integeratã taciturnitatẽ seruauerũ. Pręsens igitur iusiurandum integre atq̄s incorrupte seruanti mihi, omnia tam in uita q̄ in arte mea prospera feliciaq̄ succedãt, & gloria in eternũ parata sit, transgredienti uerò atq̄s periuro contra rit̄ omnia eueniant.

FINIS.

δε. ὁμοίως ἢ ὁδὲ γυναικί πρὸς
 οὐ φθόρου δώσω. ἀγνώστῳ δὲ
 καὶ ὁσίως διατηρήσω βίον ἢ
 ἐμὸν, καὶ τέχνῳ πλεονεκτικῶν
 τε μένῳ ἢ οὐδὲ μὴ ληθιῶντας.
 ἐκχωρήσω ἢ ὄργαλῆσι ἀνδρῶν
 οὐκ ἐπιτρέψω. ἢ δὲ. εἰς οἰκίαν ἢ
 οἴκῳ εἰσέλθω, εἰσελεύσομαι
 ἐπὶ ὠφελείῃ καμνόντων, ἐκτὸς
 ἐὼν πάσης ἀδικίας ἐκείνης ἢ
 φθορίας, ἢ τι ἄλλης, καὶ ἀφρο
 δισίῳ ὄργων, ἐπὶ τε γυναι
 κείων σωμάτων ἢ ἀνδρείων,
 ἐλευθέρων τε καὶ δούλων. ἢ δὲ
 αὐτὸν ἐδραπέην ἢ ἰδίῳ, ἢ ἀκού
 σω, ἢ καὶ αὐτοῦ ἐδραπέης καὶ
 τὰ βίον ἀνθρώπων. ἢ μὴ χρεῖ
 ῶσι ἐκπλακίεσθαι ἐξω, σιγήσο
 μαι, ἀρρήτα ἢ γούμην. ἢ ἢ
 τὰ τοιαῦτα. ὅρκου μὲν οὐκ ἔστι
 τόρδι ἐπιτιμία ποίουντι καὶ
 μὴ ξυγχεῖντι, εἴη ἐκἀύραδα
 καὶ βίῳ καὶ τέχνῳ, δοξαζομῆ
 ῶν παρὰ πάσι ἀνθρώποις ἢ
 τῶν αἰεὶ χρόνον, παραδαινοῦ
 τι δὲ καὶ ἐπορηνοῦντι τῆ
 ναντία του
 τίω.

Τ Ε Λ Ο Σ.

A P I

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟ

λις ἰδρασίανον τοῖς ἐντολφομενοις

χαίρειν.

Ο Μαρς μὲν ὅτ' πεινητῶν γονιμώταται, τὸ χίς πάλαι
 δ' αὐτῶ παρατιθέντων παλαιόθεν, βατραχομοιο
 μαχίαν τε καὶ ἐπιχιλίαν, ἐκ δ' ἀπὸ ἠρόδοτου ἱστορεῖ, καὶ
 ἄλλα ὅσα παλαιῶν ἀνάμιστα τοῖς τε πασιῶν ἐκείνῳ, καὶ τοῖς
 ἐπιγενομένοις χαρίζομεθα, σωετίθητο, ἵνα τὸ μαθημάτων
 ἀρχόμενοι, τῶν ἡδίων ἀκροῶνται, καὶ μὴ τὰ παλίων ὄντα
 διακινάειν φιλοῦντων. τὸ μεταγενέστερον ἢ τίς τὸν ποιητὴν
 ἀπομιμῆσαι βολόμενος, πόλεμόν τινα γαλῆς πλαισάμε
 νος καὶ μηῶν, εἰς λιωμάδας τάξις παρήγαγε, μέγαν ἰαμο
 βίω χρησάμενος. τότε δὲ μοι τὰς χόρσιν ἐμπόσονται, ἐν
 διοξηνάμα μὲν τοῖς φιλομαθῶσι τῶν νέων ὄργον ἀπὸ δράσα
 σθαι καταδύμιον, εἰ τὸν ὡσπερ τινα νέαν ἀοιδίαν τυπώσαν
 τὸ ἀποπέμφομεν, ἅμα ἢ καὶ οἷον τινα κήρυκα προειπέμε
 ψαι δ' οὐ μὴτ' ἐπολὺν τυπώθησομεν ἰωνίας, ἐφ' ἧν πολλὴν
 σπασθὲν ὁ ἐμὲς πατήρ καταβάλτο. τὰς γὰρ διχρήδους ἐν βίῳ
 μη πάλαι ποιούμενος, γατ' ἀρετῆ αἰδουμιωτάτῳ ἐπισκοπῆ
 πῶ τοῦμα συναγωγῆν παρομιῶν σιωπῆσαι ὑπέσχετο. ἀρ
 ξάμενος ἢ τὸ παρομιῶν, σιωπῆ μνήσθη καὶ γνωμῶν, ἀπορ
 ρηγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιοτάτων ἢ σοφοτάτων ἀνι
 στρω. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλήλοις ἐστὶ παρομίαι καὶ γνωμαί, καὶ
 ὑποθῆναι καὶ ἀπορρηγμάτων νομίζω ἢ τὸ βιβλίον τοῖς φιλομα
 θῶσι τῶν νέων, ὅτι πλείστω παρ' ἔξοις γέ τι ὠφέλιον. ἅ γὰρ
 αὐτὰ ἀλλὰ πλείους σπασθῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἠγαθήσαντο, εἰ γὰρ
 τὸ βιβλίον ὑπόρυσται, ταῦτά γε πάντ' ἐκείσε σιωπημενία, καὶ
 δ' ἀπὸ ἐν ἰωνίᾳ τὰς μελίσας τὰ αἴδη, βίβλαι τοῖς πασιῶν
 ἀνιδρωτὶ ἀποδραπέσθαι. τίς μὲν οὖν γαλιωμονομαχίαν, ἢ ἢ
 σιωπῆς, ὅστις αὐτὸν λιωμάδος πάνυ καὶ ἀσπίως σιωπῆτο, ταυτὸ
 τοῖς φιλομαθῶσι ἐκπέμφομεν. ἐμὴτ' ἐπολὺν ἢ ἢ τὴν ἰωνίαν
 ἐκδύσσομεν ἐντυπώσαντες, παρ' ἧς ἔχ' ὅπως σφροσύνην, ἀδ
 λὰ καὶ μεγίστω ὠφέλιον οἱ σπασθῆσιν ἀναρπύσονται.

Τοῦ μηῶν λιωνοῦντοσ ἐν ἐπιτηνὶ ζεφύδει, καὶ λιωνοῦντοσ
 ασμὸν προσμύοντοσ, κρείλλασ λιωνομασμύασ, καὶ τ
 γαλῆσ ἀδελφάσασε διομαίωσ παρὶβλεπέσασ, καὶ τ ποδασ σὺ
 νήτωσ δέσμοσ ἀνιχουομύασ, ὁ κρείλλασ μὴ φέρωσ ταύτησ
 πῶσ διλιωνῆσ περισκεπασσι, τῶσ τῶσ ὁμαίμοσι προσελθῶσ,
 ὅσ πῶσ το τυροκλόπασ ἀξίαν αὐτῶσ παρὶβλεπέσασ, καὶ τῶσ σὺμβῶσ
 λω χρυσάμωσ, ὅσ τινὶ φῶσπασ αὐτῶσ λιωνομασμύασ, πῶσ
 μοσ ἀσπονοσ λιωνοῦσ αὐτῶσ διδρακασίασ μιμελιτήασσι, ἢ πῶσ
 ποσ μηῶν ἀσπονοσμοσ σὺμβλεπῶσ ἀμφοσ δροσ, καὶ ποσ νοσ
 νασβητηνῶσ, καὶ πῶσ πῶσ παρὶβλεπέσασ, ἢ ἢ δροσ παρὶβ
 ῶσ πρὸσ αὐτῶσ ἀνιχουομύασ. καὶ δὲ πρὸσ κειροκλόπασ ἐκῶσ δροσ,
 τῶσ ποσ κρείλλασ ἢ δροσ ἢ γαλῆσ λιωνομασμύασ, καὶ τοῖσ ὄνοσι ταύτησ ἀν
 γρίωσ σπῶσ ἀξάσασ, παρῶσ τῶσ ἢ νασβῶσ εἰσβῶσ βωσ. ἀγγε
 λῶσ ἢ τῶσ μηῶν λιωνομασμύασ τὸσ γινόμενοσ, σὺδῶσ πρὸσ πῶσ
 δῶσ μαρτῶσ τοσ κρείλλασ ἢ πῶσ πῶσ, μῶσ σὺσ αὐτῶσ ἢ πρὸσ φιλε
 σῶσ πῶσ δροσ χαλεπῶσ τοσ βῶσ τοσ. τῶσ πῶσ ἢ πῶσ τοσ
 ὁσ μαχομύασ ξύλοσ λιωνομασμύασ σὺσ κειροκλόπασ ἢ πῶσ τῶσ σέ
 γῶσ, τῶσ νασβῶσ ἀδελφῶσ λιωνομασμύασ, καὶ νικητῶσ ἀδελφῶσ οἰ
 μῶσ ὠρῶσ σασ.

Τὰ τοσ δροσασ τῶσ πρὸσ πῶσ.

Κρείλλασ, Τυροκλόπασ, Κῆσ, Χορὸσ διομαίωσ, ὁσ
 μῶσ κειροκλόπασ, Ἀγγελῶσ. Προεγίσεσ ἢ ὁ Κρείλλασ.

Γ Α Λ Ε Ω Μ Υ Ο Μ Α Χ Ι Α .

Τὶ τὸσ τοσδῶσ ἀνδρῶσ τοσ χρονοσ
 Μῶσ ἀσπῶσ ἢ δροσ ἀσπῶσ,
 Δείμωσ σὺμβλεπῶσ, καὶ φρίκησ καὶ δειλίασ
 Καὶ δροσ μῶσσ διέμωσ οἰεῶσ βῶσ,
 Μῶσ πρὸσ πῶσ ἀδελφῶσ ἢ δροσ ἢ κειροκλόπασ,
 Ἀλλ' οἰεῶσ τοσ καὶ φῶσσ πῶσ κειροκλόπασ,

Βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίαις
 Ζῶμεν, καὶ ἄπο οἱ περὺλατισμοί.
 Καὶ νύκτα τὸν σύμπαυτα, τοχόους δρόμοι
 Μακρὰν δουδὸν, ἡγεῖσιν αὐτὸν τοχόους
 Ὡς οἱ ἰσφώδης κινέθου τοχόους,
 Οἱ ποντικῶν ἔχοντες ἀμβυσίαν,
 Ζόφωσιρ ἐξάμλων ἔθλου τοχόους.

τυρ. Καὶ μὴ δέλωμεν, ἰσμεν ἐν μυωξίαις.

Εἰ γὰρ πρὸς εἰρην, ὡς λίγη, δαρσαλίως
 Τομήσομεν βαίνοντες ἀσκήτω δρόμοι,
 Τόχισ' αὐτὸν ἐμπέσομεν αἰπέθιν δυνάω,
 Καὶ πρὸς μιάτων ἰσοιμον οἰεῖσιν μόροι,
 Καὶ τὸν σκοτεινὸν ἀθλίως τόποι,
 Λάδοιμον αὐτίποινον ἀρκατοσίωσι.

λερι. Πῶς γὰρ παρῆσιν ὡς φῆς, μινδύω,

Καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀθλίω μόροι;

τυρ. Ληφθὲν ἔστω φρενῶσιν χαλῶν,

Τῆς ἀρπαγῆς ἡρεῖται ἡ δουλοπλῆξ.

λερι. Τίς ἔστι αὕτη, μὴ φθοῦσης τοχόους,

Οὐ γὰρ προχέρωσ τῶ σκοπῶ πρὸς εἰρην.

τυρ. Ἡ γὰρ γαλῶν ἰσμεν αὐτῶν γοῖσιν,

Αὕτη γὰρ ἀπὸ χυραμῶν περιβλέπει,

Καὶ μὲν ὄρουνται, ἡγεῖσιν καθ' ἑσπέρην οἱ κινέθου

Ἰχνυλάτσι τὸς λαγῶς ποικίλως,

Τὸν αὐτὸν αὐτῶν σκαυλάτσι πλῆξ ἰσπορ

Ἡμᾶς δι' ἑσπέρην, λυγρῶν βλέπεισά τι.

λερι. Οἶδ', ἢν πρὸς ἡμεῖν ἴστας ἀντιβίσι αἰσως.

Καὶ γὰρ πρὸς κινέθου τῶν ἐμῶν δουλοπλῆξ,

Λυγρογλύφου ἢ φρενῶσιν τῶν περιβλέπει

Οἰκίως κατὰ μάλλιν, ἢ οὐ μοι, πρὸς μιάτων.

τυρ. Καὶ μὲν τὸ τῶν τῶν φίλων χερσαυτοπλῆξ,

Καὶ τὸν ποθέων σιτοδάρπην ἡγεῖσιν φίλων,

Εἰς ἰσπορ σιτοδάρπην ἢ ἀδελφῶν ἐλθόντα,

ἡγεῖσιν. Τί γὰρ κατὰ κινέθου ὡς δουλοπλῆξ,

- Καὶ παρίδομεν τὸν φόνον τῶν φιλότατων;
συρ. Καὶ τί προσήκου ὀργάσασθαι τυχεύει;
ἔρι. Εἰς αὐτάμωσαν ἀπίθεῖν ἢ παμφάγας,
 Καὶ τὸ θανάτων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.
συρ. Πόῳ βόπῳ, κότεπε σὺν σαφηνίσει.
ἔρι. Μόθον πρὸς αὐτίῳ ἄβόμας τιτοδχότθ.
συρ. Δίδοιμα, καὶ πῖφριμα μὴ ἰσφραγισμένῳ;
 Χ' ἡμεῖς φανόμεν, καὶ κατὰ βδρωμένῳ,
 Καὶ κῆρυμα γαλῶν, φού, γρηνώμια ξύου.
ἔρι. Καὶ τοτο δῶχ' ἔκκετι τὸ τιθυκτότων.
 Καὶ γὰρ γινώσκεις τὰς γραφεῖς αἰνεμένους
 Τῶν συγγρηῶν ἔκκετι καὶ τῶν γυαρίμων,
 Παιδῶν, ἀδελφῶν, γυαρίμων, φουτοσπύρω
 Θανάτων ἀπλήρωτων ἔκκετι καὶ κίεθ.
συρ. Ἰσημι παύτως, ἀλλὰ δευτὸν τυχεύει
 Λιπέῖν τὸ λαμπρὸν φάδιον ἢ ἡμέρας,
 Καὶ τῶ σκῆψῳ συγκαλυφθῆναι τέρφ.
ἔρι. Οὐκ οἶδας, ἢ μίγιστον ἀφωκίην κρέατθ;
 Καὶ πιροτάτω τῶν δε δῶσομεν μόρον.
συρ. Οἴω βόπῳ σίωαμι, σαφηνίσει μοι.
ἔρι. Αὐτῇ μαχισμὸν συστάσω δεδρανότθ.
συρ. Κρεῖττον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθευδίας;
ἔρι. Πόῳ δ' ὄνησις λάθρα το προσίναί;
συρ. Εἰ γὰρ προγνώσει τῶ δόλοισ προσανίχην,
 Ὡς εἰς μαχισμὸν αἰρετὸν σιωπασῆναι,
 Καὶ συμάχων ὄμιλον εἰς αὐτίῳ λάβη,
 Καὶ συμβαλεῖν, τλιτωαῦτα τὸ φέφθ
 Ἀρεῖ παρὰ πάσασα τῶν ὄμιλων ἴλω.
ἔρι. Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμάχων ὄμνηγυρε
 Λάβωμεν εἰς ἀφῆξιν ὡς εἰθισμένον.
συρ. Οὐκ οἶδα, πῶς πρὶν σιωπῶν ἴθι τὸν μόθον
 Πρὸς τι φροῖσυμα τῶν γαλῶν καὶ βαβράχων,
 Καὶ συμάχων ἔχουμεν κρέατιστον ἕφθ;
ἔρι. Ἰσημι πῶς ἰσπίστον εἶδομεν μόρον,

- Παίδων, ὁμαίμων, γνωρίμων, φυτοσπόδων,
 Μικρὸ δ' ἀπολώλαμην ἡμῖς τῷ τότῃ.
- τυρ. Δίδοικα καὶ νῦν, μὴ θανάωμην τῷ βόδρῳ.
- ἱρι. Οὐ νῆ θεῶν πλήρωμα τ' ἐνυπνίωμ,
 Αἰλίς ἐμι, καὶ γὰρ ὄβρυχεράτων.
- τυρ. Τί γοῦν ὄβρυχον ἐμφανῶς ἐώρακας;
 ἱρι. Ὁ βόδρὸς γὰρ ὄφθη ἡμῖν ἕναρ ἐνέσσοντί μοι,
 Καὶ θάρσῃ ἐντίθεικε τῇ μὴ καρδίᾳ.
 Καὶ χεῖρ, λήψῃ προσπεφώνηκε ἱεράτῃ.
- τυρ. Τίτι προσωμοίωτο, καὶ τοτο φράσσω.
- ἱρι. Τῷ τυρολείχῳ, τῷ φρονίμῳ πρὸς βύτη.
- τυρ. Πῶς δ' ἐν ἐπ' ἄλλων ὄραθι σοὶ τ' ἐχέουσι;
 ἱρι. Ἐμῶς ἀπειλῆς ὄραθι πῶς ἰαλίῃ.
- τυρ. Τί γοῦν ἐπέειπας αὐτῷ τῷ πόλομ
 Οἰκοῦντι, καὶ λέγουσι τοῖς ἀθανάτοισ,
 Σειρὰν μεγίστην ὄβρυχεσσι το πόλομ,
 Καὶ πάντας ἔλαβε χεῖρὶ παναθονιστάτῃ;
- ἱρι. Καὶ τῆθθ ἐπέειπα τότῳ μυρία.
 Καὶ γὰρ ἡμῖν αὐτ' ἰσορῶν τ' βίον,
 Ὅπως μένων ἴσῳθον οἰκίῳς γωνίας,
 Ὅπως σποτενός ἐμι, καὶ βόδρὸς γέμων,
 Καὶ δάμα δένδρον δίδραμα, καὶ καὶ καὶ βέμων
 Ζῶν πονηρῶν ἐμπλεῶν ἀνδρίας.
 Ὁμοῖον, ὠλόλυτον, ἠθύμου, μέγα
 Ἐκοπῶν, ἰσπαράτῳ ἐπέειπεν γένῳ,
 Καὶ τ' θεῶν ὑπατῶν ὄβρυχον δία.
 Καὶ προσέειπε τοῖς πονηροῖς σὺν χόλῳ,
 Δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς ἀμαλίας.
- τυρ. Τί γοῦν ἐπέειπας; εἶπ' ἐ καὶ τόδε.
- ἱρι. Ὡς εἶπ' ὅθ' ἐθήσει με νικητῶν μέγαν,
 Καὶ πονηρότιστον τῇ μάχῃ στεφανίτῳ
 Τάχα προσελθῶν ἐς νῆα τ' ἐνυπνίωμ,
 Ἀπασταθῶσα πρὸς ἱεράτῳ τῇ καλίᾳ.

τυρ. Καὶ γὰρ σὺν ἔλθω σὺν σὺν δύνω καὶ τέκνοις.

Ἀλλ' ὡς ἴσκει τὸν μῦθον λαθιστόρει.

ἴρι. Ναὶ δὴ τα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύσας

Κελευκτοὺς καὶ πρὸς μέλον εἰς ἑκκλησίαν.

τυρ. Οὐ νῦν ἐπέεσσιν ἀσέοιτο τῷ φοιτημίῳ,

Ἀπαλλαγῆναι τὸ σπαστονεύπτε βίαι,

Ἐλευθερωθῆναι τε γαλῶν τὸ φέβει,

Τὲς μὲν ἅπαντας ἀρτίως συνηλυτίον,

Καὶ πρῶτον εἰς ἀτάραξιν ἰτίον λόγων,

Ἐπιβρεπύτων προσφέρειν ὀυτολμίας.

Ἡ καὶ στρατῶν δὲ στρατηγῶν ἐργαστόντων,

Καὶ ταξιαρχῶν καὶ λοχαγῶν, ὡς δέμις,

Λοχηφόρων τε καὶ κραταῖδων ἐπλίτας,

Ἀντιξίωμεν εἰς μέλον τεταγμένοι.

ἴρι. Καλῶς προσέφυε καὶ σοφῶς καὶ νοσμίως,

Καὶ γὰρ τὸ γῆρας νεβελῆ, καὶ σωφρονέως.

Κήρυξίτω ἦ, καὶ καλείτω τὸς μύσας.

ἴρι. Ἰδὲ παρῆσι μύαρχοι σὺνηγμένοι,

Καὶ σὺν παρῆσι βελουτηρίῳ.

ἴρι. Ἐγὼ μὲν ὦ σὺνταγμα γονναίῳ φίλων,

Εὐεκτήον, δὴμίλον ἐν πολλῷ χρόνῳ,

Πολλῶν λαταγνῶν τῶν πάλαι πεφυκέντων

Τῶν ἀθρόων καὶ κακίστων δολέων,

Ἀνδ' ὧν πρὸς ἑσὼ φωνῶν μνηστῶν

Μόνοντες ἐν ἀτολμῶν εἶχον καρδίαν.

Ἀλλ' ὡς κληνύσεις, καὶ μέλη παρεμύσας

Ἐπῆσαν ἐλθεῖν εἰς μάχην σὺν αὐτίκων,

Ἡδὲ στρατεύεσσι ἰσχυρῶν ἀρράλῆως.

Οὐ γὰρ προσῆμον με δ' ἔδοκτο καὶ φίλον

Σβείει φέρουσι, καὶ κρατούντι μυρίων

Πομπῶν τελευτῶν καὶ κρείτοις ἰσημερίων,

Τρέμεν προσελθεῖν ἄλ' ἐμῶν μωσῆας.

Ἰμεῖς δ' ἐτόίμως τὸν λόγον δεδιεγμένοι,

Ως σύγονων πύλοντες ἐφυτοσπόγγων,
 Καὶ παναθουῶς ἔχοντες αὐτῶν το πόνε,
 Μὴ νωχελῆς γένηθε πρὸς τὰ πρακτικά,
 Μὴδ' ὀκνησθε μυθιαμῶς ὠχονάσαι.
 Ἀλλ' ὡς τάχιθ' ἀπαύθε ὠθεῖσιν μῦθε
 Ἰτε προθύμως εἰς νείαν στρατηγίαν,
 Ζῆλον λαβύοντες ἄλ' ἐμῆς ἐβασίαις.
 Ἐγὼ γὰρ ἔκ' ὠκνησα πῶποτ' εἰς μόδον,
 Ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νείας ἠλικίας,
 Ἐς τὸ στρατηγίῃ ἀνδριμῶς ἐφραπόμην.
 Πάσαις ἢ πάντι προσβολαῖς ἐπεκράτοιω
 Γένεσ γὰρ φύεσ' ἀγρονδὲς ἐξ ὑσφύθ',
 Ως ἴσι παύοντες τὰ πάλαι θευλλέμενα,
 Ἐπὶ δυνάμει καὶ φροσῶν γόρρασια,
 Ἐμῆς γοναῖς ἔλιοντας ἀπλεῖτον κλέθ',
 Τὸς χαρτοδ' ἀπ' αἰας ὀνομασμελῆς λέγω
 Οὐκ ἠδ' ἔλινα ζῶν τὸν ἀπονομ βίον,
 Ἀλλ' εἰς μάθυσιν τῶν στρατηγικωτάτων
 Ἀπᾶσιν σὺθὲς ἐκ νέεσ' μεραναῖς,
 Ηοκισα κοντὸν καὶ σπάθην σὺν ἀσπίδι,
 Βαίνεσιν ἐφ' ἵππεσ', καὶ σφίφεισαι ποινίλωσ,
 Βάλλεσιν τὸν ἐχθρὸν σὺσθῶς καὶ καιρίας,
 Τένεσιν τὸ τόξον, καὶ τὸν ἰόν ἰσάει,
 Καὶ πᾶσαν ἀπλῶς πλὴν στρατηγίαν τέχνων,
 Μειτῆλον ὡς ἀπαιθε οἱ στρατηγᾶτη.
 Μόδων ἢ πολλῶν ἐκκρατῆς δεδαιμελῆθ',
 Καὶ πλεῖστα δεδαι ἄλ' ἐμῆς ἐμπειρίας
 Ἐθνικ δεδαιχῶς, ἤλδον εἰς μοναρχίαν,
 Παντόων ἀρεθθ' καὶ μέγας κηθεμελῆθ',
 Καὶ νῦν ἢ παγαῖκισον ἐγνωρ τυγχάνεσιν
 Τὸν ἀσθ' ἀμιλλον το δίδεσ καὶ ἄλ' ρίαις.
 Ζῶον βέμεθ' τὶ μικρὸν ἠθλιωμελῶν.
 Τείτω κηλόνω τὸς ἐμοὶ πεφιλμελῆς,

- Απαντας εἰς σούταξιμ ἰλθῶν ἦλ μάχης,
 Στόρῳς, κραταιῳς, σὺδρυῳς, σὺκαρδίως,
 Σοφῳς, σὺαργῳς, σὺφυῳς ὀπλισμλίτς.
 Τανῶ ἢ λοιπὸν ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας.
 Τίω αὔριον δ' ἔωδρυ ὦ στρατιλάτῃ,
 Πάντα λινῆσαι βέλομαι θαρράλειως.
 Δουῆ γ' ἔτω συμφέριμ πρὸς τὸ πείρας.
- τυρ. Επέπδρ ἦδῃ παύτδς εἰς τὰς οἰκίας
 Απῆλθον, ὦρα το λαβδυσῆσαι λίνῃ.
 Απειμι μὰ γ' πρὸς λίνῃ τῆσ ἰδ' ἰαυ.
- λιρ. Εἰρηκας ὀρδῳς, τοιγαροῦν πειρατίου.
- χορ. Ω ποῖον ἀλγ' νῦν κρατῆ με, ηγεθλίβω.
 Ω ρδῦ, τί ποτο τ' παρῶσς ἡμέρας;
 Δανὸς λογισμὸς ἔσχε με τ' δλοσπότῃ,
 Γαλῆ προσάφα μῶλον ἔ λαθελίως.
 Δουῆ γ' αὐτ' σὺν πάσῃ στρατηγία
 Θαεῖμ, λιπόντα τ' φαδσφῆρον λύχνου.
 Απολλομ, ἀγνόμεντι, φοῖθε, λοξιά,
 Τί ποτο ποτο; φδῦ, παπαί, φδῦ μοι πάλιμ.
 Ιαταταιάξ, ὦ πόνωρ ἰαλίμων.
 Αἰ, αἰ, ἰδ', ἰδ', ὦ λικῶν πονημάτων.
- θμι. Ἰσως ἰρατήσσει τῆσ μάχῃσ κατακράτ'.
 Απιτ' ἀπιτα, λικῶν λικῶν μοι λέγς.
 Τὸ πο δῖος δέλημανῶν ἔπαρξάτω.
- τυρ. Ορῶ δέσσαν ἀπὸ ὑέλου ἡμέραν.
- λιρ. Καὶ μὲν μὰ γ' δέσσησ τῆσ λαμπηδῶσα.
- τυρ. Καὶ τοιγαροῦν λῖποιμδν ὑπνον ἢ κλίρω.
 Οἰς ἢ ηγεθ βῆς τοῖς δλοῖς τεθυτόδς,
 Πρὸς τ' μαχῃσ μὰρ ἔζικωμδν ἀ βρόμωσ.
 Δῆ γ' πρὸ παύτων ἰλεοῦν τῆσ σὺ πόλω.
- λιρ. Ἰδ' ἔδυσαντδς ἰκαλῶμδν τ' δῖα,
 Καὶ τῆσ ἀθλῶν, ηγεθ τ' ἔρμῃσ, ηγεθ πᾶν,
 Καὶ τ' πειραδῆσ, ηγεθ τ' ἀγνὸν λοξιάσ,

- Ηρεισὺ αὐτοῖς, ἀρτιμίτ' ἐρεβάτιρ,
 Πλάτων κ, λητῶ, σὺ δ' ἤ ποσειφόνω,
 Καὶ πάντας ἄλλας, ἢ πρὸς μὲν ἢ πόδα κ.
 χορ. Ω πάντες, ὦ συμπαυτες, ὦ διοὶ μένοι,
 Ὅσοι τ' αὖθροσ κρεὶ κάτω κληροχίαισ
 Ἐχοντες, ἐσὲ τ' ἱαλῶν χορηγέτ.
 Πρόσθητε, καὶ πρόσθετε ἱερτορωτάτας,
 Τῶν δ' ὄποτων μετ' ἴνυ νίαν στρατηγίας,
 Καὶ τ' τελέστων πρὸς τὸ παμφάγον γένος.
 ὁμου. Νῦν εἴθε νικήσειαν, ὦ βού τῶ μέθω
 Ἐμοὶ στρατηγὸι, κρεὶ σὺν οὖν ἢ τίκνον.
 χορ. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δολεία μὴ ἔχει.
 γυ. Καγὼ δέδοικα, ἢ βίμω καταπράτ.
 χορ. Διόνω γὰρ ὄστ' ἰσμενῶν δύανδρία.
 γυ. Ω βού βασιλοῦ, χρηστὸν ἔργωσαι μέθω.
 χορ. Αἰ τὸ δ' εἶορ τ' καλῶν ἀπανύμει.
 γυ. Εἰ μὲν κρατήσαι τ' μηῶν αἰ πλυθούτ,
 Ἐξισχύσοσι τ' ἐναντίας μενίς,
 Εὖ αὖ τὸ λοιπὸν ἀνύσοι μεν το βίς,
 Καὶ τ' φόβω ρίψαι μεν ὡς πορρωτάτω.
 χο. Ναὶ ἀν γένοιτο ποτο σὺν δ' εἶω, λίγω.
 γυ. Εἰ δ' ἤτλοντες γένοιτο τ' ἐναντίας,
 Καὶ πρὸς φυγῶν βλίψωσι ὡς τετραμμενίσι,
 Ἀπαντα φροδα προσγρησέτ' τάχα.
 χο. Ως εἴθε μὴ γένοιτε, μηδ' ἴσοιτό μοι.
 γυ. Καὶ πᾶς γένητ' ἀδλ' αἰχμαλωσία.
 χο. Οὐκ, ἀλλὰ διεπὸν βρωμα τ' ἐναντίας.
 γυ. Καγὼ ἢ δ' ἄλη πασι σὺν τοῖς φιλητάτοις,
 Ἡ πρὶν κηρία προσζωνύσμαι τάχα.
 χο. Ηπισα δ' ἄλη σὺν γρησῆσ σὺν τέκνοισ,
 Ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρωμα τ' ἀδδληφάγ.
 γυ. Τί γοῦν προλίπω τὸ γλυκότεατερ φάσ,
 Καὶ συγκαλυφῶ τῆ κέναι σὺ τῶ τάφω.

- χο. Σίγα, σίγα δίσποινα, δένού τι βλέπω.
 Καί μιν ὄρω δ' ἰοντα τίν' ἰσπασμένον,
 Καί πονηρὸν ἀδμαίνοντα, καὶ πληγμένον.
 εἶγ. Κυρία πῶς παρίτι, τίς δ' ἠλωσάτω.
 χο. Εἴ τί σοι θέλοντι ταύτιν ἐσθλίπην.
 εἶγ. Τάλαινα παντάλαινα, καὶ ῥισαθλία,
 Πέπλωκε ῥωθεὶς ὁ ψιχάρπαξ ἐν μάχῃ.
 χο. Ὡ το ποθεν εἶ καὶ πεφιλμένης τέκνης,
 Πέπλωκεν ἢ μὴ το γύρωσ βακίῃ;
 Ὡ τῶν πόνων, ὦ τῶν πόνων ἰαλέμων.
 Παῖ, παῖ, τὰ πάντα λέξ' ἀ τῶν ἀγγελμάτων,
 Ἰδ' θανῶμαι, τίς γινώμαι, πῶς φύγω,
 Πᾶ βῶ; παρᾶμαι τῶν μελῶν ἀρρώστιας.
 Ὡ παῖ παπαί, παῖ φιλότατη θειωρία.
 χο. Τέτλαθί μοι, τέτλαθι, παῦσαι τῶν γόων.
 τυ. Ὡ βούτανάω διφροσπιτανοβέρον.
 χο. Αἴ ἄϊ τάλαινα μῆτρ' ἠθλιωμένη,
 Επίσχου ἄρτι τὰς ἀπειρίτας γόους.
 τυ. Ὡ φιλότατη πρόσοψις, ὦ παῖ μοι φίλη.
 χο. Φόβην πρὶ πορ σοὶ τίω ἀπειρον αἰνίαν,
 Μὰθ' ἔρ ἢ λοιπὸν τὰπίλοιπα το μόθ.
 τυ. Ἀλλ' ἐ δένωσχεῖρ το πόνος τίω πικρία;
 χο. Τίς νῦν ἔρησις ἐν γόων ἀμείβιας;
 τυ. Αὐτίω διαχρήσαιμι, καὶ τάχει θάνω.
 χο. Μὴ δ' ἔτα τοτο μηδ' ἐ συστρέφην δέλι.
 τυ. Καί πῶς ἀνιπτόν μὴ πικρῶσαι καὶ σθένειν,
 χο. Τί ἢ σθένος τὰς λογισμὸς καφίσεις;
 Οὐδέεις δανύτης ἐξεείρει το τάφου.
 χο. Πανθεῖσα τί πράξαιμι τῶν σοναγμάτων;
 χο. Μὰθ' ἔρ δέλοσον τὰπίλοιπα το μόθ.
 τυ. Καί τίς κατέπειη ταῦτα, καὶ σαφηνίσῃ;
 χο. Ὁ τῶν παρόντων ἀγγελθ' ἀγγελμάτων.
 τυ. Καί πῶς παρίτι; χο. Ἐσορᾶν εἴ τί σοι

- γυ. Εκπάδως ἄλλα, καὶ σωερίβλι,
 Καὶ τὰς κόρας ἤμβλιωα τὰς τῶν ὀμμάτων·
 χο. Απαν λῆγ' οὐκ ἴσθι ἀγγελοφόρε,
 Ὅπως μὲν ἔστι δὲ μάχης ἢ βαχύτης,
 Κκι πῶς ὁ πᾶς πέπλωκε, καὶ παρέρρυθ.
 ἄγ. Εἶπω καθεξῆς, ἢ τί μω τὰς ἐμράσεις;
 χο. Εξῆς ἅπαν ἐξήπει συμβαὴ τῇ μάχῃ,
 Αὐτ' ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διζυπέπωμ.
 ἄγ. Εἶπω τὰ πάσια, τοιγεροῦ ἀνεσέρμ.
 Ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμιξιμ ἤλθοι δὲ μάχης,
 Πρῶτον μὲν ὁ κράτισθ' ἰθουσαράπης,
 Οψιχολείχης συμβαλὼν τῇ παμφάγῃ,
 Ητῆτη, καὶ πέπλωκε, οὐκ ἄρατις θεία.
 Καὶ πᾶσα τέτω στρατιὰ διεφθάρη.
 Ἐπείτ' ἐπῆλθεν ἄλλ' ἀρχισαράπης,
 Ὅς πᾶσις ἀνόμαστο κωλυνοκλόπθ'.
 Κκι ταῦτον αὐτῷ πῶμα πέπλωκε ξένου,
 Οὐδ' ὑπεμείνας προσβολὴν βραχυτάτῃ.
 Ὡς γοῦν ἰώρα τὰς ἑραταίδης σαράπης
 Ἦδη προσέντας ὁ ψιχαρπάξ, καὶ βόσιμ
 Οὐκ ἄρα φανέντα σὺν στρατῷ τῇ παμφάγῃ,
 Οργῆς ἐπλήθη καὶ χόλες βαρυτάτης.
 Θυμῶ γὰρ ἔδιδόν ἔστιν ἄλλη πικρία,
 Εἰ μὴ ζέσις τις αἵματ' ἔπρὸς καρλίαν.
 Λαβὼν ἢ κεντὸν χόρσιν ἰσονωμένον,
 Ἐπῆλθεν αὐτῇ το τιθανάτωκύναι.
 Ἦδ' εἰσιδῶσα ποτομ ἦτοιμασμένον,
 Ἐν το σῶνιενε πρὸς σφαγλὴν ἰσηπέτα,
 Καὶ κεντῶν ἐκτείνοντα καρτὸρωλάτω.
 Ὡρμυσον αὐτὸν συλλαβῆμ παραυτίκῃ,
 Καὶ δὴ ἑατέχε τοῖς ἕνυξιμ ἀγρίως,
 Καὶ σὺν τάχῃ βέβρωχε τὸν νεαύιαν.
 χογ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψε το φίλῃς φυλοσπόρῃ;

βν. Τὸ μείζον αὐτὸ τυγχάνει μοι το πάθος.

ἀγ. Εγὼ δὲ ἐπὶ δίδορκα τοποτὸ πρᾶγμα,

Προσῆλθον, ὦ πότνια, σοὶ πεφρακμένα.

βν. Ὡς ἔθε μὴδ' ἐπὶ λῶδσ ἀγγεληφόρ,

Μίγιστον ἴω μοι μηδ' ὀλως προσιόναι.

Οὐκ αὖ γὰρ ἀκμὴν τῷ πάθει σιωδσ χέθλω.

ἀγ. Εγὼ μὲν οὖν ἄπειμι τίω ἐπιθίαν.

βν. Ελθοις ἱανῶν ἤμισα μινυτῆς πάλιμ.

χο. Κακὸς ἱανῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πυρφόρσ.

βν. Δίδοικισσ ἡμᾶς πυρφορήσας τῷ λόγω.

χο. Ὡ ποιῶν ἀνθ' ἑ μὲν ἀπεκρύβ,

Ἐμοὶ διοκεί ἱάλλιστον εἶναι ηγεὶ πρέπον

Σιὸθρλωρ ἄσαι παιδὶ τῷ πεπρωκότι.

βν. Καλῶς ἴφυσας, τοιγαροῦν θρωπτίονμ.

ἀγ. Πρώτισα σὺ λρόττισον ἀρχὴν το πάθος.

βν. Απαπαὶ παπαὶ, παῖ παῖ, παπαὶ πολλαίσις.

χο. Παῖ ἱρ' ἱλλε, παῖ παῖ, παπαὶ δίσποτα.

βν. Α ἄ, πόθει παῖ, πῆ πῆτ' ἀπέθης τέκνονμ.

χο. Ποὶ ποὶ ἱαλυφθείς θζαπέπτης το βίς.

βν. Ὡ, πόθσν ποὶ τ' πόθωνμ ἱαλέμωμ.

χο. ἱαλέμωμ, ὦ ηγεὶ πάλιμ ἱαλέμωμ.

βν. Α ἄ λείλοιπα τ' λύχωνμ ἄλ ἡμέρας.

χο. Απαυθ' ἀπαντα τ' βίς, τέφρα, κόυσις,

Απαξάπαντα τ' βίς σιὰ μόνονμ.

βν. Οἱ οἱ προσῆλθδσ, ὦ ψιχαρπάξ, ὦ τέκνονμ.

χο. Ἀρηεὶ, τὸ λοιπὸν βαῖνε μὴ πρᾶετίρω.

Ἦδη βλέπω γὰρ ἀγγελομ ταχυδρομόμ.

βν. Δίδοικια, δ' εὐθὺ μὴ πάλιμ τί μοι φράσκη.

χο. Οὐκ ὦ σεβασή. βν. πῶς γὰρ οἶδας; χο. πῶς ἀφλο

Φαιδρωῶ προσώπω τ' δρόμου διατρέχωμ.

βν. Ὡς ἔθε χρυσὸν ἀγγελομ ἰσῦ μοι πρὸδσ.

ἑτρ. ἀγ. Ἦδ' ὀπίστις πέφυκε πῆ, τίς εἰπάτω.

χο. Παρῶσμ, ἰδ' ἡ καὶ θέλεις, ἀπρ βλέπει.

ἀγ. Πάγω

- Ψυ. Πάγχρυσε, φαιδρά, μὴ τώλια μλὴν γίνω,
 Καί μοι βράβουε δῶρα τ' ἀγγεμάτων.
- γυ. Εξεῖπε, μὴ χλῦσαι λιμπρημόνως.
- ἄγ. Ἀρ μοι νεμῆς πρῶτισα δῶρα τ' λόγω.
- γυ. Εἰπὸντι δῶσω, κὴ παρᾶσχω σιωτόμως.
- ἄγ. Τίθνηκην ἢ τάλαινα γαλῆ τῷ μέθω.
- γυ. Ἀ ἄ λιροτήσω, ηγεὶ χαρήσομαι πλῆον.
- ἄγ. Νικησάτω γῶ ἢ χαρὰ πῶ αὐίαν.
- γυ. Ὑφ' ἡδονῆς μέγιστον ὄρχῃμαι παύν.
- χο. Τὸ το μέθω πρῶτόρον μᾶθω μλῆν φίλν,
 Καὶ πῶς τίθνηκε δυσμελῆς ἢ παμφάγῳ.
- γυ. Εξεῖπάτω δ' ἢ πᾶσαν ἀγγελυφόρῳ
 Τῶν συγκροτήσιρ ἄλ μάχης, ηγεὶ τ' μῶλον
 Τῆς ἀγροπέθ ηγεὶ λακῶς μυοκτόνως.
- χο. Ἡ δόσπότης λῆλακε πῶ γλῶτταν κρῶτα.
- ἄγ. Ἰλῶ τ' ἐρμῶν σύβρεπίσω το λόγω,
 Ὑμῆς δ' ἰτοίμως ἄσιν ἔσιρ ἐρθείσις,
 Ενωτίσαθε τ' ἐφρμῶσυματόρ.
 Ως γῶρ ὁ δῆρὸς σωματοφθῶρῳ μέθῳ
 Εσχηκον ἀρχλὴν προσβολῆς δύνοσ μίας,
 Καὶ πρῶτον μλῆν ἑπ' ἴωκεν ἰθουσαράπης
 Ο φιχολείχης, εἰδ' ὁ κωλικουλόπῳ,
 Ἐπειδ' ὁ πάσις το καλῆ μι δόσπότη.
 Ἠλγησον ἔτῳ τῷ πάθῳ πῶν καρδίαν,
 Ἰλῶν τ' ἕρμ' ἢ φίλον τιθνηκῶτα,
 Καὶ πῶν ὑπ' αὐτ' ἐρατιαν παροβύνας,
 Ἐπῆλθον ἀπ' ἴως τῆ φθῶρῳ ηγεὶ παμφάγῳ,
 Καὶ πρὸς ἄμιλλαν ἄβῶμως σιωπλάκη.
 Πλέσον ἢ καιρὸν ἀνθυπηγωνισμῶν,
 Καὶ μηδονὸς φύγοντῳ, ἄλλ' ἰσηκῶτόσ,
 Ξύλον λατιλθῶν ἄλ ὑπ' ἰτάτης σίγης,
 Ἐτε παλαιῶ ηγεὶ χρόνῳ τιθρῶσ μλῶν,
 Ἐπληξον αὐτῶν ὄν μίσῳ μεταφρῶν,

Καὶ νοῦνα σιωτήθλακην αὐτὴ αὐτίκα,
 Καὶ πρὸς βάθυ πέπλωκον ἀΐδωνίως.
 Καὶ τίς πρὶν ἡμῶν δυσμερῆ κατακράτῃ,
 Ασπονδον, ἀμείλικτον, ἠγρευμενίω,
 Ἐλθξον ἄπνευρ ἐκτάθλω ἠπλωμενίω.
 χο. Ζώοις ἀλύπως, σὺθαλῶς, δυναρδίως,
 Ἐς λυκᾶδοντας μήπω πεπλωμενίως,
 Ανδ' ὄρπρ ἠλθῶ ἀγγελοποθμενίω,
 Καὶ τ' φόνου πρὸ φηνας ἡμῶν ἀφθόρως.
 Ἦδη γὰρ ἔδου παῦ ποθμενίου τίλῃ,
 Βίλυφὸς ἀρτί καὶ καλῶς ἠνυσμενίω.

Τ Β Λ Ο Σ,

INDEX

INDEX FABV.

L A R V M.

A Doloscentuli & coquus	91	Canis & lupus	eodem
Ægrotus & medicus	101	Canis uenaticus & domesticus,	(130)
Æthiops	103	Canis & gallus	97
Agnus & lupus	160	Canis & imago	179
Agricola & filij	85	Caprea & leo furens	291
Agricola & asinus	177	Caprea reprehendens pedum te	
Agricola & ciconia	179	nuitatem	173
Agricola	123	Carbonarius & fullo	82
Alcedo	126	Casita	109
Anus & medicus	87	Cerua	113
Anseres & grues	111	Cerua & leo	114
Apiarius	125	Cerua & uitis	114.169
Aquila	153	Cicada cum locustis capta	154
Aquila & uulpes	74	Cicada & formicæ	153
Aquila & scarabeus	75	Citharædus	152
Aquila & cornicula	175	Cochleæ	122
Aquila & sagitta	177	Columba	145
Arundo & oliua	158	Columba & cornix	cod.
Asinus & hortulanus	103	Cornicula & cætere aues	175
Asinus & equus	110	Cornix & coruus	133
Asinus & leo	115	Cornix & canis	134
Asinus & pellis leonis	171	Coruus et uulpes	173
Asinus syluestris	140	Coruus	153
Asinus & uulpes	141.143	Coruus et serpens	134
Asinus & coruus	142	Culex et leo	161
Asinus gestans simulacrum	169	Culex et taurus	169
Anus & ranæ	142	Cygnus	120
Asinus, sal, & spongiæ	179		
Asini	141	D	
Auarus	111	Dæceptor	85
Auceps & uipera	94	Diues	146
Auceps & casita	104	E	
B		Equus et agricola	181
Boues & leo	177	Equus et asinus	147
Bubulcus	152	Equus et aper	175
Butalis	121	F	
C		Felis et gallus	79
Camelus	144	Felis et mures	92
Camelus & Iupiter	179	Fiber	95
Cancer & uulpes	132	Filii à parente uiolata	119
Canis & coquus	96	Formica	138
		Formica & columba	100
		Formica	

I N D E X

Formica et cicada	163.183	M	
Fortunæ biuium	132	Malignus	84
Fures	133	Maritus et uxor	133
G		Medicus et ægrotus	94
Galli et perdis	91	Mercurius et statuarius	128
Gallina et hirundo	144	Mercurius et Tiresias	129
Gallina auripara	154.175	Mercurius	136
Galli duo	159	Monedula	135
H		Monedula et columbæ	135
Herus et canes	89	Morsus à cane	90
Hinnulus	109	Mulier et gallina	eodem
Hirundo et cornix	121	Mulier et arans apud sepulchrū	
Hirundo et prætorium	177	100	
Hirundo et philomela	181	Mulier et ancillæ	122
Hircus et uitis	171	Mulier uenefica	123
Hoedus et lupus	131.156	Mulier et uir ebrius	119
Homo et satyrus	148	Mulus	156
Homo perforator statuæ	150	Muscæ	128
Homo et canis	eodem	Mus et rana	129
Homo et leo	167	Mustela	123
I		O	
Iactator	83	OLitor et canis	115
Impossibilia promittens	84	P	
Inimici	91	Pastor	146
Iupiter	137.137	Pastor et mare	106
L		Pastor et lupus	117
Leo asinus et uulpes	98	Pauo et monedula	108
Leo et rana	eodem	Philomela et accipiter	77
Leo et ursus	99	Piscator et ceruus	147
Leo et lupus	118	Piscatores	83.85
Leo et uulpes	155	Piscator	126.151
Leo dormiens et mus	156	Pulex	113
Leo, aper, et uultures	157	Puer et scorpius	171
Lepores et ranæ	110	Puer et mater	105
Lepores	138	Puer comedens intestina	169
Lignator et Mercurius	102	Pugna et ferarum ac uolucrum	
Lupus et ouis	138	et struthionum	177
Lupus et uetula	155	Punica et malus	106
Lupus et agnus	179	R	
Lupus et asinus	181	RANæ	86.125.160
Lupus et grus	159.181	RANæ et Sol	173
Lupi belium ouibus miserentes		S	
		SEnex et mors	87.160
		Serpens et cancer	117
		Serpens	

I N D E X.

Serpens et agricola	157.171	Vespertilio, rubus et mergus.	
Serpens	144	100	
Simius et delphis	127	Vespertilio et mustela	139
Singularis et vulpes	108	Vespæ et perdices	107
Stellarum speculator	175	Vir et uxor felis	178
Sus et canis	116.116	Vir mysticapillus et duæ amicæ	
Sus et mus	171	175	
T		Viatores	124
TAlpa	107	Vulpes	79.140
Tubicen	157	Vulpes et crocodilus	88
Taurus et hircus	181	Vulpes et hircus	77
Testudo et aquila	112	Vulpes et leo	78
Thunnus et delphin	93	Vulpes et lignator	149
V		Vulpes et rubus	80.128.69
VAtes	99	Vulpes et simius	98
Viator	124	Vulpes et uua	173
Venator et pastor	179	Vulpes et larua	146
Vermis et vulpes	154		

F I N I S.

